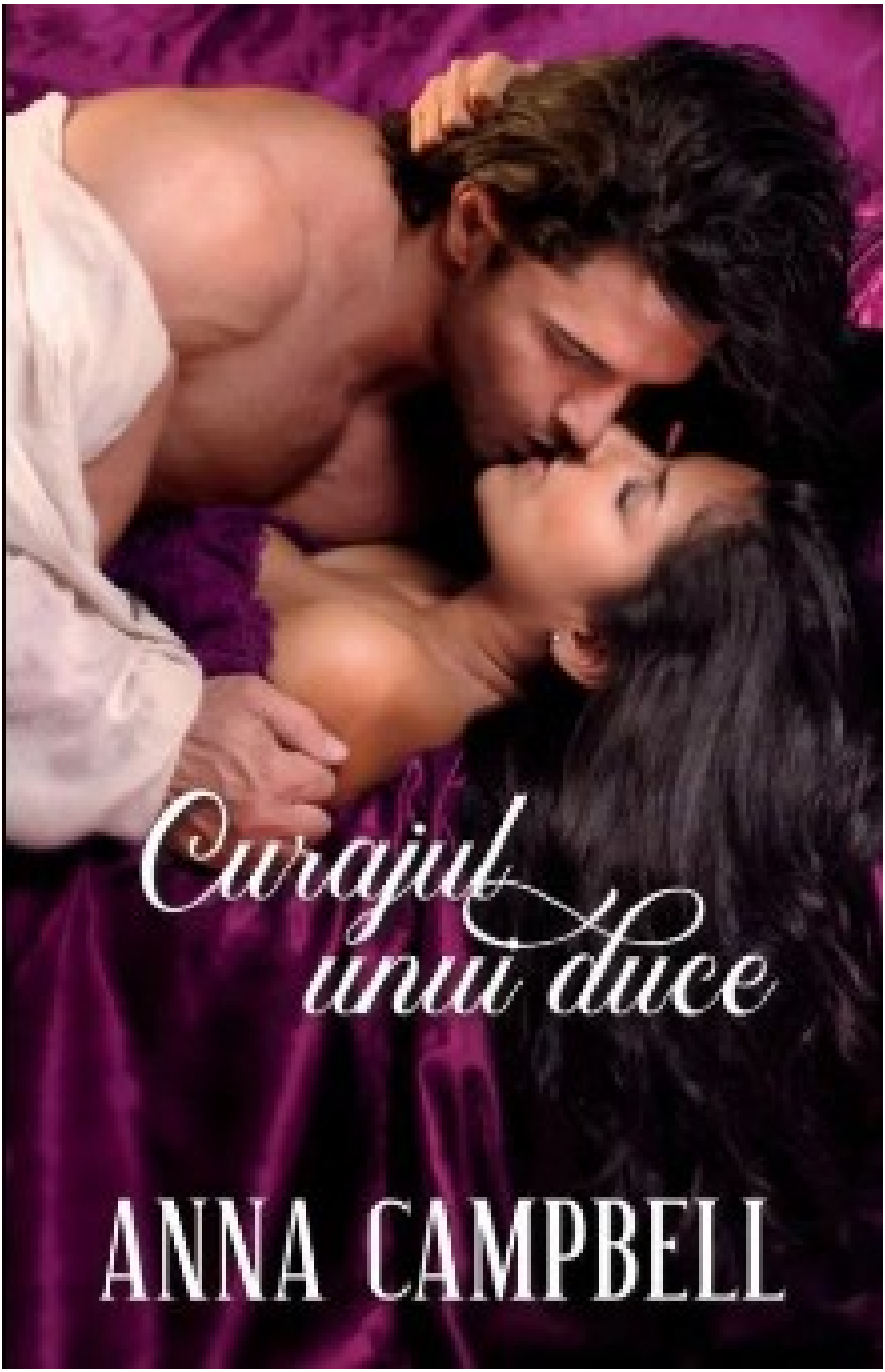
Curajul unui duce
ANNA CAMPBELL

ANNA CAMPBELL
CURAJUL UNUI DUCE
SERIA FIII PĂCATULUI 3

What a Duke Dares by Anna Campbell

Traducere din limba engleză Ileana Popa
LITERA
Bucureşti

Prolog

Houghton Park, Lincolnshire, mai 1819

Fiecare tânără domnişoară visa la o cerere în căsătorie din partea moştenitorului unui ducat. Mai ales atunci când moştenitorul era bogat, renumit, inteligent şi îndeajuns de tânăr încât să-şi aibă încă dinţii naturali.

Fiecare domnişoară, cu excepţia, se pare, a lui Penelope Thorne.

Stând în mijlocul bibliotecii tatălui ei, Camden Rothermere, marchizul de Pembridge, o privea pe fata pe care o ştia de când era în leagăn şi se întreba unde naiba greşise. Îşi îndreptă umerii şi se sili să zâmbească, luptându-se să pună capăt tăcerii stânjenitoare ce stăruia între ei.

La naiba. Nu se simţise niciodată stingher în prezenţa lui Pen Thorne. Până atunci. Până în momentul în care rostise cuvintele fatale.

Până când, în loc să radieze de încântare la perspectiva căsătoriei cu el, ochii negri ai lui Pen scânteiaseră de acea lumină rebelă care mereu prevestise un necaz.

— De ce? vru ea să ştie, şi nu era prima dată în acea după-amiază când îi punea întrebarea.

Precum un idiot, Cam nu reuşea să scoată pe gură niciun răspuns potrivit. Se aruncase în acea aventură fără să-şi facă lecţiile. Era vina lui. După cum o cunoştea pe Pen, el ar fi trebuit să se prezinte cu o listă cuprinzătoare de motive în sprijinul ideii de căsătorie, înainte să deschidă subiectul.

Iar în momentul de faţă îşi dorea să nu-l fi deschis vreodată. Dar era prea târziu ca să dea înapoi, sau prea târziu ca să mai spere să salveze măcar o urmă de respect de sine în urma acelei întâlniri stânjenitoare.

— La naiba, Pen, îmi place de tine, îi spuse el, nerăbdător.

Da, era adevărat, în ciuda purtării ei sâcâitoare şi de neînţeles din acea zi. Nu exista pe lume vreo fată pe care el s-o placă mai mult decât pe cea care se afla în faţa lui şi îl privea de parcă tocmai ieşise dintr-o vizuină de sălbăticiune.

O cunoştea mai bine decât pe oricare altă fată, chiar şi decât pe sora lui, Lydia. În copilărie, o salvase pe Pen din sute de belele. Fusese o mică diavoliţă, care călărea cei mai nărăvaşi cai din grajdurile tatălui ei, se urca în cei mai înalţi copaci şi se arunca în cele mai aprige lupte ca să apere un prieten sau un animal chinuit. Cam îi admirase dintotdeauna spiritul liber, loialitatea şi curajul.

Erau însuşiri pe care el şi le dorea la cea care avea să-i fie ducesă. Iar dacă Pen avea nevoie de mai multe îndrumări la acel capitol, el era perfect pregătit s-o înveţe purtările potrivite. Ea era o Thorne, iar cei din familia Thorne nu fuseseră niciodată faimoşi pentru prudenţa lor. Dar Pen, deşi impulsivă, era inteligentă. Iar Cam trăia cu convingerea că, odată devenită ducesă de Sedgemoor, fata avea să se potolească.

Sau, cel puţin, el avusese acea convingere până să audă răspunsul lui Pen la propunerea lui, unul lipsit de orice entuziasm.

— Şi mie îmi place de tine, îi spuse ea, calm, privindu-l cu o atenţie neclintită.

Cam se întrebă de ce mărturisirea ei nu-l liniştea. Trase aer adânc în piept şi se înarmă cu răbdare.

— Poftim, tocmai mi-ai dat un motiv perfect în favoarea căsătoriei, spuse el.

Nu era obişnuit ca râsul ei să fie străbătut de o asemenea undă de amărăciune. Cu greu îi venea să creadă, dar simţea că în aer plutea posibilitatea unui eşec. Pen era isteaţă, hotărâtă, încăpăţânată – Cam ştia de mult toate astea despre ea – şi înclinată să vadă mereu partea pozitivă a lucrurilor. Sau cel puţin aşa crezuse el, până la momentul de faţă.

Crezuse, de asemenea, că ea avea să sară în sus de bucurie la auzul cererii în căsătorie.

În mod clar, se înşelase.

Iar el nu era obişnuit să se înşele. Naiba s-o ia, chiar îl scotea din fire.

Vocea ei rămase ciudat de calmă.

— Îmi pare rău, Cam. „Poftim, un motiv perfect” nu-mi schimbă hotărârea. O să trebuiască să te străduieşti un pic mai mult.

Din locul în care stătea, în faţa ferestrei înalte, cu stinghii de lemn în cruce, îl studia precum ar fi făcut o directoare de şcoală cu un elev mai puţin promiţător. Cam reuşi să se abţină să tragă de lavaliera de la gât, care începuse să-l strângă din senin.

Doamne, doar aceea era *Pen*. Nu fusese niciodată o femeie care să învârtă pe degete un bărbat înainte ca el să-i cadă în plasă. Nu i-ar fi cerut niciodată mai mult decât putea el să ofere. N-ar fi supus niciodată pe nimeni la furtuni emoţionale. Nu era genul care să mintă, să înşele sau să trădeze.

De fapt, Pen era exact opusul răposatei lui mame.

Cam nu era obişnuit să se simtă ca un tont, mai ales în prezenţa sexului frumos. Nu era vanitos din fire, dar se aşteptase ca propunerea lui să fie primită cu o altfel de reacţie. Auzind că fiica sa urma să devină ducesă, tatăl lui Pen, Lord Wilmott, fusese în al nouălea cer.

Desigur că Pen nu era la fel de înflăcărată.

Şi, la naiba, chiar ar fi fost cazul să fie! La urma urmei, ea era doar fiică de baron – un baron foarte şubred, din punct de vedere financiar – în timp ce Cam era moştenitorul celui mai bogat ducat din ţară.

Familia Thorne era una veche, dar avea o reputaţie – pe deplin meritată – de magnet de belele. În vremuri de tulburări politice, ei susţineau mereu tabăra greşită. Dacă reuşeau să pună mâna pe vreun ban, îl pierdeau, de obicei, în circumstanţe compromiţătoare. „Băutură, dans şi femei” era un motto mai potrivit pentru familia lor decât acela solemn, total nepotrivit, pe care-l aveau oficial: „Statornic şi credincios”.

Generaţia anterioară dăduse naştere câtorva

excentrici, inclusiv unui unchi care se căsătorise cu menajera lui. Deşi era deja însurat, după cum se dovedise mai târziu. Lordul Wilmott risipise zestrea soţiei lui pe o serie de prostituate lacome. Mătuşa lui Pen fugise în Europa cu un grup de desfrânaţi. Peter, prietenul lui Cam şi actualul moştenitor al familiei, era un împătimit al jocurilor de noroc şi al investiţiilor dezastruoase. Între cele două familii n-ar fi existat aproape niciun contact, dacă mama lui Cam n-ar fi fost foarte bună prietenă cu Lady Wilmott.

Dar ceea ce făcea ca reacţia lui Pen la propunerea lui Cam să fie şi mai greu de înţeles era faptul că fata adorase întotdeauna până şi pământul pe care el călca. Oare nu cumva tânărul se încrezuse orbeşte într-o simplă pasiune din copilărie a lui Pen?

Îl lovi o bănuială oribilă. Oare se aruncase prea departe? În ciuda purtării scandaloase a părinţilor şi a bârfelor legate de legitimitatea lui, Cam era văzut ca viitorul duce de Sedgemoor. Oare nu cumva nesfârşitele linguşeli ale celor din jur îl transformaseră într-un imbecil care nu-şi mai vedea lungul nasului? Dacă Pen îl socotea un arogant insuportabil, nu era de mirare că cererea lui în căsătorie n-o dăduse pe spate.

Cam oftă şi-şi trecu, agitat, mâna prin păr.

— Deja încep să bat câmpii, nu?

Trupul suplu al lui Pen îşi pierdu rigiditatea şi un zâmbet ironic îi înflori pe buze. Buze care, observă el, şovăitor, erau trandafirii, pline şi numai bune de sărutat.

Zguduit, Cam se întrebă cum de nu mai băgase de seamă până atunci ce buze avea Pen. Ba fusese o prezenţă nelipsită din viaţa lui, aşa că el nu remarcase schimbările survenite în înfăţişarea ei.

Încă nevrând să admită faptul că acele schimbări se petrecuseră, Cam o privi totuşi cu atenţie. Îşi dădu seama, uimit, că adolescenta rebelă pe care o cunoştea el era pe punctul să se transforme într-o tânără superbă. Cu şi mai mare stupoare, Cam simţi cum îl străbătea un inconfundabil fior de dorinţă.

— Aşa e, îi răspunse Pen. Dar nu-i în totalitate vina ta.

Cu o graţie pe care Cam n-o mai băgase de seamă la ea, fata îi făcu semn spre scaunele de piele din faţa şemineului fără foc.

— Pentru numele Domnului, ia loc şi nu te mai uita la mine de sus.

De fapt, Cam nu voia să se uite de sus la nimeni, dar lăsa senzaţia aceea pentru că era mai înalt decât cei mai mulţi dintre semenii săi. Şi Pen fusese întotdeauna socotită o fată înaltă, cu o siluetă, după părerea lui Cam, mai degrabă băieţoasă. Dar în momentul de faţă, când pentru prima oară o vedea altfel decât ca pe sora mai mică a enervantului său prieten, Peter, nu era nimic băieţos la miss Penelope Thorne.

De când o văzuse ultima dată – şi nu putea să-şi amintească pentru nimic în lume când anume se întâmplase asta, un atât de înflăcărat pretendent fiind el – Pen crescuse. Trupul ei subţire căpătase rotunjimi discrete, dar fascinante. Chipul vioi şi ascuţit, care întotdeauna păruse prea mic pentru trăsăturile ei ferme, se rafinase şi devenise izbitor de atrăgător. Şi de când, oare, începuse ea să-şi ordoneze buclele veşnic încurcate cu acei strălucitori piepteni de abanos?

Neliniştea începu să-i lase lui Cam un gust acru pe limbă. Vai de el, fata din faţa lui era un dezastru pe două picioare, nici mai mult, nici mai puţin. Îşi îngustă ochii şi o privi pe sirena care părea s-o fi înghiţit pe fata năbădăioasă din copilăria lor. Şi văzu că înflorise şi că se transformase într-o femeie care sucea minţile bărbaţilor.

Cam nu voia cu niciun chip să se căsătorească cu o femeie în stare să-i facă pe bărbaţi să-şi piardă minţile, aşa cum şi le pierduse taică-său din cauza mamei lui. Era de-a dreptul insultător pentru o viitoare soţie să fie aleasă, pur şi simplu, după lipsa ei de atractivitate.

Dar exemplul tatălui îi dovedise fiului ce efecte catastrofale avea alegerea unei frumuseţi năvalnice drept soţie. Cam crescuse auzind bârfe obscene despre aventura maică-sii cu fratele mai mic al tatălui său. Nimeni, nici măcar Cam, nu ştia care era, de fapt, tatăl lui biologic. Era

un Rothermere, dar nu neapărat fiul răposatului duce.

Cu mult timp în urmă, Cam hotărâse să se căsătorească cu o femeie cu care să poată fi prieten, şi nu cu una care să devină o provocare pentru orice destrăbălat nemernic din Londra. Cam îşi dorea o soţie care să-l ajute să facă din Rothermere un nume respectat, nu un motiv de glume şi de bârfe obscene, aşa cum fusese de-a lungul întregii lui vieţi.

Bârfele despre descendenţa lui îl urmăriseră pe Cam încă din copilărie. Şcoala fusese un coşmar şi, deşi se descurcase binişor pretinzând că nu-i păsa, ştia că şoaptele despre faptul că era bastard condimentau toate conversaţiile în care era pomenit numele lui. Iar el prefera mai degrabă să moară decât să-şi lase propriii copii să treacă prin aşa ceva.

Încercă să se convingă că tânăra din faţa lui era curajoasa şi onesta Penelope Thorne, cea care îşi risca viaţa ca să salveze vreo pisicuţă din ghearele băieţilor din sat, care erau de două ori cât ea. Dar oricât o privea, n-o mai vedea pe fata cu care se lansase în sute de aventuri. În schimb, vedea o femeie după care aveau să umble mulţi bărbaţi. Una care probabil că urma să cedeze ispitei, aşa cum făcuse şi mama lui. Frumuseţea înfloritoare a lui Pen îl făcea pe Cam să ardă de nerăbdare să se culce cu ea, dar îi distrugea orice speranţă în privinţa unei vieţi respectabile de familie.

Pentru că nu se mai simţea tocmai bine, Cam primi invitaţia de a lua loc şi o privi pe fată în timp ce ea se aşeza pe scaunul de vizavi. O, Doamne, dar când fusese înlocuit obişnuitul ei galop zvăpăiat cu mişcarea aceea lină pe care el tocmai o văzuse? Cea din faţa lui era Pen, şi totuşi nu era.

Chiar în vreme ce punea la îndoială capacităţile de soţie ale fostei lui tovarăşe de joacă, Cam nu putea să-şi ia ochii de la ea. Oare când se transformase în creatura aceea fascinantă? Iar el unde naiba fusese în timp ce avusese loc transformarea? La cei nouăsprezece ani ai ei, era un pic în întârziere pentru debutul în societate, dar el vedea limpede

că fata urma să-i uluiască pe toţi. Avea să dea târcoale prin sălile de bal din Londra cu picioarele acelea lungi, precum o tigresă lăsată în libertate în mijlocul unui roi de fluturi drăgălaşi.

— Preţuiesc faptul că-ţi faci datoria faţă de mama mea şi a ta. O uniune între noi a fost întotdeauna cea mai mare dorinţă a lor, îi spuse Pen cu o seriozitate în priviri pe care el i-o mai văzuse, şi care totuşi îl făcea să se simtă ca şi cum fusese aruncat în aer şi aterizase în altă ţară. Dar să fim realişti. Nu sunt femeia potrivită pentru tine.

Deşi îndoielile pe care le simţise şi el în ziua aceea întăreau punctul de vedere al fetei, Cam se simţi atins în orgoliu.

— Ne cunoaştem atât de bine…

— Tocmai de aceea sunt convinsă că ar fi un dezastru să ne căsătorim.

— De ce?

Ea strâmbă din buze, iar el îşi dădu seama că nu-i dispăruse cu totul amărăciunea pe care o avusese în glas mai înainte.

— Nu asta a fost şi întrebarea mea? i-o întoarse ea, suspinând. Cam, ai nevoie de o ducesă demnă şi manierată. Probabil că ai uitat de câte ori m-ai scos din belele.

— Eşti încă tânără. Poţi să fii instruită, îi răspunse el înainte să-şi dea seama cât de nepotrivite erau asemenea vorbe.

De obicei ştia ce se să spună, însă întreaga lor întrevedere îi dăduse peste cap tot sângele-rece de care era în stare.

Răspunsul lui transformă în gheaţă blândeţea trecătoare a lui Pen.

— Nu sunt un câine, ca să vin atunci când mă strigi, îi spuse ea.

El oftă din nou.

— Ştii că nu asta vreau de la o soţie.

— Oare? îl întrebă ea, arcuindu-şi sprâncenele. Ţi-ai dedicat viaţa unui singur ţel, acela de a te ridica deasupra

ruşinii care planează asupra părinţilor tăi. N-ai făcut niciodată un secret din faptul că vrei o soţie ireproşabilă din toate punctele de vedere.

Asta îl făcu pe Cam să-şi arate colţii. Pomenirea adulterului mamei lui îi stârnea mereu chef de ceartă.

— Pen, nu vreau să discutăm despre asta.

Ea flutură din mână a lehamite.

— Indiferent dacă vrei sau nu să discuţi, trebuie să recunoşti că acel scandal ţi-a călăuzit toate acţiunile în viaţă.

El tresări văzându-i compasiunea din privire.

— E ca şi cum ai spune că m-am purtat mereu ca un nebun.

— Nu, nici vorbă.

— Tu ai putea să mă ajuţi. Ai fi o ducesă excelentă.

— Te înşeli, îi răspunse ea, cu un zâmbet versat care-l luă prin surprindere şi îl făcu s-o dorească fizic şi mai mult. Sunt prea independentă ca să fiu ducesa cuiva, şi în special a ta.

— Poţi să te schimbi, îi spuse el cu disperare, dorindu-şi să fi acceptat coniacul oferit mai devreme de lordul Wilmott.

Cam nu era obişnuit să fie pus în dificultate de vreo femeie. Sau de oricine altcineva. Unde îi dispăruse toată încrederea în sine, pentru care era faimos în societate?

— Probabil că aş putea. Dacă aş vrea să mă schimb. Dar eu nu vreau, oftă ea, cu o toleranţă care-l umplu de resentimente. N-ai face decât să înlocuieşti scandalurile din familia ta cu cele din neamul meu, iar bârfele şi zvonurile ar continua să-ţi influenţeze viaţa, la fel ca şi până acum. Eu sunt genul de om care îşi ascultă inima, nu raţiunea. Şi mereu spun ceea ce gândesc. Probabil că, înainte ca cerneala de pe certificatul nostru de căsătorie să apuce să se usuce, o să fac ceva care să îngrozească societatea. Iar tu o să te trezeşti din nou subiect de bârfe, şi urăşti asta. Ai începe să mă urăşti şi pe mine.

— Eşti singura femeie pe care mi-am imaginat-o vreodată ca soţie. Încă de când eram copil, am hotărât să

mă căsătoresc cu tine, îi spuse el, iar apoi se îndreptă în scaun, cântărind bine fiecare vorbă pe care urma s-o rostească, fiindcă venise acolo ca s-o cucerească, nu ca s-o terorizeze. Familiile noastre se aşteaptă să-mi fii soţie.

Părerea de rău din zâmbetul ei nu-i spori deloc optimismul.

— Îmi pare rău, Cam. Pentru prima dată în viaţă, o să le dezamăgeşti aşteptările. Ştiu că nu mă iubeşti, adăugă ea.

El tresări de parcă Pen îl pălmuise. Ce naiba? Dragoste. Pen i se părea prea inteligentă ca să cadă pradă unor prostii sentimentale.

— Te preţuiesc. Te admir. Compania ta îmi face plăcere. Cunoşti Fentonwyck, domeniul meu. Mă cunoşti pe *mine*.

— Toate astea sunt foarte măgulitoare, îi răspunse ca, cu un zâmbet care devenise acru. Dar eu o să mă căsătoresc doar din dragoste.

El sări în picioare.

— Amândoi avem părinţi care s-au căsătorit din dragoste. Şi iată care a fost rezultatul: tatăl meu s-a lăsat cuprins de cruzime şi obsesie, iar mama mea a devenit un simbol al promiscuităţii. Şi iartă-mă că ţi-o spun, dar nici părinţii tăi nu stau mai bine. Nici măcar asta nu te convinge că, atunci când se pun bazele unei căsătorii, prietenia şi respectul sunt mai importante decât o pasiune fizică trecătoare?

— Mă îndoiesc că fie părinţii mei, fie ai tăi au înţeles ce e cu adevărat iubirea, îi răspunse ea, cu o emoţie în glas care îi întări lui Cam presentimentul legat de eşec. Dragostea înseamnă să doreşti cu orice preţ binele persoanei pe care o iubeşti. Dragostea înseamnă să sacrifici totul pentru ca persoana iubită să fie fericită.

— Eşti o idealistă, îi spuse el cu dispreţ.

— Da, Cam, sunt, îi răspunse ea, ridicându-se de pe scaun în timp ce îl privea cu o expresie de nepătruns. Cred că dragostea face ca viaţa să merite să fie trăită şi că oamenii ar trebui să se căsătorească doar din dragoste. Eşti

prea tânăr ca să te mulţumeşti cu mai puţin.

Cam încercă să se liniştească. Rar se înfuria, însă în acel moment îi venea să apuce preţioşii câini Ming de porţelan de deasupra şemineului şi să-i arunce în foc.

— Am douăzeci şi şapte de ani!

Ea pufni a exasperare.

— Ei bine, eu am doar nouăsprezece. Şi cu siguranţă că sunt prea tânără ca să mă mulţumesc cu mai puţin.

— Nu cred că titlul de ducesă de Sedgemoor e chiar puţin, îi spuse el cu răceală, întrebându-se unde dispăruse prietena lui din copilărie.

Pen oftă de parcă îi înţelesese frământările.

— Este, atunci când ducele oferă doar un ataşament călduţ.

Cam simţi cum ciuda îi făcea stomacul să se strângă. Nu voia să fie înţeles. Spera din suflet ca ea să nu-i vadă umflătura din pantaloni. Ar fi trăit umilinţa supremă dacă Pen băga de seamă că îi stârnise interesul sexual, iar asta, tocmai în timp ce se pregătea să-l trimită la plimbare.

— Ai prefera să mint? mârâi el.

Ea tresări.

— Poţi să minţi, că tot nu te cred, Cam. Te cunosc de prea multă vreme. Şi ştiu că eşti pornit împotriva iubirii încă de când erai un băietan.

El se strădui să găsească un ton rezonabil, pentru că nu voia s-o întărâte şi mai mult. Întâlnirea se apropia periculos de momentul în care să devină o ceartă.

— Pen, gândeşte-te la avantaje.

Ea strânse cu încăpăţânare din dinţi.

— În clipa de faţă, în afară de faptul că aş avea acces la averea ta, nu văd niciunul.

Era limpede că pomenirea avantajelor materiale o dezamăgise. Cam simţi cum i se strângea stomacul de ruşine. Îşi aminti cu părere de rău de zilele în care, în ochii ei, el nu greşea niciodată. Fără s-o scape din priviri, se ridică de pe scaun şi-şi îndreptă umerii.

— N-are rost s-o faci pe ducele cu mine, Cam, îi spuse ea cu hotărâre. Iar privirea aceea pe care mi-o arunci acum

şi-a pierdut de mult puterea asupra mea. Mai precis, de dinainte să pleci la Eton.

Ea se apropie şi întinse mâna spre şemineu. Cam observă că-i tremurau degetele şi-şi dădu seama că întâlnirea aceea o supărase, în ciuda înfăţişării liniştite pe care se silea s-o aibă.

Bineînţeles că o supărase. Ea simţea lucrurile mai profund decât alţii. Nu de puţine ori o surprinsese plângând, după ce tachinările fraţilor ei o loviseră într-un punct sensibil. Era mândră, Penelope Thorne. O altă însuşire de dorit la o ducesă.

Însă, pe cât se părea, Pen n-avea să-i devină ducesă. Iar ea nu deţinea monopolul mândriei. Mai existau şi alte posibile ducese care posedau acea însuşire. Cam o privi de sus şi-i vorbi rece, precum unei cunoştinţe îndepărtate:

— Înţeleg că mă refuzi.

Degetele cu care Pen strângea poliţa de deasupra şemineului se albiră, însă ea îi răspunse cu glas liniştit:

— Aşa e. Făcu o pauză, apoi reluă: Dar îţi preţuiesc amabilitatea.

Remarca ei era atât de falsă încât, în alte împrejurări, Cam ar fi izbucnit în râs. Numai că mânia îi alungase simţul umorului. Totuşi, putea să-şi dea seama, chiar şi aşa furios cum era, că se purtase urât. Şi că era nedrept să dea vina pe ea pentru acea împrejurare nemaiîntâlnită.

Se înclină scurt şi îi spuse, pe un ton repezit:

— În cazul ăsta, *miss* Thorne, n-o să-ţi mai irosesc timpul preţios, îţi doresc numai bine.

Ceva ce putea fi luat drept durere scăpără în ochii ei întunecaţi, dar el era prea furios şi, oricât ura să recunoască, prea rănit ca să mai fie atent.

Ea veni spre el.

— Cam…

— O zi bună, domnişoară!

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

Pen îl privi pe Cam ieşind din biblioteca tatălui ei, cu spatele ţeapăn de nemulţumire, şi-şi spuse că făcuse ceea ce trebuia, adică singurul lucru onorabil în situaţia de faţă.

Şi totuşi, se simţea de parcă înghiţise broaşte. Se agăţă de marginea şemineului, fiindcă avea senzaţia că o lăsau picioarele. Chinul prin care trecea nu schimba însă realitatea nemiloasă. Cam n-o iubea. Cam n-avea s-o iubească niciodată. Nimic din întâlnirea lor stânjenitoare şi dureroasă n-o convinsese că lucrurile ar fi putut să stea altfel.

Pe când era o copilă prostuţă, visa că el avea să se îndrăgostească până peste cap de ea. Ce fată crescută în apropierea magnificului moştenitor Rothermere nu şi-ar fi imaginat un viitor de basm? Mai ales atunci când era încurajată şi de propria mamă.

Dar asta fusese înainte ca Pen să crească şi să-şi dea seama de crudul adevăr. Unul confirmat fără milă pe când avea şaisprezece ani. Într-o vară, la Fentonwyck, îl auzise pe Cam vorbind cu cel mai bun prieten al lui, Richard Harmsworth, despre descurajarea avansurilor pe care i le făcuse o frumuseţe locală. Atunci când Richard încercase s-o scuze pe fată, spunând că, probabil, era îndrăgostită.

Cam îi răspunsese dispreţuitor că acela nu era decât un motiv în plus ca să refuze avansurile nefericitei domnişoare.

— Dragostea romantică n-are loc în viaţa mea acum sau vreodată, prietene. Lasă-i pe alţii să cadă de proşti. Eu am fost martor la destule dezastre provocate de emoţia aceea otrăvitoare. E o capcană, o înşelăciune şi o nenorocire. N-o să mă căsătoresc niciodată cu o femeie care se aşteaptă s-o iubesc.

Lui Pen îi făcea rău chiar şi amintirea acelei declaraţii pe care Cam o făcuse cu atâta siguranţă de sine. Din partea unui tânăr, astfel de remarci ar fi putut să fie socotite drept o bravadă. Însă în cei trei ani care trecuseră de atunci, Cam, prin purtarea lui, nu făcuse decât să confirme fiecare cuvânt pe care îl spusese cu acel prilej.

Fusese distant şi cu cei apropiaţi – sora lui, Richard, Pen, iar de-a lungul anilor acea distanţă devenise tot mai mare.

Camden Rothermere era bogat, frumos, inteligent,

onest şi curajos. Şi plin de sine.

Pen se rugase ca el să nu ţină seama de dorinţa răposatei lui mame, aceea ca ea, Pen, să se căsătorească cu Cam, însă el socotise că era de datoria lui s-o ceară de soţie. Aşa cum socotise şi că era de datoria lui să-i spună că interesul lui pentru ea era pur dinastic.

În cazul în care mai avea vreo urmă de speranţă în suflet că ar fi putut să-i înmoaie inima de gheaţă, Pen ar fi trecut peste spusele lui cu privire la personajele rău famate din familia ei, precum şi cu privire la faptul că el o socotea încăpăţânată. Ba chiar ar fi încercat să se remodeleze după tiparul pe care şi-l dorea el.

Însă îl cunoştea pe Cam ca pe buzunarul ei şi, în plus, era departe de fi vreo proastă.

El nici nu se gândea să se însoare din dragoste, iar ea nici nu se gândea să se mărite altfel decât din dragoste. Pen nu umblase niciodată cu jumătăţi de măsură, iar o căsnicie lipsită de dragoste ar fi distrus-o.

Tremurând, Pen rămase lângă şemineu, ştiind că familia aştepta veşti despre logodnă. Refuzul ei de a accepta cea mai de seamă partidă din regat avea să stârnească multă agitaţie în familia Thorne. În acel moment, Pen nu prea deţinea controlul propriei vieţi; voia să se ferească de hărţuielile de la care se aştepta din partea mamei ei.

Se lupta cu impulsul copilăresc de a plânge. Fiindcă dacă plângea, familia avea să-i pună întrebări la nesfârşit şi să încerce s-o intimideze. Pentru mama ei, lacrimile erau mereu o ocazie de manipulare, nu de alinare.

Pen trase aer adânc în piept şi, deşi jurase că n-avea s-o facă, se repezi la fereastra care dădea spre drumul de acces.

Cam, aflat pe magnificul lui armăsar, se îndepărta. Nu privea îndărăt, ca s-o poată surprinde uitându-se la el. Şi de ce ar fi privit peste umăr? Probabil că voia să plece cât mai departe de ea. El, un bărbat renumit pentru reţinerea de care dădea dovadă, aproape că reuşise să-şi piardă cumpătul în după-amiaza aceea.

Fusese o surpriză pentru ea. Nu-şi închipuise că el voia atât de mult s-o ia de soţie. De fapt, crezuse că nu-i păsa absolut deloc.

Însă se aşteptase şi ca ea să-i accepte cererea în căsătorie fără nicio şovăială. În ciuda faptului că, din toate punctele de vedere, Penelope Thorne era o alegere greşită pentru el.

Cu o excepţie, probabil.

Faptul că avea să-l iubească până la moarte.

Capitolul 1

Calais, Franţa, ianuarie 1828

În orele sumbre dintre miezul nopţii şi zorii zilei, lumânările ardeau mocnit în camera neîngrijită din hanul dărăpănat. Vântul zgâlţâia ferestrele vechi şi purta cu el zgomotul făcut de bărcile care ancorau, precum şi mirosul de sare şi de peşte stricat.

Bărbatul întins în patul îngust gâfâia la fiecare răsuflare.

Camden Rothermere, ducele de Sedgemoor, se aplecă şi umflă pernele subţiri, într-o încercare de a-i oferi măcar un pic de alinare prietenului său. Cam se lăsă în scaunul de lemn de lângă pat, iar Peter Thorne deschise ochii.

Deşi el şi Peter nu mai erau apropiaţi de ani buni, Cam era la curent cu toate belelele în care se vârâse prietenul lui. Bineînţeles, în neamul Thorne erau şi alte lucruri mai rele decât un fiu şi moştenitor care-şi pierduse averea la jocurile de noroc.

Cam ajunsese la Calais în urmă cu câteva ore şi se repezise drept la hotel, ca să-l mai prindă pe doctor. Medicul francez fusese reţinut în privinţa şanselor de

supravieţuire pe care le avea pacientul lui.

La început, Peter fusese inconştient, dar acum îl privea pe Cam cu ochi limpezi şi atenţi. Nişte ochi afundaţi în orbitele întunecate de pe faţa scheletică, ce părea mai degrabă un craniu uitat pe pernă.

— Ai… venit.

Cuvintele rostite cu glas răguşit şi slab se pierdură într-un acces de tuse. Repede, Cam îi aduse nişte apă într-o cană ciobită. După ce luă o înghiţitură, bolnavul se prăbuşi, epuizat, pe salteaua tare.

— Bineînţeles că am venit, îi răspunse Cam, iar apoi simţi cum îl cuprindeau suferinţa şi furia.

Peter îi fusese tovarăş de joacă în copilărie şi apoi camarad de nădejde la toate petrecerile de la universitate. Avea doar treizeci şi cinci de ani, fiind de aceeaşi vârstă cu Cam, şi era prea tânăr ca să moară.

— Nu eram sigur că aveai să vii, gâfâi Peter, apoi căzu pradă unui alt acces de tuse.

Cam îi dădu din nou apă.

— Am fost mereu prieteni.

— Încă din copilărie, reuşi să şoptească bolnavul. Dar în noaptea asta o să-ţi doreşti să mă ia dracul.

— Nu!

— Nu spune asta… încă.

Peter închise ochii şi Cam se întrebă dacă bolnavul adormise. Doctorul îi spusese că Peter mai avea câteva ore de trăit. Uitându-se la trăsăturile din care secase parcă orice urmă de viaţă, Cam îşi dădu seama că nu exista niciun motiv să pună la îndoială spusele medicului..

Simţi în inimă un junghi care-i făcu mâna să tremure. Aşeză cana pe noptieră, ca să nu verse apa. Nu era credincios, dar se trezi murmurând o rugăciune pentru ca prietenul lui să se sfârşească fără să fie chinuit de dureri mari.

— Am nevoie de ajutorul tău, îi şopti Peter.

Degetele slabe ale bolnavului frământau cuvertura jerpelită ce trebuia să-l apere de frigul îngrozitor din acea noapte.

Mai înainte, Cam se gândise să-l mute la cel mai bun han din oraş, dar, văzând starea lui Peter şi auzind concluziile doctorului, îşi dăduse seama că o asemenea mutare l-ar fi chinuit şi mai mult pe bolnavul care mai avea câteva ore de trăit.

— E vorba de Pen.

Încă din clipa în care fusese chemat la patul lui Peter, Cam avusese o presimţire că despre Pen era vorba.

— Sora ta?

— Bineînţeles că ticăloasa de soră-mea, spuse bolnavul, iar acel răspuns plin de mânie fu urmat de o nouă criză de tuse.

Cam îl sprijini cu braţul ca să-l ajute să-şi recapete răsuflarea.

— Doctorul a lăsat nişte laudanum.

Peter tuşi până când Cam crezu că se sufocase de-a binelea. Cârpa pe care bolnavul şi-o apăsa pe gură era plină de sânge. Ideea că un tânăr cândva plin de viaţă se transformase într-un schelet care nu mai putea nici să răsufle îi dădu lui Cam un nou junghi în inimă.

Atunci când Peter reuşi să vorbească din nou, abia şoptit, Cam fu nevoit să se aplece ca să-l înţeleagă.

— Nu vreau să dorm, spuse, chinuit de dureri îngrozitoare, bolnavul. O să mă odihnesc destul în curând.

Cam îşi privi prietenul şi-şi dădu seama că n-avea rost să-l mintă. Ştiau amândoi că Peter n-avea şanse să prindă zorii zilei.

— Pen are necazuri, spuse Peter, iar apoi apucă mâna lui Cam cu o putere surprinzătoare.

Strânsoarea era ca de gheaţă şi lăsa senzaţia că moartea îşi făcuse deja apariţia în camera aceea.

Expresia de pe faţa lui Cam se înăspri. N-o mai văzuse pe Pen de nouă ani, de când o ceruse în căsătorie. Singura cerere în căsătorie pe care o făcuse vreodată. Şi care fusese întâmpinată cu un refuz. Dacă Pen dăduse de necaz, probabil că o merita cu vârf şi îndesat.

— Sunt sigur că s-a descurcat şi în împrejurări mai grele, spuse Cam.

Penelope Thorne nu avusese niciodată prilejul de a face impresie în societatea londoneză. Se mutase la o mătuşă excentrică, de pe continent, şi rămăsese acolo. Nu se întorsese în Anglia nici măcar după moartea părinţilor, care îşi pierduseră viaţa în urmă cu cinci ani, într-un accident de trăsură. Cam înţelesese că Pen se afla undeva în Grecia.

Şovăise mult timp să recunoască faţă de sine însuşi că refuzul ei îi subminase într-o asemenea măsură încrederea, încât abia de curând începuse să contemple din nou ideea de căsătorie. Avea nevoie de o soţie ca să restabilească reputaţia familiei, faimă care, pe alocuri, era chiar mai îngrozitoare decât cea a neamului Thorne. Şi găsise, în sfârşit, candidata perfectă. Mireasa pe care şi-o alesese era cu totul diferită de tovarăşa lui de joacă din copilărie.

Slavă Domnului!

Din câte aflase, Pen devenise destul de ciudată. Cam auzise nişte zvonuri urâte cum că în Sicilia ea împărţise patul cu un nobil dubios, iar în Grecia avusese o aventură cu un răzvrătit împotriva stăpânirii. Goya ieşise din izolare ca s-o picteze, atât îmbrăcată, cât şi dezbrăcată, în tablouri ce aminteau de operele lui de artă din seria majas, care reprezentau tinere din clasa de jos, cunoscute pentru stilul lor uşuratic de viaţă. Pe deasupra, se ştia că ea petrecuse o săptămână în faimosul harem al sultanului de la Constantinopol.

Pen publicase patru volume cu impresii de călătorie, cărţi pe care Cam le citise şi răscitise, deşi în public n-ar fi recunoscut asta nici picat cu ceară. Un bărbat prefera să moară decât să admită că îi plăcea literatura feminină.

Peter îl strânse şi mai tare de mână. Disperarea care se putea citi în ochii lui era neîndoielnică. Din păcate.

— Lady Bradford a murit anul trecut, în octombrie. De atunci, Pen a trecut din dezastru în dezastru. E în drum spre Paris, ca să vină să mă vadă. Dar e o femeie singură şi călătoria e periculoasă.

„Nemernica o merită cu vârf şi îndesat”, ar fi vrut

Cam să spună, dar se miră chiar el de cât era de pornit împotriva ei. Lumea îl socotea un om cumpănit. Ultima oară când îşi pierduse firea fusese atunci când Pen îi refuzase cererea în căsătorie. Dacă ea îşi pierduse protectoarea, chiar aşa nepotrivită cum fusese, n-avea decât să-şi găsească pe altcineva care să-i poarte grija.

— Peter, eu… începu Cam, neştiind prea bine ce anume să răspundă.

Ghicise că Peter îşi dorea ca el să-i salveze sora şi s-o lecuiască de purtarea ei iresponsabilă. La naiba, cum să-şi refuze prietenul de-o viaţă?

De parcă citise reticenţa lui Cam, Peter începu să vorbească repede. Sau poate că ştia că nu-i mai rămăseseră de trăit prea multe clipe şi nu voia să piardă vremea. Disperarea îi birui tuşea, aşa că reuşi să pronunţe propoziţii complete:

— În ultima ei scrisoare, îmi spunea că era la Roma şi că rămăsese fără bani. Asta era acum o lună. Dumnezeu ştie ce s-a mai întâmplat de atunci.

— Dar ce pot eu să fac?

— Găseşte-o. Adu-o înapoi în Anglia. Asigură-te că e în siguranţă.

Peter se uita la Cam ca la ultima lui speranţă. Ceea ce făcea ca lui Cam să-i fie al naibii de greu să-l refuze.

— Elias e moştenitorul familiei, iar Harry nu se ridică la înălţimea unei asemenea misiuni, chiar şi dacă aş putea să-l fac să se îndepărteze de bordelurile pe care le frecventează.

Peter tocmai împiedicase orice încercare a prietenului său de a sugera ca unul dintre fraţii Thorne să preia acea sarcină.

Cam se ridică şi începu să bată camera, cu paşi mici.

— Nu-mi cere asta, te rog. N-am nicio autoritate asupra lui Pen. N-o să-mi dea niciun strop de atenţie.

— Ba o să-ţi dea. I-a plăcut întotdeauna de tine.

Nu şi ultima dată când se întâlniseră…

— Nu pot s-o răpesc!

Tremurând, Peter se împinse mai sus, pe perne. Ochii

lui negri, atât de asemănători cu cei ai surorii lui, ardeau pe chipul cenuşiu, de parcă întreaga viaţă îi era concentrată în acea privire.

— Dacă de asta e nevoie, atunci aşa să faci. Nu vreau ca sora mea să umble brambura prin Europa, în timp ce nişte porci şi ignoranţi de bărbaţi o numesc „curvă”.

„La naiba!”

Cu privirea neclintită, Pete strânse cuvertura în mâini. Trase cu greu aer în piept.

— Nu există un om în care să am încredere mai mult decât în tine. Dacă m-ai socotit vreodată prieten, dacă ai ţinut vreodată măcar un pic la sora mea, adu-o pe Pen acasă.

Dacă ţinuse vreun moment la sora lui? O, da, lui Cam îi plăcuse de Penelope Thorne. Până în clipa în care ea îl tratase ca pe un lacheu neobrăzat.

Se opri la fereastră şi-şi adânci privirea în noaptea furtunoasă. O pădure nesfârşită de catarge se înălţa spre cerul învolburat. Era o noapte numai bună de făcut pacte cu diavolul. Numai că, în acea clipă, Cam era convins că diavolul era însăşi femeia aceea pe care trebuia s-o vâneze ca pe o sălbăticiune.

Îşi privi reflexia în geam. Arăta ca întotdeauna. Calm. Controlat. Rece. Obiceiul de a-şi ascunde sentimentele îi devenise un fel de a doua natură. Dar era mâhnit şi plin de resentimente – iar acestea din urmă se concentrau cu toatele în jurul acelei femei dificile. Cam văzu, reflectată în sticla ferestrei, şi reflexia înceţoşată a lui Peter, care îndura cu stoicism chinul din ultimele lui ore de viaţă.

Cum putea să-l refuze? Cu toate că, fireşte, o asemenea încercare era sortită eşecului. Pen urma să facă tot ce o tăia pe ea capul, în ciuda rugăminţilor fratelui sau a acţiunilor întreprinse de prietenul ei din copilărie.

Cam îşi îndreptă umerii. Simţul datoriei îi călăuzise viaţa de când fusese îndeajuns de mare ca să înţeleagă bârfele privitoare la mama lui şi la cumnatul ei. Şi, vrând nevrând, tot datoria îl obliga să primească şi acea nouă sarcină cu care se pricopsise. Încet, se întoarse către

prietenul lui.

— Aşa o să fac, Peter.

Răspunsul fu răsplătit cu o uşoară destindere a expresiei lui Peter, o vagă rămăşiţă a zâmbetului său strălucitor de altădată. Cei din neamul Thorne erau faimoşi pentru frumuseţea lor.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Cam.

Mai degrabă trebuia să-l ajute, decât să-l binecuvânteze.

Capitolul 2

Val d'Aosta, Italia, februarie 1828

De-a lungul celor nouă ani în care călătorise, Pen se aflase de nenumărate ori în mai multe împrejurări grele decât putea să-şi amintească. Dar parcă niciuna nu fusese atât de dramatică precum era cea din prezent, pe când se afla în sala comună, dărăpănată şi plină de purici, a unui han din Alpii italieni.

Luptându-se să-şi stăpânească tremurul mâinii, Pen ridică pistolul, prefăcându-se că era obişnuită să înfrunte zilnic o ceată de ticăloşi. Instinctul îi spunea că, dacă se lăsa pradă fricii, ar fi devenit o victimă sigură a violului şi jafului – şi poate chiar a unei crime.

Un grup de vreo doisprezece bărbaţi se uita la ea. Cu toţii, disperaţi. Cu toţii, beţi. Cu toţii, plini de curajul dat de faptul că se aflau în haită.

— Primul care mişcă se alege cu un glonţ în cap, le spuse ea într-o italiană fluentă.

Din păcate, locuitorii acelui sat uitat de Dumnezeu vorbeau un dialect bizar. Limba lor nu semăna cu italiana melodioasă a toscanilor, pe care Pen o învăţase în saloanele de la Florenţa.

Pen blestemă în gând ghinionul şi vremea rea care o îndepărtaseră atât de mult de civilizaţie. În spatele ei,

camerista personală şi vizitiul se ghemuiseră lângă un perete. Nicio urmă de hangiu. Probabil că şi el făcea parte din acel complot. Pentru că părea la fel de ticălos precum nemernicii din faţa ei.

O brută cu mustăţi stufoase înainta spre ea, cu o expresie dispreţuitoare întipărită pe faţă. Din talmeş-balmeşul de cuvinte bizare pe care le răcnea gloata, Pen recunoscu doar „unu şi „glonţ”.

Ţinea, pistolul drept, în ciuda fricii care aproape că o paralizase.

— Şi un singur glonţ poate să te facă praf.

Matahala zâmbi dispreţuitor şi mai făcu un pas. Pen armă pistolul.

— Un centimetru dacă te mai apropii, te împuşc!

El se apropie atât de mult încât Pen îi simţea mirosul stătut al trupului mătăhălos.

Stomacul lui Pen, deja frământat de spaimă, se revoltă, iar ea avu nevoie de multă putere ca să nu se clatine. Cei din spatele matahalei începură şi ei să se mişte. Orice spunea conducătorul lor le stârnea hohote de râs, iar acestea îi trimiteau lui Pen nori de groază pe şira spinării

— Te-am prevenit, spuse ea, silindu-se să înfrunte înfrigurarea care sclipea în ochii lui porcini.

Degetul i se strânse pe trăgaci şi o explozie umplu aerul. Recul armei o împinse în spate. Urechile îi ţiuiau. Duhoarea fierbinte a prafului de puşcă îi umplu nările.

— *Porca miseria*[1]…

Matahala se clătină spre şleahta de nemernici, care mormăia precum un ocean furios. O gaură însângerată îi apăruse în frunte. O expresie de uimire îi îngheţă trăsăturile, iar apoi îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi, fără suflare, la pământ.

O, Doamne! Murise. De mâna ei.

În cei douăzeci şi opt de ani ai ei, nu omorâse niciodată pe cineva.

Văzând că mormăiala nemernicilor se transforma, treptat, în răcnete de ameninţare, Pen bâjbâi în buzunar

1 „Ce mama naibii" (în lb. italiană în original)

după al doilea pistol. Simţi o prezenţă lângă umăr şi realiză că, în sfârşit, Giuseppe, vizitiul ei, dădea dovadă că mai avea o urmă de coloană vertebrală. Măcar să se fi arătat curajos având o puşcă la el. Însă arma lui rămăsese în trăsură. Aşa că se putea lupta doar cu pumnii.

— Bravo, milady!

Bărbaţii se aruncară spre ea, într-un val furios. Pen ridică pistolul cu o mână care se dovedi neaşteptat de fermă. Trupuri îmbâcsite de sudoare o înconjurară şi o sufocară. Mâini aspre o apucară şi o ciupiră de sâni. Cineva o lovi în coaste şi o lăsă fără răsuflare.

O cuprinse groaza. Mai avea un glonţ. Oare acela era momentul cel mai bun ca să-l folosească?

Giuseppe era undeva în învălmăşeală. Nu putea să-l ajute. Nici ea nu prea avea cum să se ajute. Gâfâind şi zbătându-se, îşi ridică pistolul, conştientă că, după ce trăgea, rămânea la mila mulţimii.

Auzi un foc de armă şi crezu că ea trăsese. Dar pistolul din mâna era tot rece.

Mâinile care o pipăiau se opriră. Urletul furios se stinse treptat, până când se făcu linişte. Atacul durase doar câteva secunde, dar lui Pen i se păruse că trecuse o viaţă.

Se mai auzi o împuşcătură, iar hoarda de nemernici începu să se retragă precum refluxul de pe o plajă.

— Pleacă de lângă ea!

„Cam?”

Şocul o transformă în stană de piatră. Chiar şi după nouă ani, vocea îi era cunoscută. Tonul baritonal îi ajunsese la inima pe care, de la ultima lor întâlnire, ea şi-o ţinuse îngheţată.

Posomorâţi, atacatorii se retraseră, lăsând liber un culoar între locul în care stătea Pen şi uşa în pragul căreia se afla surprinzătorul ei salvator. Pen răsuflă în voie pentru prima oară după un timp care ei i se părea că durase ore întregi. Aerul era îmbâcsit de miros de sudoare, de sânge şi de frică.

Bărbatul înalt, care purta o pelerină elegantă şi o căciulă de castor înclinată într-un unghi poznaş, părea să

aparţină unei cu totul alte specii decât celei a grupului de ticăloşi. Cam era înarmat cu două pistoale mari, cu o puşcă atârnată de umăr şi cu o sabie prinsă la şold. Pe umeri şi pe căciulă avea urme de zăpadă.

— Dispăreţi şi să nu vă mai prind pe aici! le spuse el atacatorilor pe un ton care îi dădu lui Pen fiori reci pe şira spinării. Doamna e sub protecţia mea, adăugă el în timp ce înainta spre ea.

Italiana lui era la fel de bună ca şi a ei şi, de data asta, ticăloşii înţeleseră. În plus, arsenalul lui vorbea, fără îndoială, mai puternic decât cuvintele.

Unul dintre bărbaţi încercă să protesteze în legătură cu tovarăşul lui mort, până când Cam îşi ridică arma. Ticălosul se îndepărtă odată cu ceilalţi, care trăgeau cadavrul după ei.

Tremurând, Pen întinse o mână către Giuseppe. Spre stupoarea ei, Cam o apucă de braţ. Îi simţi căldura atingerii chiar şi prin mănuşa de piele pe care o purta. Cum de putea s-o afecteze, după atât amar de vreme?

— Sunt bine, se căzni ea să spună.

— Pe naiba eşti bine!

Strânsoarea mâinii lui se înteţi.

Pen îşi dorea ca încăperea să nu se mai învârtă cu ea. Şi să poată să răsufle în voie. Şi să nu mai aibă înaintea ochilor expresia aceea dezaprobatoare de pe faţa lui Cam şi nici chipul bărbatului pe care îl împuşcase.

— Eu… eu n-am mai omorât pe nimeni până acum.

— Nu-ţi irosi mila, îi spuse el pe un ton plin de furie.

Uimită, ea îi privi faţa. Chipul acela frumos, sculptat, auster, care încă îi bântuia visele, indiferent de cât de tare se străduia să-l uite.

— Eşti supărat pe mine? îl întrebă, nedumerită.

— Bineînţeles că sunt! Îmi vine să te pun pe genunchi şi să-ţi dau vreo două la fund.

— Dar nu înţeleg de ce, îi zise ea cu glas slab, care părea să vină de la capătul unui tunel lung.

Chipul lui Cam deveni singurul punct nemişcat dintr-o lume care se învârtea.

Închise ochii. Apoi stomacul i se revoltă, înainte ca el s-o prindă în braţe. După ce reuşi să scoată câteva sunete răzleţe de împotrivire, Pen leşină.

*

— Ia astea, spuse Cam în timp ce se chinuia s-o ţină pe Pen, întinzându-i pistoalele vizitiului nefolositor, care se ascundea în spatele ei.

Cam strânse mai bine trupul nemişcat al lui Pen. Era o adevărată luptătoare. Cum îi crescuse inima – deşi stomacul i se strânsese de groază – atunci când o văzuse înfruntându-i pe acei netrebnici.

Se uită ţintă la chipul ei. Fetişcana de altădată înflorise într-o frumuseţe din pricina căreia bărbaţii puteau să înceapă războaie. Cam îşi aminti cât de tulburat fusese, cu ani în urmă, descoperind că tovarăşa lui de joacă începuse să se transforme într-o frumuseţe răpitoare.

Trupul înalt şi subţire, cu rotunjimi, era acum moale în braţele lui. Mirosul ei îl răscolea. Ceva proaspăt şi floral. Cald şi feminin. Cu o urmă de fum, de la praful de puşcă.

Pletele lungi şi negre curgeau în jurul ei. Simţi că-l sufocă furia amintindu-şi cum o trăgeau de păr nemernicii aceia. Dacă ar fi avut mai multe pistoale şi ajutoare cu el, ar fi făcut mult mai mult decât să-i alunge pe nemernici.

— Cheamă-l pe hangiu, îi spuse el tinerei despre care presupunea că era camerista lui Pen.

Cu o privire şocată, de parcă se aşteptase ca el să continue ceea ce începuseră acei ticăloşi, fata se ridică, făcu o reverenţă stângace şi apoi dispăru pe coridor.

Pen se zbătu atunci când el o aşeză cu grijă pe o bancă de lemn, sub fereastră. Privind-o, se simţi năpădit de un val de emoţii. Era, bineînţeles, uşurarea de care îl cuprinsese pentru că reuşise s-o salveze. Furia pe care i-o stârnea faptul că ea se afla într-un asemenea loc. Şi o ciudată şi inacceptabilă reacţie fizică.

Reacţie care se accentuă atunci când se aplecă asupra ei, ca să-i cerceteze rănile. Avea zgârieturi pe gât şi

pe umeri. Nu putea să vadă nimic altceva în neregulă cu ea. Groaza îi încleştă stomacul la gândul lucrurilor care s-ar fi putut întâmpla dacă el n-ar fi sosit la timp.

Genele întunecate precum cerneala ale lui Pen se zbăteau pe obrajii palizi, dar ea nu se trezi. Ceea ce-l şoca pe Cam nu era frumuseţea ei senzuală. Ci faptul că părea atât de inocentă.

Privirea îi căzu pe buzele uşor întredeschise. Îl străbătu un fior îngrijorător de dorinţă. În timp ce îi trăgea corsajul rupt peste cămăşuţă, se strădui să nu privească pielea satinată de sub rochia zdrenţuită. Era un ticălos dacă o dorea fizic, în loc să se uite la ea doar ca la o datorie pe care o avea de îndeplinit cât mai repede.

La naiba! În momentul în care privirea îi căzu pe sânii ei, Pen se mişcă.

— Ai văzut destul? îl întrebă ea în engleză.

Ducele de Sedgemoor era renumit pentru siguranţa lui de sine. Nimeni nu-l făcea să roşească. Însă simţi cum căldura îi inunda pomeţii, în timp ce se îndrepta de spate şi o privea pe Penelope cu ceea ce el spera să fie detaşarea lui obişnuită.

— Nu pari grav rănită, remarcă el.

Îşi aruncă pelerina şi-şi aşeză sabia şi puşca pe o masă. Spre deosebire de Pen, Cam venise pregătit pentru acel colţ de lume în care domnea fărădelegea.

— Cu siguranţă că nu pe sâni, îi răspunse ea, strângându-şi corsajul în timp ce se străduia să se ridice în capul oaselor.

El îşi înăbuşi un răspuns tăios fiindcă, la urma urmei, se holbase la ea.

— Ce naiba cauţi în văgăuna asta?

Cu mâna ei subţire, Pen îşi îndepărtă părul de pe faţă. Cam băgă de seamă, îngrozit, că ea tremura.

— M-am adăpostit din cauza vremii, îi răspunse ea pe un ton mai ascuţit decât tăişul săbiei lui. Ştiu că tu poţi să treci printr-o avalanşă fără să clipeşti, dar noi, muritorii, trebuie să ne căutăm adăpost atunci când zăpada blochează drumurile.

Fusese nebună să călătorească prin munţi în februarie, dar paloarea chipului ei îl făcu să se abţină de la mustrări.

Hangiul se năpusti în cameră, ducând o tavă în mâini.

— *Mi dispiace, mi dispiace*[2]*...*, începu el, iar apoi izbucni într-o explicaţie plină de emoţie, din care Cam reuşi să priceapă că bandiţii îl închiseseră în beci.

Cam luă tava, încântat să vadă că pe ea se aflau o sticlă de coniac şi două pahare. După ultima jumătate de oră, chiar merita ceva de băut. După ce hangiul îi asigură că aranjase ca nişte săteni zdraveni să păzească hanul – aparent, o chestiune de onoare civică – Cam îi porunci să-i rezerve o cameră şi îl trimise la plimbare.

Pen rămăsese tăcută în timpul discuţiei dintre Cam şi hangiu. Atât de tăcută încât, după ce rămaseră singuri, Cam o văzu ridicând dintr-o sprânceană. Dacă nu cumva Pen se schimbase foarte mult în ultimii ani, liniştea nu era deloc starea ei firească.

— Te simţi bine?

El presimţea că răspunsul era „nu”, dar, ca obicei, ea îşi ridică bărbia şi-l privi ţintă. Cam se întrebă ce vedea la el. Nimic care să-i placă, dacă îi citea el bine expresia.

— Excelent.

Ar fi crezut-o, dacă n-ar fi văzut cum se silea să nu se mai uite la balta de sânge de pe podea. O fată cu o găleată în mână se strecură în cameră şi începu să cureţe mizeria. Chipul lui Pen se mai destinse.

Faptul că încă putea s-o înţeleagă atât de bine i se părea ciudat lui Cam. El crezuse că, revăzând-o, ea avea să-i pară o străină, având în vedere că trecuse atâta vreme de când se văzuseră ultima oară. Cu toate astea, n-o simţea deloc ca pe o străină. În multe privinţe, îi era la fel de familiară ca propria soră.

Peter îi dăduse lui Cam toate scrisorile recente primite de la Pen, aşa că acesta din urmă ştiuse, oarecum, unde s-o caute. Aşa ajunsese până în văgăuna aceea. Se luptase să nu cadă sub vraja femeii care scria cu atâta umor şi

2 „Îmi pare rău, îmi pare rău“ (în lb. italiană în original)

vitalitate. Pen nu pomenise în scrisorile ei despre nicio intrigă amoroasă. Pe de altă parte, ar fi fost ciudat să-i povestească despre aşa ceva tocmai fratelui ei.

Ea înghiţi şi-l privi ţintă.

— Ce coincidenţă să apari aici!

— O coincidenţă norocoasă, îi răspunse el, sec, ridicând sticla de coniac.

— Sper că-mi torni şi mie un pahar.

Un alt lucru care trebuia să-i amintească lui Cam de faptul că ea nu era atât de inocentă pe cât părea.

— Cum vrei.

Îi dădu coniacul şi încercă să-şi ascundă surpriza atunci când o văzu luând o înghiţitură zdravănă. În lumea lui, doamnele necăsătorite, de familie bună, nu beau tărie. Dar, desigur, Pen nu mai aparţinea lumii lui.

Se gândi la Lady Marianne Seaton, femeia cu care alesese să se căsătorească. Lady Marianne nu se atingea de tărie. Dar nici n-avea curajul să împuşte un bandit.

N-o văzuse niciodată pe Lady Marianne altfel decât perfect pusă la punct. Pen stătea în faţa lui cu îmbrăcămintea răvăşită de-a binelea. Corsajul îi atârna, dezvăluind marginea dantelată a cămăşuţei. Lui Cam i se părea o trădare faptul că, dintre cele două femei, o socotea mai atrăgătoare pe cea din faţa lui.

La naiba, anii care trecuseră nu-i stinseseră interesul sexual faţă de Pen. Din clipa în care o revăzuse, o dorise. Şi era blocat alături de ea până când reuşea s-o readucă, în siguranţă, în Anglia. Ce situaţie infernală!

Indiferent de motivul care o adusese în situaţia de faţă, ea era tovarăşa lui din copilărie şi sora prietenului său. Merita să fie tratată cu respect şi curtoazie. Dacă o făcea a lui pentru o noapte, era obligat s-o ia pe viaţă. Maturizându-se, Cam îşi dăduse seama că fusese o nebunie s-o ceară în căsătorie, în urmă cu toţi acei ani.

Ultimul lucru de care avea nevoie era o uniune permanentă cu cineva cu reputaţie îndoielnică, din neamul Thorne.

Clătinându-şi paharul gol în mână, Pen se sprijini cu

spatele de perete. Coniacul o ajutase să-şi recapete întrucâtva culoarea din obraji.

— N-a fost doar o coincidenţă, nu-i aşa? îl întrebă ea, calm, după ce servitoarea ieşi din cameră.

— Nu.

— De ce eşti aici, Cam?

Ca un laş, el întinse mâna după sticla de coniac şi-şi umplu din nou paharul. Apoi turnă şi într-al ei.

— Peter m-a trimis. După ce a murit Lady Bradford, şi-a făcut griji în privinţa ta, îi răspunse el, iar apoi făcu o pauză. Îmi pare rău.

Ceva ce semăna a durere străluci în ochii ei de un negru intens. Pen învăţase să-şi ţină gândurile pentru sine.

— Mulţumesc, spuse ea pe un ton mai blând. Mi-e dor de Lady Bradford. A fost o companie minunată.

Pe când era copil, Cam o cunoscuse pe Isabel, Lady Bradford. Femeia avusese o avere consistentă şi, după o căsnicie scurtă şi dezastruoasă, nu mai manifestase niciun interes faţă de căsătorie. Cam o plăcuse. Era excentrică, amuzantă şi pedantă. Dar nimeni n-o socotise o companie potrivită pentru o tânără aflată la o vârstă la care era uşor impresionabilă.

— Pen, am veşti triste, spuse Cam cu inima strânsă de regret şi de milă, pentru că ştia că Pen îşi iubise fratele. Îmi pare rău, dar trebuie să-ţi spun că Peter a murit acum o lună, la Calais.

Pen începu să răsufle iute. Ochii i se întunecară. Culoarea pe care o căpătase în obraji de la coniac se transformă în cenuşă.

La naiba, ce idiot fusese! Trebuia să-i fi dat vestea cu mai multă blândeţe.

Cam se aşeză pe bancă, lângă Pen, şi-şi petrecu braţul în jurul umerilor ei. Era ţeapănă ca un cadavru. O strânse mai tare, îngrijorat de rigiditatea ei.

— Pen?!

Nu se gândise serios la ea de ani întregi, cu excepţia momentelor în care îşi amintea de îndrăzneala ei de a-i fi refuzat cererea în căsătorie. Intimitatea forţată din acel

moment îi readucea în minte lui Cam amintiri mai vechi şi mai dulci, despre momentele în care o consolase, în copilărie.

— Pen?! Vorbeşte cu mine!

Încet, ea se întoarse şi clipi, ca şi cum încerca să se trezească dintr-un vis urât.

— Trebuia să ne vedem la Paris, începu ea.

Avea o voce firavă şi pierdută. Iar el era disperat fiindcă nu ştia cum ar fi putut s-o ajute.

— Ăsta e şi motivul pentru care călătoresc pe o asemenea vreme, continuă ea, forţându-se, parcă, să răsufle. Ce s-a întâmplat?

— Peter s-a prăbuşit în timp ce mergea pe cheiuri.

— O, Doamne, suspină ea, începând să tremure. Nu ştiam că era bolnav. Ar fi trebuit să-mi spună.

— Doar ştii cum era Peter…

— Nu voia să împovăreze pe nimeni.

Lacrimile îi îngroşaseră vocea, iar calmul ei nefiresc începu să se clatine.

— A fost un om curajos, adăugă el.

Poate că Peter fusese un pierde-vară, dar avusese o inimă mare. Aşa crezuse Cam, cândva, şi despre Pen.

— Da.

El se trase mai aproape. Îl durea inima pentru ea. Pen nici nu apucase să se împace cu ideea că omorâse un om, iar acum trebuia să facă faţă şi veştii despre moartea fratelui pe care îl iubise atât de mult.

Pen se smulse din strânsoare.

— Te rog…

El se ridică în picioare, încercând să-şi înăbuşe durerea stârnită de faptul că Pen îi respinsese gestul de compasiune. La urma urmei, n-avea dreptul s-o atingă. Şi, având în vedere atracţia nedorită pe care nu şi-o putea stăpâni, Cam socotea că era mai bine pentru amândoi dacă el n-o atingea.

— Pot să fac ceva pentru tine?

De obicei, Cam ştia cum să facă faţă oricărei situaţii. Dar nu şi în acel caz. Nu cu femeia aceea care îi era atât de

familiară, şi care totuşi era o străină.

Privirea sticloasă a lui Pen îl făcu să se întrebe dacă ea bănuia ceva. I se strânse inima văzând-o cum se lupta să-şi ţină lacrimile în frâu.

— Cam, poţi, te rog, să mă laşi singură? îl rugă ea în timp ce-şi frângea mâinile în poală.

Nu trebuia să se simtă jignit. Era limpede că Pen era tulburată, însă, pe când fusese fetiţă, ea se refugiase mereu în braţele lui, ori de câte ori era supărată.

— Nu pot să te părăsesc.

Pen clătină din cap şi izbucni:

— Pentru numele Domnului, chiar nu poţi să-mi acorzi puţină intimitate?

Cam tresări înlăuntrul lui, dar îşi păstră tonul calm.

— Ba da, bineînţeles.

Se întoarse ca să plece, dar îşi aminti că mai avea ceva de spus. O surprinse ghemuindu-se lângă perete, ca şi cum ar fi vrut să se separe de lume. Impulsul îl împingea s-o ia în braţe. Dar reuşi să se abţină. Fusese destul de limpede că el era ultimul bărbat de care ea voia să fie atinsă.

— Pen, mai e ceva…

Ea nu-şi ridică privirea, dar mâinile i se crispară pe fusta albastră, trasă peste genunchii ridicaţi.

— Nu acum.

— Trebuie.

Se simţea ca şi cum ar fi fost cel mai mare bastard din lume. Şi, pentru prima dată, nu din cauza îndoielii care plana asupra filiaţiei lui. Îşi îndreptă umerii, ca şi cum se pregătea să înfrunte un duşman primejdios.

— Peter mi-a cerut să te aduc înapoi în Anglia.

— N-am nevoie de escortă, îi răspunse ea cu voce slabă, în timp ce îşi ţinea privirea aţintită la obloanele ferestrei.

— Da, am înţeles asta încă din momentul în care am ajuns aici, replică el, sarcastic.

— Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva, spuse ea, ridicând sfidător bărbia.

Dar se vedea că era aproape să se prăbuşească.

— Eu doar voiam să spun că o să ne continuăm drumul împreună.

Din clipa în care cuvintele îi ieşiră de pe buze, Cam ştiu că spusese un lucru greşit. Ochii ei străluciră de furie. Totuşi, asta era mai bine decât durerea mută de până atunci.

— Văd că încă daţi ordine, Excelenţă!

— Nu te pune cu mine pe tema asta, Pen, îi spuse el cu glas scăzut.

Ea îi aruncă o privire plină de repulsie.

— Dispari, Cam.

Capitolul 3

Necazul cu hanurile mici de la capătul lumii era că nu puteai şi găseşti nici în ruptul capului un loc ferit, din care să observi cine intra şi cine pleca. Mai ales în timpul unui viscol de proporţii biblice.

Cam ajunsese acolo după mai multe săptămâni în care fusese nevoit să se cazeze în tot felul de locuri neplăcute, dar hanul acela le întrecea pe toate. Nu voia s-o deranjeze pe Pen în clipele în care îşi plângea fratele. Dar nici n-avea chef să stea afară, în zăpadă, până când ajungea sloi de gheaţă. Nici în camera lui de la etaj nu putea să se retragă, pentru că se temea ca nu cumva să se întoarcă bandiţii. Sătenii organizaseră, într-adevăr, o pază, dar nu putea să lase siguranţa lui Pen în mâinile unor străini.

Aşa că străbătu încăperile în lung şi-n lat, precum un câine rătăcit, flămând, înfrigurat şi, pe deasupra, întristat în chip straniu de reacţia pe care o avusese faţă de Pen. Şi de reacţia ei lipsită de entuziasm faţă de el.

Pen apăru, în cele din urmă. Cam era la bucătărie, chinuindu-se să bea un pahar de vin roşu înţepător, din producţia locală. Soţia hangiului pregătise cina, iar mirosul

ademenitor îl făcea pe Cam să-i lase gura apă. În ciuda împrejurărilor, se părea că apetitul lui zdravăn nu avusese de suferit.

— Bună seara, Pen, spuse el, şi se ridică de pe scaun. Vrei puţin vin?

— Poate că mai târziu, îi răspunse ea, fără să se aventureze înăuntru.

Îşi prinsese corsajul rupt de partea de sus a cămăşuţei. Asta îi amintea lui Cam, dacă mai era nevoie, că Pen tocmai fusese victima unor violenţe. Din nefericire, îi amintea şi de rotunjimile dulci ale trupului ei. Deja devenise obositor faptul că era atât de conştient, fizic, de trupul lui Penelope Thorne.

— Mă căutai?

— Mă uitam după Maria. Aş vrea să mă spăl şi să mă schimb.

Tonul ei era aproape la fel de rece ca şi vremea de afară.

— Dacă nu stai în sala de mese, aş vrea să-i aduc pe paznici înăuntru, ca să mănânce şi ei ceva. E o noapte cruntă.

— *Noblesse oblige*[3], Cam?

Încercă să nu ia în seamă tonul ei batjocoritor. Să aibă grijă de cei care îl serveau însemna o datorie foarte importantă pentru el.

— Dacă vrei să-i spui aşa…

— *Poverina, poverina*[4], zise hangiţa, părăsindu-şi locul de lângă plită şi repezindu-se s-o îmbrăţişeze pe tânără.

Pen se aplecă şi-şi culcă numaidecât capul pe sânul generos al femeii, iar Cam îi văzu vulnerabilitatea din privire.

Nu era de mirare că Pen nu voise să treacă de pragul uşii. Făcuse o mare sforţare ca să-şi ascundă durerea, dar Cam băgase de seamă pe dată că ochii ei erau roşii şi umflaţi. În timp ce el înjurase vremea şi împrejurările vitrege, ea plânsese de-şi dăduse sufletul. Se simţi precum

3 „Nobleţea obligă” (în lb. franceză în original)

4 „Biata de tine, biata de tine” (în lb. italiană în original)

cel mai mare ticălos.

O urmări din priviri, admirându-i puterea, în timp ce ea se aduna şi-şi îndrepta spatele, lângă femeia cu păr cărunt. Hangiţa o conduse, cu blândeţe, la masă. În câteva clipe, un pahar de vin şi un castron cu supă aburindă apărură în faţa ei.

— *Grazie*[5], spuse Pen cu glas răguşit.

Se uită lung la mâncarea din faţa ei, de parcă se aştepta ca în ea să fie niscaiva otravă.

— Mănâncă până ce nu se răceşte, o îndemnă Cam tăindu-i o felie din pâinea enormă pusă în mijlocul mesei.

Pen îşi afundă lingura în castron, însă nimic mai mult.

— Nu e nedemn de rangul impozantului Camden Rothermere să mănânce în bucătărie?

— Nu mai încerca atât să mă împungi. O să-mi provoci o indigestie. În ciuda aversiunii ei vădite, Cam îi atinse mâna. Contactul îi dădu un fior, deşi încerca să se convingă că nu făcea decât să-i ofere puţină alinare.

— Mănâncă, Pen. Lucrurile o să se rezolve.

— În avantajul tău, presupui.

Se aşternu o linişte încărcată de duşmănie. Ce păcat! El şi Pen se înţeleseseră întotdeauna minunat. Până s-o ceară în căsătorie.

— Îmi pare rău pentru Peter, îi spuse el cu glas scăzut

Vorbise în engleză, ca să creeze o anumită intimitate. În jurul lor continua vânzoleala obişnuită a unui han, cu servitoarele cărând tăvi cu mâncare către sala de mese.

— Şi mie, îi răspunse ea fără să-l privească, dar pe un ton mai puţin duşmănos. Îţi mulţumesc că m-ai salvat.

El nu voia recunoştinţă, deşi doar Dumnezeu ştia ce-şi dorea.

— Orice bărbat ar fi făcut la fel, spuse el.

— *Noblesse oblige* din nou?

El nu răspunse. În schimb, îşi mai tăie pâine.

— Peter credea că dăduseşi de necaz. Din câte am văzut astăzi, avea dreptate.

— Probabil că l-ai blestemat pentru că te-a vârât în

5 „Mulţumesc" (în lb. italiană în original

încurcătura asta. Căutarea surorii capricioase a unui vechi prieten nu era, desigur, pe lista ta cu lucruri de făcut. Mai ales că nu ne-am despărţit în cele mai bune condiţii.

Era în firea lui Pen să vorbească atât de curajos despre ultima lor întâlnire. Cam sorbi din vin şi se hotărî să fie la fel de sincer.

— Nu trebuia să fugi din Anglia. N-aveam nicio intenţie să te mai stingheresc.

Obrajii ei se colorară şi, spre uşurarea lui, Pen începu să mănânce, chiar dacă, probabil, o făcea doar ca să-i ocolească privirea.

— N-am fugit de tine. Am fugit de mama mea.

Of, trebuia să fi ghicit.

— A încercat să te bată la cap în privinţa căsătoriei cu mine?

Pen râse sarcastic.

— Puţin spus. A încercat chiar să-l convingă pe tata să mă bată până când acceptam să mă căsătoresc cu tine.

Cam îşi dădu seama că ar fi trebuit să fi stat de vorbă cu Pen înainte să-i ceară tatălui ei permisiunea de a o cere în căsătorie. Însă, în înfumurarea lui, nu se gândise că ea l-ar fi putut refuza.

— Doamne, Pen, chiar a făcut tatăl tău aşa ceva?

— Bineînţeles că nu, îi răspunse ea, şi, pentru o clipă, schimbară o privire ca între cunoscători, aşa cum făceau pe când erau copii. Chiar ţi-l imaginezi pe tata ridicând mâna la mine?

Răposatul lord Wilmott fusese un om slab, care se ferise întotdeauna de soţia lui cea violentă.

— Nu. Ar fi fugit la Londra şi s-ar fi ascuns la clubul lui, fu de părere Cam.

— Şi-a luat tălpăşiţa, alături de ultima lui amantă. Mamei nu i-a plăcut asta deloc.

— Te cred şi eu.

Aşa cum credea şi că Lady Wilmott îşi vărsase nemulţumirea pe fiica ei.

— Aşadar, oferta mătuşii tale a sosit chiar la timp.

— Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc. În plus, mai

eram şi îngrozită de faptul că trebuia să-mi fac debutul în societatea londoneză.

— Ai fi făcut senzaţie la Londra, îi spuse el, nedumerit de astfel de vorbe.

— Mă îndoiesc, răspunse ea, strâmbând din nas. Mi s-a dus faima cum că aş fi fost prea încăpăţânată. Nu cred că pretendenţii pe care i-aş fi avut ar fi fost de altă părere, adăugă ea şi se opri înainte ca el să poată să protesteze. Habar n-aveam că ţi-am rănit mândria atât de tare.

El ridică din umeri şi se strădui să pară destins.

— Îndrăznesc să spun că a fost o lecţie bună pentru sufletul meu.

— Îmi pare rău, Cam.

— Dar nu-ţi pare rău că m-ai refuzat.

Trebuia să înceteze să mai vorbească despre asta. Dacă stăruia asupra refuzului ei, Cam ar fi putut s-o facă să creadă că mândria lui încă mai era rănită.

— A trecut mult timp de atunci, îi spuse ea cu glas şoptit.

Asta era ceva nou. Aşa cum o ştia el, Pen s-ar fi stropşit numaidecât la el pentru ceea ce tocmai îi spusese. Însă ea se mulţumi să se aplece asupra castronului cu supă şi să înceapă să mănânce cu mai multă tragere de inimă.

— O să mi te împotriveşti în privinţa întoarcerii în Anglia? o întrebă el după ce ea îşi termină supa.

Era mulţumit că Pen nu părea prăbuşită. Ura să-i vadă frânt spiritul ei cel atât de mândru.

— Vrei să vin cu tine?

El se încruntă.

— Oricât te-ar înfuria aroganţa mea în privinţa asta, i-am promis lui Peter să te duc înapoi.

— Peter nu era paznicul meu.

„Deşi e limpede că ai nevoie de unul”, se gândi Cam.

— Poate că nu, dar te-a iubit şi a vrut să te vadă la casa ta.

Râsul ei amar îi aminti de ziua în care o ceruse în căsătorie.

— Cu un soţ şi copii, fără îndoială.

— Şi ce e rău în asta? o întrebă, tăios, Cam.

— Ar fi rău în ceea ce mă priveşte. N-o să mă căsătoresc niciodată.

Părea atât de convinsă. Şi de ce să nu fie? Îşi făurise o viaţă pe placul ei, făcând exact ceea ce voia, cu cine voia. Cam recunoştea în sinea lui că ar fi trebuit să-i admire îndrăzneala. Însă dacă îşi lăsa raţiunea la o parte, el se simţea îmboldit să dea cu pumnul în ceva. De preferat, într-unul dintre blestemaţii ei de amanţi.

Ea îl cântări din priviri.

— Sunt de mult majoră şi, având în vedere că n-am nici soţ, nici tată care să mă silească să fac anumite lucruri, mă socotesc o femeie independentă.

Încercând să-şi păstreze tonul liniştit, el îi spuse:

— Am de gând să-mi ţin promisiunea.

Sclipirea primejdioasă din ochii ei negri îi era bine cunoscută.

— Cum? Îmi dai una în cap şi mă legi?

— Da, dacă e nevoie, îi spuse el pe un ton aspru.

Deşi numai Dumnezeu ştia ce putea să facă dacă Pen refuza să-i dea ascultare.

Umerii ei se prăbuşiră, iar Cam îi văzu din nou pe chip durerea care i-l brăzdase atunci când intrase în bucătărie.

— N-o să fie nevoie.

Un amestec de milă şi de uimire îl făcu să-şi izbească paharul de masa de lemn de pin cu o asemenea putere, încât vinul sări în toate părţile.

— Ce naiba?

O umbră de zâmbet îi arcui buzele lui Pen. Buze al naibii de îmbietoare.

— Eşti mai uşor de tachinat decât pe vremuri, Cam.

— De ce, tu…

Ea împinse scaunul şubred de lemn şi se ridică în picioare. În ciuda zâmbetului de pe buze, tristeţea îi umbrea ochii.

— Eu şi Peter urma să ne întâlnim la Paris ca să discutăm despre testamentul mătuşii Isabel. El trebuia să fie reprezentantul meu legal la Londra. Acum o să mă

reprezint singură. Ai cuvântul meu că mă duc acasă. Dar dacă o să călătorim împreună, oamenii o să bârfească.

Încă de dinainte de a fi întâlnit acea versiune tulburător de atrăgătoare a lui Penelope Thorne, Cam se gândise la o strategie.

— O să evităm oraşele mari până când ajungem la iahtul meu, care e la Genova.

— Genova? Asta înseamnă să mă întorc de unde am venit.

— Al naibii să fiu dacă mă apuc să traversez Alpii în februarie, Pen. Mergem spre sud.

— Pot să mă duc şi singură spre sud.

Era ispitit să-i dea dreptate, doar ca să scape de atracţia aceea care îl făcea să-i numere fiecare răsuflare. Un colţ al minţii lui continua să exclame, uimit: „Dar asta e Pen Thorne! Cea cu rochii pline de noroi, genunchi juliţi şi cozi împletite dezordonat. Cum de poate Pen Thorne să aibă un asemenea efect asupra mea?!”

— O să dai de tot felul de necazuri. A fost o mare imprudenţă din partea ta să pleci la drum însoţită doar de vizitiul ăsta fricos.

Ochii ei se transformară în gheaţă neagră.

— Nu-ţi datorez scuze sau explicaţii, îi spuse ea, iar apoi se întoarse să plece. Vă doresc o seară bună, Excelenţa Voastră!

El se ridică în picioare.

— Aşteaptă!

O prinse de braţ. Pe când erau copii, o atinsese de mii de ori. Totuşi, căldura ei îi trimise un fior prin vene. O, Doamne, era în pragul unei catastrofe. Se strădui să se gândească la chipul lui Lady Marianne, dar în loc de frumuseţea ei rece vedea doar păr negru, precum cel al ţiganilor, şi ochi plini de insolenţă, care îl fulgerau.

Ea se opri.

— Lasă-mă să plec, Cam.

— Promiţi că n-o să dispari în noapte?

Ea îşi smuci braţul, iar el o eliberă, deşi o făcu mai degrabă pentru că atingerea ei îi ameninţa puterea de a se

stăpâni, deja zdruncinată.

— Zăpada a închis drumurile spre nord. N-aş fi surprinsă nici dacă drumurile spre sud ar fi, şi ele, închise.

— Deci, suntem blocaţi aici.

Ochii ei se îngustară.

— Chiar aşa, Excelenţă.

Pen îşi strânse pelerina în jurul ei şi ieşi, cu spatele drept şi cu şoldurile legănându-i-se cu o impertinenţă sinuoasă, care îi puse lui Cam inima pe jar.

La naiba!

Capitolul 4

Oldhaven House, Londra, februarie 1828

Harry Thorne mai trase un fum din ţigara de foi şi apoi o aruncă, dispreţuitor, în tufişurile de pe terasă. Nu-i plăcuse, deşi fumatul era la mare modă printre tinerii din grupul lui.

Dar în ultima vreme nu-i plăcea mai nimic. Starea de rău se instalase în urmă cu o lună, după moartea lui Peter, fratele lui mai mare. Viaţa palpitantă pe care o ducea în capitală, ca un tânăr de douăzeci şi trei de ani ce era, îşi pierduse orice farmec.

Pe deasupra, se mai şi simţea vinovat. La naiba, dacă ar fi ştiut adevărul despre necazurile lui Peter, s-ar fi grăbit să-l ajute. Dar Peter nu vorbise nimănui despre problemele lui. Şi totuşi, lui Harry îi era îngrozitor de greu să se împace cu ideea că fratele lui îşi dăduse ultima suflare singur, într-o ţară străină, fără ca el, Harry, să apuce să-şi ia rămas-bun.

Harry se îndepărtă de sala de bal, mergând în direcţia grădinii întunecate. Sunetul viorilor care îngânau ultimul vals se estompă până când muzica se transformă într-o şoaptă.

Pe undeva pe acolo îl aştepta Lady Vera Standish, în sfârşit pregătită, dacă el îi înţelesese bine semnalele, să

capituleze şi să-şi lase rotunjimile atrăgătoare în mâinile lui. Îl provocase s-o găsească. După ce o vânase luni întregi, Harry spera ca ea măcar să nu se fi străduit prea mult să se ascundă în seara aceea.

Numai că perspectiva de a se bucura în voie de farmecele nespus de admirate ale lui Lady Vera nu-i îmbunătăţea deloc lui Harry starea de spirit. Ajunse la cel mai îndepărtat zid al grădinii, departe de casă. Auzi un foşnet şi se întoarse, silindu-se să pară entuziasmat.

Dar sunetul care urmă fu unul la care nu se aştepta. Un vaiet, iar apoi un suspin înăbuşit.

Nu era Lady Vera.

Se retrase ca să-i ofere un pic de intimitate persoanei care se ascundea în tufişuri.

Un alt vaiet. Un alt suspin înăbuşit.

Merse cale de câţiva paşi pe aleea aşternută cu pietriş alb. Dacă cineva plângea acolo, nu era treaba lui. Însă dacă întârzia, Vera Standish avea să-şi întoarcă atenţia către alt curtezan. Doar era faimoasă pentru lipsa ei de răbdare.

Pantoful îi scrâşni pe o piatră. Se aşternu liniştea. Persoana care se ascundea în tufişuri îşi dăduse seama, probabil, că nu era singură.

Harry recunoscu faţă de el însuşi că nu putea să lase pe cineva să sufere. Faptul că era un desfrânat, un libertin, îl transformase oricum într-un ratat. Oftând, se întoarse spre locul din care auzise suspinele. În timp ce se lupta cu tufişurile ţepoase, nu putu să nu se gândească la prinţul care se chinuia, printre spini, să ajungă la Frumoasa Adormită.

— Vă rog să nu vă apropiaţi mai mult, îi şopti, de la câţiva metri, o voce blândă.

— Prea târziu, mormăi el, trecând printr-un gard viu, după care se pomeni că ajunsese într-un scuar îngrădit.

Ochii lui, obişnuiţi deja cu întunericul, deslușiră o fată îmbrăcată într-o rochie de culoare deschisă şi care şedea, încovoiată, pe o bancă de lemn.

— Pleacă de aici!

Deşi nu putea să-i vadă faţa, Harry fu de părere că

fata părea foarte tânără. Ea răsucea o batistă de dantelă în mâini.

— Eşti bine? o întrebă el aventurându-se mai aproape, iar ea se dădu înapoi.

— Foarte bine!

Poftim. Întrebase. Fata era bine. Acum el putea să plece şi s-o caute pe Lady Vera.

— De ce plângi?

— Nu plâng!

Vocea ei tremurătoare o dădea însă de gol.

— Dar aşa pare.

— Am o răceală urâtă, îl lămuri ea, înţepat.

— Atunci, n-ar trebui să stai afară.

— Iar tu n-ar trebui să vorbeşti cu femei ciudate fără să te prezinţi. Răspunsul acela tăios îl intrigă pe Harry. El nu putea să vadă, prin întuneric, decât că fata era subţirică şi că trăgea tot timpul de batistă.

— Tu eşti?

— Ce anume? se răsti ea.

El îşi stăpâni un zâmbet.

— Ciudată.

Ea se ridică de pe bancă. Luna plină îşi alese chiar acel moment ca să iasă de după un nor şi îi oferi lui Harry o primă imagine a domniţei aflate la ananghie.

Parcă îi dădu cineva un pumn în stomac.

Cum naiba de n-o văzuse până atunci? Oare fusese atât de vrăjit de tinicheaua de Vera Standish, încât nu băgase de seamă că în sala de bal se afla şi acel lingou de aur pur?

— Nu sunt ciudată.

Îl cerceta cu ochii aceia mari de pe faţa ei delicată, încadrată de o cascadă de păr des şi auriu.

— Dar încep să cred că tu ai putea să fii, adăugă ea.

Domniţa lui Harry era uimitor de frumoasă.

— De ce naiba stai aici de una singură? o întrebă el, aspru. Cine ştie cine poate să vină peste tine?!

Întrebarea păru să aducă pe chipul ei o undă de zburdălnicie. Harry se gândi că avusese dreptate atunci

când simţise că îndărătul suferinţei frumoasei se afla destul de multă vioiciune.

— Păi, da, de pildă – tu! exclamă ea.

Harry fu ispitit să-i răspundă cu o răutate. Dar, privind-o, simţi cum inima i se opri în loc. Era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Dar oare cum o chema şi de unde venea? La naiba, el începuse să frecventeze societatea imediat după ce părăsise universitatea, iar printre doamne avea o reputaţie de bărbat fatal. Însă fata aceea îi răpise putinţa de a face orice altceva în afară de a bolborosi şi de a se purta ca un nătărău. Reuşi să zâmbească – o mare izbândă, având în vedere salturile pe care i le făcea inima în piept.

— În general, sunt socotit destul de inofensiv.

Ea se uită ţintă la el, de parcă nu mai văzuse niciodată un bărbat.

— Ar trebui să plec.

Harry îndrăzni să mai facă un pas spre ea şi se simţi ca un învingător atunci când ea nu se retrase, privindu-l totuşi cu prudenţă. Se părea că nu era chiar atât de inocentă.

— Nu vrei să te întorci în sala de bal cu ochii înroşiţi.

— N-ar băga nimeni de seamă.

El râse scurt.

— E primul tău sezon, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci, ascultă sfatul cuiva mai în vârstă şi mai înţelept: corul bârfitorilor observă tot. Iar apoi dă de veste mai departe. Dacă nu vrei ca toată lumea să ştie că ai plâns, atunci intră în acea încăpere doar după ce te aduni şi te linişteşti.

Buzele ei pline se arcuiră în jos.

— Nu-mi place Londra.

— O să-ţi placă.

Cu îndrăzneală, o luă de una dintre mâinile înmănuşate. Ea tresări. Harry îi simţea căldura chiar şi prin cele două straturi de ţesătură. Ispita de a-i scoate mănuşile şi de a-i încerca moliciunea pielii îi făcea capul să bubuie

precum o tobă de război. Dar ar fi fost de ajuns doar o mişcare greşită ca ea s-o zbughească spre sala de bal, cu ochi înroşiţi ori ba.

— Nu sunt atât de naivă încât să nu ştiu că un străin n-ar trebui să ţină o doamnă de mână, îi spuse ea, sec.

— Da, a fost greşeala ta că nu mi-ai spus cum te cheamă.

Spre uimirea lui, ea izbucni în râs. Harry fu bucuros să vadă că fata îşi recâştigase buna dispoziţie.

— E mai bine să nu ştii cine sunt.

— N-o să-mi spui nici de ce plângeai?

Ea îşi ridică ochii strălucitori spre el, iar Harry simţi că iar i se opreşte inima în loc.

— Tocmai mi-ai sugerat să n-am încredere în nimeni.

Îl atacase cu propriile lui arme.

— Poţi să ai încredere în mine.

Ea îl privi fără să se arate deloc mişcată.

— Sunt sigură că toţi indivizii mânaţi de gânduri necurate spun întocmai acelaşi lucru.

Doamne, cât era dulce!

— Iar asta încotro ne duce? o întrebă el.

— La planurile de întoarcere în sala de bal.

— Mă părăseşti?

Un alt zâmbet slab. Harry avu deliciosul sentiment că ea îşi încerca puterile folosindu-se de el.

— Da.

El se întrebă, în treacăt, dacă nu cumva băuse prea mult alcool. Dar atunci când ea îi zâmbi din nou, iar inima lui se clătină precum un marinar beat, recunoscu faţă de el însuşi că ameţeala aceea depăşea cu mult puterea alcoolului.

— Frumuseţe crudă ce eşti!

— Cum aş putea să fiu crudă, având în vedere cât de amabil ai fost cu mine?

El gemu:

— Asta mă face să par un fel de unchi bătrân.

Ea încercă să se retragă, iar el o lăsă.

— Nu contează, ceea ce am spus e adevărat, îl

încredinţa ea.

— Îmi păstrezi un dans?

Era din ce în ce mai vioaie.

— Carnetul meu e plin.

— Dar mâine-seară?

— S-ar putea să nu fim la aceeaşi petrecere.

Îi veni şi lui rândul să zâmbească.

— O, te asigur că o să fim, misterioasa mea domnişoară.

Lumina lunii era îndeajuns de strălucitoare încât să dezvăluie expresia fulgerătoare de nefericire ce străbătu chipul fetei.

— N-are rost să flirtezi cu mine.

— Ba are chiar foarte mult rost.

Ea clătină din cap, iar el îşi dori să creadă că ea îl tachina.

— Sunt deja promisă.

Promisă pentru…?

— Eşti căsătorită?

O mare greutate i se puse lui Harry pe inima care, până atunci, fusese mai uşoară decât aerul. Ceva tocmai i se întâmplase în seara aceea, în grădină, ceva de o însemnătate crucială.

— Nu încă.

„Nu încă?” Ce naiba însemna asta?

Înainte ca el să apuce să-i ceară lămuriri, ea se întoarse şi se îndepărtă, trecând printr-o deschizătură din gardul viu pe care el n-o văzuse. Şi tot nu-i ştia numele.

Ceva dinlăuntrul lui îi spunea că amândoi văzuseră acelaşi lucru unul în celălalt. Că simţiseră pe dată legătura dintre ei, una cu mult mai puternică decât simpla atracţie. Afinitate, precum şi ciudata senzaţie că se cunoşteau dintotdeauna şi că întâlnirea lor fusese predestinată.

El oftă şi se lăsă pe bancă. Oare lumea unui om putea să se schimbe într-o clipă?

*

După ce se întoarse la petrecere, Harry o descoperi numaidecât pe fată. Se întrebase dacă nu cumva lumina lunii fusese de vină pentru vraja sub care căzuse. Dar o văzu din nou, mai limpede, iar răsuflarea i se tăie încă o dată. Lumina candelabrelor dezvăluia amănunte pe care el nu le văzuse în întunericul din grădină. Nuanţa precisă a părului ei auriu. Pielea fină. Obrajii trandafirii. Un trandafiriu care se înteţea de fiecare dacă când arunca o privire neliniştită către locul de lângă uşi, în care se găsea el.

Harry fu foarte mulţumit să-şi dea seama că ea îl căuta cu privirea. Ochii lui o urmăriră în timp ce se învârtea prin sală, graţioasă precum o lebădă în rochia ei albă. Dansa cu marchizul de Leath. Oare James Fairbrother să fi fost rivalul lui? Omul acela era putred de bogat şi făcea parte dintr-o familie foarte influentă.

Din partea opusă a sălii ticsite de lume, Lady Vera se încrunta la el de parcă ar fi vrut să-l jupoaie de viu. Drept scuză, Harry ridică din umeri şi-i zâmbi. Cum ar fi putut să-i explice faptul că, după o întâlnire întâmplătoare, nu mai era acelaşi om?

— Cine e fata aceea drăguţă care dansează cu Leath? întrebă el cu o nonşalanţă studiată atunci când prietenul lui, Beswick, veni să-i ţină companie.

Beswick avu nevoie de câteva clipe ca să vadă despre cine vorbise Harry. Probabil că prietenul lui era orb, se gândi acesta din urmă. Pentru că ea strălucea mai puternic decât oricare altă femeie din încăperea aceea.

— Blonda?

„Zeiţa, vrei să zici.”

— Da!

— E Sophie Fairbrother, îi spuse Beswick, surprins. Ţinteşti prea sus pentru un mezin fără bani şi fără perspective, amice. E sora lui Leath. Am auzit că i-a fost promisă lui Desborough, deşi deocamdată nu s-a anunţat nimic oficial.

Harry avu din nou senzaţia unui pumn primit în stomac. Oare de aceea plânsese fata? Oare familia o silea să facă o căsătorie pe care ea nu şi-o dorea?

— Contele Desborough?

Beswick scoase un râset batjocoritor.

— Mai există şi altul? El şi Leath sunt parteneri politici, iar căsătoria asta o să însemne unirea a două averi fabuloase. Fata vine la pachet cu o zestre foarte generoasă. Sunt mirat că n-ai auzit vorbindu-se despre ea.

— Îl iubeşte pe Desborough? întrebă Harry, iar apoi se blestemă în gând pentru întrebarea care îl trăda.

Din nou, Beswick râse batjocoritor.

— Cum crezi că lui Desborough i-ar păsa de aşa ceva din moment ce fata îi aduce toată averea aceea? Doamne, şi eu aş curta-o, dacă Leath n-ar şti că-mi suflă vântul prin buzunare. Mi-aş dori ca el să uite de vânătorii de zestre şi să-şi îndrepte atenţia asupra disputei pe care o are cu Sedgemoor.

Fără să-şi ia ochii de la Sophie Fairbrother, Harry îl întrebă pe Beswick:

— Ce dispută?

— Tu ai trăit cumva sub vreo piatră?

Harry îi aruncă prietenului său o privire de ciudă cordială.

— Nu, doar că am luat parte la înmormântarea lui Peter, iar apoi l-am ajutat pe Elias să-şi ia în primire noua lui poziţie de Lord Wilmott.

Chipul de om cumsecade al lui Beswick fu năpădit de mâhnire.

— Iartă-mă, prietene. Am uitat. Poţi să dai vina pe necazul pe care îl simt la gândul că o porumbiţă atât de bogată zboară la unul care are deja porumbarul plin.

Harry zâmbi fără tragere de inimă. Greutăţile financiare ale lui Beswick nu erau de ieri, de azi.

— Fii tare, Beswick. Întotdeauna e întuneric înainte să iasă soarele pe strada ta.

— Mai ales dacă n-ai bani de lumânări, îi răspunse, cu tristeţe, prietenul lui. Cred că ai auzit că Richard Harmsworth şi Sedgemoor l-au expus drept hoţ pe Neville Fairbrother, unchiul lui Leath. Fairbrother s-a împuşcat înainte să fie acuzat oficial, dar ancheta a umplut paginile

ziarelor. Jonas Merrick a adunat majoritatea dovezilor – aşa cum te-ai aştepta, având în vedere ce surse are. Omul ăla ştie dinainte şi când urmează ca un şoricel să iasă din gaură, jur.

Poate că Harry chiar trăise sub o piatră.

— Deci faptele unchiului au pătat onoarea întregului neam Fairbrother?

— Cam aşa ceva. Se aude că Leath speră să restabilească prestigiul familiei prin căsătoria asta spectaculoasă.

— Deci ea e mielul de sacrificiu.

Biata Sophie. Dansul se terminase, iar fratele ei o dusese în mijlocul unui grup de nobili importanţi. Harry băgă de seamă că printre ei se afla şi Desborough.

— Mai degrabă fecioara sacrificată, fu de părere Beswick, coborându-şi vocea. Desborough e o javră norocoasă. De felul lor, bogătaşele astea nu prea au o carcasă atât de atrăgătoare.

— Ai grijă ce zici, Beswick, mârâi Harry.

Chiar şi fără să se uite la prietenul lui, Harry ştia că acesta îl privea ca pe unul care înnebunise. După cum se simţea, probabil că Beswick avea dreptate.

— Uşor, omule. E o fată drăguţă, la care n-ai nicio şansă să ajungi. La vremea noastră, am admirat multe ca ea.

Cei din neamul Thorne erau înclinaţi spre pasiuni bruşte, dar de durată. Sophie Fairbrother n-avea nici cea mai mică idee cu privire la ceea ce provocase în seara aceea.

De parcă îi simţise gândurile lui Harry, ea îşi ridică privirea dintr-odată, întâlnind-o pe a lui în aceeaşi clipă. Chiar şi de la distanţa la care se aflau, Harry văzu cum fetei i se îmbujorau obrajii de alabastru. O, Doamne, cât de frumoasă era!

Harry îi susţinu privirea lui Sophie. Voia s-o facă a lui. Cât despre restul lumii, n-avea decât să crape.

Capitolul 5

Val d'Aosta, februarie 1828

Foarte atentă, Pen întredeschise uşa camerei aflate la etaj. În ciuda faptului că era epuizată, toate emoţiile care o frământau n-o lăsaseră să doarmă. Durere pentru Peter. Furie fiindcă el nu-i spusese despre boala de care suferea. Resentimente faţă de aroganţa lui Cam. Exasperare faţă de ea însăşi, întrucât Cam continua s-o fascineze, chiar şi în momentele în care îi venea să-i dea cu ceva în cap.

Simpla vedere a lui Cam îi confirmase lui Pen acel adevăr chinuitor. Ura să recunoască faptul că ea încă era acea creatură jalnică, îndrăgostită, ce tânjea după un bărbat care n-avea s-o iubească niciodată.

De când îi refuzase cererea în căsătorie, făcuse tot ce era posibil ca să-l uite pe Camden Rothermere. Mătuşa ei dusese o viaţă activă şi interesantă, alături de oameni cărora nu se păsa de manierele englezeşti, ce impuneau atâtea limite. În ultimii nouă ani, Pen întâlnise poeţi, pictori şi muzicieni, aristocraţi şi anticari rătăcitori, călători şi oameni de ştiinţă.

Aflase că firea ei, atât de deosebită de a celorlalţi, prea independentă ca să fie preţuită de oamenii printre care trăise până atunci, îi atrăgea pe cei care puneau preţ pe inteligenţă şi spirit. Inima ei frântă găsise o vagă consolare în admiraţia de care se bucurase din partea unor bărbaţi extrem de inteligenţi şi de sofisticaţi. Cam n-o dorea, dar asta nu însemna că era nedorită.

Din când în când, se întrebase dacă ar fi fost cu putinţă să întâlnească pe cineva care să-i ia locul lui Cam în inima ei. Dar îşi dăduse seama, disperată, că era o adevărată Thorne. Iubea profund şi doar o singură dată în viaţă.

Ceea ce însemna că, în prezent, i se părea de neîndurat să-şi petreacă următoarele săptămâni alături de Cam. Cu o seară în urmă, le spusese lui Giuseppe şi Mariei

să fie pregătiţi la cinci dimineaţa, indiferent de cum ar fi fost vremea. Din fericire, furtuna se potolise peste noapte, iar drumul spre sat, pe care-l scrutase de la fereastra dormitorului, părea uşor de străbătut. Şi chiar dacă nu era aşa, mai degrabă s-ar fi târât pe jos, prin zăpadă, decât să suporte compania lui Cam până în Anglia.

Cum n-avea să-l mai întâlnească pe Peter la Paris – la gândul ăsta, Pen îşi înăbuşi durerea, spunându-şi că avea timp să-l plângă după ce ieşea din necaz – se hotărî să plece spre sud, aşa cum sugerase Cam. Iar de acolo, spre Londra.

Coridorul de la etaj era negru ca smoala. Pen se aventură în întuneric. Trebuia să ajungă jos, apoi la grajduri, iar apoi s-o pornească la drum.

— Pleci undeva?

Ea tresări şi-şi scăpă geanta pe podeaua de lemn. Gâfâind, se întoarse spre umbra de lângă uşă.

— M-ai speriat.

— Se pare că nu îndeajuns, îi spuse Cam, sec.

Ea nu-i luă în seamă remarca.

— De ce eşti în faţa camerei mele?

— De ce eşti îmbrăcată de drum?

— De unde ştii că sunt îmbrăcată de drum?

— Nu eşti? o întrebă el pe un ton rece. Vrei să continuăm această discuţie între patru ochi?

— N-avem nimic să ne spunem, îi răspunse ea, trecând pe lângă el.

— Nici după atâta vreme? Mă jigneşti.

O prinse de braţ şi o trase la ea în cameră.

— N-ai niciun drept! izbucni Pen, încercând să se elibereze.

O atinsese prea des de când o salvase. Şi, de fiecare dată, pulsul ei o luase razna.

— Poate că nu. Vrei să te potoleşti şi să mă asculţi?

— Eşti o brută, îi spuse ea, posomorâtă.

— Da, am priceput. Pot să-ţi dau drumul?

Pen ar fi vrut să-i dea una în cap.

— Da.

Cam o eliberă şi se îndepărtă de ea. Se opri în faţa ferestrei. Silueta lui înaltă şi atletică se profila în lumina ce venea de la zăpada de afară. După câteva scăpărături, lumânarea de pe noptiera ei se aprinse.

— Urăsc că trebuie să aduc din nou vorba despre demnitatea ta, dar oare nu e degradant ca un duce să doarmă la uşa unei doamne, precum un servitor? îl întrebă Pen pe Cam cu glas mieros.

El îşi ridică privirea şi îi zâmbi vag. În ciuda furiei pe care o simţea, Pen simţi un junghi în inimă. Cât îşi dorea ca el să nu fi fost atât de chipeş, cu faţa îngustă şi bine conturată, cu ochii de un verde strălucitor şi cu sprâncenele atât de negre! După aproape zece ani în care nu-l mai văzuse, el tot o fascina. Pen se gândi că ceea ce i se întâmpla era pur şi simplu nedrept.

— N-a fost nevoie să mă prosternez pe pragul tău, îi răspunse el. Giuseppe mi-a spus totul despre planurile pe care ţi le-ai făcut.

— Naiba să-l ia pe Giuseppe, cu gura lui spartă!

Pen nu-şi dădu seama că vorbise cu glas tare decât atunci când Cam izbucni în râs.

— Ar trebui să-l concediezi. Nu-ţi e de nici un folos.

— Poate că ar trebui să-i oferi un loc de muncă pe domeniul tău, îi sugeră ea pe acel ton în care ştia să pună o dulceaţă primejdioasă.

— Nici să nu visezi. Preţuiesc prea mult loialitatea ca să angajez pe cineva cu un asemenea caracter. Pen, dacă vrei, pot să te urmez până la Dover.

El o făcea să pară lipsită de raţiune.

— Ai face tu asta?

— Da.

Bineînţeles că era dispus s-o facă. Promisese să vegheze asupra ei şi n-avea de gând să dea înapoi nici cu preţul vieţii. Principiile de neclintit îl făceau pe Cam să fie o adevărată pacoste. Ea oftă prelung.

— Mereu ai fost atât de sâcâitor?

— Probabil, îi răspunse el, aruncând o privire în jur. Mergem?

— Acum?

El ridică lumânarea.

— Trăsura ta aşteaptă. I-am plătit eu hangiului pentru tot.

— Dar trăsura ta?

— Am venit călare.

Ea îl privi lung, uluită.

— Prin zăpadă?!

— Prin zăpadă. M-ai băgat în tot soiul de neplăceri, Pen.

Ea îşi strânse buzele, deşi se simţea un pic vinovată. Fusese o iarnă cruntă. Iar în ultimele săptămâni el înfruntase pentru ea, pe drum, o grămadă de primejdii.

— Nu ţi-am cerut să vii.

— Poate că nu, dar lasă-ţi deoparte încăpăţânarea şi recunoaşte că îţi va fi mai uşor la drum alături de un bărbat care să-ţi deschidă calea.

„Ce porc cu aere de superioritate!” se gândi ea.

Părăsi dormitorul şi coborî încet scara şubredă, având grijă să nu se sprijine prea tare de balustrada improvizată.

— Ce lucru tipic masculin ai spus!

— Ceea ce nu face ca vorbele mele să fie mai puţin adevărate.

Pentru o clipă, în glasul lui se strecurase o undă de căldură. Pen îşi dorea cu cerul şi pământul să nu mai fie atât de atentă la toate acele amănunte. Îşi dorea să nu-l fi întâlnit niciodată.

La parter, ea se trezi faţă în faţă cu Cam, care avea chipul luminat de lumânările din capătul scărilor. O, Doamne, cum de putea să fie atât de atrăgător? Pen îşi înghiţi un râs amar.

Dacă omul acela pusese stăpânire pe vizitiul ei, asta însemna că nu mai avea de ales şi că trebuia să meargă cu el. Totuşi, asemenea Excelenţei Sale, ducele de Sedgemoor, lui Pen nu-i plăcea să-şi recunoască înfrângerea

— Trebuie să ne înţelegem asupra câtorva reguli, îi spuse ea lui Cam.

El ridică dintr-o sprânceană, cu aerul acela batjocoritor pe care Pen i-l cunoştea atât de bine.

— Nu te mai recunosc, Pen. Obişnuiai să fii împotriva oricăror reguli.

Fir-ar să fie, în privinţa asta avea dreptate.

— Doar pentru că n-am avut purtări de femeie în toată firea pe când aveam douăzeci de ani, asta nu înseamnă că sunt vreo aiurită. Am călătorit ani întregi fără să mi se întâmple nimic rău.

— Până ieri…

Ea îşi dorea ca el să n-o fi găsit în acea situaţie îngrozitoare. Pe de altă parte, fără intervenţia lui probabil că n-ar mai fi apucat dimineaţa.

— O să mă baţi la cap tot drumul până în Anglia cu marea ta intervenţie care m-a salvat?

— Ai o limbă foarte ascuţită, fetiţo, îi spuse el pe un ton mai degrabă admirativ.

„O, nu. O, nu, nu, nu!” Pen n-avea de gând s-o dea pe glume cu el, ca în copilărie. N-avea să se poarte ca şi cum ei doi ar fi fost prieteni apropiaţi.

Îl privi ţintă.

— Am deprins multe obiceiuri proaste, îi spuse ea. Mergem?

— Nerăbdarea ta de a călători în compania mea îmi umple inima de bucurie.

— Mai vorbim după ce o să-ţi petreci întreaga zi în trăsură cu mine, se răsti ea, iar apoi se repezi să iasă din han.

Afară, perfidul Giuseppe îi aştepta aşezat pe bancheta vizitiului. Un armăsar de rasă fusese legat la spatele trăsurii. Ninsoarea se oprise, dar tot era îngrozitor de frig. În gând, Pen îi ură lui Giuseppe să degere.

Atunci când Cam intră în trăsură, ea era deja încotoşmănată în păturile de blană, cu Maria alături. Lămpile erau aprinse. El se aşează cu spatele la direcţia de mers. Din nou, un gentleman perfect.

Cam lovi în tavanul trăsurii, îndemnându-l, astfel, pe Giuseppe să pornească. Pen îşi înghiţi câteva vorbe

batjocoritoare despre faptul că el preluase deja conducerea. Chiar şi în copilărie, Cam fusese înclinat să comande. Cei şapte ani de când era duce de Sedgemoor nu făcuseră decât să-i accentueze tendinţele dictatoriale. Dar, dacă îi căuta nod în papură ori de câte ori el dădea un ordin, Pen îşi dădea seama că avea să-şi istovească nervii şi că n-avea să mai ajungă nici măcar până la poalele muntelui pe care îl străbăteau, darămite în Anglia.

Maria se ghemuise într-un colţ şi închisese ochii. Cam îi aruncă fetei o privire dezaprobatoare. La Fentonwyck, servitorii cu asemenea purtări erau concediaţi pe loc. Pen îşi înăbuşi impulsul de a o scuza pe fată. În apărarea Mariei, Pen nu vedea de ce ar fi trebuit ca servitoarea să şadă dreaptă pe locul ei dacă n-avea, pe moment, nicio datorie de îndeplinit.

Cam deja ameninţa să devină un tiran. Dacă el ar fi fost al ei, i-ar fi spus vreo două. Dar, spre veşnica părere de rău a lui Pen, Cam n-avea să-i aparţină niciodată.

— Servitoarea ta vorbeşte engleza? o întrebă el după ce trăsura porni la drum.

— Nu.

Drumul de munte era plin de hârtoape. Pen îşi încleştă mâna pe cureaua de piele de lângă banchetă.

— Bun, îi spuse Cam, întinzându-şi spre ea mâna făcută pumn. Poftim.

Din reflex, Pen se întinse ca să ia ceea ce i se oferea. El îi puse în palmă ceva mic, rotund şi cald. Pen se uită la obiect. Era inelul cu sigiliul Sedgemoor, pe care erau gravaţi doi unicorni cu coarnele încrucişate în formă de X.

Uluită, ea îşi ridică privirea.

— Ce faci?

— Ţi-l împrumut.

Ea îşi strânse degetele în jurul inelului. Timp de secole, acela fusese simbolul tangibil al puterii neamului Rothermere.

— De ce?

Spre surprinderea ei, Cam părea stânjenit. Nu fusese deloc aşa atunci când îi dăduse ordine.

— Poartă-l pe degetul inelar. Nu cred că o să ne recunoască cineva, şi, oricum, o să folosim nume false. Dar atragem mai puţin atenţia dacă oamenii cred că suntem căsătoriţi.

Simţindu-se rău dintr-odată, ea se uită la inelul de aur, care strălucea în lumina lămpii. Îi amintea de realitatea crudă: că n-avea să fie niciodată mireasa lui.

— Cât de… practic, şopti ea.

Cam simţi dojana ascunsă din răspunsul ei. Strânse din buze.

— Ştii care sunt urmările dacă suntem descoperiţi, îi spuse el pe un ton muşcător. Oricum, tu n-ai vrea să te căsătoreşti cu mine.

Ea oftă, întristată să descopere că el încă îi mai purta pică, deşi ştiau amândoi că îi făcuse o favoare refuzându-l.

— Cam, sper că nu mai eşti supărat pentru că ţi-am refuzat cererea în căsătorie. Supărarea ta n-ar mai avea nicio noimă. Mai ales acum, când ne-am întâlnit din nou, vezi şi tu că aş fi fost cea mai proastă alegere pentru rolul de soţie.

Fălcile lui se încleştară.

— Nu te flata, Pen. Am trecut de mulţi ani peste orice râcă de tinereţe.

Pen nu era convinsă, deşi Cam nu era omul care să nu ştie să piardă. În copilărie, el câştiga la cele mai multe dintre jocuri, dar atunci când pierdea, o făcea cu mare demnitate şi nu se supăra niciodată.

— Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, să nu mai pomeneşti de cele întâmplate cândva, se răsti ea.

— Ţi-am oferit un inel. Şi mi-am amintit, inevitabil, de ultima dată când am făcut asta.

Inima ei fu străbătută de un dor zadarnic. Dacă atunci când o ceruse de soţie el i-ar fi oferit dragoste, odată cu inelul, acum ar fi fost căsătoriţi de aproape zece ani.

Cu o mişcare brutală, îşi împinse inelul pe deget.

— Viaţa era mai uşoară pe când călătoream singură.

— Potoleşte-te, Pen. Suntem împreună până când punem piciorul pe pământul Angliei. Eşti mereu ţâfnoasă

atunci când pierzi.

Cam se aşează mai bine pe banchetă, încrucişându-şi braţele peste pieptul puternic. Haina lui neagră, de calitate, era superb croită şi nu se încreţea atunci când el se mişca. Băiatul alături de care crescuse Pen fusese ager şi puternic, dar cei nouă ani care trecuseră îl transformaseră pe Cam într-un bărbat gata să ia lumea în piept şi să câştige.

— N-am pierdut, îi răspunse ea cu răceală. M-am retras ca să mă adun.

Vorbele ei fură întâmpinate cu şi mai multă nemulţumire. De la ultima lor întâlnire, Cam îşi sporise puterea acelei priviri zdrobitoare pe care obişnuia să le-o arunce adversarilor.

— Nu te mai împotrivi atât, Pen. I-am promis lui Peter să te duc în Anglia.

Ea se strădui să pară neimpresionată.

— Şi ce-o să se întâmple după ce ajungem? O să mă păzeşti până când mor de bătrâneţe? Sau de exasperare, cel mai probabil.

Nu era nicio urmă de amuzament în zâmbetul lui.

— După ce te las teafără acasă, din partea mea n-ai decât să te duci şi la naiba.

Capitolul 6

Chetwell House, Londra, februarie 1828

Harry o văzu pe Sophie intrând în sala aglomerată de bal. Era firesc s-o facă, având în vedere ardoarea cu care îi urmărise fiecare mişcare.

Aşteptase toată săptămâna, nerăbdător, să rămână singur cu ea. În el crescuse, până aproape de pragul unei explozii, dorinţa înflăcărată de a vorbi cu ea despre orice lucru mai însemnat decât starea vremii.

În noaptea în care se întâlniseră, Harry reuşise să-i fie prezentat oficial lui Sophie. De atunci, dansase cu ea de

două ori – o mare izbândă, având în vedere faptul că Sophie devenise de îndată cea mai admirată tânără din acel sezon. În timpul dansurilor, Harry se mărginise să-i spună lui Sophie doar platitudini. Trebuia să fie mulţumit şi doar pentru faptul că avea ocazia să-i atingă mâna şi să se bucure de atracţia timidă care sclipea în ochii ei albaştri.

În seara aceea nu luau parte la bal nici vigilentul marchiz, nici lordul Desborough. În alte împrejurări, poate că Harry ar fi admirat purtarea protectoare a lui Leath faţă de sora lui. Însă, în situaţia de faţă, purtarea marchizului nu-l avantaja deloc, fiindcă, la drept vorbind, el, Harry, nu era decât un biet mezin al unei familii cu reputaţie îndoielnică. Astfel încât nici n-avea dreptul să ridice ochii la sora marchizului Leath. Însă bineînţeles că Sophie trebuia să se căsătorească cu un bărbat care s-o adore, nu cu unul care să se poarte cu ea precum cu un animal de companie drăguţ, aşa cum făcea prezumtivul ei soţ.

Harry nu se învârtea în cercurile înalte cărora le aparţinea Desborough, însă avea ochi şi minte, chiar dacă şi le folosea rareori. Şi nu vedea antipatie între Sophie şi bărbatul care îi fusese ales drept soţ, dar nici vreo urmă de atracţie adevărată.

La naiba, Sophie merita mai mult.

Dacă îl merita pe Harry Thorne, ei bine, asta era alegerea ei.

Harry o urmări pe Sophie până în galerie. Încăperea aceea lungă dădea în grădini, iar uşile îi erau deschise înspre terasă. Din fericire, deşi era februarie, vremea se dovedea a fi blândă, însă, dincolo de fiorii pricinuiţi de emoţie, Harry tremura din pricina aerului rece al nopţii. În capătul îndepărtat al galeriei, un bărbat şi o femeie pe care el nu-i cunoştea îşi aplecau capetele unul către celălalt.

Sophie se opri în faţa unui portret al unui domn cu perucă şi bărbie dublă. Ea arăta superb în seara aceea, într-o rochie de mătase roz şi cu perle prinse în păr. Harry se opri la câţiva metri de fată şi aşteptă până când cuplul ieşi în grădină, fără să-i arunce nici măcar o privire.

— M-ai urmărit, îi spuse Sophie, fără să se întoarcă.

Ce rost avea să nege?

— Da.

El se apropie cu grijă, ca şi cum ar fi vânat un animal speriat. Se uită ţintă la ceafa ei fragilă şi-şi dori cu disperare s-o sărute în locul acela. Şi peste tot.

Dar era prea devreme.

Ea tot nu se întorcea spre el.

— Fratele meu m-a prevenit în privinţa ta.

Ca să vezi, ticălosul!

— Şi ce a spus? şopti Harry.

Deşi erau singuri, trebuia să ţină seama de faptul că se aflau într-un loc public.

— Că eşti un vânător de zestre.

El râse dispreţuitor.

— Ştii că nu mă interesează banii tăi.

Oricât i-ar fi plăcut să-i vadă faţa lui Sophie, Harry adora şi acel suspans delicios, în care se afla atât de aproape de ea, adulmecându-i adierea de parfum, de flori şi de fată frumoasă.

— Asta ar pretinde orice vânător de zestre.

— Probabil. Dar eu ţi-am spus adevărul. Totuşi, cred că fratele tău ţi-a zis mai mult de atât.

Ea se mişcă şi apoi spuse, şovăitor:

— A spus că familia ta e…

— Cu reputaţie îndoielnică?

În cele din urmă, Sophie se întoarse spre el. Nu părea supărată sau tulburată, ci curioasă.

— După ticăloşia comisă de unchiul Neville, nici familia mea nu stă prea bine la capitolul ăsta.

El fu impresionat de faptul că fata nu se temea să vorbească despre acel scandal. Harry simţise încă de la început că Sophie Fairbrother era mai profundă şi mai puternică decât bănuiau cei din jurul ei. Ceea ce însemna că motivul care o făcuse să plângă, în seara aceea, în grădină, fusese ceva serios, şi nu vreo dezamăgire oarecare.

În ciuda hotărârii de a se păstra în limitele decenţei, el o luă de braţ. Ea suspină, surprinsă, fără să se îndepărteze. Pielea îi era netedă şi rece la atingere. Harry se simţi străbătut de un şuvoi de fierbinţeală.

— Dacă te trag într-o cameră ferită de privirile celorlalţi, o să ţipi? murmură el.

Nu-şi dădea seama la ce reacţie se aşteptase din partea ei, însă cu siguranţă că nu la acel chicotit slab pe care îl scoase Sophie.

— Asta depinde de ceea ce ai de gând să-mi faci.

De uimire, Harry amuţi timp de câteva secunde. Ea nu se temea. Părea mai degrabă interesată şi dornică. O, Doamne, iar el nu se simţea deloc ca un gentleman, cu mâna încleştată pe braţul ei subţire şi cu ochii înecându-se în privirile ei albastre precum cerul senin de vară. Se simţea ca un om flămând, aflat în faţa unei mese încărcate până la refuz cu bunătăţi.

— N-o să-ţi fac atâtea pe câte mi-aş dori, recunoscu el.

O trase în dosul celei mai apropiate uşi. Clicul zăvorului răsună ca un tunet. Inima lui Harry tresări de emoţie şi de nelinişte. Dacă erau descoperiţi, putea plăti cu capul.

— Ceea ce facem e periculos, şopti el.

Strângerea se transformă într-o mângâiere, iar instinctul îl duse cu mâna şi spre celălalt braţ al ei. Camera aceea era întunecată precum o mină de cărbune.

— Este. Fratele meu e un trăgător faimos.

Căldura pielii ei sub mâinile lui îi făcea să tremure.

— Pentru câteva minute singur cu tine, îmi asum orice risc.

— O să ai aceeaşi părere şi când o să-ţi tragă un glonţ în cap?

În liniştea camerei întunecate nu se auzea decât răsuflarea ei agitată. Era mai nervoasă decât pretindea.

— Chiar şi atunci. Pentru că merită.

— Eşti atât de linguşitor…

Harry ştia că merita ironia ei, dar nu se bucura deloc

să audă asemenea vorbe. Cum să-i explice el lui Sophie că, de data asta, totul era diferit? Sophie nu era una dintre femeile lui. Ea era femeia.

— Dacă stau prea mult aici, cineva o să-mi observe lipsa în sala de bal.

El zâmbi.

— Sună promiţător.

— Cum aşa?

— Că vrei să rămâi, chiar şi pentru puţin timp.

Ea nu protestă. Fiecare clipă petrecută alături de acea fată îl fi cea pe Harry s-o placă şi mai mult.

— Eşti vânător de zestre?

Şi răsuflarea lui era agitată. Nu din cauza fricii, ci pentru că apropierea de Sophie îi făcuse inima să galopeze precum un cal sălbatic pe o întindere nesfârşită. Mirosul ei plutea în aer. Ceva proaspăt, ca o apă de izvor.

— Tu ce crezi? o întrebă el, drept răspuns.

— Cred că am petrecut mult prea mult timp gândindu-mă la tine.

Harry se simţi năpădit de o senzaţie de triumf.

Răsuflă adânc şi-i cuprinse obrajii, bucurându-şi palmele cu atingerea pielii ei mătăsoase.

— Şi eu mă gândesc tot timpul la tine. Ai de gând să te căsătoreşti cu Desborough?

Ea tresări, dar nu se îndepărtă.

— Fratele meu vrea să mă mărit cu el.

— Şi tu?

— E o partidă bună, spuse ea fără pic de înflăcărare.

El îi dădu drumul.

— Atât de bună, încât te face să te ascunzi şi să plângi.

— Asta n-a fost…

— Nu minţi, Sophie. Nu pe mine.

— Nu poţi să-mi spui „Sophie”.

El chicoti.

— Dacă împart o cămară cu o femeie, nu pot să mă adresez ei cu titlul nobiliar pe care îl poartă. Asta o spune chiar şi codul bunelor maniere în societate.

Râsul ei îi făcu sângele să i-o ia razna prin vene, de fericire.

— Nu pari genul de persoană care să se conducă după regulile societăţii, domnule Thorne.

Nevoia de a o săruta crescu în el. Însă, în ciuda faptului că ea îi arăta atâta bunăvoinţă, chiar dacă una şovăitoare, Harry nu voia s-o sperie.

— Ai ascultat prea multe bârfe. Şi mă cheamă Harry.

Pauza care urmă spunea totul despre sentimentele lor.

— Harry, şopti ea cu glas melodios.

Inima lui se izbi puternic de coaste. O. Doamne, intrase într-o mare belea.

— Scumpă, scumpă Sophie, şopti el şi, deşi risca grăbind lucrările, îşi trecu braţele în jurul ei.

— O! făcu ea, smucindu-se atunci când simţi apropierea buzelor lui. Harry o eliberă şi se retrase atât cât îi permitea cămăruţa în care se aflau.

— Iartă-mă.

Spre uimirea lui, ea îl prinse de cămaşă.

— M-ai luat prin surprindere.

— N-aveam dreptul să…

— Eşti un dezmăţat foarte manierat, Harry Thorne, îi spuse ea, sec.

Tonul ei îi stârni curiozitatea. Ignorând bunul-simţ şi instinctul de conservare şi trecând peste bunele maniere, el îşi puse mâna peste a ei.

— Şi nu vrei să fiu manierat?

— Nu acum.

— Meriţi mult mai mult decât să fii curtată pe furiş, însă, din ziua în care te-am văzut, n-am făcut decât să visez la tine, îi spuse el şi-şi încolăci braţul în jurul taliei subţiri, ca s-o poată lipi de el.

Ea oftă, mirată.

— Chiar aşa?

Vocea lui se îngroşă de dorinţă.

— Am visat să te sărut.

Şi alte lucruri, dar nu putea să-i mânjească inocenţa

cu fanteziile lui murdare.

— Aş vrea să-ţi îndeplinesc visele, spuse ea aplecându-se spre el. Vrei să mă săruţi, Harry?

— Sophie…

Mirosul ei îl ameţea precum un vin. Îşi strânse mâna în jurul taliei.

— Nu vrei? îi şopti ea.

— La naiba, bineînţeles că vreau! îi răspunse el, pătimaş, iar apoi răsuflă adânc. Îmi pare rău. Nu mă port ca un gentleman.

Ea suspină a nemulţumire.

— Ba te porţi prea mult ca un gentleman!

— Draga mea…

Ea îl întrerupse înainte ca el să apuce să-i spună că îi păsa de reputaţia ei. La urma urmei, cât de convingător ar fi putut să sune o declaraţie făcută într-o cămară, în timpul unui bal, cu ea în braţele lui?

— Nu vreau să aud nimic, îi spuse ea, iar apoi adăugă, cu sfârşeală în glas: Decât dacă ai de gând să-mi spui: „Sărută-mă, Sophie!”

O, la naiba! Cum să reziste la aşa ceva?

— Sărută-mă, Sophie.

Harry o trase spre el şi-şi lipi gura de a ei. Buzele fetei tremurau sub ale lui. Nesiguranţa lui Sophie îl făcu pe Harry să înţeleagă că acela era primul ei sărut. Un val de tandreţe îi cuprinse inima.

Îşi îmblânzi sărutul şi îi linse cu delicateţe buzele, până când răsuflarea ei deveni mai agitată şi-şi aplecă tot trupul spre el. Limba lui se strecură între buzele ei şi o gustă pe deplin. Aroma ei îl izbi precum un fulger.

Pentru Harry nu mai exista nimic pe lume în afară de răspunsul stângaci, dar înflăcărat al lui Sophie. Nu mai simţea decât căldura trupului fetei şi felul în care limba ei dansa în jurul limbii lui. Gemetele ei. Trupul ei moale, care tremura în timp ce se lipea de al lui.

Îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama că ea nu-l mai săruta, îşi înălţă capul şi se strădui s-o vadă prin întuneric.

— Ce…

— Şştt, îi spuse ea, încleştându-şi degetele pe cămaşa lui.

Numai că nu mai tremura de pasiune, ci de frică.

Afară se auzeau voci. La naiba! Harry îşi strânse braţele şi o lipi de Sophie de el. Probabil că bătăile inimii lui se puteau auzi de la un kilometru. Nu pentru sine se temea, ci pentru Sophie. Numai un idiot ca el putuse să rişte o asemenea întâlnire.

Se strădui să înţeleagă dacă oamenii de afară vorbeau despre sora marchizului Leath. Discutau aranjamente pentru cină. La început, Harry fu nespus de tulburat, dar în cele din urmă reuşi să recunoască vocea gazdei. Părea să discute cu majordomul.

Pentru o clipă, se destinse. Dar apoi se întrebă dacă nu cumva majordomul avea nevoie de provizii din cămara în care se aflau ei doi.

Într-o tăcere vibrantă, Harry şi Sophie se lipiră unul de celălalt până când vocile nu se mai auziră. În cele din urmă, el îi şopti la ureche:

— Trebuie să te scot de aici.

Cu o încredere pe care el n-o merita, ea îşi culcă obrazul pe pieptul lui.

— Atunci când i-am auzit, am crezut că mor.

— N-ar fi trebuit să te aduc aici. Dar mi-am dorit cu disperare să te văd, iar fratele tău te veghează precum un uliu.

— E îngrozit de vânătorii de zestre care ar putea să-i strice planurile.

— Cinstit vorbind, asta e datoria lui.

— Dar tu nu eşti un astfel de vânător.

— Nu sunt.

„Nu sunt?”

— Un vânător de zestre n-ar fi stat pe gânduri şi mi-ar fi ruinat reputaţia, ca să forţeze o căsătorie.

„Căsătorie?” Cuvântul răsună prin Harry ca un dangăt de clopot.

Atunci când se afla alături de Sophie, îi dispărea

starea de rău care îl chinuia de ceva vreme. Vederea ei îi făcea ziua mai frumoasă. Dar existau doar două variante pentru viitorul lor. Una era s-o ignore şi s-o lase să se mărite cu bărbatul ales de fratele ei. Cealaltă era să-i ruineze reputaţia. O idee care îi făcea fiecare fibră din trup să se revolte.

Însă mai era şi căsătoria…

— Harry? o auzi el, ca prin vis. Ce s-a întâmplat?

Era prea devreme ca să-i vorbească de căsătorie. Deja ea i se predase mai mult decât sperase el. Inima începu să-i bată cu putere numai la amintirea acelor sărutări minunate.

Harry îşi slăbi strânsoarea.

— Stăm de prea mult timp aici.

— Da, îi spuse ea cu tristeţe. O să… o să… te mai văd?

În ciuda momentului tensionat prin care trecuseră, Harry nu se putu abţine şi începu să râdă.

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu. N-am experienţă în ceea ce priveşte flirturile.

Harry fu năpădit de un alt val de tandreţe dureroasă. Nici el nu mai fusese îndrăgostit. Deci, cumva, amândoi erau inocenţi în acea privinţă.

— Când pot să te mai văd?

— În parc, îi spuse ea, parcă uşurată. Merg mâine-dimineaţă.

— Cu fratele tău?

— Săptămâna asta e plecat.

— O să te găsesc.

— Aşa sper, spuse ea, cu o urmă de îndoială.

— Jur, îi promise el.

— Nu vreau să te părăsesc.

Lui Harry îi plăcu să audă asta, simţindu-se oarecum alinat de durerea despărţirii.

— Nici eu nu vreau să te las să pleci. Dar trebuie.

O sărută repede. Voise ca sărutul să fie scurt şi dulce, dar se trezi că se pierdea din nou între buzele ei.

Noroc că Sophie se dovedi mai puternică. Se desprinse de el şi întredeschise uşa.

— Pe mâine, îi şopti ea, strecurându-se afară.

— Pe mâine, adeveri el, în timp ce aştepta, în întuneric, ca ea să închidă uşa.

În acel moment, Harry nu era într-o stare potrivită ca să se arate în public. Spera ca măcar Sophie să fi fost. Deşi era îngrijorat la gândul că fata avea ţinuta răvăşită şi părea sărutată temeinic.

Capitolul 7

Fontana dei Monte, Alpii italieni, februarie 1828

Ningea din nou. În timpul acelei săptămâni care fusese un adevărat purgatoriu, Pen începuse să creadă că pe lume existau doar zăpadă, gheaţă şi vânt. Şi hanuri pline de purici. Şi servitori neciopliţi.

Şi bărbaţi care încercau s-o învârtă după cum aveau ei chef.

Sau, mai exact, un bărbat care o învârtea cum avea el chef. Excelenţa Sa, enervantul duce de Sedgemoor.

Pen şi Cam călătoreau ca Lord şi Lady Pembridge, folosind titlul moştenitorului Sedgemoor. Ea presupunea că, trecând deja de munţi, urma ca hanurile întâlnite în cale să fie ceva mai populate.

Şi, fiindcă s-ar fi putut întâlni cu vreun cunoscut, trebuia ca ei doi să fie foarte discreţi.

Trăsura hurducăia pe drumul spre un sătuc aşezat pe un deal. Acolo aveau să-şi petreacă noaptea – sau, mai bine zis, mergeau către locul în care omul care îşi atribuise rolul de stăpân absolut decretase că aveau să-şi petreacă noaptea. Impasibilă, Pen se întrebă cât timp mai putea să se abţină. Oare era chiar aceea ziua în care avea să-l împingă pe Cam de pe una dintre stâncile acoperite de zăpadă ce străjuiau drumul?

El stătea acum lângă ea, uitându-se pe fereastră de parcă întinderea albă, nesfârşită, ar fi fost o imagine infinit mai atrăgătoare decât tovarăşa lui de călătorie. Avuseseră o zi lungă. Dar nu pentru că străbătuseră o distanţă mare. Erau descurajaţi de cât de mult timp le lua ca să străbată fiecare kilometru. Cam avusese dreptate, oricât ura ea să recunoască. Traversarea Alpilor în februarie fusese o alegere de-a dreptul prostească.

În ultimele zile, atmosfera din trăsură fusese mai rece decât cea de afară. În public, Cam îşi trata tovarăşa de călătorie cu o politeţe care o făcea pe aceasta să-şi muşte limba de teamă să nu-i scape vreo vorbă necugetată. Iar rarele lor conversaţii între patru ochi fuseseră mai degrabă duşmănoase.

Vizitiul trase de hăţuri şi opri trăsura, ceea ce o trezi pe Maria, care dormise până atunci pe bancheta de vizavi. Pen ajunsese să fie de-a dreptul invidioasă pe uşurinţa cu care servitoarea ei dormea oricum şi oriunde. În mod ciudat, Maria se împăcase de îndată cu vestea că stăpâna ei şi ducele călătoreau în calitate de cuplu căsătorit.

Disperată să poată să-şi întindă picioarele înghesuite, dar şi mai disperată să scape de atmosfera apăsătoare, Pen deschise portiera şi sări din trăsură înainte ca Paolo, noul lor vizitiu, să poată s-o ajute. Se uită peste umăr la Cam, deşi n-ar fi vrut s-o facă, aşteptând să-i vadă obişnuita privire dezaprobatoare.

Dar expresia din ochii lui verzi şi vigilenţi o tulbură. La un alt bărbat, ea ar fi interpretat strălucirea aceea drept un interes reţinut. Dar Cam o trata ca pe o obligaţie enervantă, nu ca pe o femeie pe care o dorea. Şi totuşi, privirea aceea o făcu să tresară de parcă îi pusese cineva o mână îngheţată de-a dreptul pe pielea goală.

După săptămâni de călătorie în condiţii grele, Cam nu mai era un exemplar ferchezuit de nobil britanic. Lenjeria îi era soioasă, avea hainele mototolite şi cizmele murdare. Şi părea obosit. Se prefăcea că se ridica deasupra oricăror slăbiciuni umane, însă în realitate era epuizat până în măduva oaselor. Pen socotise mereu că veşnica lui

preocupare de a atinge perfecţiunea nu putea să ducă decât la o viaţă însingurată. Iar în acel moment părea sfâşietor de singur.

Pen nu putea să sufere faptul că el o făcea pe şeful. Şi îi detesta neputinţa de a o iubi. Dar, chiar şi aşa, el se dăduse peste cap pentru ea şi fusese răsplătit doar cu bombăneli şi îmbufnări.

— Cam, vii înăuntru? îl întrebă ea pe un ton mai prietenos decât de obicei.

Paolo plecase ca să le închirieze camere. Cam o privi cu bine cunoscuta lui răceală.

— Desigur.

Părea sigur pe el şi dispreţuitor. Aşa cum fusese, de altfel, toată săptămâna. Ea îşi înăbuşi un oftat. Se părea că dispăruse pe vecie uşurinţa cu care, altădată, obişnuiau să se înţeleagă unul pe celălalt. Şi ar fi trebuit ca asta s-o bucure, fiindcă ultimul lucru de care avea nevoie era ca el să-i amintească ce companie minunată putea să fie. Dar era firesc ca Pen să-şi mai piardă simţul realităţii, având în vedere că acum era blocată lângă un nobil ursuz, într-o nesfârşită călătorie spre pierzanie.

— Atunci, haide mai repede. Îngheţ aici!

Cam zâmbi sumbru în timp ce ieşea din trăsură şi-i întindea braţul.

— La ordinele dumneavoastră, doamna mea!

Fără tragere de inimă, ea îşi aşeză mâna pe antebraţul lui, tulburător de conştientă de muşchii de sub palma ei înmănuşată. Prezenţa fizică a lui Cam era o permanentă tortură. De-a lungul anilor, el se estompase în memoria lui Pen şi se transformase într-o figură cu totul idealizată. Cam cel adevărat, de lângă ea, era mult mai complex, mai puternic şi mai irezistibil decât orice fantezie.

Paolo îşi alesese, parcă, tocmai acel moment ca să se întoarcă la ei. Tulburarea i se putea citi pe faţa rotundă, de om cumsecade.

— Domnule, doamnă, trebuie să vă spun ceva însemnat.

Surprinsă, Pen se întoarse spre el. Ajunsese să-l

respecte foarte mult pentru priceperea lui de a se descurca chiar şi în cele mai grele împrejurări. Oricât de arogant i se păruse ducele fiindcă îl concediate pe tânărul Giuseppe fără să-i ceară şi ei per muri unea, tot el îl descoperise pe Paolo, care era o adevăraţi comoară.

— Ce s-a întâmplat?

— Hanul a fost lovit de o furtună şi doar o singură cameră de dormit mai poate să fie folosită.

— Asta e inadmisibil, spuse Cam, în timp ce ramificaţiile de coşmar ale veştii aduse de Paolo invadară mintea lui Pen.

Vizând nemulţumirea lui Cam, Paolo tresări – şi păru, fireşte, cu totul nedumerit. Nu se arătase niciodată curios atunci când angajatorii lui îi cereau să le închirieze camere separate. Probabil că pusese asta pe seama excentricităţii englezilor. Dar desigur că, în împrejurări vitrege precum era cea de acum, un cuplu căsătorit putea să împartă acelaşi pat.

Fără doar şi poate că o noapte geroasă de februarie, cu vremea care se anunţa din ce în ce mai rea, putea să fie socotită o împrejurare vitregă.

— Călătorim mai departe, îi spuse Cam cu răceală.

Ideea de a mâna caii în continuare îl sili chiar şi pe netulburatul Paolo să protesteze:

— Signore, următorul sat e la douăzeci de kilometri, peste munte. Iar în noaptea asta o să ningă din greu.

— Nu-i nimic, schimbăm caii, spuse ducele fără să se tulbure niciun pic.

— Cam, nu putem să mergem mai departe. E periculos.

— Acum nu mai ai curaj? o întrebă el, aruncându-i o privire arogantă ce o făcu să-şi înăbuşe un fior care n-avea legătură cu temperatura scăzută de afară. Parcă eraţi pregătiţi cu mic, cu mare, să călătoriţi peste toţi gheţarii, de aici şi până la Paris.

O, Doamne, cât de ispitită se simţea Pen să-l arunce în zăpadă! Se hotărî, în sinea ei, să nu-şi mai irosească timpul cu Cam, ci să vorbească de-a dreptul cu Paolo.

— Dacă există o cameră, o s-o luăm. Îţi mulţumesc pentru grija pe care ne-o arăţi.

Paolo se înroşi de plăcere.

— *Grazie*, milady.

— Atunci să intrăm, doamnă? o întrebă Cam cu glas scăzut. Mă gândeam că erai ultima persoană care ar fi fost de acord cu o asemenea idee de popas.

Ea îşi smulse mâna de pe braţul lui şi-i aruncă o privire furibund?

— E o prostie să te căzneşti să răzbaţi prin întuneric şi viscol.

— E o prostie să împărţi o cameră cu mine.

— Dar tu poţi să dormi în sala de mese, îi spuse ea cu glas dulce.

— Asta poţi s-o faci şi tu, îi răspunse el.

Din fericire, hangiul apăru ca să-şi întâmpine oaspeţii, împiedicând-o pe Pen să-şi mai spună părerea despre ideea pe care o avusese Cam cu privire la ea.

După o cină surprinzător de bună în sala de mese, Cam urcă scara din lemn de stejar către unica încăpere în care se putea locui. Până în acel moment, hanul se dovedise mult mai răsărit decât celelalte locuri în care poposiseră.

În afară de împrejurarea aceea imposibilă, în afară de camera aceea imposibilă.

În ciuda ameninţării lui de a o face pe Pen să doarmă în sala de mese, înghesuită printre toţi călătorii pe care vremea îi silise să ceară adăpost – Paolo avusese dreptate în privinţa viscolului – Cam nu avusese niciodată intenţia de a păstra pentru el camera de dormit.

Ceea ce-l lăsa în pierdere.

Cercetase celelalte camere, ca să vadă dacă erau într-adevăr deteriorate, aşa cum li se spusese. Erau. Încercase să doarmă în sala de mese, dar îmbulzeala de acolo era groaznică, iar faptul că nu i se alăturase soţiei lui, în confortul şi intimitatea de la etaj, stârnise printre oameni o curiozitate pe care el voia s-o descurajeze cu orice preţ, chiar şi în acel cătun uitat de lume. Oricum, călătorii englezi

atrăgeau destul de mult atenţia. Un soţ englez care refuza să doarmă împreună cu frumoasa lui soţie – acela sărea în ochi de-a binelea.

Ironia acelei împrejurări era faptul că ducele şi-ar fi dat şi o mână pentru dreptul de a dormi în patul lui Pen. Disperat, încercă să se gândească la Lady Marianne Seaton. Încă n-o ceruse oficial în căsătorie, însă atenţiile lui le arătaseră doamnei, familiei acesteia şi întregii societăţi ce intenţii avea. Nimeni n-ar fi fost surprins dacă, după întoarcerea lui la Londra, Cam i-ar fi cerut marchizului de Baildon permisiunea de a se căsători cu fiica lui.

Dar, în timpul călătoriei, imaginea lui Marianne se tot estompase în amintirea lui Cam, până când devenise mai degrabă o umbră. Singurul chip pe care el îl avea în minte era cel al lui Pen.

La naiba cu toate!

Şi la naiba cu impulsurile lui de protector. Ceilalţi călători păreau morţi de oboseală, dar tot felul de ticăloşi puteau se pândească printre ei. Aşa că ducele urcă scările. Se aştepta la o mustrare pentru bunele lui intenţii. Pen nu voia să împartă camera cu el. Chiar dacă nu era Cam primul bărbat care să se bucure de un asemenea privilegiu din partea ei.

Irosise deja prea mult timp făcându-şi sânge rău cu privire la iubiţii lui Pen. Bine că nu ştia detalii. Deşi tocmai asta îl făcea să-şi dea frâu liber închipuirii. În acelaşi timp, ura imaginile pe care ajungea, astfel, să le vadă cu ochii minţii.

În faţa uşii închise, Cam răsuflă adânc şi-şi spuse că era un gentleman. Sperase ca asprimea acelei călătorii să-i înăbuşe dorinţa stânjenitoare pe care o simţea. Sperase ca independenţa lipsită de feminitate a lui Pen, precum şi limba ei ascuţită, să-i transforme fascinaţia în dezgust. Sperase ca modul în care el se ocupa de călătorie să-i displacă lui Pen, astfel ca ea să se ţină la distanţă.

Cel puţin, acea ultimă speranţă a lui se împlinise.

Dar adevărul era că Penelope cea răutăcioasă avea aceeaşi putere de atracţie ca şi Penelope cea politicoasă. Ar

fi fost vai de el dacă Pen trecea de la politeţe, la amabilitate.

Ea putea să-şi aleagă iubiţii după propriul plac, dar încă era o fată dintr-o familie bună. Dacă ducele de Sedgemoor se culca cu fiica lordului Wilmott, plătea cu o verighetă. Aşa cum stătea în faţa camerei ei, nervos şi excitat, Cam aproape că socotea preţul ca fiind unul care să merite plătit.

Într-o fulgerătoare izbucnire de mânie – la naiba, femeia aceea îl tratase ca pe ultimul cerşetor! – el deschise uşa şi dădu să intre în camera luminată de lumânări.

Dar se opri dintr-odată locului, împietrit, de parcă îl lovise cineva în cap.

Precum o zeiţă ieşind din apele unui izvor, Pen tocmai se ridica dintr-o cădiţă de lemn, cu pielea ei albă strălucind în penumbră. Şi era goală ca în ziua în care se născuse.

Lui Cam începu să-i bată inima de simţea că-i spărgea pieptul. Dorinţa îi făcea sângele să-i vuiască în urechi.

Pen stătea cu spatele la el. Părul ei des şi întunecat era ridicat lăsându-i la vedere linia elegantă a gâtului. Umerii drepţi şi încăpăţânaţi. Spatele graţios. Rotunjimea rafinată a soldurilor. Şi, o, Doamne, un fund perfect, în formă de pară.

Mâinile lui Cam se încordară, gata să cuprindă acea rotunjime delicioasă. Nu văzuse în viaţa lui ceva mai frumos decât imagina lui Penelope Thorne făcând baie.

Până când ea se întoarse.

Poate că el scosese un sunet, cu toate că răsuflarea i se oprise în gât. Poate că aerul rece intrase prin uşa deschisă.

— Maria, eu… începu Pen.

Se uită la Cam cu ochi mari şi îngroziţi. Apoi se încruntă, văzându-l cum se chinuia să-şi pună paltonul în faţă, ca pe un paravan.

— Ţi-e teamă că vreau să fug?

— Nu, spuse Cam, frecându-se la ochi.

Chiar şi în lumina slabă, ea văzu cât era de obosit. Oare dorinţa se oglindea în ochii lui? Sau doar visa ea?

— Atunci, ce faci aici?

— Înţeleg că nu sunt bine-venit.

Pen se simţi vinovată. Coridorul era cu mult mai rece decât camera.

— Am crezut că o să stai jos, unde se face focul.

— Da, împreună cu vreo mie de oameni, dintre care cei mai mulţi au purici şi nu sunt prieteni cu apa şi săpunul.

Cam tresări şi se îndreptă de spate, fără obişnuita lui vioiciune. Pen se simţi şi mai vinovată. Deşi Cam nu pomenise despre asta, ea ştia că el rămăsese prin preajmă ca s-o protejeze.

— Eu n-am purici, spuse ea cu glas scăzut, punându-şi un şal în jurul umerilor.

În ciuda halatului de catifea şi a cămăşii de noapte din flanelă pe care le îmbrăcase între timp, haine de felul celor pe care le purtau bunicile, Pen se simţi dezbrăcată atunci când îl privi în ochi pe Cam.

Nu reuşea să-şi scoată din cap privirea lui din momentul în care o văzuse goală. O, Doamne, dacă atmosfera aceea ciudată continua până când ajungeau în Anglia, ea avea s-o ia razna, fără îndoială.

— Încă nu, spuse el, sec. Dar mai avem mult de mers până la Genova şi în fiecare noapte o să poposim în locuri ca vai de lume.

Ea îşi dădu seama că trebuia să-i vorbească lămurit. Ceea ce era ciudat. Discutând cu Cam, rareori fusese nevoită să explice amănunţit. Pen îşi îndreptă umerii şi-şi spuse că era cazul să uite că el o văzuse dezbrăcată.

— Poţi să intri.

Spre surprinderea ei, el nu se grăbi să primească invitaţia.

— Cred că sunt mai în siguranţă aici.

Ea oftă şi se dădu înapoi, făcându-i loc să intre în cameră.

— Să ştii că nu vreau să te mănânc.

El strâmbă din buze, deşi, după cât de încordaţi îi erau umerii largi, era limpede că şi el simţea tensiunea ciudată din aer.

— În schimb, ai armură.

Pen îşi dori ca ochii lui să nu se fi încreţit într-un fel atât de atrăgător atunci când îi zâmbise. Ca faţa lui să nu se fi luminat. Ca inima ei să nu fi fost atât de simţitoare.

— Armură?

— Eşti acoperită din creştet până-n călcâie, îi spuse el, apropiindu-se. Cum de ţi-ai schimbat părerea şi m-ai invitat înăuntru? Mai devreme păreai gata să mă jupoi de viu.

Fierbinţeala din obrajii ei ar fi putut să încălzească tot hanul.

— Aş vrea să nu-mi mai amintesc de acele clipe.

El zâmbi, iar liniile de sub ochi i se adânciră.

— Da, înţeleg.

— Deci, intri? Mi se face frig.

El îşi încrucişă braţele pe piept şi se sprijini de perete cu o nonşalanţă elegantă.

— În costumaţia asta? N-ai nicio şansă.

Ea pufni şi dădu să închidă uşa. Ticălosul n-avea decât să degere.

— Aşteaptă, îi spuse el cu glas şoptit.

Apoi prinse uşa. Pentru o secundă, se aflară îndeajuns de aproape încât să se atingă.

Ea îl privi adânc în ochi şi-şi dădu seama că, fără îndoială, el o dorea. Bun, deci o dorea. O întrebare plutea în aer. O întrebare care ei îi făcea pielea să i se strângă de jind.

Pentru o clipă, îi trecu prin minte să cedeze şi să facă ceea ce îşi doreau amândoi. Apoi îşi aminti de nefericirea ei la vremea la care părăsise Anglia, de încercările zadarnice de a-l uita, de golul pe care îl purtase mereu în suflet. Dacă îl lăsa pe Cam s-o posede, ea n-avea să scape niciodată de dorul acela chinuitor.

Mai grav decât atât, dacă el îşi păta onoarea în patul tovarăşei de joacă din copilărie, n-avea să şi-o ierte niciodată. Apoi nici ea n-avea să şi-o ierte. Pentru că el avea deja destule greutăţi pe cap ca să mai fie nevoit s-o îndure şi pe aceea de a fi văzut drept un alt ticălos din

neamul Rothermere, care profita de femei.

Ce dezastru total!

Aproape că voia să-l lase să tremure, de data asta mai degrabă din laşitate decât de exasperare, până când îşi spuse că era mai bună de atât. Nefiind convinsă că acea ultimă judecată chiar era adevărată, îi făcu totuşi semn să intre. În cele din urmă, el îi dădu ascultare.

— Poţi să dormi pe partea dreaptă a patului, spuse ea, arţăgoasă, scoţându-şi şalul şi aşezându-l pe un scaun. Sper că nu sforăi.

El părea tulburat.

— Adică ai împărţi patul cu mine?

Ea se încruntă.

— E, pur şi simplu, un gest de omenie.

— Ai atât de multă încredere în mine?

O, Doamne! Avusese mereu încredere în el. Avusese încredere încă de dinainte să-l iubească. Şi nimic nu-i zdruncinase, de atunci, nici încrederea, nici iubirea. Chiar şi în ciuda aroganţei de care el dăduse dovadă în ultimul timp. Şi în ciuda revelaţiei din acea seară, cum că el o dorea.

— Promit să fiu cumsecade, îi spuse ea. Sau preferi să dormi pe podea? Dar să ştii că nu renunţ la nicio pătură.

El o privi cu o expresie gravă şi cu buzele strânse.

— Trebuie să vorbim.

Ea se opri din aranjatul patului răvăşit.

— E miezul nopţii.

El stătea drept precum un soldat la paradă.

— E foarte important să-ţi spun acum.

Cu o presimţire sumbră, care-i făcea stomacul să se strângă, Pen se aşeză pe pat.

— Pare ceva de rău augur, Excelenţa Voastră!

Expresia lui nu se lumină însă la încercarea ei de a glumi.

— Ascultă-mă, Pen.

Frica o făcu să-şi dea drumul la gură:

— Întâmplarea din seara asta a fost un accident. Mai bine să uităm, îi spuse ea, iute.

El clătină din cap şi făcu un pas înainte.

— Eu nu pot să uit. Şi iartă-mă dacă sunt arogant, dar mă îndoiesc că tu poţi.

— Ai mai văzut femei goale, Cam.

— Am călătorit foarte aproape unul de celălalt…

— Şi a fost foarte enervant, îl întrerupse ea, în grabă.

O mână poruncitoare se ridică pentru a o aduce la tăcere.

— S-a întâmplat ceva neaşteptat. Atunci când te-am revăzut, eu… Cam nu se pierduse niciodată în cuvinte. Cu un alt bărbat şi în alte împrejurări, Pen ar fi putut să creadă că el se pregătea să-i facă o declaraţie de dragoste.

— N-ar fi mai bine să aşteptăm până dimineaţă?

El îşi încleştă, cu încăpăţânare, fălcile.

— Nu. Se uita intens la ea, iar ochii lui verzi erau întunecaţi. Pen, Dumnezeu să mă ierte, dar niciodată nu m-am aşteptat să te doresc.

Pen se lăsă cuprinsă de bucurie, precum o floare care vedea soarele răsărind de după nori. Însă cinismul ei înnăscut o făcu să şovăie.

— Dar asta nu pare să te facă fericit.

Buzele lui se strânseră.

— Nu sunt.

— Deci ăsta nu e preludiul unei noi cereri în căsătorie, râse ea, acru.

El tresări.

— Ai avut motive întemeiate să mă refuzi.

Da, avusese. Şi încă avea.

— Ce noroc pe capul tău! adăugă ea.

— Ar fi foarte nepoliticos să susţin aşa ceva.

Pen strâmbă din buze şi-şi aţinti privirea în poala ei acoperită cu flanelă albă şi groasă. Ciudat, dar era cea mai sinceră conversaţie din cele avute cu Cam în ultima săptămână.

— N-aţi fost niciodată nepoliticos, Excelenţa Voastră!

— Nu mă mai tachina. Chiar mă străduiesc să fac ce e mai bine.

— Ca întotdeauna, adăugă ea, ironic.

Tonul ei îl scotea din minţi.

— Împrejurarea de acum ne pune la încercare, dar nu e cu neputinţă să-i facem faţă.

— Mă bucur să aud asta.

— Am încercat întotdeauna să mă port onorabil, continuă el.

Bineînţeles că se purtase mereu onorabil, meditä ea, obosită. Se pregătea să-i dea o altă replică ironică, dar expresia de pe faţa lui o făcu să-şi pună frâu gurii.

— Asta e bine.

— Pen, nu trebuie să te ating sub nicio formă.

Durerea îi zdrobi inima lui Pen.

— Pentru că nu sunt o mireasă potrivită?

Se lăsă linişte. Ea aştepta ca el să-i dea dreptate, aşa cum cineva aştepta să primească o lovitură peste o vânătaie.

El clătină din cap.

— Pentru că fac curte unei alte doamne. Cam se uită undeva deasupra capului ei, de parcă era nespus de preocupat de crucifixul de pe perete. După ce mă întorc în Anglia, mă căsătoresc cu Lady Marianne Seaton, fiica marchizului de Baildon, adăugă el, sec.

Capitolul 8

Hyde Park, Londra, februarie 1828

După acea întâlnire miraculoasă din cămara lordului Chetwell, Harry fusese prea tulburat ca să mai poată dormi. Prea tulburat şi prea fericit. Poate că Sophie încă nu-l iubea, dar era interesată de el. Până la punctul în care îşi sfida puternicul frate.

Harry rătăcise, uluit, pe drumul de la bal spre casă. Amintirea sărutărilor lui Sophie îi făcea sângele s-o ia razna. Sunetul vocii ei îi umplea urechile precum o muzică. Mirosul ei îl bântuia.

Era îndrăgostit până peste cap. Şi nu-i păsa de altceva nici cât negru sub unghie.

Nerăbdarea îl făcu să-şi pregătească singur calul – nu era îndeajuns de egoist ca să trezească un grăjdar cu noaptea în cap – şi să meargă în parc încă înainte de ivirea zorilor. Se aşeză lângă un copac plantat într-un loc din care se vedea Rotten Row. Harry trăia un moment cu totul deosebit: se afla acolo, în dimineaţa aceea ceţoasă de februarie, ştiind că iubita lui avea să apară din clipă în clipă. Soarele tocmai se ivea deasupra orizontului, trimiţând lungi raze aurii printre crengile golaşe ale copacilor.

În acea atmosferă minunată apăru şi Sophie, strunind cu o atingere uşoară iapa cenuşie pe care călărea. Purta un costum de călărie albastru-închis şi o pălărie elegantă, iar Harry nu visa decât s-o sărute.

Se apropie de ea cu un zâmbet larg pe faţă şi cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Sophie îi zâmbi şi ea.

— Domnule Thorne, ce surpriză! spuse ea pe un ton neobişnuit de vesel, destinat servitorului care călărea în spatele ei.

Înăbuşindu-şi râsul, Harry îşi scoase pălăria şi se înclină. Ce conspiratoare înrăită era fata asta!

— Lady Sophie, ce coincidenţă încântătoare!

— E atâta linişte în parc în dimineaţa asta, îi spuse ea privindu-l pe sub genele lungi. Eşti singur?

— Da. Mă întreb dacă am putea să călărim împreună pentru un timp.

— Excelenţa Voastră, nu sunt sigur că... începu servitorul, dar Sophie îl întrerupse, râzând – ce-i drept, foarte neconvingător.

— Eu şi domnul Thorne suntem vechi prieteni, Jones. Chiar aseară am dansat împreună.

— Am înţeles, răspunse omul, aşezându-se mai bine în şa şi privindu-i neclintit.

Leath alesese un paznic de încredere.

Harry sperase că avea să mai primească sărutări. Ce bărbat n-ar fi sperat? Dar îşi dădu seama că urma să aibă

parte doar de o conversaţie scurtă şi politicoasă.

— A fost o petrecere minunată, nu-i aşa? o întrebă el pe Sophie.

Îşi struni calul, ca să poată să meargă în aceeaşi direcţie cu ea. Probabil că în parc se mai aflau şi alţi oameni, dar, în ceea ce-l privea, Harry simţea că era singur, doar cu iubita lui.

— M-am distrat minunat, îi răspunse Sophie privindu-l pe sub gene. A fost un eveniment memorabil.

Harry era din ce în ce mai convins că Sophie era o ştrengăriţă. Şi o plăcea cu atât mai mult. I se punea un nod în gât la gândul că cineva ar fi putut s-o lege de un ins nesărat precum Desborough.

— Asta e prima dumitale vizită la Londra?

— Nu, fratele meu vine mereu la parlament. Iar, în ultimii ani, m-a luat şi pe mine cu el.

Că doar Leath era unul dintre candidaţii pentru postul de prim-ministru… Sau cel puţin fusese, până când activităţile îndoielnice ale unchiului său pătaseră renumele familiei. Probabilei marchizul fiersese de furie din cauza bârfelor şi a informaţiilor care apăruseră datorită intervenţiei lui Sedgemoor.

Şi pesemne că Leath îl socotea pe Harry ca făcând parte din tabăra Sedgemoor. La urma urmei, cei din neamurile Rothermere şi Thorne crescuseră împreună. Cu ani în urmă, se vorbise chiar de o căsătorie între Penelope, sora lui Harry, şi Cam. Ce dezastru ar fi fost! Pen era încăpăţânată, pe când Cam era întruchiparea ideii de nobil cumpătat în toate.

— Asta explică naturaleţea cu care te comporţi. În timpul sezonului lor de debut, cele mai multe dintre domnişoare fac mereu ochii mari de surprindere.

Ea chicoti încântător.

— Eu pot să zic că sunt deja sofisticată, acum că am văzut circul Astley şi menajeria din Turnul Londrei.

Obrajii ei se îmbujorară uşor. Avea o piele superbă. Harry simţi cum îi lua foc sângele, căci se gândea la pielea aceea goală, sub atingerea lui. Mâinile i se strânseră pe

hăţuri, iar calul îşi schimbă direcţia.

Se mutaseră în faţa lui Jones, care părea dispus să-i ofere lui Harry prezumţia de nevinovăţie. Pentru moment. Harry se aplecă să mângâie gâtul calului şi murmură:

— Vreau să te ating.

Ea îi răspunse în şoaptă:

— N-am cum să scap şi să rămân singură.

— Şi nici n-ar trebui. Londra e plină de ticăloşi.

— Iar tu eşti, cumva, unul dintre ei?

— Da, îi răspunse el, posomorât, iar apoi vorbi mai tare, pentru urechile lui Jones, care se apropiase, bănuitor. Trăieşti la ţară în restul anului?

— Am mers la şcoală la Bath. Acum locuiesc cu mama la Alloway Chase, în Yorkshire.

— Mama dumitale nu vine în capitală?

— Nu se simte foarte bine, răspunse ea, cu ochii la banderola neagră de pe braţul lui. Îmi pare rău că ai pierdut pe cineva de curând.

— Fratele meu a murit în ianuarie. Mă mir că n-ai auzit.

Dacă Leath o prevenise pe Sophie în privinţa lui Harry, desigur că îi pomenise şi de necazurile băneşti ale lui Peter. Felul dezastruos în care Peter administrase averea deja împuţinată a neamului Thorne adusese familia aproape de ruină, ceea ce făcea, cu atât mai mult, ca Harry să fie un pretendent cu totul nepotrivit pentru acea fată drăguţă.

— Îmi pare rău.

— Mulţumesc.

El îi întâlni ochii albaştri, plini de compătimire, iar dragostea deja puternică pe care o simţea pentru ea deveni şi mai arzătoare.

— Fratele meu era o companie încântătoare şi şi-ar fi dat şi viaţa pentru oamenii pe care îi iubea, adăugă el.

— Pare să fi fost un om minunat.

— Chiar aşa, adeveri Harry, iar apoi se trezi spunând ceva ce, de la moartea în singurătate a lui Peter, nu mai mărturisise nimănui: Mi-am pierdut orice chef de viaţă.

Totul îmi pare cenuşiu acum.

În afară de momentele în care era cu Sophie.

— Aşa m-am simţit şi eu după moartea tatălui meu.

Marchizul murise în urmă cu patru ani. Iar naţiunea jelise pierderea unui politician strălucit. La fel ca şi în cazul fiului său, se zvonise că marchizul urma să devină prim-ministru. Harry, care era la Oxford pe atunci, nu dăduse atenţie acelor zvonuri. În acea perioadă era mai degrabă preocupat să comită tot felul de fapte care nu făcuseră decât să strice şi mai tare reputaţia deja îndoielnică a familiei lui.

Întinse mâna ca s-o consoleze pe Sophie, dar Jones îşi drese glasul, ostentativ. Nu era uşor s-o câştige pe fată, cu toţi acei dragoni de pază în jurul ei. Pentru prima dată în superficiala lui existenţă, Harry ardea de nerăbdare să dea piept cu o provocare.

Aruncă o privire în jur şi băgă de seamă că deja se luminase de ziuă. În parc apăruseră călăreţi care îşi făceau exerciţiile de dimineaţă. Ca s-o protejeze pe Sophie de bârfe, trebuia să se despartă de ea.

— A fost o plăcere să te întâlnesc, îi spuse el.

Politicoasă, ea îl salută din cap cu un gest graţios, care arăta că într-o bună zi avea să devină o mare doamnă. Harry îi surprinse privirea plină de dor pe sub marginile pălăriei elegante din blană de castor.

— Astă-seară merg la balul organizat de Lady Carson.

— Poate că o să ne vedem şi acolo, îi spuse Harry, iar apoi se înclină.

Privirea scrutătoare a lui Jones îl preveni pe Harry că era prea mult dacă ar fi îndrăznit să-i sărute mâna fetei, fir-ar să fie!

— Să aveţi o zi bună, Lady Sophie!

Dealurile de deasupra Genovei, la începutul lui martie, 1928

Pen stătea pe terasa hanului şi se uita în jos, la coasta

stâncoasă. Prin noaptea senină se vedeau limpede, în depărtare, luminile Genovei. Pen era înconjurată de ghivece cu flori de primăvară. După toate pustietăţile îngheţate prin care trecuseră, florile acelea păreau un miracol.

Călătoria istovitoare se încheiase. A doua zi aveau să se îmbarce ca să se întoarcă acasă. Ultima săptămână fusese aproape uşoară. Vremea devenise mai plăcută, iar drumurile din zonele populate fuseseră cu mult mai bune decât cele pe care le străbătuseră în munţi şi pe care de obicei umblau doar caprele. Chiar şi hanurile erau acum mai răsărite, ceea ce, slavă Domnului, o scutise pe Pen de la a-şi mai împărţi camera cu Cam.

Ea încă îşi amintea cum stătuse trează lângă Cam în noaptea aceea, roasă de o gelozie zadarnică, în timp ce el zăcea alături de ea, tăcut şi la fel de lipsit de somn.

Destăinuirea pe care i-o făcuse Cam despre planurile lui de căsătorie fusese menită să uşureze încordarea dintre ei. Pen ştiuse dintotdeauna că el avea să se însoare într-o bună zi, iar faptul că mireasa avea deja un nume trebuia să pună capăt slăbiciunii dureroase pe care o avea faţă de el.

În schimb, din acea noapte care li se păruse nesfârşită, atmosfera dintre ei devenise din ce în ce mai apăsătoare. Iar în seara aceea ajunsese aproape de neîndurat. Nici nu se încheiase bine cina, că Pen se repezise afară, ca să scape de prezenţa lui Cam.

Apucase cu mâini tremurătoare balustrada de piatră şi se uitase orbeşte în noapte. Purta rochia ei preferată, din mătase de un verde ca marea, cumpărată cu un an înainte de la Florenţa. Îşi recunoscuse scopurile jalnice încă din clipa în care îi ceruse Mariei să-i pregătească acea ţinută: voise să se etaleze şi să-l provoace pe Cam. Să-i dea de înţeles că degeaba îi admira frumuseţea, din moment ce ea, Pen, n-avea să fie niciodată a lui, oricât de mult ar fi dorit-o el.

Cu siguranţă, jalnic.

— Conversaţia cu mine te-a făcut să vrei să te arunci de pe o stâncă? întrebă o voce joasă ce se făcu auzită în spatele ei.

Pen se întoarse încet. Trebuia să-şi fi dat seama că el avea s-o urmeze. Lămpile de pe terasă dădeau destulă lumină încât să poată să-l distingă printre umbrele de lângă uşă. Şi el se îmbrăcase cu grijă, de parcă ştia că seara aceea marca un fel de final.

Pen se opusese atât de mult ideii de a călători alături de el. Părea absurd să se întristeze acum, când timpul pe care îl petrecuseră împreună se apropia de sfârşit.

— N-ai vorbit chiar atât de mult încât să mă provoci să-mi fac rău singură.

Cam se apropie cu mersul acela destins, care făcea ca inima lui Pen s-o ia razna, fapt pentru care ea se judeca aspru. El îi întinse unul dintre paharele cu vin roşu pe care le adusese.

— Să bem în cinstea vechii noastre prietenii!

Pentru prima dată, din tonul lui lipsea duşmănia înţepătoare. Cam părea doar băiatul inimos pe care Pen îl cunoscuse cu ani în urmă. Hotărârea ei de a păstra distanţa se clătină. Ridică paharul.

— Pentru prietenie! toastă ea.

— Călătoria noastră se încheie, îi spuse el, gânditor.

— Mai avem voiajul pe mare.

— Pe *Windhover* suntem feriţi de orice scandal. Echipajul meu e plătit să-şi ţină gura.

Cât de mult îşi dorea el, probabil, căsătoria aceea cu Lady Marianne! O supărare nedemnă făcu să i se strângă inima lui Pen. Îi venea să smulgă fiecare fir de păr de pe capul acelei femei, care era, fără îndoială, perfect coafată. Pen îşi irosise prea mult timp punându-şi întrebări despre alegerea făcută de Cam. Viitoarea lui soţie era, desigur, frumoasă. Şi se purta impecabil. Şi era o tânără chibzuită.

— Am reuşit! spuse ea, încercând să pară încântată.

Din fericire, Cam nu păru să-i bage de seamă tristeţea. Sorbi din vin şi se uită spre mare, cu o expresie meditativă.

— Da. Şi fără să ne omoram unul pe celălalt.

— Dar nici prea departe n-am fost

El o cercetă cu privirea.

— Îţi doresc numai bine, Pen. Întotdeauna ţi-am dorit doar binele.

Ea ştia asta. Pesemne, încă îl supăra faptul că ea îi respinsese cererea în căsătorie. Independenţa şi încăpăţânarea ei îl înfuriau, fără îndoială. Poate că îi părea rău chiar şi de înfrânarea în privinţa pasiunii ce ardea între ei. Dar vechea lor afecţiune din copilărie continua să-i lege.

— Şi eu îţi doresc numai bine, Cam, spuse ea cu glas scăzut.

— Ce ai de gând să faci după ce ajungi acasă?

— Să pun la punct afacerile mătuşii mele.

— Şi după aceea?

Ea ridică din umeri.

— Să mă întorc în Italia. Aici am prieteni, precum şi locuri pe care aş vrea să le văd.

— Nu rămâi în Anglia?

Şi să fie martoră, chiar de la depărtare, la fericirea conjugală a lui Cam? Să-l vadă devenind tată? Mai degrabă îşi tăia venele cu un cuţit ruginit.

— Nu.

— Elias şi Harry şi-ar dori s-o aibă acasă pe sora lor.

— Îşi au propria viaţă. Sunt obişnuiţi să se descurce fără mine.

— Acum trebuie să se descurce şi fără tine, şi fără Peter, îi spuse el, iar apoi tresări, dându-şi seama că o tulburase. Îmi pare rău. Am fost lipsit de inimă să spun aşa ceva.

Ea îl privi ţintă.

— O, Doamne, Cam, chiar ţi-ai cerut scuze? Am crezut că n-am auzit bine!

El îşi strânse buzele şi rămase calm. Ce păcat! Slăbiciunea pe care Pen o simţea faţă de el era mai uşor de stăpânit în clipele în care se lăsau cuprinşi de duşmănie. Numai că ceea ce vibra între ei nu era chiar duşmănie.

— Am fost o brută, spuse Cam.

Ea râse silit.

— Tu ai spus-o, nu altcineva!

Privirea lui rămase neclintită.

— Ştii de ce m-am purtat astfel.

— Mi-ai spus de ce.

Se lăsă liniştea. El părea să fi abandonat subiectul. Slavă Domnului! Era chinuitor.

— Am sperat ca onestitatea să facă lucrurile mai simple.

— Dar nu s-a întâmplat aşa.

Atmosfera devenise aproape sufocantă. Oare Cam avea s-o sărute? Pen nu cerea prea mult: doar un sărut care să-i ajungă pentru tot restul vieţii. Numai că deja avea prea multe amintiri chinuitoare.

— Asta, pentru că nu mă vrei? o întrebă el.

Lumina pâlpâitoare era mai înşelătoare decât întunericul adânc. Pen aproape că-şi putea imagina disperarea din privirea lui. Cam nu fusese niciodată disperat. Nu-şi îngăduia să ajungă astfel.

— Sau pentru că mă vrei? continuă el.

Ea se dădu înapoi, vărsându-şi vinul pe mână.

— Cam, eu…

— Dumnezeu mi-e martor că ceea ce fac e greşit. Curtez o altă femeie. Eşti sora prietenului meu. Am crescut împreună, adăugă el cu glas tremurat. Dar spune-mi că mă vrei. Mă înnebuneşte faptul că nu ştiu.

Pen nu voia să-l audă rostind astfel de vorbe. Fie şi numai pentru că o parte din ea, rea şi lipsită de bun-simţ, tânjea să se arunce în braţele lui şi să-l implore să-i facă o mie de lucruri sălbatice şi interzise. Se retrase către balustradă. Teama o făcea să simtă că inima îi bătea de-a dreptul în gâtlej.

Pericolul de a-şi trăda secretul plutea în aer. Cam nu trebuia să afle niciodată că ea îl iubea. Pentru Pen, mila lui era mai îngrozitoare decât moartea.

— N-are rost să vorbim despre asta, îi spuse ea.

Cam îi luă paharul şi îl aşeză pe balustradă, lângă al lui.

— Trebuie să ştiu.

— Nu, chiar nu trebuie, stărui Pen, iar apoi ea gemu văzând expresia plină de mulţumire de pe faţa lui.

Pe terasa aceea străbătută de o briză uşoară, cu părul lui negru uşor răvăşit, cu ochii strălucindu-i de pasiune, Cam era cel mai frumos bărbat pe care Pen îl văzuse vreodată.

El o luă de mână.

— Dacă nu m-ai dori, mi-ai spune-o în faţă.

Ea ştia până în măduva oaselor că, dacă el continua s-o atingă, în noaptea aceea aveau să sfârşească în acelaşi pat.

— Poate să ne vadă cineva.

— Nu-mi pasă. Spune-mi.

Atingerea lui îi făcea sângele să fiarbă.

— Ce rost are? îl întrebă ea cu o disperare furioasă, luptându-se să se smulgă din strânsoare. Te căsătoreşti cu Lady Marianne.

Privirea lui se oprise pe buzele ei, care o furnicau de parcă el o sărutase.

— Cândva am vrut să mă căsătoresc cu tine.

Pen se simţi năpădită de amărăciune.

— Da, pe când credeai că ai fi putut să mă modelezi după voia ta. Iar asta, înainte ca excentricităţile din familia mea să ajungă să provoace un scandal în toată puterea cuvântului, nenorocire la care s-a adăugat ruina adusă asupra noastră de Peter.

Pen şi-ar fi tăiat o mână ca să-l audă pe Cam tăgăduindu-i spusele, dar bineînţeles că el n-o făcu. Nu voia s-o mintă. Iar ea îi respecta poziţia, chiar dacă în adâncul inimii o ura.

— Lady Marianne o să fie o ducesă perfectă, spuse Cam.

O străpunse durerea, dându-şi seama că el n-ar fi spus niciodată aşa ceva despre Penelope Thorne, nici chiar înainte de epoca peregrinărilor ei boeme.

— O iubeşti?

Cam îşi retrase mâna şi strânse din dinţi. Avea obişnuita reacţie de respingere cu care întâmpina orice discuţie despre iubire.

— Te înşeli dacă tu crezi că e nevoie de dragoste ca

să ai o căsnicie fericită.

— Ba tu te înşeli dacă nu crezi asta! se răsti ea.

— Părinţii mei s-au iubit. Pentru scurtă vreme.

— Părinţii tăi au fost întotdeauna nişte copii deghizaţi în adulţi.

El o fulgeră cu privirea.

— Te aventurezi pe un teren periculos.

Ea îşi îndreptă umerii. Furia o făcu să-i răspundă pe nerăsuflate:

— De ce? Poţi să-mi vorbeşti deschis! exclamă ea, iar apoi îşi mai domoli tonul. Cam, ştiu că... atracţia asta e o pacoste. Totuşi, nu-i atât de surprinzătoare. Suntem doi adulţi sănătoşi, siliţi să călătorim împreună. Ar fi nefiresc să nu simţim nici măcar o uşoară curiozitate.

Un zâmbet amar înflori pe buzele lui.

— Ai ales explicaţia cea mai simplă.

Pentru o clipă fierbinte, ochii lor se întâlniră. Pen ştia că şi el se gândea la momentul în care ea stătuse goală în faţa lui.

Apoi Cam clipi şi din privire îi dispăru orice expresie. Ea se simţi descumpănită. Era ca şi cum el o ademenise până la o uşă, iar apoi i-o trântise în nas.

Totuşi, se bucură să vadă că înverşunarea lui se domolise. Fusese curată tortură să-l audă vorbind cu voce tare despre dorinţa pe care o simţea, iar ea să-şi dea seama că acea dorinţă nu era de ajuns, că nu putea să fie niciodată de ajuns.

De parcă s-ar fi vorbit între ei, se întoarseră amândoi spre marea care, începând de a doua zi, devenea drumul pe care aveau să călătorească. Undeva, acolo, era ancorat iahtul lui Cam. Dacă prindeau curenţi favorabili, ajungeau în Anglia în două săptămâni.

Se lăsă tăcerea. La început fu una apăsătoare, de pasiune înăbuşită, dar încetul cu încetul se transformă într-una mai senină şi mai blândă. Iar atunci când Cam vorbi, în cele din urmă, şi glasul lui sună mai senin şi mai blând:

— Pen, de ce eşti atât de hotărâtă să pleci în exil? De cine fugi?

„De tine!”

Pen îşi petrecuse ultimii nouă ani fugind de acel bărbat pe care-l iubea, dar care n-o putea iubi niciodată. În ciuda plăcerilor trăite şi a farmecului aventurii, în ciuda faptului că jucase rolul unei femei sofisticate într-o societate pe măsură, Pen nu alergase niciodată spre un ţel anume.

— Îmi place viaţa mea.

În afara acelei dureri necontenite, pe care nu puteau să i-o alunge nici peisajele spectaculoase, nici admiratorii fermecători şi nici intrigile fascinante.

— Ţi-ar plăcea Londra.

— Mă îndoiesc. Oamenii de acasă sunt mai conservatori decât cei de aici. Societatea engleză n-o să mă primească deloc cu braţele deschise.

— Eu, da.

Pen nu mai reuşi să se stăpânească. Izbucni în râs. Nu putea decât să râdă sau să plângă. Iar dacă plângea, el avea să-şi dea seama că apropiata lor despărţire o rănea nespus de mult.

— Nu, Cam. În niciun caz nu mă arunc în braţele tale.

Însă el nu râse. Părea tulburat şi supărat. Zumzetul acela primejdios umplu iarăşi aerul dintre ei. Pen recunoscu, resemnată, că era cu putinţă ca acea încordare să nu fi dispărut niciodată.

— Pen, mă străduiesc din greu să-mi amintesc că sunt un bărbat onorabil.

Ea se linişti, spunându-şi că nu putea să-l lase să-şi compromită principiile. Dar ce uşor i-ar fi fost ei să se abată de la calea cea dreaptă şi, cu preţul unui mic păcat, să-l aibă pe Cam. Chiar dacă doar pentru scurt timp. Măcar fizic, dacă sufleteşte nu era cu putinţă.

Putea să facă un pas şi să-l sărute. Din câte ştia despre bărbaţi – şi, la douăzeci şi opt de ani, ştia, fără îndoială – cea mai mică încurajare din partea ei urma să-i spulbere lui Cam orice reţinere.

— Din păcate, şopti ea înainte să se poată opri.

Zumzetul dintre ei crescu până când acoperi orice alt

sunet.

Apoi el se dădu înapoi şi-şi lăsă capul în jos. Cu toată privirea lui încărcată de o dorinţă devoratoare, Cam reveni la acel ton de politeţe rece pe care ea i-l auzise mult prea des în decursul călătoriei. În acea seară îşi vorbiseră ca nişte prieteni. Sau ca nişte amanţi. Iar acum Cam trăgea cortina peste intimitatea aceea.

— Nu vreau să mă port ca un ticălos. E în joc reputaţia familiei mele. Dacă te duc la mine în pat, se dovedeşte că toată truda mea de a restabili onoarea familiei a fost în zadar.

Ea ştia. Şi totuşi, respingerea o durea. Îşi feri privirea, fiindcă nu voia ca el să vadă cât de tare o rănise.

Un cuplu apăru pe terasa hanului. Doamna se opri şi începu să turuie, încântată că recunoscuse pe cineva. Ea avea accentul tăios al celor care făceau parte din marea nobilime engleză.

— Domnişoară Thorne, ce surpriză minunată!

Capitolul 9

Prescott Place, Wiltshire, martie 1828

Ea venise spre el precum un spirit al pădurii, prin verdeaţa proaspătă şi plină de sevă. Dar nu era nimic nepământean în femeia aceea pe care el o luă în braţe. Ea era întruchiparea feminităţii calde şi pasionale.

Harry o sărută pe Sophie până când rămaseră amândoi fără suflare. Apoi o mai sărută de câteva ori.

— Ai reuşit să scapi.

Vorbele lui prosteşti o făcură să râdă.

— Bineînţeles că da! îi răspunse ea.

Cu o săptămână în urmă, Sophie venise la o petrecere dată de unul dintre acoliţii politici ai lui Leath. În ciuda sforţărilor lui Harry, interesul său faţă de Sophie fusese

băgat de seamă. Ca s-o îndepărteze de tânărul Thorne, Leath îşi luase sora de la Londra, însă un bileţel trimis prin camerista lui Sophie dejucase acel plan.

Harry o sărută din nou pe fată. Sângele i se înfierbântă, în timp ce ea îi răspundea încă uşor nesigură, dar foarte dornică, mişcându-şi limba la unison cu a lui.

— Scumpa mea, mi-a fost atât de dor de tine, îi spuse el cu glas întretăiat, în timp ce îşi puncta fiecare cuvânt cu sărutări.

Se mai sărutaseră doar o singură dată până atunci, iar pofta de a o face din nou îl ţinuse pe Harry treaz noaptea şi îl transformase într-un ins ursuz. Mai reuşiseră să se întâlnească de trei ori în Hyde Park şi să danseze, cu prudenţă, la câteva baluri. Dar acolo, în pădurea lui Sir Garth Burton, într-o după-amiază liniştită, nu prea avea cine să-i întrerupă. Harry jurase să nu-şi piardă capul. Dar, după ce-şi zărise iubita, toate planurile lui se duseseră pe apa sâmbetei.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, murmură Sophie, în timp ce frământa cu mâinile umerii lui Harry de parcă nu-i venea să creadă că era acolo, în faţa ei.

— A trecut o veşnicie, spuse Harry în timp ce-şi plimba buzele pornind de pe gâtul ei şi ajungând la scobitura umărului, până când ea începu să tremure.

— A trecut doar o săptămână.

— Îmi iei durerea în derâdere, şopti Harry cu buzele lipite de pielea ei.

— M-am gândit la tine în fiecare minut, murmură Sophie gâfâind, iar apoi îşi strecură mâinile sub haina lui şi îl trase mai aproape.

— Şi eu m-am gândit la tine, îi răspunse el.

O sprijini de un copac şi începu s-o atingă pe îndelete, studiindu-i curba taliei şi a şoldului, linia fină a spatelui. Din grija pentru inocenţa lui Sophie, nu-şi lăsă bazinul să lunece peste al ei.

În schimb, mâinile fetei alunecară primejdios de jos pe trupul lui. Harry se simţi zguduit de o satisfacţie uimitoare, deşi degetele acelea dornice, care îi strângeau fesele,

ameninţau să-l facă să-şi piardă controlul.

O privi cu ochi tulburi. Pasiunea îi îmbujorase lui Sophie pielea albă, iar ochii ei albaştri erau încărcaţi de dorinţă. Arăta suav şi părea pregătită să-i primească dragostea, fiind acum o creatură diferită de debutanta cu păr auriu, de la prima lor întâlnire. Purta o rochie de plimbare de culoarea cobaltului, prinsă în faţă cu şireturi precum cele ale husarilor, şi care avea un guler înalt, pe care mâinile lui Harry îl făcuseră să stea pieziş.

El îşi sprijini fruntea de a ei, lăsând răsuflările lor să se unească. Ea mirosea minunat. Ca primăvara plină de sevă care izbucnea în jurul lor. Sophie îl adusese la viaţă. Harry se întrebă dacă ea îşi dădea seama de asta.

— Harry? îl întrebă Sophie, cu o urmă de nedumerire în voce. El îşi înălţă capul.

— Sophie, încerc să mă port ca un gentleman.

Ea zâmbi cu buzele umede şi umflate.

— Nu e nevoie.

Harry gemu. Chiar n-ar fi trebuit s-o audă spunând aşa ceva, tocmai acum, când ei se chinuia să-şi păstreze măcar în parte purtarea onorabilă.

— Ba este, o contrazise el pe fată.

Zâmbetul ei deveni mai larg, iar lumina din ochii aceia albaştri îi umplu lumea de culoare. Mai mult, pictă pe ea şi câteva curcubeie.

— Vreau să mă atingi, îi spuse Sophie.

— Îmi pui la încercare rezistenţa!

O sărută din nou, fierbinte şi flămând. Inima i se lovi de coaste atunci când ea se lipi de el.

— Nu vreau să te abţii, îi spuse ea, agăţându-se de umerii lui.

Cu mâinile tremurând, el îi desfăcu şireturile de la rochie. Avea să ducă lucrurile doar puţin mai departe, iar apoi să se oprească. O, Doamne, spera să găsească puterea de a se opri.

Atunci când rochia se descheie, Harry simţi cum stăpânirea de sine i se zdruncina, gata să se facă ţăndări. Perlele roz ale sfârcurilor ei împungeau cămăşuţa delicată.

Cu un geamăt, se aplecă şi-i supse un mugur perfect. Ţipătul ei înăbuşit îi răsună lui Harry în urechi. Dându-şi seama că se aventura spre un punct dincolo de care nu mai era cale de întoarcere, el îi cuprinse şi celălalt sân şi-i frământă sfârcul. Ea se arcui până când se lovi cu abdomenul de el.

Brusc şi fără delicateţe, el împinse marginea de dantelă în jos, ca să-i dezvelească sânii. Sophie arăta chiar mai bine decât în visele lui. Gândul la goliciunea ei îi hrănise fanteziile zi şi noapte, de când o găsise plângând în grădina lordului Oldhaven. Se dădu înapoi ca să se bucure de privelişte.

— Eşti atât de frumoasă, îi şopti el, mângâindu-i pielea.

Se aplecă şi-i sărută vârfurile sânilor. Gestul se dorea mai mult un omagiu decât o expresie a dorinţei care îi alerga nebuneşte prin vene şi-i zdruncina toate principiile.

Sophie răsuflă sacadat.

— Mă simt frumoasă atunci când sunt cu tine, îi spuse ea muşcându-şi buza. Nu m-am mai simţit niciodată aşa.

Lipsa ei de apărare învinse fiara din el. Recunoscător şi dezamăgit în egală măsură, oftă şi se dădu un pas înapoi. Pentru că o iubea, îi spuse un adevăr pe care îl avea mereu în gând:

— Meriţi pe cineva mai bun.

Dintr-odată, ea păru tulburată.

— Te-am dezgustat?

Lui Harry i se strânse stomacul de ruşine.

— La naiba, nu, Sophie! Eşti superbă, eşti perfectă, eşti un înger.

Ea îşi trase corsajul cu mâini tremurânde, dar nu reuşi să se încheie.

— Nici o făptură îngerească nu lasă un bărbat s-o dezbrace în public.

— Sophie, eşti om!

Foarte delicat – şi cu o părere de rău pe care nu putea să şi-o înăbuşe – o ajută să redevină respectabilă.

— Un pic prea umană astăzi, mormăi ea.

— Nu fi atât de dură cu tine! Dorinţa e ceva perfect natural.

Era prea devreme pentru declaraţii. Se cunoşteau doar de câteva săptămâni, iar întâlnirile lor fuseseră scurte şi la limita scandalului. Dar Sophie trebuia să ştie că el nu se juca.

— Dorinţa e parte din… dragoste.

Ea rămase nemişcată ca o stană de piatră. Braţele îi căzură pe lângă trup, iar ochii i se deschiseră larg, ca şi cum încerca să vadă totul cât se putea de clar, să-şi dea seama dacă el o minţea.

— Dragoste, Harry?

La naiba, el nu se mai înroşise de pe vremea când era copil mic. Îi întâlni privirea şi îi spuse, plin de convingere:

— Te iubesc, Sophie.

Spre stupoarea lui, ea nu zâmbi.

Îi luă ceva timp să răspundă, ceea ce îl îngrijoră şi mai tare pe Harry.

Oare se înşelase în privinţa ei? Îndoiala începu să-şi înfigă colţii adânc în el. Poate că Sophie doar flirtase. La urma urmei, era primul ei sezon, se distra şi ea. Colecţiona, poate, inimi de bărbaţi drept trofee. Lui Harry i se făcu rău numai la gândul ăsta.

Tăcerea devenea de neîndurat.

— Spune ceva, scumpa mea.

Ea tot nu zâmbea, în timp ce se îndepărta de copac. Îşi îndreptase umerii şi-şi ridicase bărbia. Arăta, cu fiecare centimetru al fiinţei ei, a tânără aristocrată.

— Te iubesc, Harry.

Pentru o clipă, el o privi neîncrezător. Oare chiar era atât de norocos? Ea părea cât se poate de serioasă.

Îi cercetă din nou, cu atenţie, expresia. Doamne, chiar fusese sinceră! Nu-i venea să creadă ce noroc căzuse pe capul lui.

Ce putea să facă un bărbat atunci când femeia pe care o adora îi spunea că îl iubea? Nimic, în afară de a-i cuprinde buzele într-un sărut sălbatic.

După ce îşi mai reveni din entuziasmul lui nebun,

Harry descoperi că era întins peste Sophie, pe iarba moale, şi că ea avea mâinile încurcate în părul lui.

— Trebuie să ne oprim.

Ea îşi bosumflă gura într-un fel care nu făcea decât să-l provoace să meargă mai departe. Dar un fir – subţire, ce-i drept – îl ţinea încă ancorat în realitate. O realitate care nu trebuia să cuprindă scene precum cea în care Harry Thorne o tăvălea pe sora marchizului Leath într-o poiană din pădure, precum ultimul ţăran.

— Nu-mi vine să cred că lumea spune despre tine că eşti un destrăbălat. Sunt dezamăgită.

El izbucni în râs şi se ridică în mâini.

— Să promit că o să fiu destrăbălat doar cu tine, până când moartea ne va despărţi?

Trupul ei înţepeni, iar sclipirea provocatoare îi dispăru din privire.

— Ce… ce vrei să spui cu asta?

Ar fi trebuit să fie nervos. Dar i se devotase acelei fete încă de la prima lor întâlnire. Tot ceea ce urmase nu făcuse decât să-i confirme că se afla pe vecie sub vraja ei.

— Adică…

Chiar şi atunci când era sigur pe sentimentele lui, un bărbat avea tendinţa să se poticnească într-un astfel de moment.

Iar poziţia în care se afla, aşezat peste ea, în iarbă, nu făcea cinste intenţiilor lui. Luptându-se să nu ia seama la cât de frumoasă şi de dornică era Sophie, întinsă acolo, în iarbă, el se rostogoli şi se aşeză în genunchi lângă ea. Îndepărtă o margaretă strivită dintre buclele ei aurii.

— Ridică-te, Sophie!

Ea se încruntă, nedumerită.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă, în timp ce se ridica şi-şi îndoia picioarele sub ea.

El îi luă mâna şi se puse într-un genunchi.

— Lady Sophie, am ştiut, din prima clipă în care te-am văzut, că vreau să-mi petrec restul vieţii alături de tine. O să-mi faci nespusa onoare de a te căsători cu mine?

Dealuri de deasupra Genovei, la începutul lunii martie 1828

„La naiba, la naiba, la naiba!”

Cam ştia că era groaznic de nechibzuit să se ţină de astfel de jocuri în public. Şi iată că venise momentul să plătească pentru ceea ce făcuse.

În timp ce femeia cu faţă de cal, voce puternică şi gust deplorabil în materie de pălării se îndrepta spre ei, el se îndepărtă de Pen şi încercă să se poarte ca şi cum se întâlniseră întâmplător. Slavă Domnului că femeia nu apăruse pe când el era cu mâna pe Pen.

Se luptase din greu să păstreze distanţa, dar, până la urmă, tentaţia se dovedise prea puternică. Mai ales după ce îşi dăduse seama că şi Pen îl dorea.

În ceasurile de trezie, Pen era mereu în mintea lui. Mai rău, o visa noaptea. Vise fierbinţi, obraznice, în care o folosea din greu. Ca pe o femeie experimentată, nu ca pe o doamnă de rangul ei, delicată. Şi de fiecare dată se trezea ruşinat, asudat şi excitat ca un taur.

Ce bine ar fi fost dacă iahtul ar fi putut să zboare până în Anglia! Desigur, odată ce n-o mai vedea zilnic pe Pen, avea să redevină bărbatul cumpănit care fusese înainte să cadă sub vraja acestei femei superbe. O parte din el o privea cu uimire.

„Asta e Pen cea cu genunchii juliţi şi păpuşile rupte. N-ai niciun drept să te tăvăleşti cu fata căreia, în copilărie, i-ai şters lacrimile. Nu doar s-o tăvăleşti, dar s-o ai în cele mai murdare ipostaze pe care le născoceşte imaginaţia.”

Femeia ajunse în dreptul lor, iar Cam observă că îi privea cu un aer bănuitor, plin de speculaţii. Bărbatul, englez, fără doar şi poate, părea şi el curios. Din fericire, Cam nu cunoştea pe niciunul dintre ei. Deşi asta nu-l salva de scandal decât în cazul în care născocea repede un motiv bun ca să explice de ce se afla singur în compania unei tinere necăsătorite, de familie bună.

— Doamnă Barker-Pratt, ce surpriză! exclamă Pen,

încercând să pară entuziasmată.

Cele două femei se sărutară pe obraz, iar apoi Pen se întoarse spre Cam.

— Milord, permiteţi-mi să vi-i prezint pe domnul şi doamna Barker-Pratt, prieteni dragi ai răposatei mele mătuşi. Domnule şi doamnă Barker-Pratt, acesta e Lord Pembridge, care tocmai a făcut turul lacurilor, adăugă ea după o pauză înfricoşător de lungă.

Cam se înclină, întrebându-se dacă jocul lor avea să ţină. Oricine cunoştea familiile care făceau parte din marea nobilime engleză ştia că moştenitorii ducatului Sedgemoor luau oficial titlul de marchiz de Pembridge.

— Doamnă Barker-Pratt, domnule Barker-Pratt…

— Milord, spuse doamna făcând o reverenţă, în timp ce soţul ei, un bărbat mic de statură, care nu ieşea cu nimic în evidenţă, se înclină.

— Familia Barker-Pratt este de loc din Shropshire, dar locuieşte de mulţi ani la Tivoli, continuă Pen, cu un fals entuziasm. Domnul Barker-Pratt este expert în monumentele funerare romane.

— Ce interesant, murmură Cam.

Abilitatea lui Pen de a naviga prin acea introducere oficială îl umplea pe Cam de o fascinaţie îmbinată cu teamă. Era ca şi cum privea pe cineva cum traversa, mergând pe o sârmă subţire, întinsă la înălţime, peste un râu plin de crocodili flămânzi.

— N-am mai fost în Anglia de patruzeci de ani, în ciuda războiului şi a revoluţiei. Ne-am simţi ca nişte străini la Londra. Deşi avem aici atât de mulţi prieteni englezi, încât ne simţim ca acasă, spuse doamna Barker-Pratt, care avea un râs ce ar fi putut sparge chiar şi sticla. Acasă, dar înconjuraţi de cei mai interesanţi dintre compatrioţii noştri, desigur. Nu sunteţi de acord, milord, că cei mai buni dintre englezi sunt cei care părăsesc ţara?

Cam îi zâmbi lui Pen.

— Desigur că, în cazul domnişoarei Thorne, judecata dumneavoastră se dovedeşte a fi adevărată.

Pen îi aruncă o privire ucigătoare.

— Ce galant din partea dumneavoastră, milord, îi spuse ea, iar apoi se întoarse spre doamna Barker-Pratt. Excelenţa Sa e un prieten din copilărie. Ne-am întâlnit întâmplător astă-seară.

Dacă nu era atentă, exista riscul ca amândoi să se dea de gol. Cei de la han ştiau că sosiseră împreună. Cam făcu tot ce îi stătea în putinţă ca să intre în joc.

— A fost o plăcere s-o revăd pe draga noastră miss Thorne.

Doamna Barker-Pratt părea nedumerită.

— Dar credeam că eşti la Paris ca să te vezi cu fratele tău, miss Thorne.

Pen păli. În ultimele săptămâni, simţise aproape palpabil durerea pe care i-o provocase moartea lui Peter.

Cam interveni, pentru ca ea să nu fie nevoită să vorbească despre Peter.

— Lord Wilmott a murit.

— O, draga mea, îmi pare foarte răul

Poate că doamna Barker-Pratt era un intrus sâcâitor, dar Cam simţi un val de recunoştinţă văzând cum femeia o strânse pe Pen într-o îmbrăţişare maternă. Timp de săptămâni, îşi dorise şi el şi facă faţă de ea un astfel de gest generos. Dar şovăise.

Cam se dădu înapoi.

— Vă doresc o seară bună. Sunt sigur că aveţi multe de discutat. În timp ce se îndepărta, nu putu să nu se întrebe ce avea să se întâmple dacă el şi Pen continuau să rămână singuri, doar ei doi. Desigur că nimic de care să fie mândru.

Prescott Place, Wiltshire, martie 1828

— Da, spuse pe dată Sophie, strângându-i mâna lui Harry. Aş fi fericită să mă căsătoresc cu tine.

— O, draga mea!

Harry îi duse degetele la buze şi i le sărută.

Cu greu îi venea să creadă că, în decursul unei

singure zile, acea fată superbă nu numai că îi dovedise dragostea ei, dar şi acceptase să se căsătorească cu el.

— O să stau de vorbă cu fratele tău de îndată ce se întoarce la Londra.

Sophie îşi smulse mâna şi îi aruncă o căutătură îngrozită.

— Nu, nu trebuie să faci aşa ceva!

Acea schimbare bruscă îl lăsă pe Harry descumpănit.

— Încă n-ai împlinit douăzeci şi unu de ani, Sophie. Am nevoie de permisiunea lui.

Ea se ridicase în picioare şi îl privea de parcă el tocmai o îndemnase la ceva nebunesc.

— Fratele meu vrea să mă căsătoresc cu Lord Desborough.

Harry se ridică şi el din genunchi, fără să-şi abată privirea de la ea.

— Nu te poţi căsători cu Desborough. Mă iubeşti.

Pentru o clipă, avu impresia că Sophie urma să i se arunce la piept, însă fata îşi strânse braţele în jurul trupului.

— Fratele meu e foarte hotărât în privinţa căsătoriei ăsteia.

— Fratele tău e un om înţelept. O să…

Ea îl întrerupse.

— Da, e înţelept. Şi mi-a aranjat o căsătorie cu un bărbat înstărit, care mă place.

Harry o privi uluit.

— Din spusele tale se înţelege că vrei să te căsătoreşti cu idiotul ăla.

— O, Harry, zise ea, într-o izbucnire de disperare. Nu înţelegi.

Harry îşi încrucişă şi el braţele. Nu-i venea să creadă. În urmă cu doar câteva minute se socotise cel mai fericit om din lume.

— Ceea ce înţeleg eu e că ai spus că te căsătoreşti cu mine, iar acum pari să te fi răzgândit.

Ea îl apucă strâns de braţ.

— Să nu ne certăm.

— Nu pot să te las să te căsătoreşti cu Desborough.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu el. Însă fratele meu e într-o stare groaznică, din cauza sinuciderii unchiului Neville şi pentru că Sedgemoor lucrează împotriva noastră, la care se adaugă şi bănuiala că întreg scandalul ăsta o să pună capăt carierei lui politice. Nu e momentul să-i spun că planul pe care l-a pus la punct e sortit eşecului.

— Ţi-e frică de el.

Vorbele lui o uluiră.

— Bineînţeles că nu. Dar îi fac rău dacă îl sfidez pe faţă tocmai acum, când simte că toată lumea e împotriva lui.

„Şi cu mine cum rămâne?”

Harry se abţinu să-i pună cu voce tare acea întrebare copilărească.

— Deci, ce propui?

Ea îşi ridică ochii către el şi îi aruncă o privire a cărei dulceaţă l-ar fi făcut pe Harry să se aşeze din nou în genunchi în faţa ei, dacă n-ar fi fost supărat.

— Aşteptăm.

— Nu pot să aştept! Am nevoie ca toată lumea să ştie că eşti a mea. Simplul fapt că n-ai fost lângă mine săptămâna trecută aproape că m-a pus la pământ.

— Te rog să nu te superi, îi spuse ea cu glas scăzut, transformându-şi strânsoarea într-o mângâiere.

— Cât mai ai până să împlineşti douăzeci şi unu de ani?

Deşi, chiar după împlinirea acelei vârste, Sophie ar fi stârnit un scandal dacă s-ar fi căsătorit fără încuviinţarea lui Leath.

Ochii ei albaştri se întunecară de tristeţe.

— Aproape doi ani.

Doi ani? O eternitate! Harry îi aruncă lui Sophie o căutătură îndurerată.

— Nu suport gândul că aş putea să te pierd!

— N-o să mă pierzi niciodată, îi spuse ea cu o siguranţă care ar fi trebuit să-l uimească, însă n-o făcu.

Era tânără, dar hotărâtă. Un fel de sabie cu două tăişuri. Alte fete de vârsta ei nu dădeau doi bani pe ceea ce

credeau fraţii lor.

— Putem să continuăm ca şi până acum.

— Cu întâlniri secrete? Cu minciuni? Cu momente în care izbutim să ne furişăm, şi care doar ne amintesc în chip dureros că nu putem să avem nimic mai mult? o întrebă el, iar apoi trase îndărăt. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât lumea o să fie mai convinsă că te căsătoreşti cu Desborough.

— Vrei să rupem logodna noastră? îl întrebă ea, îngrozită, făcând un pas înapoi.

Un val rece de spaimă îi transformă lui Harry sângele în gheaţă.

— Asta îţi doreşti? o întrebă el.

— Bineînţeles că nu, îi răspunse Sophie, care era pe cale să izbucnească în plâns.

El traversă prăpastia care îi despărţea şi descoperi că era vorba doar de un pas. O luă în braţe şi o sărută apăsat.

Pentru o clipă care păru o veşnicie, ea îi rezistă, pentru ca apoi să-l sărute, la rândul ei, cu o pasiune nebună.

Sophie îşi lăsă capul pe spate, ca să-l privească.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine, dar nu vreau ca fericirea mea să-l împovăreze cu şi mai multe scandaluri pe fratele meu.

— Iar grija ta de soră ar putea să meargă până acolo încât să te căsătoreşti totuşi cu Desborough? o întrebă Harry cu asprime. Atunci când te-am întâlnit, plângeai din cauza planurilor fratelui tău. Nu te preface că, dintr-odată, eşti gata să joci rolul de soră supusă şi cuminte.

Ea oftă şi-i puse o mână pe obraz.

— Eram pregătită să joc rolul surorii cuminţi. De aceea plângeam.

Frica îşi înfipse ghearele şi mai adânc în inima lui.

— Nu poţi să accepţi o căsătorie lipsită de dragoste doar ca să-i salvezi onoarea lui Leath.

Ea înţepeni.

— Îmi ceri atât de mult!

Mâna lui se strânse pe talia ei, de parcă Leath tocmai

ieşise din tufişuri şi se pregătea să i-o fure.

— Întâlnirile astea secrete nu ne fac cinste.

Faţa lui Sophie se umplu de o furie care o făcea şi mai frumoasă.

— Dar ar trebui să fii obişnuit cu aşa ceva. Am auzit şi eu bârfele.

Resentimentele lui Harry faţă de Leath crescură din nou.

— Pariez că pe cele mai multe dintre ele ţi le-a spus fratele tău.

Sophie îi ocoli privirea, iar Harry ştiu că avusese dreptate.

— M-a minţit James? vru ea să ştie.

Pentru prima oară în viaţă, Harry se simţi ruşinat de toate aventurile lui cu văduve şi neveste plictisite.

— La naiba, Sophie, eşti singura femeie pe care am iubit-o vreodată, îi spuse el cu o voce care tremura de sinceritate. Doar asta contează. Asta şi faptul că întâlnirile noastre furişe pot să ne murdărească reputaţia.

Ea îi aruncă o căutătură înciudată.

— Eşti nemilos.

— Nu. Sunt un bărbat îndrăgostit. Şi vreau să pot să-mi strig dragostea în tot oraşul, nu să aştept să te întâlnesc pe la colţuri şi să mă simt ca şi cum sentimentele mele ar fi un secret murdar.

— Harry, îmi pare rău.

Ea se ridică pe vârfuri şi începu să-l sărute mărunt pe toată faţa. Fiecare dintre acele sărutări îi mai uşură lui Harry indignarea, până când el o cuprinse în braţe şi-şi lipi buzele de ale ei.

— Nu pot să fiu furios atunci când mă săruţi.

— Asta e bine.

Ea îşi trecu buzele peste trăsăturile lui cu o tandreţe care îl topi.

— După ce ne căsătorim, o să te sărut tot timpul, îi promise ea, vorbind ca şi cum căsătoria lor ar fi fost bătută în cuie şi orice piedici ar fi pierit ca prin minune.

Harry nu era nici pe departe convins că amânarea

căsătoriei avea să schimbe părerea fratelui ei.

Dar, de dragul viitorului şi al iubirii, Harry trebuia să înfrunte balaurul şi să revendice prinţesa.

Capitolul 10

Canalul Mânecii, sfârşitul lunii martie, 1828

Cam stătea agăţat de o frânghie, pe puntea care se legăna în sus şi în jos. Îşi şterse din ochi picăturile de ploaie usturătoare şi îngheţate, şi-şi spuse că iahtul trecuse prin împrejurări mult mai grele. Şi că el era atât de frământat doar pentru că se apropiau de finalul călătoriei.

De când părăsiseră Marea Mediterană şi navigaseră pe Atlantic, vremea fusese foarte rea. Până în acel moment, *Windhover* se descurcase pe apele dezlănţuite precum un armăsar pursânge. Dar furtunile de primăvară aruncau iahtul pe valuri cu atâta putere, încât Cam nu mai ştia încotro s-o ia. Aşa cum se simţea şi atunci când o întâlnea pe enigmatica pasageră de la bord.

Se aflau la doar câteva ore de Folkestone, port pe care el îl preferase celui de la Dover, pentru că acolo era mult mai probabil să dea peste cunoscuţi.

După seara aceea de la hanul de lângă Genova, Cam fusese mai atent decât oricând. Pen îl asigurase că reuşise să potolească indiscreta curiozitate a doamnei Barker-Pratt. Dacă avea dreptate, atunci Cam înfăptuise un miracol. Reuşise s-o aducă pe Pen acasă fără să-şi pună în pericol planurile de căsătorie cu Lady Marianne.

Şi mai miraculos, reuşise să-şi ţină mâinile departe de Pen. În ciuda faptului că i se umflaseră testiculele de cât de excitat era, reuşise să reziste, deşi dorinţa nebună îl ţinea treaz noaptea şi îl chinuia cât era ziua de lungă.

Un miracol, într-adevăr.

Acum nu mai trebuia decât s-o lase pe Pen la Londra. După aceea, având în vedere planurile ei de a se întoarce

pe continent, probabil că n-avea s-o mai vadă niciodată. Şi era un prost dacă îi părea rău din pricina asta. Totuşi, o făcea. Faptul că o pierdea fără să poată să descopere tot ce o învăţaseră amanţii ei îl făcea să scrâşnească din dinţi şi să-i vină să spargă ceva.

De câteva minute, furtuna se înteţise. Şuierul vântului printre vele semăna cu urletele unor suflete pierdute în iad.

— Putem să ne întoarcem în Franţa? strigă el către căpitan, care era la cârmă.

Scoţianul, de obicei impasibil, se lupta să ţină cârma. Se vedea, după felul în care îşi ţinea încleştat maxilarul, că erau în pericol.

— E prea departe! ţipă căpitanul. Mai bine încercăm să ajungem la cel mai apropiat port şi aşteptăm acolo să treacă furtuna.

— Fă ce crezi că e mai bine! îi strigă Cam.

Naviga alături de John MacGregor de ani buni. Dacă exista cineva care putea să salveze *Windhover*, el era acela.

— Mergeţi jos, Excelenţă! Stând aici, nu faceţi decât să ne distrageţi atenţia, îi spuse căpitanul, fără urmă de politeţe.

Faptul că MacGregor recunoscuse că avea nevoie de toată concentrarea ca să ţină vasul pe linia de plutire era încă un semn că se aflau într-un pericol nespus de mare.

— Vreau să ajut.

— Ne ajutaţi mai mult dacă vă adăpostiţi, în siguranţă. Dacă frumosul duce de Sedgemoor se îneacă atunci când sunt eu la cârmă, nevastă-mea o să mă omoare.

Cam recunoscu umorul sec al scoţianului, acela fiind, probabil, ultimul lucru care mai rămăsese uscat pe iaht. Cam îl bătu pe umăr şi apoi plecă. Cu greu, clătinându-se la fiecare pas, ajunse la uşa cabinei.

Avusese impresia că sub punte zgomotul trebuia să fie diminuat, însă era şi mai îngrozitor. Lemnul scârţâia, iar apa se auzea lovind cu putere carena. Cam se întrebă cum de mai rezista structura fragilă de lemn.

În salon, se scutură de apă. Asemenea celor cinci membri ai echipajului de pe punte, şi el era îmbrăcat în haine impermeabile, de marinărie. Nu că-l ajutaseră prea mult. Se dezbrăcă repede până la cămaşă şi pantaloni, tremurând de frig.

Pen era în cabina ei. De-a lungul călătoriei, făcuse faţă tuturor greutăţilor fără să se plângă. Dar era clar că, pe o furtună ca aceea, până şi cei mai curajoşi marinari se speriau. Şi oricât era ea de dezgustată de compania lui, Cam nu putea s-o lase să înfrunte singură vijelia aceea îngrozitoare. Era singură – Maria refuzase să vină în Anglia.

Cam îşi făcu drum, lovindu-se de pereţi ca un beţiv, spre coridorul îngust pe care se aflau, faţă în faţă, cabinele lor. În timpul celor două săptămâni de când erau pe mare, apropierea aceea îl chinuise îngrozitor. Dar acum nu putea să se gândească decât că trebuia să-i ofere măcar puţină alinare, s-o liniştească.

Deşi de-abia trecuse ora prânzului, coridorul era întunecat precum o peşteră.

Cam bătu la uşa lui Pen, dar nu primi niciun răspuns. Bătu mai tare, şi tot nimic. Îşi dădu seama că trebuia să bată cu puterea unui baros în tecul lăcuit, ca să aibă o şansă ca ea să-l audă.

Simţindu-se ca un intrus, apăsă mânerul de alamă şi păşi înăuntru.

Toată ziua trăsese pe nări numai aer acru şi sărat. Cum se făcea că, de îndată ce păşise în camera aceea, nu mai simţise decât mirosul de violete al lui Pen? Un miros dulce, feminin, ademenitor, închise ochii şi-şi reaminti că se afla acolo ca să fie de ajutor.

— Ce vrei? îl întrebă Pen cu glas ascuţit, din partea cealaltă a cabinei.

După ce ochii i se acomodară cu întunericul, Cam o văzu stând agăţată strâns, lângă hublou. Îşi închipuise că avea s-o găsească în pat, însă aceea ar fi fost o poziţie nespus de incomodă, fiindcă iahtul se zgâlţâia îngrozitor.

— Am vrut să văd dacă eşti bine! îi strigă el, încercând să acopere zgomotul.

Nu reuşi, aşa că închise uşa, sperând să se facă linişte. Nu se făcu.

— Bineînţeles că sunt bine.

Dezamăgirea şi dezgustul de sine îl loviră drept în stomac. Fusese un prost să-şi închipuie că ea ar fi putut să-şi dorească să fie cu el.

— Atunci, mă duc în cabina mea.

Se întoarse spre uşă, încercând să-ţi ţină echilibrul, când o auzi.

— Nu. Stai.

Din partea cuiva ca Pen, aceea era o concesie de zile mari. Cam se întoarse, încet.

— Nu vreau să deranjez.

— Cam, nu fi tâmpit! N-am fost în viaţa mea atât de speriată.

— O, draga mea…

Vorbele de alin îi scăpaseră înainte să se poată stăpâni. Se rugă în gând ca vuietul furtunii să le fi acoperit.

Din câţiva paşi, străbătu spaţiul dintre ei şi, deşi ştia că nu făcea bine, o cuprinse în braţe.

Un fulger lumină cabina, iar el văzu cum Pen îşi ridica, mirată, faţa.

— Cam, ce faci? îl întrebă ea pe un ton precaut.

Chiar şi fără fulgere, lângă fereastră era un pic mai multă lumină.

— Te ţin ca să nu cazi.

Se proptiră pe picioare în spaţiul îngust de lângă hublou, care dădea o senzaţie de stabilitate.

Oare capul i se învârtea din cauza oceanului tumultuos, sau pentru că o atinsese pe femeia aceea? Mâinile i se strânseră pe talia ei. Nici măcar nu putea să se prefacă vreun pic că o ţinea de dragul siguranţei. Era înaltă şi puternică, dar o simţea tremurând.

— O să primeşti o medalie, îi spuse ea pe un ton atât de sec, că şi John MacGregor ar fi fost invidios.

— Primesc şi un sărut, odată cu medalia aceea?

La lumina unui nou fulger, Cam o văzu lingându-şi, tulburată, buzele. Pen încercă să se îndepărteze de el, dar

deschizătura în care se aflau era prea îngustă.

— Cum de-ţi arde să flirtezi, când suntem pe punctul să ne scufundăm într-un mormânt de apă?

— De ce nu? Dacă nava se scufundă, al naibii să fiu dacă am de gând să mor fără să apuc să te fi sărutat.

— Spui tâmpenii.

Cam râse, întrebându-se cum de moartea devenise un subiect de glumă. Poate că dârzenia lui Pen i-o întărise pe a lui. Cei mai mulţi oameni tremurau atunci când se aflau pe mări furtunoase, dar curajoasa Penelope Thorne înfrunta cu capul sus şi cu zâmbetul pe buze atât vijelia, cât şi pe bărbatul care o dorea. În momentul acela, dacă ar fi fost în stare să simtă dragoste pentru cineva, Cam şi-ar fi putut închipui că o iubea.

— Nevoia de a te săruta m-a torturat.

Ea îşi încolăci braţele pe după galului lui. Oare ca să se echilibreze sau pentru că voia să-l atingă? De fapt, lui nici nu-i păsa. Atât timp cât ea rămânea aproape.

— Am crezut că te plictisea călătoria asta, îi spuse ea.

El pufni.

— Ne-am luptat cu bandiţi, cu avalanşe, cu drumuri proaste, cu turişti englezi indiscreţi şi cu purici mari cât pisicile. Mi-ar fi prins bine să am timp să mă plictisesc.

— Dar te-ai purtat ca şi cum erai plictisit.

N-o mai văzuse niciodată aşa. De parcă tânjea după atingerea lui aşa cum şi el tânjea după a ei. Dorinţa îl zguduia mai tare decât valurile de afară. Se auzi un tunet.

— O, la naiba, Pen, gemu el încleştându-şi mâna pe talia ei.

Era incapabil de blândeţe. Furtuna de afară era doar un ecou palid al furtunii care îi răscolea sângele.

După încă un geamăt gutural, gura lui cedă.

În timp ce nava plonja şi se afunda sălbatic, gura lui Cam o potopea pe a ei. Uimirea o ţinea captivă pe Pen, în timp ce un amestec nebunesc de senzaţii o lovea mai tare decât izbeau valurile iahtul.

Încă de când era adolescentă, îşi imaginase sărutările lui Cam. Realitatea, însă, era mai pământeană, mai intimă,

mai pasională, mai… interesantă decât orice fantezie. Gura lui era fierbinte şi poruncitoare. Mâinile lui erau nemiloase şi o ţineau prizonieră. Nu mai era sigură dacă furtuna pe care o auzea şi simţea era afară sau în trupul ei.

Pen nu mai era tânăra inocentă de nouăsprezece ani care îi refuzase lui Cam cererea în căsătorie. Ştia cum se purta un bărbat cu o femeie pe care o respecta. În sărutările lui Cam nu era nici prudenţă, nici grijă.

Un colţ îndepărtat al minţii o îndemna să protesteze. O trata ca pe o prostituată din port. Dar cum putea să se opună, când trupul îi fusese cuprins de o fierbinţeală nesfârşită? Toată viaţa ei simţise doar frig, mult frig.

Limba lui se cufundă între buzele ei, cerând un răspuns. Neputând să-i reziste, uimită şi tulburată de excitare, i-l oferi. Îşi deschise gura larg, sugându-i limba, gustând bărbatul pe care şi-l dorise toată viaţa. Simţurile îi fură inundate de aroma lui, de mirosul sărat de furtună, de ocean, şi de cel de sudoare curată de bărbat.

Gemu şi se lipi de hainele lui umede, căutând frenetic căldura de sub ele. Îl excitase şi îi simţea flacăra dorinţei. Mădularul lui întărit i se împingea în pântec.

Faptul că el o dorea atât de tare făcu ceva să-i pulseze între coapse şi să se zvârcolească, tânjind după mai mult. Cam se lovea de ea într-un ritm care imita actul sexual. Pen răsuflă adânc, închise ochii şi se lăsă cuprinsă de senzaţia incandescentă. Nu mai simţise niciodată aşa ceva.

Cam îi poseda gura cu a lui de parcă se lupta să cucerească un regat. Iar ea abia de putea să răsufle, scufundată într-o plăcere sălbatică. Se agăţă de umerii lui, pentru că genunchii ameninţau să-i cedeze. Şi el tremura. Dacă nu s-ar fi sprijinit bine de rama hubloului, ar fi. Căzut amândoi pe podea.

Mâinile lui se plimbau peste talia, şoldurile şi coapsele ei. Pen nu-şi dăduse seama că el îi rupsese rochia, aşa că tresări doar atunci când simţi aerul rece. Mâinile lui îi cuprinseră, lacome, sânii, iar ea gemu şi se predă cu totul. Degetele lui lungi îi apucară sfârcurile şi i le frământară,

mângâiară şi ciupiră. Pen îşi dăduse seama, în urmă cu câteva săptămâni, că el o dorea, dar nu ştiuse şi cât de feroce îi era dorinţa.

Atingerile lui o împingeau până la limita durerii, dar agonia era magnifică. Nu simţise niciodată o asemenea intensitate.

Şi totuşi, el nu era tandru. Nu că ei i-ar mai fi păsat. Accepta orice, atât timp cât el continua s-o sărute şi s-o atingă, gâfâind de plăcere în scobitura gâtului ei. Ardea de nerăbdare să-l atingă şi ea. Să-i întoarcă acea senzaţie minunată. Să-l cucerească, la rândul ei.

Şovăind, îşi strecură o mână tremurândă între trupurile lor, şi-i cuprinse mădularul. Acesta era mare, viguros şi intimidant în mâna ei. Pen se cutremură simţindu-l cum îi pulsa în palmă. Gândul la toată acea putere vibrantă pătrunzând în ea o făcu să-şi piardă capul de tot.

— La naiba, Pen, gemu el, iar apoi o muşcă sălbatic de umărul gol. Şocul o străbătu odată cu durerea înţepătoare. Sălbăticia lui o îngrozea, dar îi ridica excitarea la un nivel la care simţea că avea să explodeze.

— Să mă opresc? îl întrebă ea.

Furtuna o făcea să se simtă ca şi cum era într-o lume doar a lor, îşi trecu buzele peste maxilarul lui puternic.

— Spune-mi să mă opresc.

— Nu, la naiba! gemu el, şi trase cu dinţii de un sfârc obraznic.

Durerea puternică o umplu de o plăcere îmbătătoare. Ca să împărtăşească senzaţia aceea delicioasă, îşi vârî degetele în părul lui ud şi încâlcit.

El începu să-i sugă celălalt sfârc. Căldura o inundă, în timp ce muşchii îi zvâcneau de plăcere. Ca prin ceaţă, îi simţi mâna pe picior, deasupra ciorapului. Iar atunci când nava se clătină din nou, degetele lui îi cuprinseră pubisul. Pen tresări, surprinsă de gestul atât de intim.

Ea îi trase cămaşa şi-şi lăsă buzele să se delecteze cu pectoralii lui tari, iar apoi sărută părul moale care îi acoperea pieptul.

Atunci când un deget lung îi invadă trupul, Pen se cutremură, apoi îşi înfipse dinţii în pieptul lui. Cam se smuci şi îi întoarse favoarea muşcând-o de gât.

Clătinându-se, el o trase din deschizătura de lângă hublou. Mişcările navei deveniră şi mai ameţitoare. Sau poate că Pen era ameţită de pasiune. Cam o aruncă în patul luxos în care dormise singură timp de două săptămâni, torturată să-l ştie la de ar doi paşi de ea.

Rămase fără răsuflare atunci când Cam se aruncă deasupra ei. Greutatea lui îi era necunoscută, o tulbura. Zgâlţâielile iahtului îi rostogoliră, aşa că se luptară ca nişte căţeluşi. Pen simţea un mare gol înăuntrul ei. Şi tânjea ca el să-l umple. Îl apucă de cămaşă şi i-o smulse, disperată să-i simtă pielea. Era la fel de feroce ca el. Chiar şi în acel moment în care îl vedea nebun după ea, se temea că avea să fie adusă cu picioarele pe pământ înainte să apuce să se bucure de acea pasiune.

Cam îi mângâie sânii şi îi sărută sfârcurile. Reacţia o străpunse ca o flacără, în timp ce se arcuia spre atingerea fierbinte a limbii lui.

El continua să-i vorbească. Erau cuvinte răzleţe de laudă şi de încurajare:

— Sărută-mă. Atinge-mă. Ţine-mă. Acolo. Acolo. O, chiar acolo. Eşti frumoasă. Te vreau. Aşa. Mai mult. Mai tare. Mai strâns. Nu te opri.

Acea litanie febrilă de cerinţe făcea ca inima arzătoare a lui Pen să zvâcnească mai tare decât iahtul.

Cu o disperare care-i stârni şi mai mult pofta, el alunecă în jos pe trupul ei, punându-şi gura peste tot pe unde ajungea. Gât. Sâni. Abdomenul încă acoperit de cămăşuţă. Nu-şi dăduse niciodată seama că pielea ei putea să fie atât de sensibilă. Undeva, între fereastră şi pat, îşi pierduse corsetul. Încă mai avea pe ea rochia. Oarecum. Fustele îi erau învălmăşite în jurul şoldurilor.

Mâinile lui erau peste tot. Ea tresări atunci când el îi smulse pantalonaşii. Cu o atingere poruncitoare, o prinse de coapse şi i le despărţi Nava se clătină puternic, ca şi cum protesta faţă de acţiunea lui.

Cam o luă în braţe.

— Mă înnebuneşti.

Gâfâind, ea se agăţă cu putere de gâtul lui. Să facă dragoste pe furtuna aceea era ca şi cum se îmbrăţişau pe un cal aflat în galop.

— Cred că amândoi suntem nebuni.

Dintr-odată, fulgerele iluminară camera. Cam arăta disperat, aşa cum Pen nu-l mai văzuse niciodată. Şi era încântată să ştie că ea, Penelope Thorne, îl adusese în starea aceea. El îşi împinse bazinul în faţă, până când ajunse să se frece de locul în care ea îl dorea.

— Am nevoie de mai mult decât atât, spuse Cam.

Disperarea îl făcea să pară furios.

— Nu vorbi.

Ea se apăsă mai tare pe duritatea aceea care o intriga, făcându-şi curaj să-i descheie pantalonii. Deasupra lor se auzi un zgomot asurzitor, ca şi cum căzuse un copac. Iahtul plonjă, ceea ce făcu trupul lui Pen să se mişte. Dacă el era gol, ar fi fost înăuntrul ei.

Mâinile lui de pe talia ei erau neclintite, ţintuind-o pe salteaua care se mişca.

— Spune-mi că o să-mi dai mai mult decât atât.

Ce naiba? Pen se încruntă la el, căznindu-se, prin excitaţia nebună, să înţeleagă ce îi ceruse.

— Bineînţeles că o să-ţi dau mai mult decât atât.

— Nu mi-e de ajuns să te am o singură dată. Dă-mi o lună, îi spuse el, lipindu-şi faţa de sânii ei goi. Mergem undeva, într-un loc în care nu ne cunoaşte nimeni. În Cornwall. În Scoţia. În Franţa. O întârziere de o lună n-o să afecteze cu nimic demersurile legate de moştenirea de la mătuşa ta.

Ameţeala, pasiunea, nesăbuinţa lui Pen dispărură într-o clipă. Realitatea cruntă şi rece precum apele mării se prăbuşi asupra ei.

— O lună… repetă ea pe un ton rece.

El nu-i băgă de seamă tonul şi nici faptul că trupul ei nu se mai arcuia spre al lui, ca să-l întâmpine. Şi că, în schimb, devenise ţeapănă ca o scândură de pe punte.

— O lună. Spune-mi că-mi dai măcar atât, îi ceru el, cuprinzându-i faţa în mâinile lui cu formă elegantă. Promit să-ţi ofer mai multă plăcere decât ţi-ai imaginat vreodată.

Repede şi temeinic, o sărută. Tot nu exista tandreţe în sărutul lui. Cu câteva minute în urmă, asta n-o supărase. Ce proastă şi nebună fusese! Chiar şi în acel moment, pielea ei tot mai tânjea după atingerea lui.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Cam ridicându-şi capul şi privind-o îngrijorat. Te sperie furtuna? Ştiu că ăsta nu e nicidecum cel mai bun loc ca să începem o aventură, dar pur şi simplu, cât timp te am în faţa ochilor, nu pot să-mi iau mâinile de pe tine.

— Aşa se pare.

De data asta, Cam băgă de seamă schimbarea din tonul ei. Încet, se ridică în genunchi, iar Pen putu să se agaţe de capul patului îşi încleştă o mână pe tăblia patului, iar cu cealaltă se chinui să-şi aşeze rochia.

Fulgerul scoase la iveală expresia prudentă a lui Cam. Lumina îi mai arătă şi felul în care ea îi răvăşise hainele. Cât de stânjenitor! Cămaşa lui atârna, zdrenţuită, peste umeri şi peste pieptul puternic. Pen se strădui să nu se uite spre pantaloni, dar privirea îi rătăci chiar într-acolo, aşa că văzu că încă era puternic excitat.

Cu o expresie chinuită pe faţă, Cam îşi trecu o mână prin păr.

— Mi-ai spus să nu vorbesc.

— Şi ar fi trebuit să mă asculţi.

Ea clipi ca să-şi alunge lacrimile de furie şi de dezamăgire. Şi de durere. Când avea, oare, să înveţe să se ţină departe de el? Ori de câte ori se apropiase, sfârşise prin a suferi îngrozitor. Dar niciodată mai cumplit decât în momentul în care Cam îi ceruse să fie amanta lui pentru o vreme, înainte să se însoare cu altă femeie.

— Ce te gândeai că am de oferit?

Vocea lui nu mai era aceea a iubitului înflăcărat, ci a omului autoritar care o escortase în Alpi.

— Nu m-am gândit, recunoscu ea, în silă.

Pen încă nu reuşise să revină cu picioarele pe

pământ. Supărarea şi mânia îi uciseseră pasiunea, dar sângele încă îi mai zvâcnea, fierbinte, prin vene.

— Ce naiba mai e şi asta, Pen? mârâi Cam. Nu vrei să te căsătoreşti cu mine. Mi-ai spus-o clar acum nouă ani. Nu-mi vine să cred că te-ai răzgândit.

Se răzgândise? Adevărul ciudat era că, dacă el ar fi iubit-o, ea ar fi înotat zile întregi prin oceanul furios de afară, ca să se mărite cu el. Ar fi făcut-o chiar şi cu un braţ legat la spate.

Adevărul şi mai umilitor era că, dacă el ar fi iubit-o, ea s-ar fi strecurat pe loc înapoi în braţele lui. Dacă el ar fi iubit-o, ea ar fi renunţat, ca să-l facă fericit, chiar şi la ultima ei picătură de sânge.

Dar realitatea tristă şi de netăgăduit era că el n-o iubea. Şi că nici n-avea de gând să-şi îngăduie vreodată să iubească pe cineva.

Probabil că suferea de o formă gravă de dorinţă nesatisfăcută, o reacţie mai puternică decât se aşteptase ea de la flegmaticul Camden Rothermere. Dar dragostea nu făcuse niciodată parte din ecuaţie.

— Nu, nu vreau să mă căsătoresc cu tine, îi spuse ea pe un ton rigid.

O nouă bubuitură se auzi de sus, îndeajuns de violentă încât să zguduie puntea. Părea că o turmă de elefanţi alerga în sus şi-n jos, jucând ceva cu o minge.

— Atunci, dacă nu vrei o aventură, ce naiba vrei?

Din cauza zgomotului, vocea lui Cam păruse mai dură decât, probabil, intenţionase el.

O întrebare corectă. Atât de corectă, încât o făcu să se dezlănţuie:

— Nu vreau să-ţi satisfaci poftele cu mine într-o mică ascunzătoare secretă şi dărăpănată, înainte să te duci ţintă la Lady Marianne.

Fulgerul îi dezvălui expresia de superioritate a lui Cam, cu pleoapele coborâte şi cu buzele strâmbate într-un rictus de dispreţ aristocratic.

— Fată dragă, eşti nedreaptă cu mine. Nici nu s-ar pune problema să ne retragem în locuri dărăpănate.

Amantele mele nu se plâng niciodată de lipsa mea de generozitate. Te asigur că n-o să renunţi la virtutea ta îndoielnică pentru nişte mărunţiş.

Ea îl plesni îndeajuns de tare încât sunetul acela să acopere vuietul furtunii. Furioasă, îşi frecă palma. O ustura ca naiba. Şi spera ca obrazul lui să fi fost şi mai afectat.

În ciuda zgomotului, se lăsă o linişte vibrantă.

Fulgerul lumină iarăşi cerul, iar ea văzu pe faţa lui urma lăsată de degetele ei. Cam părea gata s-o omoare.

Foarte bine. Pentru că şi ea simţea la fel. Dacă ar fi putut, l-ar fi împins cu dragă inimă în ocean şi ar fi râs privindu-l cum se îneca.

Trebuia să se simtă îngrozită că-l lovise. Dar furia încă i se zvârcolea în stomac precum o cobră. Nu-şi închipuise niciodată că el ar fi putut să i se adreseze unei femei de acelaşi rang cu al lui – pe tonul şi cu vorbele destinate unei curtezane.

La naiba cu Camden Rothermere!

O altă bubuitură care se auzi de sus îl făcu pe Cam să se dezmeticească. Se rostogoli de pe pat ca să se ridice în picioare. Furia îi dispăruse de pe faţă, lăsând în urmă o expresie de oboseală şi de nefericire. Ea îşi spuse că nu-i păsa.

— Îmi pare rău, Pen.

Ea voia ca el să plece, dar îşi dădu seama că aştepta să fie iertat. N-avea decât să aştepte până la calendele greceşti.

— N-ai nici o scuză.

Răspunsul ei neînduplecat îl făcu să strângă din buze.

— Nu m-am purtat ca un bărbat onorabil.

— Iar asta te înfurie! se răsti ea.

Cam păru mirat, deşi, sincer vorbind, nu-i lăsa lui Pen senzaţia că ar fi încercat să scape de răspundere.

— Da, aşa e. Ştii cât m-am străduit să dovedesc că nu toţi cei din neamul Rothermere sunt nişte ticăloşi.

Ea oftă, sătulă, dintr-odată, de toate.

— Cam, trebuie să te maturizezi şi să te împaci cu gândul că nu eşti perfect.

— Se pare că, ori de câte ori când sunt în preajma ta, fac numai greşeli.

— Atunci, poate că e mai bine să nu ne mai întâlnim niciodată, îi răspunse ea.

— Da, probabil că asta ar fi cel mai bine.

Faptul că el fusese de acord nu trebuia s-o doară. Bineînţeles că voia să scape de ea. Nu-i făcuse decât necazuri, iar după aceea îl mai şi încurajase, fizic, ca apoi să-l respingă.

— Deci, ieşi din cabina mea.

O nouă smucitură a navei îl făcu să se apuce de tăblia patului. Din fericire, mobilierul era bătut în cuie.

— Ai spus că ţi-e frică de furtună.

— Acum mi-e frică de tine, îi răspunse ea cu o duşmănie pentru care ştia că avea să-i pară rău mai târziu.

El păli, iar mâna i se încleştă pe tăblia patului.

— Pen, eu…

Ea îşi aţinti privirea la perete, sperând că el înţelegea aluzia. Şi totuşi, nu pleca. Oare chiar nu-şi dădea seama că nu voia să-l vadă?

În cabină răsună o pârâitură cumplită. O femeie mai romantică ar fi putut să se gândească, prin comparaţie, la zgomotul unei inimi sfâşiate de durerea despărţirii.

— Pen, n-am vrut niciodată să fie aşa. Te rog să mă ierţi.

În clipa aceea, Cam părea să fie acel băiat alături de care crescuse Pen. De care se îndrăgostise. În care avusese încredere.

Se întoarse, gata să ţipe la el, când un marinar năvăli în cameră.

— Excelenţele Voastre, veniţi pe punte. Căpitanul spune că *Windhover* e pe cale să eşueze pe Goodwin Sands. Am pierdut catargul, iar vasul ia apă. Singura noastră scăpare sunt bărcile de salvare. Preţ de o clipă arzătoare, Pen se uită ţintă în ochii lui Cam.

— Suntem pierduţi? îl întrebă ea.

— Nici să nu te gândeşti!

Curajul nebun din răspunsul lui Cam îi făcu inima să

crească, în ciuda durerii şi a urii pe care le simţise în ultima oră.

— Dă-mi mâna! îi strigă el.

Apoi iahtul se lovi de un obstacol dur, iar lumea se transformă în haos.

Capitolul 11

Leath House, Londra, sfârşitul lunii martie, 1828

Doamne, cu câtă superioritate se purta enervantul de majordom al lui Leath! Harry se luptă cu dorinţa de a-şi vârî un deget în lavaliera de la gât, ca să-i mai slăbească nodul. Păşi peste pragul uşii pe care o ţinea deschisă majordomul cel trufaş. Intră, apoi, într-o bibliotecă somptuoasă.

Un bărbat înalt, care avea o expresie chiar mai înţepată decât cea a servitorului, se ridică din spatele unui imens birou de lemn de mahon. Linia dură a maxilarului şi ochii lui pe jumătate închişi arătau că era gata să-i tragă un şut tânărului Thorne, cu atâta putere încât să-l trimită înapoi în Berkeley Square. Harry înghiţi ca să-şi umezească gura uscată, iar apoi îşi spuse că trebuia să fie puternic.

— Thorne! exclamă Leath cu o voce deosebit de profundă şi de răsunătoare.

Lui Harry îi venise să sară precum o pisică zădărâtă; se stăpâni cu greu. Auzise multe poveşti despre limba ascuţită a marchizului şi despre mintea lui ageră, cu care putea să-şi nimicească orice oponent politic din Camera Lorzilor.

— Milord…

Nici o invitaţie să ia loc. Leath dăduse ocol biroului şi se sprijinise cu şoldul de marginea de lemn. Harry presupunea că Sophie era la etaj. Nu-i spusese nimic despre intenţiile lui.

Harry înghiţi iarăşi în sec şi se strădui să-şi înlăture orice urmă de şovăială din voce. Fi era mai frig în casa

aceea decât îi fusese afară, în ploaie.

— Sunt sigur că aţi ghicit motivul pentru care v-am solicitat această întâlnire.

Expresia marchizului rămase descurajantă.

— Poate că ar trebui să mi-l comunici.

Timp de o săptămână, Harry nu făcuse decât să-şi pună planul la punct. Venise îmbrăcat în cele mai bune haine ale lui şi înarmat cu o serie de argumente care puteau să topească şi o inimă de piatră. Însă în acel moment nu reuşea decât să se holbeze la omul cu care spera să devină cumnat. Nu-şi mai amintea niciun cuvânt.

Sprâncenele negre ale marchizului se încruntară a nerăbdare.

— Sunt un om foarte ocupat.

Lumea îl considera pe James Fairbrother un tip arătos. Era un bărbat bine făcut şi impunător. În momentul acela, lui Harry i se părea de-a dreptul înfricoşător.

Drept care vizitatorul marchizului se adună şi vorbi din toată inima. Ceea ce era tocmai opusul a ceea ce planificase. Pentru că îşi dăduse seama de multă vreme că o abordare sentimentală n-avea câştig de cauză în faţa marchizului.

— Sunt aici ca să vă cer permisiunea de a o curta pe Lady Sophie. O iubesc şi sunt sigur că o s-o fac fericită.

Spre groaza lui Harry, marchizul izbucni în râs. Parcă pregătit să înfrunte un nebun, îşi încrucişa braţele peste pieptul formidabil de larg.

— Milord. Nu văd nimic amuzant în cererea mea! exclamă Harry, blestemându-se pentru acele cuvinte de idiot pompos.

Dintr-odată, Leath încetă să mai râdă, iar privirea îi deveni duşmănoasă.

— După ce am primit biletul tău, m-am întrebat dacă eşti îndeajuns de idiot ca să vii în faţa mea cu o asemenea declaraţie. Mă gândeam că nici măcar cel mai prost membru al celei mai nesocotite familii din Anglia nu poate să fie atât de bătut în cap, îi spuse el, cu un hohot de râs. Te-am supraestimat. Deşi nimic din ce am văzut de când ai

început să-i dai târcoale surorii mele nu-mi spunea că ar trebui să te supraestimez.

— Mă jigniţi, milord, îi răspunse Harry cu răceală, înainte să-şi dea seama că nu-şi pleda cauza dacă se arăta ofensat.

— Te jignesc? îl întrebă Leath pe un ton ridicat, ceea ce-l făcea să pară şi mai dispreţuitor. Nu eu sunt un pierde-vară care îşi închipuie că o să primească binecuvântarea ca să se însoare cu o moştenitoare bogată, doar pentru că a avut îndrăzneala s-o ceară. O moştenitoare ce se întâmplă să-mi fie soră, şi încă una pe care o iubesc foarte mult. Pe când tatăl meu se afla pe patul de moarte, i-am promis să am grijă de Sophie. Aş fi un mincinos şi un ticălos dacă i-aş încredinţa viitorul ei unui pierde-vară.

Harry se străduí să nu bată în retragere la auzul acelei tirade rostite cu un glas atât de puternic şi de profund, încât îi făcuse dinţii să clănţăne.

— Milord, trebuie să-mi daţi şansa de a-mi prezenta cazul.

Pumnul lui Leath izbi puternic biroul, iar călimările cu cerneală zăngăniră.

— La naiba! Nu trebuie să-ţi dau nimic, în afară de ordinul de a-mi părăsi casa şi de a-ţi interzice s-o mai deranjezi pe sora mea.

Orice cod de politeţe insista asupra faptului că, atunci când un bărbat îi cerea unui oaspete să plece, acesta era obligat să-l asculte.

Însă Harry era prea furios şi prea disperat ca să se conformeze ordinului dat de marchiz.

— Aveţi oarecum dreptate în acuzaţiile pe care mi le aduceţi milord, spuse el, cu buze atât de rigide încât i se părea că erau de lemn. Nimeni nu-i mai vorbise aşa de pe vremea când era un elev mediocru la Eton. Îşi îndreptă umerii şi se uită ţintă la Leath.

— Nu pot să găsesc scuze pentru comportamentul meu sau pentru cele care s-au întâmplat în familia mea, adăugă Harry.

— Nu există scuze! se răsti Leath.

Harry îşi spuse în sinea lui că nu-şi permitea să-şi încheie vizita cu un pumn în nasul acelui înfumurat.

— Sunt un tânăr care n-a făcut rău nimănui. Am aceleaşi vicii ca oricare alt tânăr din societate. Dacă întrebaţi, o să descoperiţi că nu sunt dependent nici de băutură, nici de jocurile de noroc. N-am făcut datorii. Şi o iubesc sincer pe sora dumneavoastră. Cred că pot s-o fac fericită.

Leath îl privea ca pe un gândac care tocmai s-ar fi târât de sub covorul turcesc, gros, aflat sub tălpile lor.

— Iar eu cred că eşti un fanfaron fără un sfanţ în buzunar şi fără perspective, care trage sfori şi care visează să ducă o viaţă de lux pe spezele surorii mele.

Harry tresări, însă apoi îşi aminti că orice manifestare de slăbiciune îl aducea la mila marchizului. Nu că mila ar fi părut una dintre calităţile acelui individ.

— Aş lua-o pe sora dumneavoastră chiar dacă n-ar avea decât rochia de pe ea, milord.

— Astea sunt doar vorbe în vânt, Thorne. Unele pe care n-o să ai niciodată ocazia să le demonstrezi.

— Ar trebui să se mărite cu un bărbat care o adoră.

Harry îşi dădea seama că pomenirea lui Desborough nu făcea decât să-l înfurie pe Leath.

— Ar trebui să se mărite cu un bărbat care să-i ofere statornicie şi care să fie în stare să aibă grijă de ea, îl contrazise marchizul.

— Eu sunt acel bărbat, milord.

Harry îşi îndreptă spatele, deşi ştia că nimic n-avea să-l ajute. La naiba, Sophie avusese dreptate. Trebuia s-o fi ascultat. Avea să fie furioasă fiindcă nu-i urmase sfatul.

— Cred că ar trebui s-o întrebăm şi pe Lady Sophie, continuă Harry.

Cel puţin Leath nu izbucni în râs de data asta, însă îi aruncă un zâmbet dispreţuitor.

— I-ai sucit capul! Ai un fel fermecător de a fi, domnule Thorne. Dar nu îndeajuns de fermecător ca să pui mâna pe zestrea surorii mele.

— Insistaţi asupra averii ei, milord, de parcă asta e tot

ce are de oferit Lady Sophie. Îi faceţi o gravă nedreptate.

Oare era prea optimist dacă i se părea că dispreţul lui Leath se mai înmuiase puţin?

— Ai mai multă coloană vertebrală decât mă aşteptam, Thorne. Poate că eşti chiar îndrăgostit.

Harry nu se osteni să răspundă la acel comentariu.

— Deci am permisiunea să-i fac curte surorii dumneavoastră?

Sprâncenele lui Leath se arcuiră.

— Nu, lua-te-ar naiba! O să se mărite cu un bărbat care să poată să-i ofere viaţa pe care o merită. Iar acela nu eşti tu.

— Vă înşelaţi, milord.

— Nu cred. Leath ocoli biroul şi se aşeză în scaunul impozant de piele. Nu mai am timp de pierdut, adăugă el.

Pentru câteva momente, tonul lui Leath se înmuiase până când se transformase din glacial, în rece. Iar acum redevenise glacial.

Ştiind că se făcuse de râs, dându-şi seama de faptul că îşi dăduse cărţile pe faţă prea devreme, Harry se uită, neajutorat, la marchiz.

— Există ceva care v-ar putea face să vă răzgândiţi?

— Absolut nimic, îi răspunse Leath, privindu-l cu ochi plini de duşmănie. Acum îţi cer, încă o dată, să pleci.

Harry se gândi că eşuase lamentabil. O, Doamne, eşuase!

Iar din acel moment Leath avea să fie mai vigilent decât oricând. De ce naiba n-o ascultase pe Sophie şi dăduse frâu impulsului tipic bărbătesc de a risca? Se credea un om de onoare, însă era limpede că înfumurarea îl adusese în situaţia aceea nefericită.

— Mulţumesc pentru timpul acordat.

Se ruga în gând ca marchizul să nu-i simtă disperarea. Voia să pară că mai avea măcar o urmă de demnitate.

— Nu pot să spun că a fost o plăcere.

— Vă doresc o zi bună, milord!

Harry se înclină. Înfrângerea îl apăsa, aspră şi grea, în piept. Făcuse o prostie cât el de mare. Spera ca Sophie să-l

ierte. La naiba, de fapt spera să mai aibă şansa s-o mai vadă vreodată, ca ea să-l ierte. Leath s-ar fi putut hotărî s-o exileze chiar şi pe alt continent, ca s-o ferească de pretendenţii nedoriţi.

Plecă, iar marchizul nu-i făcu onoarea să se ridice ca să marcheze momentul. În schimb, îşi trăsese mai aproape un dosar cu documente şi începuse să citească.

Îl trimisese pe Harry la plimbare ca pe un coate-goale. Făcând eforturi ca să nu-şi iasă din fire, oaspetele se răsuci pe călcâie şi ieşi, cu spatele drept precum cel al unui conducător de oşti, deşi era de-a dreptul disperat.

Coasta comitatului Kent, la sfârşitul lunii martie 1828

Bărcuţa era aruncată pe valuri precum o frunză într-un vârtej. Pen, udă până la piele, stătea ghemuită, cu mâinile îngheţate agăţate strâns de marginea bărcii. Cam şi căpitanul MacGregor vâsliseră ca nişte nebuni ca să îndrepte mica ambarcaţiune spre coasta ce abia se zărea la orizont.

Vântul bătea tare şi-i învolbura părul lui Pen, precum şi pelerina pe care apucase s-o îmbrace înainte să fie împinsă pe punte de Cam. Haina n-o apăra mai deloc de valurile furioase şi de ploaia care cădea cu furie. Dinţii îi clănţăneau, iar, după jumătate de oră petrecută în iadul acela, nu-şi mai simţea mâinile şi picioarele.

Nu suporta să se uite în urmă, la spaţiul gol în care, până de curând, magnificul *Windhover* al lui Cam înfruntase marea. Nava se scufundase uluitor de repede, la doar câteva clipe după ce Cam o aruncase pe Pen în ambarcaţiunea minusculă pe care o împărţeau în acel moment. Căderea fusese dureroasă, dar Pen se bucura că se afla deasupra valurilor, nu sub ele. Răul fizic pe care îl simţise uitându-se cum se ducea la fund, ca o piatră, iahtul graţios, aproape că o paralizase.

Doi membri ai echipajului nu reuşiseră să se salveze. Pen nu-l prea ştiuse pe unul dintre ei, dar celălalt fusese o

prezenţă veselă. Dacă supravieţuia acelei încercări, ea avea să-i deplângă moartea. Dintre cei doi marinari rămaşi, unul fusese lovit de catargul care căzuse. Gemea, aproape inconştient, şi se ghemuise lângă Pen. Celălalt marinar, Williams, înota pe lângă barcă. În lumina stranie a după-amiezii bântuite de vijelie, bietul om arăta ca şi cum avea să piardă în curând lupta pentru supravieţuire. Cu fiecare secundă, barca era tot mai covârşită de furtună.

Fierea îi inundă gura lui Pen. Nu era rău de mare. Era groază pură. Însă cei din neamul Thorne erau renumiţi pentru curajul lor. Aşa că Pen îşi descleştă degetele îngheţate şi se ghemui la picioarele lui Cam. Începu şi ea să vâslească, folosindu-şi mâinile.

— Pen!

Vocea lui Cam abia se auzea, deşi el se afla atât de aproape de ea. Crezuse că zgomotul din cabină era asurzitor. Acolo, pe mare, vuietul era atât de puternic încât ea nu putea să-şi audă nici măcar gândurile.

Îi întâlni privirea lui Cam. Nu cu mult timp în urmă, îşi aruncaseră cuvinte nemiloase. Dar, în ploaia aceea puternică, privirea lui sfida iminenta lor distrugere. El întinse mâna şi-i dădu un vas de tablă. Pentru prima dată de când se întâlniseră din nou, nici o umbră nu-i întuneca zâmbetul. Oricât de ridicol ar fi părut gestul ei în mijlocul acelei furtuni din care nu se părea că aveau şanse să scape vii, Pen îi zâmbi şi ea.

— Bravo, o lăudă el.

Aşa îi spunea şi pe când erau copii, ca s-o laude atunci când arunca mingea bine sau îl învăţa un truc nou pe vreunul dintre câinii aciuaţi pe domeniu. Amintirea îi încălzi inima, într-o zi îndeajuns de rece ca să îngheţe şi lava incandescentă. Se uită ţintă în ochii lui şi-şi dădu seama că, dacă soarta îi decretase moartea, nu putea să ceară un tovarăş mai bun decât el, care să-i fie alături în ultimele clipe.

Pen începu să vâslească din toate puterile. Barca urca pe fiecare val, iar apoi cobora cu o bubuitură înfricoşătoare. Tunetele nu mai conteneau. Pen era udă până la piele.

Părul îngheţat i se lipea de faţă. Aerul pe care îl trăgea în piept era un fel de gheaţă zimţată. Mâinile nu păreau să-i mai aparţină. Şi totuşi, continua să vâslească.

Ajunse la un moment în care nu mai exista decât mişcarea mâinii ce lovea apa. Orice altceva îi dispăruse din memorie. Undeva în sufletul ei ştia că îl avea pe Cam alături. Iar el reprezenta întreaga ei lume, în momentul acela în care moartea îi sufla, rece şi udă, în ceafă.

Nu-şi ridică privirea. N-avea rost. Vizibilitatea scăzuse atât de tare, încât păreau să se învârtă într-un nor. Şi totuşi, Pen continua. Scufunda vasul de tablă, apoi arunca apa. Scufunda şi apoi arunca. Scufunda şi… Barca se lovi de ceva dur, pe urmă lumea ei se dădu peste cap. Pentru o clipă, Pen văzu cerul brăzdat de fulgere. Apoi o cuprinse un întuneric înăbuşitor, în timp ce se scufunda în valuri.

Capitolul 12

Cam se înălţă deasupra valului care îl lovise în faţă. Barca se răsturnase şi o aruncase pe Pen în apă. Era cea mai îngrozitoare împrejurare pe care o trăiau în acea zi a groazei. Cam bătu apa cu braţele, căutând printre valuri.

Nimic.

Se scufundă cu ochii deschişi în volburile reci şi sărate, dar nu văzu decât gri şi negru. Nisipul din apă îi zgâria pielea. Rămase scufundat până când plămânii îi ţipară de durere. Apoi ieşi la suprafaţă, luă o gură de aer şi se scufundă din nou.

După câteva momente, se ridică iar la suprafaţă. Gâfâind, privi spre locul în care barca se sfărâmase de stânci. Cam nu putea să-şi vadă echipajul. Avea presentimentul că Oates, marinarul rănit, nu se putuse salva.

— Pen! urlă el din nou, dar vântul îi înăbuşi strigătul.

N-avea să lase marea să i-o ia pe Pen. Nu voia să se gândească mai departe de atât.

Curentul îl împinse mai aproape de stâncile colţuroase. Trecuse de mult de momentul în care îi mai păsa de propria siguranţă.

Se scufundă din nou în întunericul îngheţat al apei. Ieşi iar deasupra vârtejului. Privi cerul. Trase aer în piept. Tuşi. Se scufundă iar. Dar mâinile lui nu găseau nimic în universul sălbatic al oceanului.

Niciun trup subţire de femeie. Nicio femeie încăpăţânată, care să-l scoată din minţi. Şi care să-l facă să se simtă mai viu decât se simţise oricine altcineva vreodată.

Încet, picioarele i se transformară în cauciuc. Braţele îşi pierdură puterea de a mai tăia apa. Şi totuşi, se scufundă din nou. Şi totuşi, continuă să caute.

Se ridică la suprafaţă. Era atât de epuizat, încât abia putea să mai tragă aer în piept. Dar se scufundă din nou. Un bărbat întreg la minte ar fi renunţat în acel moment, ca să-şi salveze propria viaţă. Pen era de negăsit.

Dar el nu voia să renunţe.

Trase din nou aer în piept şi, ignorând durerile cumplite din fiecare tendon, se scufundă iar. Adânc. Mai adânc. Deşi nu era sigur că se mai putea lupta cu vârtejul, ca să iasă.

Plămânii îi ardeau. Frigul îl dobora. Nu vedea nimic. Ideea de a se preda morţii prinse să-l îmboldească din ce în ce mai tare.

Ajunse pe fundul apei. Rugându-se ca un nebun. Rugăciuni stupide, fără sens, incoerente, către Dumnezeu.

„Te rog. Te rog. N-o lăsa să moară. Lasă-mă s-o găsesc. Ia-mă pe mine în schimb!”

Singurul răspuns fu vuietul din urechi, în timp ce începea să se înece.

Şi totuşi, căuta. Şi totuşi, se zbătea.

Nişte şuviţe lungi îi atinseră pielea îngheţată, iar el crezu că erau alge. Sau resturi, rămăşiţe ale lui *Windhover*. Sau plasele pescăreşti care ameninţau să-l prindă în ele.

Creierul lui privat de oxigen întârzie să-şi dea seama că nicio algă nu era atât de mătăsoasă. Cu o speranţă

nebună, mâinile i se încleştară în părul lui Pen.

Triumful îi dădu un ultim impuls de energie. Se avântă înainte, călăuzindu-se după păr.

În tot acel timp, inima lui bătea doar în ritmul unui cuvânt. Iar şi iar. „Penelope. Penelope. Penelope”.

Mâinile lui atinseră ceva, iar acel ceva părea să fie un trup. Cu degete amorţite, bâjbâi ca s-o prindă. Încă purta pelerina. Probabil că greutatea ei o trăsese în jos.

Trase de legăturile de la gât. Nu cedau, dar nici el n-avea de gând să cedeze în faţa unor noduri. În cele din urmă, reuşi să-i deprindă pelerina.

Apoi porni spre suprafaţă cu Pen în braţele lui măcinate de dureri, îngrozit de nemişcarea trupului ei.

Ajunse deasupra valurilor agitate şi o întoarse cu faţa către cer. Un fulger dezvălui chipul ei palid şi groaznic de liniştit. Atât de ciudat la ea, care era mereu atât de plină de viaţă. Avea ochii închişi, iar buzele îi băteau în albastru. Trăsăturile îi erau atât de inerte, încât păreau sculptate în marmură.

Înotând împotriva curentului, Cam se luptă s-o tragă spre ţărm.

Iar apoi se întâmplă minunea. Deasupra unui ral, la vreo cincizeci de metri depărtare, văzu o lumină. Ea se transformă treptat într-o barcă, din care oamenii scrutau apa tulbure ajutându-se de nişte felinare, în căutarea lor.

— Aici! strigă Cam, dar vocea de abia i se auzi.

Lângă el, Pen plutea fără viaţă, precum o scândură de pe *Windhover*.

Îşi adună ultimele puteri, îşi ridică braţul şi îl flutură sălbatic, sperând cu disperare ca oamenii din barcă să-l vadă pe deasupra mării agitate.

— Aici!

Chiar şi aşa, nu era sigur că asta fusese de ajuns. Un val imens ascunse barca. Îl cuprinse disperarea, fatală precum apa îngheţată. Nu reuşise s-o salveze pe Pen.

Dar apoi barca tăie un val, iar Cam văzu că se îndrepta spre ei. Abia când salvatorii ajunseră aproape, Cam îi auzi strigându-i cuvinte de încurajare.

— Ia-o, gâfâi el ridicând-o pe Pen, în timp ce mai înghiţea o gură de apă sărată şi murdară.

— Gata, am prins-o!

Mâinile unui bărbat o apucară pe Pen şi o traseră în barcă.

— Aici! spuse un alt bărbat, întinzându-i o mână lui Cam.

El era epuizat, dar, în cele din urmă, se prăbuşi în barcă. Lângă Cam, unul dintre salvatori o întorsese pe Pen şi îi apăsa ritmic pe spate.

Preţ de câteva clipe cumplite, ea rămase inertă. Cam se rugase în apă. Nu se mai rugase niciodată, în viaţa lui, aşa cum se ruga în acel moment.

Încă nici o reacţie.

O, Doamne, întârziase prea mult.

O mână pală, subţire, îngreunată de inelul cu sigiliul lui – cum, oare, de îi rămăsese pe deget? – tresări. După alte câteva secunde, Pen se smuci, tuşi violent şi vomită ceea ce părea să fie un întreg ocean.

„Îţi mulţumesc, Doamne!”

Cuvinte simple, dar pe care nu le rostise niciodată atât de sincer. Gemând din pricina sforţării – după ce fuseseră salvaţi, orice urmă de putere îl părăsise –, el întinse mâna şi-i atinse umărul lui Pen. Groaza că fusese la un pas s-o piardă îi strângea inima precum o menghină.

Se ridică, deşi fiecare muşchi îl durea şi îl implora, parcă, să nu se mai mişte vreodată. Un marinar îi întinse nişte apă. Cam reuşi să vorbească abia după ce luă câteva înghiţituri.

— Erau cinci alţi oameni pe iaht, spuse el.

De când barca se răsturnase, nu-i mai văzuse pe MacGregor şi pe ceilalţi oameni din echipaj. Dar el, oricum, nu avusese decât grija lui Pen. Nu l-ar fi observat pe John MacGregor nici dacă acesta ar fi plutit la o palmă depărtare de el.

Omul care îl scosese din apă vorbi, printr-o barbă atât de deasă încât nici gura nu i se vedea:

— Mai e o barcă de salvare, dar nu prea sunt speranţe

să găsească supravieţuitori. E o zi groaznică de-a dreptul.

Cam încercă să înţeleagă cumplitul adevăr.

— Putem să-i căutăm?

Bărbatul pufni în barbă, ca şi cum nu se aştepta să fie cineva atât de prost încât să-şi închipuie că era cazul să mai zăbovească pe mare în condiţiile acelea.

— N-am văzut pe nimeni altcineva. Şi trebuie să vă ducem la mal, pe dumneavoastră şi pe doamna. Am reuşit să salvăm doi oameni azi. Nici nu speram, spuse el. Băieţii nu mai pot. E la fel de periculos pentru ei ca şi pentru cei aflaţi în apă.

Cam înţelegea logica marinarului, dar inima i se strânse de părere de rău. John MacGregor era un om bun, iar echipajul îi fusese loial atâţia ani.

Se apropie de Pen. Cu blândeţe, o întoarse şi observă, îngrozit, că era mai mult goală decât îmbrăcată. O luă în braţe şi îl întrebă pe bărbatul care îl salvase:

— Ai o pătură?

— Sunt câteva în coşul de la pupă, dar nu ştiu cât sunt de uscate. Însă o s-o mai încălzească puţin pe soţia dumneavoastră.

Cam nu se obosi să explice că nu erau căsătoriţi. Luă pătura şi o înfăşură pe Pen în lâna umedă şi înţepătoare, dar folositoare.

Apoi se sprijini de marginea bărcii. Pen îşi revenea treptat în simţiri. Gemu, iar Cam îi luă capul şi-i apăsă faţa rece de scobitura gâtului său. Îşi spuse că aşa avea s-o ajute să se încălzească mai repede. Era îngrozitor de rece şi părea un fel de nălucă a apelor, aflată în derivă. Adevărul era, însă, că o lipise de el pentru că nimic altceva nu putea să umple golul care se căscase în el atunci când o crezuse moartă.

— Mă doare, mormăi Pen cu buzele lipite de pieptul lui go.

— Îmi pare rău, şopti el slăbind strânsoarea fără nicio tragere de inimă. Cum te simţi?

Lui Cam îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama că sunetul înăbuşit pe care-l scosese Pen, cu buzele lipite de

pielea lui, era în hohot de râs.

O, Doamne, era magnifică!

— Îngrozitor.

Vocea lui Pen era răguşită, ca şi cum strigase ore întregi după Cam, iar el nu venise. În ciuda faptului că ea tocmai îl rugase să nu facă asta, Cam o strânse mai tare la piept.

— Nu mă mir că te simţi îngrozitor.

Îi ridică la gură vasul cu apă. După ce ea bău, sufocându-se puţin, el adaugă:

— Ce-ţi aminteşti?

Pen nu dădea niciun semn că ar fi vrut să se îndepărteze.

— Îmi amintesc că am căzut în apă. Îmi amintesc că am încercat să înot, dar pelerina era prea grea. Am încercat s-o dau jos, dar şnurul mi se înnodase la gât.

Ea se lăsă pe spate ca să poată să-l privească în ochi. Fulgerul care brazdă cerul îi dezvălui expresia de neajutorare.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat.

El îi mai dădu nişte apă, încântat să vadă că ea se descurca mai bine cu înghiţitul.

— De unde ştii că eu te-am salvat?

În ciuda a tot ceea ce i se întâmplase, ea găsi puterea să zâmbească.

— Mereu m-ai salvat. Chiar dacă uneori asta a însemnat să te lupţi cu o armată de băieţi din sat, de dragul unei pisici pline de purici. Nu-ţi aminteşti?

— Îmi amintesc.

În jur, oamenii vâsleau ca nişte nebuni. La câţiva centimetri de ei, marea se frământa, furioasă. Dar Cam şi Pen erau strâns îmbrăţişaţi, în lumea lor.

— Nu vorbi, Pen. Odihneşte-te.

Pentru o femeie care aproape că se înecase, privirea ei era foarte limpede.

— Nu, trebuie să-ţi spun ceva.

— Poate să aştepte până când ajungem pe uscat.

— Te rog, Cam.

Pen îi puse mâna pe piept, în dreptul inimii, acea inimă care aproape că îi plesnise la gândul că o pierduse.

— Lasă-mă să vorbesc, stărui ea.

Cam simţea că n-avea să-i placă ceea ce urma să audă, dar nu rezistă vocii ei imploratoare.

— Bine.

— O să fii întotdeauna prietenul meu drag din copilărie, îi spuse ea cu un glas la fel de limpede precum îi era privirea, în ciuda faptului că se chinuia să răsufle. Iar acum mi-ai salvat viaţa. Din nou.

El nu se lăsă păcălit de vorbele dulci. Felul în care ea le rostise lăsa să se înţeleagă că era vorba despre finaluri, nu despre începuturi.

— E misiunea mea să te salvez.

— Nu mai e.

Durerea îl străpunse atunci când Pen îşi luă mâna de pe pieptul lui. Chipul ei minunat era tras şi obosit – şi sfâşietor de trist.

— Călătoria asta n-a fost uşoară pentru niciunul dintre noi. Dar s-a terminat. Haide să uităm de toate momentele urâte şi să ne amintim unul de altul cu mărinimie. Haide să ne luăm rămas-bun fără ranchiună.

Penelope avea dreptate. Şi era înţeleaptă. Mai înţeleaptă decât el.

Cam îi trase capul sub bărbia lui şi se uită în gol, la ţărmul care se apropia. După cum spusese şi Pen, odată ajunşi în Anglia, drumurile lor se despărţeau. Viaţa lui urma să se întoarcă pe făgaşul pe care îl plănuise cu grijă. El avea să intre din nou în rolul omnipotentului duce de Sedgemoor. Şi să-şi reia munca de restabilire a bunului renume al familiei. Şi să se însoare cu Marianne Seaton.

Ar fi trebuit să fie încântat. În schimb, se simţea ca şi cum inima i-ar fi fost smulsă cu un cleşte înroşit în foc.

Capitolul 13

Barca se apropia de port, iar lui Pen i se părea un miracol că nu mai erau aruncaţi încolo şi încoace, pe valuri.

O dureau fiecare muşchi şi fiecare oscior din trup. Până şi să răsufle o durea. Tremura toată şi îi clănţăneau dinţii, în ciuda sforţărilor lui Cam de a o încălzi. Probabil că el o blestema în gând, fiindcă din cauza ei îşi pierduse nu numai iahtul, ci şi echipajul

Ar fi trebuit s-o lase să se înece.

Dar bineînţeles că n-o lăsase. Cam era prea onorabil. Propunerea pe care i-o făcuse înainte ca nava să se scufunde fusese doar excepţia ce confirma regula. Fusese nespus de furioasă pe el. Dar, în momentul de faţă, după ce trecuse atât de aproape pe lângă moarte, Pen nu putea să se mai înfurie. Mai ales că el doar că nu-şi dăduse viaţa încercând s-o salveze.

Barca se lovi de debarcader, iar marinarul de la pră o legă de un cârlig de fier. Lumina zilei creştea încetul cu încetul, pe măsură ce furtuna se domolea.

Pen se strădui să stea în picioare, dar i se înmuiară genunchii.

Aşa cum era de aşteptat, Cam o prinse.

— Lasă-mă să te ajut, îi şopti el.

Odată ajunşi în siguranţă pe doc, Cam o luă în braţe. Ca să se ascundă de curiozitatea privitorilor, ea se lipi de trupul lui puternic. Cât timp Pen se luptase să răsufle, abia salvată de la înec, felul în care arăta fusese ultima ei grijă. Însă de cum coborâră în port, îi întâmpină o întreagă armată de curioşi, aşa că ea se bucură că trupul îi era acoperit de pătură.

— Haideţi la Macroul Săltăreţ, milord, îi spuse unul dintre salvatori lui Cam. Acolo aveţi mâncare şi căldură. O să chemăm şi un doctor.

— Mulţumesc.

Cam părea că-şi revenise şi că era din nou stăpân pe sine. Nu mai era disperatul care o salvase pe Pen.

— Şi vouă vă mulţumesc, le spuse el oamenilor din echipajul bărcii. Datorită vouă suntem în viaţă.

— Pentru nimic, băiete, îi răspunse bărbosul.

Pen nu putea să-şi imagineze pe nimeni altcineva care să îndrăznească să-i spună lui Camden Rothermere „băiete”.

— Iar truda voastră n-o să rămână nerăsplătită, adăugă Cam.

— Vă mulţumesc, reuşi să spună şi Pen.

Bărbatul înclină din cap, iar apoi se întoarse la barcă. Pen îi strânse lui Cam umerii între palmele ei în timp ce străbăteau cheiul. Ploua, dar ea era deja atât de udă încât nu mai conta.

Se gândi că şi el trecuse printr-un calvar care nu fusese cu nimic mai prejos decât cel pe care îl îndurase ea.

— Pot să merg singură.

— Nu fi prostuţă, îi răspunse el.

O strânse şi mai tare, de parcă era gata să se lupte cu oricine pentru dreptul de a o căra în braţe.

Pen se lăsă în voia plăcerii interzise. Era prea obosită şi o durea tot trupul, n-avea nicio putere să se împotrivească. Cu faţa ascunsă la pieptul lui, îi adulmeca mirosul de sare, de bărbat şi de curat. Preţ de câteva momente primejdioase, se lăsă să plutească într-o lume în care Cam o ţinea în braţe pentru totdeauna.

El păşea prin mulţime, răspunzând scurt la felicitări şi urări de bine. Mulţumirea lui Pen fu însă de scurtă durată. Zarva şi căldura hanului în care intrară o şocară, ca şi cum fusese catapultată dintr-odată în mijlocul civilizaţiei, după ani întregi petrecuţi în pustietate.

— Doctorul a ajuns? întrebă Cam în timp ce îşi făcea loc prin sala comună înţesată de oameni.

O aşeză cu blândeţe pe o bancă de lângă foc.

— Da, milord, îi răspunse lui Cam un bărbat de vârstă mijlocie, care apăruse din spate. O să mă îngrijesc imediat de doamna.

Deşi îi lipseau braţele lui Cam, Pen nu se împotrivi ca doctorul s-o ia de încheietura mâinii şi să-i verifice pulsul.

— Probabil că are nevoie de un ceai bun. Iar dumneavoastră cred că vreţi un coniac, milord, spuse o femeie, pesemne hangiţa, care se agita în faţa lui Cam cu

un pahar plin. Eu sunt doamna Skillings. Bine aţi venit la Macroul Săltăreţ, cel mai bun han din Ramsgate.

În hainele lui zdrenţuite, Cam arăta ca un cerşetor ud şi murdar, însă, după accent şi purtări, hangiţa îşi dăduse seama cu cine avea de-a face.

Cam putea să stea gol, înconjurat de urşi polari, în Groenlanda. Tot aceeaşi impresie ar fi lăsat-o: aceea de nobil englez de rang înalt.

— Mulţumesc, spuse el.

Acceptă coniacul, dar i-l oferi lui Pen.

— Eşti prea bun, îi mulţumi ea.

Cât de adevărate erau spusele ei!

Tresărind, întinse o mână de sub pătură ca să ia paharul. Se simţea de parcă ar fi trecut prin douăsprezece runde de luptă cu Tom Cribb, la sfârşitul cărora faimosul boxer câştigase. O durea tot trupul. Şi, în ciuda focului care ardea lângă ea, tremura toată. Frigul îi intrase în oase. Bău coniacul şi simţi cum îi ardea gâtul şi cum sângele îi era, parcă, biciuit.

— Milady are nevoie de o haină, spuse Cam către cei din sala comună.

— Şi tu la fel, şopti Pen.

Cam arăta magnific cu pieptul gol şi în pantalonii lui rupţi. Ca un fel de rege al piraţilor. Dar el stătuse în apa rece la fel de mult ca şi ea.

Doamna Skillings îi spuse bărbatului din spatele ei, care părea să fie hangiul:

— Du-o pe doamnă în cea mai bună cameră, John. O să-i aduc eu una dintre rochiile mele, ca să se schimbe.

Pen surprinse veselia de o clipă din ochii lui Cam, care tocmai înapoia paharul în care fusese coniacul. Era nevoie de trei de-alde Pen ca să umple o rochie de-a hangiţei.

— Nu mi-am terminat examinarea, protestă doctorul.

— Da, Frederick Wilson, ştiu, dar ce doamnă vrea să fie examinată în sala plină de muşterii a unui han? Nu vezi că doamna e de rang înalt? Fă examinarea sus, departe de ochii lumii, în timp ce doamna se odihneşte frumuşel într-un pat.

— Mulţumesc, doamnă Skillings, spuse Pen, recunoscătoare, strângându-şi pătura în jurul ei. Aveţi vreo veste despre oamenii din echipajul nostru?

— O, scumpă doamnă, nu ştiaţi? Cealaltă barcă a adus trei bărbaţi. Sunt în cealaltă sală şi îl aşteaptă pe doctorul Wilson.

— Slavă Domnului, şopti Cam. Au mai dispărut în apă doi bărbaţi, atunci când s-a scufundat iahtul, îi spuse el marinarului îndesat care îi condusese la han.

— Îmi pare rău, băiete. Împuţita asta de mare a fost nemiloasă azi.

Cam era încă „băiete”. Iar Pen băgă de seamă că se ferea să-şi dezvăluie numele. Erau în Anglia, unde toată lumea auzise de familia Rothermere. Abia salvată de la moarte, lui Pen îi era greu să-i pese de un posibil scandal. Însă Cam avea mult mai mult de pierdut dacă se afla despre călătoria lor.

— Hiram Pollock, mai ţine-ţi gura! E o doamnă de faţă! se răsti hangiţa.

Pen îşi aminti că doi oameni pieriseră şi-i veni să plângă.

— Domnule Pollock, după tot ce aţi făcut astăzi pentru noi, puteţi să ziceţi orice doriţi.

Omul râse.

— Bine spus, doamnă. Doriţi să vă duc eu sus?

— Asta e privilegiul meu, spuse Cam aplecându-se s-o ridice pe Pen.

Recunoscătoare, ea îşi ascunse faţa la pieptul lui. Încăperea ticsită, mirosind a lână udă şi a oameni care nu se prea spălau, o făcea să simtă că o lua cu leşin. Pe deasupra, o mai şi dureau toate cele.

Cu ea în braţe, Cam o urmă pe doamna Skillings. Mulţimea se dădu cu greu la o parte. Pen vizitase destule oraşe mici, aşa că recunoştea acea foame de senzaţional a oamenilor care duceau vieţi monotone. Scufundarea iahtului *Windhover* şi salvarea acelor străini avea să fie subiect de conversaţie timp de mulţi ani de atunci încolo.

— Am auzit că s-a scufundat un iaht în golf! răcni un

individ plin de sine, care trecea prin mulţime ca prin unt. Vreau imediat un raport. Se pare că sunt ultima persoană care a fost informată despre un asemenea dezastru!

Cam scoase un suspin de ciudă. Muşchii de sub obrazul lui Pen se transformară în piatră.

— Sir Henry, spuse doamna Skillings pe un ton lipsit de orice bunăvoinţă. Tocmai îi conduceam pe domnul şi pe doamna în camerele lor, ca să poată să se odihnească liniştiţi. Sunt convinsă că sunteţi de acord că asta era prima noastră datorie!

Hotărâtă, hangiţa se aşezase în faţa celor doi oaspeţi ai ei. Astfel, Pen nu mai reuşea să-l vadă pe intrus, presimţind însă că acesta nu-i era tocmai străin lui Cam.

— Prima ta datorie era să informezi magistratul local. Şi cine sunt oamenii pe care îi numiţi „domn”şi „doamnă”?

Era limpede că magistratul se îndoia că ar fi fost aristocraţi.

— Iată-i, spuse doamna Skillings, făcând un gest triumfător.

— Cine sunteţi, domnule, şi cum de vă daţi drept nobil? Puteţi să-i prostiţi pe amărâţii ăştia de pescari, dar eu sunt membru al parlamentului şi merg deseori la Londra. Cunosc toată nobilimea.

Rostind acele cuvinte, Sir Henry o dădu la o parte pe doamna Skillings.

După cât se lăudase că se învârtea în cercuri înalte, Pen se aşteptase să-l recunoască, măcar după schiţele din ziare. Dar bărbatul gras, cu faţa roşie, îmbrăcat prea pretenţios pentru un han de ţară, îi era străin. Răsuflă uşurată.

Asta, până când îi văzu expresia de uluire, iar apoi pe cea de încântare.

— Excelenţă!

— Bună seara, Sir Henry, spuse Cam cu răceală.

Numai Pen, pe care o ţinea strâns în braţe, ştia cât de tare îi bătea inima.

— Sunt în viaţă datorită oamenilor curajoşi din Ramsgate, iar doamna Skillings ne-a primit cu mare

ospitalitate. Dacă au întârziat să vă anunţe, au avut motive întemeiate.

— Excelenţă, ce surpriză nemaipomenită! Vai, ce împrejurări cumplite v-au adus în umilul nostru oraş! O să aranjez imediat să fiţi transportaţi la Kellynch House. Macroul Săltăreţ nu e un loc potrivit pentru persoane de rangul dumneavoastră.

Privirea lui se aţinti la Pen, care se străduia să-şi ascundă cumplita îngrijorare ce o cuprinsese.

După săptămâni de subterfugii, sforţările lor se dovediseră zadarnice. Tocmai fuseseră prinşi într-un scandal. Planurile măreţe ale lui Cam erau acum ruinate, iar ea îl iubea îndeajuns de mult încât să-i pară cumplit de rău pentru că îl adusese în acea situaţie. Cam îşi petrecuse toată viaţa încercând să restabilească renumele familiei lui, afectat de scandalurile în care îi fuseseră amestecaţi părinţii. Iar acum avea să se confrunte cu oprobriul public fiindcă avusese o amantă în timp ce Îi făcea curte altei femei.

— Nu ştiam că v-aţi căsătorit, Excelenţa Voastră. Permiteţi-mi să vă urez toate cele bune şi fericire, alături de noua ducesă de Sedgemoor.

— Mulţumesc.

Braţele lui Cam se întăriseră precum oţelul. Nu mai exista nici cea mai mică şansă ca lumea să nu afle că ducele de Sedgemoor supravieţuise unui naufragiu. Şi nu doar atât, ci că îşi mai şi salvase tovarăşa de călătorie de la moarte.

Pen aştepta ca el să nege că erau căsătoriţi, până când văzu ochii sclipitori ai lui Sir Henry aţintiţi la sigiliul de aur de pe degetul ei. Ciudat că atât de multe lucruri se pierduseră în acel naufragiu, dar nu şi dovada mincinoasă a căsătoriei lor.

— Sau m-am înşelat în privinţa situaţiei? întrebă Sir Henry coborându-şi glasul, fiindcă presupusa nouă ducesă de Sedgemoor nu-i fusese prezentată. Dacă e aşa, puteţi să vă bazaţi pe discreţia mea.

Pen n-avea nici cea mai mică idee despre cum anume

ar fi putut acel individ să-şi ţină promisiunea. Probabil că vreo cincizeci de oameni îl auziseră pe Sir Henry recunoscându-l pe Cam drept ducele de Sedgemoor.

— Deloc, Sir Henry, îi răspunse Cam, mai rece decât îl auzise ea vreodată vorbind cu cineva. Iar apoi făcu o adăugire care o lăsă mută de uimire: Soţia mea a fost victima unui adevărat calvar. Are nevoie de linişte şi de intimitate. O s-o duc sus şi o să mă ocup de ea. Dacă aveţi nevoie de alte detalii despre naufragiu, puteţi să veniţi mâine, spuse Cam trecând pe lângă Sir Henry, rămas cu gura căscată. Doamnă Skillings, vă rog să ne arătaţi unde sunt camerele noastre.

Mulţimea tăcu, privindu-l pe Cam în cea mai ducală atitudine pe care o avusese vreodată, deşi curiozitatea se învolbura în jurul lor la fel de puternic precum apele care aproape că îi înecaseră.

— Cam… începu ea, încercând să-l prevină de gravitatea împrejurării.

— Mai târziu, draga mea.

Cuvintele lui sunaseră mai degrabă a mustrare decât a alint.

— Sir Henry! îl salută Cam pe magistrat, cu o plecăciune jignitor de scurtă.

Continuând s-o care în braţe pe Pen, care tremura, ieşi din sală, urmând-o pe hangiţă.

Capitolul 14

— Nu vreau să mă căsătoresc cu tine, Cam.

În cele trei zile care trecuseră de la naufragiu Pen simţea că repetase acele cuvinte de o mie de ori.

Se uită la salonaşul care lega camerele lor de la Macroul Săltăreţ.

Cam se sprijinea de pervazul ferestrei care dădea spre strada înţesată de lume. Briza încărcată de sare îi ciufulea părul des şi întunecat. Lumina dimineţii îşi

aruncase toată strălucirea asupra lui de parcă până şi cerul ţinea să-i spună lui *miss* Thorne că n-avea nas de un asemenea bărbat.

Cam arăta în continuare ca un pirat, dar unul mai bine îmbrăcat. Reuşise să împrumute nişte haine onorabile, însă Pen era surprinsă ori de câte ori îl vedea pe impunătorul duce de Sedgemoor îmbrăcat în câte o cămaşă grosolană, cu pantaloni pe măsură. În chip ciudat, îmbrăcămintea ieftină îl făcea să arate şi mai aristocratic. Pen nu fusese niciodată atât de conştientă că bărbatul acela era născut să fie duce.

Ea se ridică de la masa la care citise ziarele londoneze vechi de o săptămână. Avea neplăcutul presentiment că ştirile despre naufragiul ducelui Sedgemoor şi al misterioasei lui soţii apăruseră în ediţiile mai recente.

Cam tocmai venise de la Oates, marinarul din echipaj care fusese rănit. Căpitanul MacGregor şi Williams plecaseră cu o zi în urmă. Din nefericire, în acea dimineaţă li se dăduse de ştire că apele aduseseră la ţărm trupurile celor doi membri dispăruţi ai echipajului.

— Lumea crede că suntem căsătoriţi, îi răspunse Cam, implacabil.

Probabil că era la fel de sătul ca şi ea de acel subiect. Dar era în firea unui gentleman să-şi asume urmările faptelor lui. Nu pentru prima oară, Pen îşi dori să fi naufragiat alături de un bărbat cu mai puţine principii.

Îşi îndreptă umerii, simţind schimbarea de dispoziţie a lui Cam. Îi văzuse faţa atunci când aflaseră despre cei doi marinari morţi. Citise pe ea vinovăţia, furia, regretul şi – de rău augur pentru ea – o îndărătnicie fără margini.

Nu mai aveau niciun motiv să rămână la Ramsgate. Amândoi erau aproape refăcuţi, cu excepţia câtorva vânătăi! Iar Cam ştia că aceea era ultima lui şansă de a o îndupleca să se căsătorească ca e!

— Nimeni nu m-a recunoscut. E de ajuns să te uiţi o dată urât pentru ca nimeni să nu pună întrebări obraznice. Poţi să spui că totul a fost o neînţelegere datorată haosului de după naufragiu. Lumea o să ridice din umeri şi o să

creadă că ai călătorit cu amanta. Asta înseamnă un mic scandal, dar un diamant o s-o liniştească de îndată pe Lady Marianne. E simplu.

El se lăsă pe pervaz. Arăta neobişnuit de înfrânt.

— Răul e deja făcut, Pen. E o copilărie să crezi altfel.

— În cel mai rău caz, lumea o să discute subiectul timp de cinci minute, iar apoi o să-l dea uitării, spuse ea cu disperare, deşi undeva într-un colţ al minţii ştia că el avea dreptate.

— Uiţi că naşterea mea stă sub semnul scandalului, spuse el.

Pen ura dăţile în care Cam o privea de parcă avea nevoie de ajutorul ei.

— Acum, că am fost prins într-o situaţie compromiţătoare, toate vechile poveşti o să iasă din nou la suprafaţă. Şi dacă îţi închipui că rolul tău o să rămână secret, subestimezi presa. Uiţi că am fost văzuţi împreună la hanul de lângă Genova.

— După ce mă întorc în Italia, n-o să dau doi bani pe bârfele din Anglia.

— Dar eu rămân aici, hărţuit de toate bârfele astea. Lumea o să creadă că sunt la fel de ticălos precum înaintaşii mei. Vrei să mă arunci în gura lupului, Pen?

Ea se întoarse, încercând să scape de privirea lui plină de gravitate. Ca s-o hotărască să-i îndeplinească dorinţa, Cam încerca s-o facă să se simtă vinovată. Atunci când o ceruse în căsătorie ca s-o scape de ruina în care se scălda familia Thorne, ea îi rezistase cu încăpăţânare. Escapadele tatălui ei şi risipa lui Peter ruinaseră de multă vreme renumele celor din neamul Thorne. Un scandal în plus nici nu mai conta, mai ales că Pen nu voia nici în ruptul capului să se căsătorească vreodată.

Cam îşi scosese la atac ultima lui armă: vechea lor prietenie. În ciuda cuvintelor lui, Pen ştia că n-avea de-a face cu un om egoist. Deşi era firesc ca el să fi fost astfel. După toată lupta pe care o dăduse ca să reabiliteze renumele familiei, avea să ajungă subiect de bârfe.

Era un diavol manipulator, care încerca s-o facă şi să

se simtă vinovată. Iar tactica lui dădea roade, chiar şi dacă ea îi ghicise jocul. Pen ura ca el să sufere din cauza ei. O rănise şi o înfuriase atunci când îi ceruse să devină amanta lui. Amintindu-şi de scena dinaintea naufragiului, îşi dădu seama că încă suferea şi, că încă era tulburată şi stânjenită, dar şi foarte curioasă în privinţa a ceea a s-ar fi putut întâmpla.

— Nu e cinstit din partea ta, Cam.

— Chiar aşa? o întrebă el cu glas scăzut.

În cameră se lăsă atâta linişte încât se auzea cum o mamă îşi certa copilul pe stradă, precum şi scârţâitul bărcilor ancorate în port.

Pen refuză să-i răspundă. Ştia că, dacă o făcea, era pierdută.

Mai dăduse acea luptă dureroasă pe când avea nouăsprezece ani. Iar motivele pentru a spune „nu” la tot ce-şi dorea, de fapt, inima ei, erau şi mai puternice în momentul de faţă. Numai că el nu oferise tot ce-şi dorea inima ei. Oricât de puternică ar fi fost pasiunea dintre ei, întotdeauna avea să existe o răceală în acea căsătorie aranjată doar ca să închidă gura lumii.

Pen nu putea să trăiască alături de Cam zi după zi, tânjind după dragostea lui. Îşi văzuse mama transformându-se într-o cotoroanţă acră, de dorul unui bărbat care nu-i mai întorsese niciodată afecţiunea după ce trecuseră de perioada de pasiune fizică. Căsnicia părinţilor ei fusese un exemplu îngrozitor al preţului plătit pentru dragostea neîmpărtăşită.

Având presimţirea sumbră că urma ceva de neînlăturat, Pen îl auzi pe Cam păşind spre ea. Chiar şi în ghete de împrumut, tot ca o pisică se mişca.

— Pen, uită-te la mine!

— Nu!

Era un refuz pueril, dar nu putea să îndure acea privire plină de îngrijorare a lui Cam, de parcă el se gândea doar la binele ei.

— Atunci, măcar o să mă asculţi?

— Nu vreau!

Şi mai pueril.

— N-o să renunţ. N-o să permit ca lumea să spună ticăloşii despre tine.

Acele vorbe o făcură să se întoarcă.

— Ai mai multe şanse să convingi un păianjen să-ţi ţeasă o cămaşă, decât să mă faci să mă răzgândesc.

— Măcar te uiţi la mine, îi spuse el, calm.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

— Deci o să mă laşi să mă fac de râsul lumii?

Era nemilos. Lui Pen i se uscase gâtul şi simţea că se înăbuşea.

— N-o să se întâmple aşa ceva.

— Dacă n-o să ajung de râsul lumii, atunci o să fiu arătat cu degetul drept un ticălos fără scrupule. Unul care îi distruge reputaţia prietenei din copilărie, iar apoi o părăseşte şi o lasă să înfrunte ruşinea de una singură.

— Nimeni dintre cei care te cunosc n-o să creadă asta despre tine. Lui Cam îi zvâcnea un muşchi în obraz. Pen nu putea să se îndoiască de faptul că el dorea cu adevărat s-o salveze, chiar dacă astfel îşi sacrifica toate planurile de viaţă pe care şi le făcuse.

— Dar e cât se poate de adevărat.

— Exagerezi.

— Nu, deloc. Reputaţia ta o să fie distrusă. Iar asta, doar din vina mea.

Remuşcările lui legate de reputaţia ei o mai văduviră de un strat din apărarea pe care crezuse că şi-o construise atât de bine. Simţea că pierdea teren.

— N-am făcut nimic rău.

Privirea lui fixă îi stârni amintiri pe care nu şi le dorea, cele despre sărutările lor.

— Nu că n-am fi încercat… spuse Cam.

Ea simţi cum i se aprindeau obrajii de stânjeneală, deşi era furioasă pe el.

— Sper că-ţi aminteşti că acea întâlnire a fost o ruşine absolută. În loc să mă ceară în căsătorie, orice om sănătos ar lua-o acum la fugă.

— Ai avut dreptate să mă loveşti.

Pen presupuse că acela era felul lui de a-şi cere cumva scuze.

— Iartă-mi sinceritatea, dar între noi nu lipseşte atracţia.

— O căsătorie nu se poate întemeia doar pe aşa ceva! izbucni Pen, şi surprinse o sclipire de satisfacţie în ochii lui, fiindcă ea îi confirmase, fără să vrea, vorbele.

Cum putea să se căsătorească cu el când ea îl iubea şi ştia că el n-avea s-o iubească niciodată?

Cam nu era cu nimic diferit de cel care fusese în tinereţe, de cel care îi vorbise dispreţuitor atunci când ea îi pomenise de dragoste. Era de ajuns ca Pen să-şi amintească de felul în care el reacţiona în clipa în care ea îl întrebase dacă o iubea pe Lady Marianne, ca să-şi dea seama că bărbatul din faţa ei avea despre dragoste aceeaşi părere pe care o avusese şi cu nouă ani în urmă.

Pen era o creatură pasională, care punea suflet în tot ceea ce făcea. O viaţă întreagă petrecută tânjind după un bărbat de neatins, şi totuşi aflat la o palmă de ea, ar fi distrus-o. Ar fi fost precum un câine gâtuit de un lanţ prea scurt, care încerca să ajungă la vasul cu apă.

— E un început, îi spuse Cam.

Mai făcu un pas spre ea, iar Pen deveni şi mai conştientă de înălţimea şi de puterea lui. Nările ei se umplură de mirosul lui, care îi răscolea amintiri ce ar fi trebuit uitate.

— Dorinţa e de partea noastră.

— Dorinţa e de partea ta, îl corectă ea, brusc.

— Încerc să fiu raţional.

Afecţiunea din zâmbetul lui mai dărâmă câteva cărămizi din zidul împotrivirii ei.

— Nu, eşti doar încăpăţânat.

O, Doamne, cât de prostănacă putea să fie! Era de ajuns ca el să-i arate un pic de afecţiune, că era gata să se arunce la picioarele lui, cerşindu-i dragostea. Imaginea aceea umilitoare o făcu să strâmbe din nas.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu un bărbat care n-o să mă ia în serios.

Spre deplina ei uimire, el izbucni în râs.

— Scumpa mea Pen, te iau mai în serios decât aş lua o epidemie.

Ea nu zâmbi.

— Absolut fermecător!

Lui îi luă ceva timp ca să redevină serios, ceea ce nu-i pleda deloc cauza.

— Soarta pare să ne dea semne că trebuie să ne căsătorim. Acum nouă ani, ai scăpat. De data asta n-o să mai scapi.

— Ce să spun, acum mai crezi şi în stele! De fapt, vrei doar să-ţi impui voinţa, îi răspunse ea, acru.

Pen înţelesese că lui i să părea enigmatică rezistenţa ei implacabilă. Ştia, după acele momente toride din cabină, că ea îl dorea. Iar Cam putea să facă faţă dorinţei. Dar dragostea l-ar fi îngrozit. Dacă ar fi fost în stare să-i îndure mila, Pen, ca să-l alunge, i-ar fi mărturisit sentimentele pe care le avea pentru el. Dar ea şi Cam erau, amândoi, îngrozitor de mândri. Mila lui ar fi fost picătura care ar fi umplut paharul.

— Există mai mult decât atracţie fizică între noi, îi spuse el.

— Ce? Amintiri din copilărie?

— Da, îi răspunse Cam cu glas scăzut. Mă cunoşti foarte bine, în ciuda faptului că am trăit departe unul de celălalt vreme de atâţia ani. Cred că ne înţelegem de minune. N-o să fie greu să producem un moştenitor, spuse, iar apoi se opri. Şi nu te aştepţi la niciun fel de prostii romantice din partea mea, reluă el, ceea ce înseamnă că pornim cu dreptul. Îmi place de tine, Pen. Mi-a plăcut întotdeauna. Îmi amintesc limpede că ţi-am spus că îmi plăceai mai mult decât oricare fată pe care o cunoşteam.

„O, Doamne, dă-mi putere!” se rugă Pen în gând.

Bănuia că el voia s-o flateze. Însă acea declaraţie amabilă îi răsucise un cuţit în rană lui Pen. Ce s-ar mai fi îngrozit Cam dacă ar fi ştiut că acea „prostie romantică” însoţea fiecare respiraţie a ei!

— Asta s-a întâmplat acum nouă ani.

— Aha, îţi aminteşti?

Ea ţinea minte tot ce-i spusese el vreodată. Iată încă un blestem al acelei iubiri zadarnice şi dureroase.

— Îmi amintesc că voiai o soţie ascultătoare.

El scoase un hohot de râs crispat. De mult îşi dăduse seama Pen că el nu râdea îndeajuns, împovărat, chiar şi pe când era doar un băieţel, de eternele scandaluri, de nefericirea din familie de un simţ exagerat al datoriei.

Ce alt motiv ar fi avut să vrea atât de tare să se căsătorească cu ea?

— Ştiu să-mi recunosc înfrângerea. O soţie ascultătoare nu mai e parte din înţelegerea noastră.

Ea îi respinse răspunsul cu un gest al mâinii.

— Cam, tot aduci vorba de scandalurile din neamul Rothermere. Dar cum rămâne cu cele din familia Thorne? Au devenit şi mai grave, an de an, după ce m-ai cerut de soţie prima oară. Tatăl meu s-a ruinat alergând după prostituate. Mătuşa Isabel a fost, fără doar şi poate, o excentrică. Peter a murit în mizerie. Din câte am auzit, Harry e un fustangiu. Nu pot să-mi închipui cum ar putea societatea londoneză să mă primească pe mine cu braţele deschise.

Deşi durerea o împungea cu mii de săgeţi, se forţă să continue.

— Mai bine nu iei în seamă bârfele şi te împaci cu Lady Mariane. Ai nevoie, ca să-ţi reabilitezi renumele, de o ducesă care se bucure de aprobarea tuturor şi care se potriveşte cu viaţa organizată şi liniştită pe care ţi-o doreşti.

Descrierea ei nu-l încântă deloc.

— Ce plictisitor mă faci să par!

Pen simţea cum o părăsea cheful de a lupta cu el. Nu mai simţea acum decât o oboseală cumplită, de parcă tocmai ar fi mers pe jos cincizeci de kilometri, în pantofi care o strângeau.

— Nu eşti plictisitor, Cam. Pur şi simplu, nu eşti pentru mine.

În atât de multe feluri, încât nu exista timp ca să i le

explice vreodată.

— Mărturiseşte-i totul lui Lady Marianne. Dacă e femeia pe care o crezi tu a fi, atunci o să te sprijine. Căsătoreşte-te cu mireasa ta perfectă şi uită de mine.

— Nu, spuse el, încăpăţânat. Trebuie să ne căsătorim.

— Nu-ţi place Lady Marianne?

O durea şi să pronunţe numele acelei femei. Pen se întrebă dacă avea să treacă vreodată peste durerea chinuitoare de a şti că Lady Marianne era cu el în fiecare zi, că avea să-i poarte copiii în pântec şi să-i fie alături până la adânci bătrâneţi.

— Bineînţeles că îmi place Lady Marianne. Este exemplară.

Desigur. Dacă se căsătorea cu el, Pen trebuia să se împace cu ideea că nu ea fusese prima lui alegere.

— N-o să fiu niciodată exemplară, chiar dacă îţi sacrifici fericirea ca să mă salvezi de la oprobriul public.

Expresia lui deveni mai aspră.

— Nu eu te scutesc de oprobriul public, tu mă salvezi pe mine. Toată munca pe care am întreprins-o încă de când eram copil o să se transforme în praf şi pulbere dacă nu procedez corect în situaţia de faţă. Te implor, Pen, căsătoreşte-te cu mine. Doar tu poţi să mă salvezi.

O, ticălosul, nemernicul, nesimţitul! În acel moment îl ura de-a dreptul.

Se uită ţintă la el, spunându-şi că nu trebuia să plângă cu niciun chip.

— Cam, e nedrept să mă tot atingi la coarda sensibilă.

El ridică din umeri.

— Eşti singura mea speranţă ca să pot ieşi din situaţia asta cu onoarea nepătată. Un om care are o singură speranţă nu se predă uşor.

Ea se întoarse cu spatele, sperând ca distanţa să-i mai întărească rezistenţa.

— Nu faci decât să te înhami la o viaţă de nefericire.

Cam păru mai puţin încordat, dar tot sobru şi neclintit.

— O să supravieţuiesc.

— Eu nu ştiu dacă o să supravieţuiesc.

El păli brusc, iar Pen îşi dădu seama, şocată, că-l rănise.

— O să fac tot ce îmi stă în putinţă ca să fii fericită, Pen.

Cu o voce joasă, tremurândă, ea repetă:

— Nu e de ajuns.

El nu stărui. Nu era nevoie. Ştia că avea să câştige.

— Trebuie să fie.

Părea epitaful perfect pentru un mariaj.

— Chiar dacă ne căsătorim, nu văd cum am putea să ne ferim de scandal, spuse Pen.

— Asta e uşor.

Siguranţa lui îi domoli lui Pen groaza care îi făcea stomacul să se strângă.

— Întotdeauna e, pentru tine.

El tresări.

— Nu chiar întotdeauna. M-ai făcut să aştept aproape zece ani.

— Nu te declara deja victorios, îi răspunse Pen cu asprime, deşi amândoi ştiau foarte bine că ea i se mai împotrivea doar din orgoliu. Lumea crede că suntem căsătoriţi, dar, de fapt, nu suntem. Dacă se află adevărul, copiii noştri vor fi priviţi ca nişte bastarzi.

Gândul de a face acei copii o îmbolnăvea de frică. Ştia că o astfel de căsătorie nu putea să fie niciodată o înţelegere care să-i păstreze ei castitatea. Cam avea nevoie de un moştenitor. Şi, având în vedere bârfele legate de naşterea lui, nu dorea să existe niciun fel de îndoieli în privinţa legitimităţii acelui moştenitor.

Dar cum putea ea să i se dăruiască ştiind că numai datoria îl adusese în braţele ei? Cum putea ea să i se dăruiască şi să-şi spună că doar îl plăcea, când numele lui răsuna în fiecare bătaie a inimii ei?

— Ai încredere în mine, îi răspunse el, la fel de tăios. O să spunem că ne-am îndrăgostit nebuneşte în Italia şi că ne-am căsătorit într-o ceremonie romano-catolică, într-un sat uitat de lume, pentru că nu voiam să mai aşteptăm.

— Ce romantic! pufni ea.

El nu-i luă în seamă vorbele.

— O să organizăm o ceremonie liniştită la Fentonwyck, ca să ne căsătorim, chipurile, şi după legea engleză. Eşti în doliu după Peter, aşa că nimeni n-o să se întrebe de ce am vrut o ceremonie făcută în grabă şi intimă.

— Ce... interesant!

De fapt, era de-a dreptul genial. Dacă el nu s-ar fi jucat cu viaţa ei, Pen l-ar fi aplaudat pentru o asemenea idee.

— Dar validitatea ceremoniei din Italia o să fie pusă la îndoială. El ridică din umeri.

— Cei mai mulţi dintre oameni o să accepte povestea noastră, mai ales după ce apare şi primul copil.

Ea ridică din sprâncene.

— Dar câţi copii intenţionaţi să aveţi, Excelenţă?

El îi zâmbi şăgalnic.

— Perspectiva paternităţii mă face să mă simt de-a dreptul dinastic.

— Iar pe mine mă face să mă simt rău! se răsti ea.

Sclipirea glumeaţă dispăru din privirea lui. O privi întrebător.

— Pen, îmi pare rău. Ştiu că nu vrei asta. Dacă n-aş fi năvălit în viaţa ta, acum ai fi liberă.

Ea îşi îndreptă spatele şi-şi spuse, hotărâtă, că putea să îndure un viitor alături de Cam. Poate că n-avea să fie atât de rea căsnicia. În societate existau multe cupluri care duceau vieţi separate. Desigur că, după ce o lăsa însărcinată, Cam avea să-şi găsească alte preocupări.

O, la naiba, nu voia să se gândească la acele preocupări. Urma ca el să-şi ia o amantă, iar ea n-avea cum să se împotrivească. Căsătoria lor nu era una din dragoste, aşa că ea, Pen, nu putea să aibă pretenţii în privinţa sentimentelor sau fidelităţii lui. Căsătoria lor era una de convenienţă. Un contract de afaceri.

O, Doamne, dacă nu-şi alunga iute din minte asemenea gânduri, acum avea să plângă precum un căţeluş pierdut.

„Curaj, Pen!”

Dar, în timp ce se gândea la anii de suferinţă care o aşteptau, îi venea să ţipe, să plângă şi să stăruie că nimic nu era drept în acel aranjament.

— Nu e vina ta că s-a scufundat iahtul. Nu e vina ta nici că Peter ţi-a cerut ajutorul.

Privirea lui Cam fu una prudentă.

— Iată o observaţie neaşteptat de rezonabilă.

Ea îi zâmbi, dar pe faţă nu i se văzu decât o grimasă. Pen avea senzaţia că intrase într-un tunel lung şi întunecat.

— Ţi-ai ales o ducesă deosebit de rezonabilă, Cam. Sper s-o apreciezi aşa cum merită.

Capitolul 15

Leath House, Londra, sfârşitul lunii martie, 1828

— Te-am implorat să nu te duci la James. De ce nu m-ai ascultat?

Tremurând de furie, Sophie se plimba prin micul pavilion în formă de pagodă. Fâşâitul fustei ei de culoarea narciselor galbene adăuga o notă însoritǎ acelor vorbe pline de mânie.

— Îmi pare rău!

Harry se prăbuşi pe o bancă şi continuă să îndure supărarea întru totul îndreptăţită a iubitei lui. Trei zile trecuseră de la întâlnirea dezastruoasă cu Leath, timp în care nu reuşise să stea de vorbă cu Sophie.

— Urăsc să mă tot furişez. Am vrut să putem să facem totul la lumina zilei.

— Ţi-am spus că avea să-ţi arate uşa. Ţi-am spus că el vrea să mă căsătoresc cu Desborough.

De nevoie, Sophie vorbea mai mult şoptit. Oricât de bine ascuns era acel pavilion, în orice moment putea să-i audă cineva. Era după-amiază târziu, iar grădinarii îşi încheiaseră ziua de muncă. Servitorii luau masa în casă.

Leath era la club, unde punea la cale tot felul de manevre parlamentare.

— Speram să-mi dea o şansă.

Ea se opri din plimbarea-i agitată şi-şi pironi privirea lui Harry până când acesta tresari.

— Ar fi trebuit să ai încredere în mine atunci când ţi-am spus că n-avea s-o facă.

— Da. Aşa ar fi trebuit. Dar, Sophie, un bărbat onorabil nu vrea să rişte să compromită femeia pe care o iubeşte.

Furia ei nu se potoli.

— Acum James mă trimite la străbătuşa mea din Northumberland.

Harry se aşteptase la aşa ceva, dar vestea tot îl lovi în plin. Încercă să-şi ţină în frâu disperarea care îl cuprinsese după refuzul lui Leath.

— O să vin după tine.

Ea clătină din cap.

— Străbătuşa mea e ca un balaur şi, mai mult decât atât, locuieşte într-un sat plin de oameni băgăreţi. James i-a zis că am voie să merg doar la biserică, niciunde în altă parte.

Harry se ridică în picioare şi o luă de mâini.

— Când pleci?

Fără prea multă tragere de inimă, ea încercă să se desprindă.

— Mâine.

Inima lui o luă razna.

— Atât de repede?

— Da.

Harry nu voia totuşi să se împace cu ideea că Leath câştigase.

— Şi cât timp o să fii plecată?

— O lună, îi răspunse ea, cu lacrimi în ochi. Dacă mă port bine.

Harry voia să blesteme tirania lui Leath, dar era îndeajuns de raţional ca să recunoască cinstit că marchizul acţiona în ceea ce credea el că era interesul surorii lui.

— Mă gândesc cum s-o păcălesc pe strămătuşa asta, spuse Harry zâmbind neconvingător.

— E o scorpie care urăşte bărbaţii şi care are nişte câini uriaşi.

— Pentru tine m-aş arunca şi în cuşca leilor.

— Harry, opreşte-te, îl rugă Sophie. După ce ne despărţim, o să mă uiţi.

Şocul îl făcu să dea drumul mâinilor ei.

— Ce naiba vrei să zici?

— Sunt atât de multe debutante drăguţe anul ăsta, spune ca frângându-şi mâinile.

— O, draga mea!

Se simţea devastat. Oare cum de putea să-l creadă atât de nestatornic? O luă în braţe.

— Niciodată, niciodată să nu te gândeşti la aşa ceva!

— Dar cum aş putea să n-o fac? James îmi vorbeşte toată ziua numai despre aventurile tale. Eşti atât de chipeş şi de fermecător! Fiecare fată din Londra te doreşte.

— Eşti singura femeie pe care am iubit-o vreodată. Mi-am pus inima la picioarele tale, scumpa mea, şi acolo rămâne. Te rog mult să nu-i dai cu piciorul.

— Bineînţeles că n-o să-i dau cu piciorul.

Văzând că îndoiala se mai risipise din privirea ei, Harry răsuflă uşurat.

— Mă bucur că o să mă iubeşti mereu, spuse Sophie.

— Da, mereu! Deci, ce mai contează o lună? Putem să ne scriem, zise el, încercând să-şi ascundă disperarea.

Sophie îşi puse capul pe pieptul lui. Atingerea ei îl făcu pe Harry să-şi mai revină. Nici nu voia să-şi închipuie ce ar fi însemnat ca ea să cedeze presiunii familiei şi să-l accepte pe Desborough.

— Nu, nu putem. Trebuie să fiu cuminte, altfel James n-o să mă mai lase să vin la Londra în sezonul ăsta. A zis că n-am decât să stau la ţară până când mă hotărăsc să mă căsătoresc cu Desborough.

Inima lui Harry bătea într-o negare frenetică, lângă obrazul ei.

— N-o te căsătoreşti cu Desborough!

— Nu vreau s-o fac, oftă ea. De ce e totul atât de complicat? Cred că îl urăsc pe James.

— Nu spune asta. El încearcă să te protejeze.

— Dar nu mă lasă să mă căsătoresc cu tine. Era nespus de furios doar pentru că i-ai cerut permisiunea să mă curtezi.

Harry se strâmbă.

— Să vezi cât de furios a fost cu mine! Am înţeles cât se poate de limpede că mai degrabă te-ar da unui câine turbat decât să te lase să te căsătoreşti cu Harry Thorne.

Ea îl privi ţintă.

— Dacă te-ar cunoaşte aşa cum te cunosc eu, ar înţelege.

— Poate că da, spuse Harry. Dar are şi el dreptate, draga mea. N-am avere, iar lumea mă socoteşte un pierde-vară. Chiar dacă ne căsătorim, n-o să am decât alocaţia de la Elias, care pare să fie foarte strâmtorat în momentul de faţă. Poate că ar fi mai bine să te căsătoreşti cu altcineva, oftă el.

Ea se încruntă de parcă o insultase.

— Mă iubeşti, Harry Thorne?

— Ştii bine că da.

— E singurul lucru de care ai nevoie ca să fii soţul meu. O să rezolvăm noi şi celelalte lucruri.

El îi zâmbi.

— O să fii o soţie minunată, Sophie.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Pentru că ştiu să brodez frumos şi cânt la pian ca un înger?

— Chiar ştii? Doamne, însuşirile astea o să ne salveze în caz că n-o să avem bani nici de pâine.

— Nu glumi cu aşa ceva, Harry, îi ceru ea.

El zâmbi şi mai larg, chiar dacă îl durea inima la gândul despărţirii de ea. Ultimele trei zile din viaţa lui fuseseră un chin fiindcă nu putuse s-o vadă. O lună avea să fie o tortură.

— Eşti cea mai curajoasă fată pe care o cunosc. Iată încă un motiv pentru care o să fii o soţie minunată.

— O să trebuiască să fiu foarte curajoasă acolo, în Northumberland.

Harry nu mai putu să se abţină şi o sărută.

— Curaj, Sophie! Dacă suntem sinceri unul cu celălalt, nimeni n-o să poată să ne despartă.

— Chiar crezi asta? Pare un fel cam prea optimist de a vedea lucrurile.

— Sunt îndrăgostit. Mănânc optimism pe pâine, la micul dejun.

Aşa cum spera, răspunsul lui o făcu să zâmbească.

— Eşti nebun.

— Sunt nebunul tău!

Îi ridică bărbia şi o privi până când simţi că se îneca, parcă, în ochii ei mari şi albaştri.

Harry spera cu disperare că merita încrederea pe care o citea în ochii lui Sophie. Nimeni nu se bizuise vreodată pe el. Fiind cel mai tânăr şi mai fermecător dintre nesăbuiţii din familia Thorne, nu-şi asumase niciodată vreo responsabilitate. Dar îşi jură să nu lase asta să stea în calea planurilor lui. Voia să devină cel mai bun soţ din lume şi s-o facă fericită pe Sophie.

— Acum sărută-mă de rămas-bun, spuse el forţându-se să zâmbească, pentru că voia ca Sophie să rămână cu o amintire plăcută, în ciuda tuturor frământărilor. Şi fă-o bine. Fiindcă trebuie să-mi ajungă până când te întorci.

Ea se ridică pe vârfuri şi-şi petrecu braţele în jurul gâtului lui.

— Dacă aşa se pune problema…

Veselia lui uşuratică se transformă în cenuşă sub asaltul ei pasional. O strânse mai tare în braţe şi o lipi de el. Voia să-şi amintească mirosul, căldura şi gemetele ei de excitare.

Mâinile lui îi cuprinseră şoldurile, iar buzele răspunseră la sărut, asigurând-o pe Sophie că o iubea, că urma să-i fie dor de ea şi că fiecare oră petrecută fără ea avea să i se pară o eternitate. De asemenea, îi dădu de înţeles pe tăcute că, în timp, aveau să fie împreună.

În cele din urmă, Harry îşi înălţă capul. Ştia că, dacă

nu se oprea în acel moment, pierdea orice speranţă să rămână un bărbat onorabil.

O strânse la piept şi-şi sprijini bărbia în creştetul capului ei. Se luptă să-şi recapete răsuflarea.

— Trebuie să pleci, îi spuse ea cu părere de rău. Dacă ne prinde James, n-o să mă mai trimită în Northumberland, ci mult mai departe.

Harry o sărută scurt.

— Te-aş urma până la capătul pământului.

— Dacă James stăruie în planurile lui, s-ar putea chiar să fie nevoie s-o faci.

Capitolul 16

Upper Brook Street, Londra, sfârşitul lunii martie, 1828

Cam se înclină atunci când Lady Marianne Seaton intră în salonul însorit al casei din Mayfair a tatălui ei. Se simţea al naibii de stânjenit. N-o mai văzuse de când îşi petrecuseră Crăciunul împreună, la domeniul Seaton din Dorset. Episodul însemnase o declaraţie tacită a intenţiilor lui şi o acceptare, din partea familiei ei, a acelor intenţii, deşi el încă nu făcuse nici o cerere formală în căsătorie.

În timp ce Lady Marianne făcea o reverenţă, Cam observă, cu surprindere, cât de drăguţă era. O, Doamne, uitase! Cu ochii ei albaştrii şi cu buzele pline, arăta ca o madonă din picturile renascentiste. Cam păstrase doar o amintire vagă a înfăţişării lui Lady Marianne, însă îşi amintea foarte bine aerul ei liniştit. Era unul dintre motivele pentru care o alesese. După atmosfera haotică în care fusese crescut, perspectiva unei căsătorii cu o femeie atât de calmă i se păruse afurisit de atrăgătoare.

Ce ironie a sorţii însemna faptul că sfârşise prin a alege o femeie independentă, care stârnea o furtună pe oriunde trecea!

— Excelenţă, ce plăcere! spuse Lady Marianne pe un ton jos, asemănător registrului de violoncel.

Vocea aceea n-ar fi putut niciodată să-l tachineze, să-l provoace sau să-l încălzească.

Indiferent de cum era Pen în alte privinţe, viaţa alături de ea avea sare şi piper. Lui Cam nu-i trebuiau mai mult de cinci minute lângă ea ca pielea să-i ia foc de dorinţă, creierul să prindă să i se învârtă ca un titirez şi să înceapă să râdă.

Nu se putea închipui râzând alături de Lady Marianne. Ea semăna prea mult cu una dintre figurinele Meissen cu care arunca mama lui atunci când n-avea la îndemână farfurii sau vaze chinezeşti. În reşedinţele Rothermere toate figurinele erau desperecheate, graţie nenumăratelor ieşiri nervoase ale răposatei ducese.

— Bună dimineaţa, Lady Marianne, spuse el.

Ea se aşeză într-un şezlong albastru. Îşi ţinu spatele drept şi-şi aşeză, decent, mâinile în poală. Părea că poza ca să fie pictată. Rochia galben pal i se potrivea cu tenul alb. Într-o clipă, gândul lui Cam zbură la Pen, pe care ultima dată o văzuse îmbrăcată într-o rochie largă, de împrumut. Se luptase cu el. Oare de ce i se părea cearta cu ea infinit mai interesantă decât seninătatea aceea a lui Lady Marianne?

Fără îndoială că era nebun.

Fusese atât hotărât să se căsătorească cu doamna aceea din faţa lui, că se şi certase cu prietenii săi cei mai apropiaţi, Jonas Merrick şi Richard Harmsworth. Amândoi se convertiseră la bucuriile căminului şi, astfel, nu fuseseră de acord cu planul lui Cam de a se alia cu familia Seaton mulţumită unei căsătorii lipsite de dragoste.

Şi totuşi, în momentul acela, simţea că avea în faţă o străină.

Lady Marianne făcu semn către un scaun albastru, tapiţat.

— Te rog, ia loc. Am auzit despre naufragiu. Îmi pare rău că ţi-ai pierdut iahtul. Şi îmi pare rău pentru marinarii curajoşi care au pierit odată cu el.

Probabil că auzise şi de aşa-zisa lui soţie. Cam se aşteptase la asta, dar socotea acele veşti un mod foarte neplăcut în care Lady Marianne să afle că bărbatul care o curta avea, de fapt, alte planuri. El se aşează, deşi îşi dorea cu disperare să fi fost în cu totul alt loc.

— Mulţumesc. Probabil că ştii şi că am călătorit împreună cu o doamnă.

Privirea ei de cobalt nu se tulbură. Era mai pricepută în a-şi ascunde emoţiile decât oricare altă persoană pe care el o cunoştea. Sau poate că n-avea niciun fel de emoţii sau sentimente de ascuns. Niciunul din ei nu-şi închipuise vreo clipă că plănuita lor căsătorie era altceva decât o alianţă dinastică.

Cam se bucurase că situaţia era aşa şi nu altfel. O soţie care şi-ar fi dorit iubire – sau, mai grav, una care să fi fost rănită de incapacitatea lui de a iubi – ar fi însemnat iadul pentru el. Tatăl lui îşi iubise nevasta, dar pasiunea neîmpărtăşită i se transformase în furie şi cruzime.

Cel puţin, Pen ştia că dragostea nu era pe ordinea de zi. O, Doamne, ea chiar că nu-l iubea. De cele mai multe ori, abia suporta să-l aibă în preajmă. Cam n-avea să experimenteze niciodată apropierea emoţională de un partener iubit, aceea pe care o vedea la Jonas şi la Sidonie, ori la Richard şi la Genevieve. Şi, în adâncul inimii lui de gheaţă, se simţea uşurat.

— Da, ziarele au scris despre asta, spuse Lady Marianne cu răceală.

— Doamna aceea e soţia mea. Îmi pare rău că, ultimele zile fiind de-a dreptul haotice pentru mine, n-am apucat să-ţi spun înainte ca povestea să devină publică. Dar am simţit nevoia să vin acum şi să-ţi explic eu însumi.

— Înţeleg, îi răspunse ea, iar apoi, după o pauză plină de delicateţe şi bine calculată, continuă: Felicitările mele! Sper ca tu şi ducesa să fiţi foarte fericiţi împreună.

Era o creatură înzestrată cu nobleţe, se gândi el,

cuprins brusc de o bruscă admiraţie. Şi curajoasă. Merita mai mult decât o căsătorie rece, de convenienţă, cu un bărbat care n-o iubea. Avea să-i fie mai bine fără el.

— Mulţumesc. Ai tot dreptul să fi furioasă şi…

Ea ridică o mână, ca să-l întrerupă.

— M-am bucurat de compania ta, dar n-au existat aşteptări de nici o parte.

O minciună de faţadă, salvatoare. Cam se simţi năpădit de vinovăţie şi de păreri de rău, dar aerul ei de subtilă dezolare îi spunea că scuzele erau ultimul lucru pe care voia să-l audă. Ajunsese s-o cunoască mai bine decât îşi dăduse seama, în timpul acelei curtări.

Se simţea ca ultimul vierme. Pentru că, privind mai atent la buzele ei uşor strânse şi la ochii în care licărea o umbră de îngrijorare, îşi dădu seama că nu era chiar fericită să afle că el se căsătorise cu o altă femeie. Mai ales că bârfele n-aveau s-o ocolească deloc pe femeia care fusese părăsită de Camden Rothermere.

Gâtul subţire i se mişcă în timp ce înghiţea, dar vocea îi rămase lăudabil de calmă atunci când spuse:

— Nu s-a menţionat numele doamnei. E din Italia, cumva?

— Nu.

— O doamnă englezoaică, atunci.

Obiceiul de a proteja identitatea lui Pen era atât de înrădăcinat în Cam, încât trebui să-şi amintească de faptul că în câteva zile totul avea, oricum, să devină public.

— Soţia mea e Penelope Thorne, sora lordului Wilmott.

Şocul îi împietri de-a dreptul faţa lui Lady Marianne.

— O cunosc pe *miss* Thorne doar din auzite.

Cam putea să-şi imagineze ce anume auzise.

— Am crescut împreună. M-am dus în Italia ca s-o anunţ de moartea fratelui ei.

Lady Marianne îi studie expresia de pe chip, iar apoi trăsăturile ei se luminară, în semn că înţelesese. Dar Cam avea neplăcuta bănuială că nu înţelese tocmai corect.

— Atunci, e vorba de un ataşament mai vechi.

— Da, îi răspunse el, gândindu-se la prietenie, deşi presimţea că Lady Marianne îşi imagina o iubire mai veche, cu rădăcinile în copilărie şi reaprinsă acum.

De ce naiba era toată lumea atât de obsedată de iubire? Cu siguranţă că în viaţă existau lucruri mai importante.

— Doamna a locuit mulţi ani departe de Anglia, spuse Lady Marianne. Poate că i-ar plăcea să aibă o prietenă care s-o ajute să navigheze prin societatea londoneză. Aşa că sper ca ducesa să mă viziteze atunci când e în oraş.

O, Doamne, Marianne Seaton era o doamnă în cel mai pur înţeles al cuvântului, din creştetul capului coafat elegant şi până în vârful pantofilor de satin galben. Cam era cu adevărat impresionat. Şi se întreba de ce nu-i părea rău că, în loc să se însoare cu acea creatură magnifică din faţa lui, se căsătorise cu Penelope Thorne, o femeie încăpăţânată, cu reputaţia pătată.

— Eşti foarte amabilă, îi mulţumi el cu sinceritate, deşi o spusese folosindu-se de o platitudine politicoasă. Apoi încercă din nou să-şi pună în cuvinte părerea de rău: Tu şi eu…

Însă ea flutură iarăşi o mână graţioasă.

— Nu mai e nevoie să spui nimic.

Generozitatea lui Lady Marianne îl prinsese pe picior greşit. Se purtase urât cu acea femeie. Dar adevărul era că, din momentul în care o salvase pe Pen de bandiţi, în viaţa lui nu mai existase decât ea. Fusese nebun să creadă orice altceva.

Se ridică. Cu siguranţă că Lady Marianne nu dorea să prelungească acea întâlnire.

— Tatăl tău e la Londra?

Cam se îndoia că bătrânul avea să reacţioneze la fel de bine ca fiica lui.

— Nu, e la moşie. Eu am venit la Londra ca să fac cumpărături şi ca să iau parte la nunta unei foste guvernante. Mă întorc la Dorset săptămâna viitoare.

— Atunci, îţi doresc şedere plăcută, îi ură el, calm.

După ce părăsi casa albă şi înaltă a familiei Seaton,

Cam răsuflă cu o uşurare demnă de dispreţ. În ziua aceea, Lady Marianne îi dovedise că era prea… perfectă pentru el. Pen era foarte de departe de a fi perfectă, dar îi făcea sângele să clocotească în vene. Ceea ce o recomanda ca soţie, dacă nu ca ducesă.

Îmboldit de gândul că avea să fie a lui, în sfârşit, Cam porni cu paşi sprinteni înapoi spre reşedinţa Rothermere.

Capitolul 17

Fentonwyck, Derbyshire, sfârşitul lunii martie, 1828

Decoraţiunile baroce ale capelei familiei Rothermere tronau, copleşitoare, peste mica petrecere de nuntă. În acea dimineaţă ploioasă, interiorul de marmură şi aur era rece şi plin de o reverberaţie stranie. Menajera se străduise din răsputeri, aprinzând lumânări şi aranjând ce flori putuse găsi. Dar nici faimoasele sere Fentonwyck nu putuseră să producă, în acea perioadă a anului, mai mult decât nişte dalii lălâi şi vreo şase ghivece cu zambile.

În faţa altarului, Pen tremura în ceea ce crezuse că era cea mai potrivită dintre rochiile pe care le găsise printre hainele răposatei ducese. Croiala cu talie înaltă îi făcea pieptul să pară plat; mătasea era prea subţire pentru vremea de afară; nuanţa trandafirie pusese în valoare, pesemne, tenul nordic, de blondă, al ducesei, dar făcea ca tenul lui Pen să pară livid.

Sau poate că de vină nu era culoarea rochiei, ci noianul de gânduri din cauza cărora Pen făcuse nopţi albe în ultimul timp. Singurul lucru bun la toaleta aceea era faptul că îi acoperea miresei vânătăile cu care se alesese în urma aventurii de pe mare.

Sunetul vocii lui Cam, care rostea un „Da” calm, o aduse înapoi la realitate. Se pregătea să facă jurămintele ce o condamnau la o viaţă alături de un bărbat care n-avea niciodată s-o iubească. Mâna i se strânse în jurul ghioceilor

pe care-i ţinea, iar florile împrăştiară un miros puternic, greţos de dulceag.

Stomacul ei agitat se revoltă atunci când vicarul începu să i se adreseze. Înghiţi, rugându-se să nu vomite. Dacă voia să se ferească de bârfele legate de onoarea ei, atunci nu trebuia cu niciun preţ să verse pe mire ceaiul pe care reuşise să-l bea în acea dimineaţă.

Se lăsă o linişte plină de tensiune, iar bătrânul vicar o privi cu îngrijorare. Pen înghiţi din nou. Putea s-o facă. Luase hotărârea în urmă cu trei zile, un pas de neocolit încă din momentul în care Cam o găsise în Italia. Era prinsă în aceeaşi capcană în care ar fi căzut şi dacă s-ar fi căsătorit cu el în urmă cu nouă ani.

Vicarul tuşi. Gura lui Pen se umplu de fiere. Se uită, disperată, la Cam, pe care abia îl privise de când ajunsese la altar. Fratele ei, Elias, aflat lângă ea, îi dădu un cot. Pen nu se obişnuise cu ideea că Elias era acum lordul Wilmott, în locul lui Peter.

— Pen, o îndemnă el.

În spatele ei, cei câţiva oameni din congregaţie – servitorii de rang mai înalt şi câţiva nobili de ţară – se foiau pe locurile lor. Vântul făcea să zăngănească ferestrele pictate, parcă cerând şi el un răspuns de la ea.

Degetele i se strânseră atât de tare pe buchet, încât tulpinile se rupseră. Apoi, mâna lui Cam străbătu distanţa mică dintre ei. Degetele lui le cuprinseră pe ale ei şi o aduseră cu picioarele pe pământ.

Trase aer adânc în piept şi-şi dădu seama că nu mai răsuflase de mult. Strânsoarea lui Cam spori, într-o încurajare tăcută.

De parcă se temea că noua ducesă era cam grea de cap, vicarul repetă întrebările. Vocea lui profundă făcea capela să vibreze.

— Îl iei de soţ pe acest bărbat, ca să trăiţi împreună după rânduiala lui Dumnezeu, în sfânta uniune a căsătoriei? Îl vei asculta, îl vei iubi şi îl vei onora, la bine şi la greu, până când moartea vă va despărţi?

În cele din urmă, Pen îşi regăsi vocea. O năpădi

certitudinea sumbră că ceea ce promitea avea să-i secătuiască sufletul.

— Da!

*

— Felicitări, surioară! îi spuse Harry lui Pen, îmbrăţişând-o cu putere. Deşi ai fi putut să-ţi alegi o rochie mai potrivită.

Erau în salon, înainte să se aşeze la masa de nuntă. După ce mâncau, servitorii aveau să-şi petreacă restul zilei sărbătorind căsătoria ducelui. Pen era convinsă că petrecerea angajaţilor avea să fie mai festivă decât adunarea lor restrânsă.

— Şi eu mă bucur să te văd, îi spuse ea, sec, lui Harry. Nu te-aş fi recunoscut.

Ultima oară când îşi văzuse fratele, acesta era un adolescent costeliv, înclinat să comunice mai mult prin mormăituri. Nu dădea semne că avea să se transforme în bărbatul chipeş şi înalt din faţa ei. Dintre cei trei fraţi, el îi semăna cel mai mult surorii lui: avea păr închis la culoare, era suplu şi longilin.

— Felicitările mele, Pen! spuse şi Elias, întrerupând conversaţia cu Cam. Pot săruta mireasa?

— Desigur.

Îi întinse obrazul. Elias era mai mult un străin pentru ea. Pen fusese întotdeauna mai apropiată de Peter şi de Harry.

Vulnerabilă şi nefericită cum era, se bucura că măcar îşi avea familia aproape. Dar nu era proastă şi ştia să calculeze. Pentru ca Elias să ajungă la ceremonie în Derbyshire, Cam trebuia să fi trimis invitaţia încă înainte ca ea să-i accepte cererea în căsătorie. Cât de înfricoşător era faptul că Excelenţa Sa, ducele de Sedgemoor, fusese atât de extraordinar de sigur pe el!

Pen afişă un zâmbet, de dragul fraţilor ei şi al micilor nobili locali. Îşi dorea cu disperare ca sora lui Cam să fi fost acolo. Era o femeie simpatică, ce ar mai fi îmblânzit, prin

prezenţa ei, masculinitatea dominatoare a acelei adunări. Dar Lydia locuia departe, în Devon, împreună cu soţul ei, Simon. Nici măcar puterile lui Cam n-ar fi avut cum s-o aducă la Fentonwyck la timp pentru ceremonie.

— Obrăznicătura asta a apărut alaltăieri la Houghton Park, susţinând că s-a săturat de Londra, spuse Elias. După ce a descoperit că mă pregăteam pentru nunta ta, n-am mai putut să scap de el.

— N-aş fi pierdut evenimentul pentru nimic în lume, spuse Harry, însoţindu-şi vorbele de un zâmbet ştrengăresc, pe care Pen nu şi-l amintea ca el să-l fi avut în vremea adolescenţei.

Auzise că fratele ei mai mic făcea ravagii printre doamnele din societate. Abia acum înţelegea şi de ce.

— O să am nevoie de ceva timp ca să mă obişnuiesc cu ideea că frăţiorul meu cel împiedicat a ajuns să facă senzaţie în societate. Eşti aproape prezentabil acum, Harry.

— Drăguţ din partea ta să mă lauzi. Dacă mă rogi frumos, o să te duc pe la modiste şi o să-ţi arăt ce se poartă la Londra.

Ea îi aruncă o privire arţăgoasă.

— Sunt sigură că ai auzit de naufragiu. Am ajuns la Fentonwyck abia ieri. N-am avut timp să-mi comand o rochie.

— Aş fi luat-o şi într-un jupon! interveni Cam.

El avea un zâmbet aproape natural. Pen era impresionată. Cine îl vedea pe bărbatul acela chipeş, îmbrăcat elegant, purtându-se atât de firesc, nu ghicea pentru nimic în lume că nu se însurase de bunăvoie.

— Aproape că ai făcut-o, spuse ea.

— Cred că juponul ar fi arătat mai bine, remarcă Harry.

Pen se încruntă la el.

— Acum sunt ducesă, aşa că te rog să-mi arăţi mai mult respect. Să ştii, tinere, că există o temniţă la Fentonwyck.

Cam luă două pahare cu şampanie de la un lacheu şi-i întinse unul lui Pen. Ea îl acceptă, silindu-se din nou să

zâmbească. Era important ca fraţii ei s-o creadă fericită. Şi-şi dădea îngrozitor de bine seama că o aştepta o viaţă de prefăcătorii.

— Temniţele au fost transformate în crame, Pen. O să te duc mâine într-un tur al noului tău domeniu.

— Bine de ştiut! N-o să mă mai îngrijorez că obrăzniciile mele ar putea să mă arunce în temniţă, dacă asta înseamnă să fiu închis alături de vinul lui Cam!

Braţul acestuia din urmă alunecă în jurul taliei lui Pen. Şocul o făcu să înţepenească şi să se retragă înainte de a-şi aminti că se aflau în public. El o prinse de mână şi-şi frecă uşor degetul mare de verigheta ei. Pen simţea noul inel ca pe ceva străin, aproape apăsător. Se obişnuise cu inelul cu blazon al lui Cam, care revenise între timp pe degetul lui, acolo unde îi era locul.

— Pen, o preveni el în şoaptă, pe când o elibera.

Ea roşi în urma acelei mustrări meritate. Şi a atingerii mâinii lui. Îşi petrecuse ultimele zile pregătindu-se să împartă patul cu Cam, moment în care el avea să facă mult mai mult decât să-i atingă braţul. Oare avea ea să găsească puterea de a se preface că nu-l iubea, atunci când el avea să-i ia trupul? Iar dacă el descoperea adevărul, stânjeneala pe care tocmai o simţise Pen n-avea să mai însemne nimic pe lângă cea viitoare.

— Tu şi Elias rămâneţi aici? îl întrebă ea pe Harry.

— Nu, plecăm după masă, spuse Harry.

— Aţi bătut atâta drum doar pentru ceremonie…

Era laşă, încercând să-şi găsească un refugiu în fraţii ei, ca să evite ceea ce urma să se întâmple în patul lui Cam, în seara aceea. Numai că nimeni şi nimic nu putea să-l împiedice s-o posede. Pen îşi petrecuse întreaga viaţă încercând să-şi înăbuşe acea dragoste dureroasă, pe care el nu i-o împărtăşea. Dacă o făcea a lui, dependenţa ei avea să se adâncească. Şi nu mai avea cum să fugă pe continent ca să se ferească de amintirea obsedantă a faptului că el n-avea s-o iubească niciodată.

Luă o gură de şampanie, ca să i se ducă nodul din gât.

— Hei, mai uşor, fetiţo! Doar nu vrei să te îmbeţi chiar

în ziua nunţii. Nu e nevoie ca mirele să cunoască toate apucăturile familiei noastre chiar din prima zi de căsnicie.

— Ha. Ha! exclami ea. Sarcastic, deşi tachinările lui Harry nu făceau decât să-i sporească spaima.

Sperase să se obişnuiască, în cele din urmă, cu soarta care o aştepta. Se pare că n-o făcuse.

— Unul dintre avantajele căsătoriei cu o persoană pe care o cunoşti încă de când era în scutece e că n-ai parte de surprize, spuse Cam, sec, cuprinzându-i din nou talia lui Pen.

Ea se strădui să nu mai stea ţeapănă.

— Elias nu vrea să vă tulbure luna de miere, spuse Harry.

Pen deja le servise fraţilor minciuna cu ceremonia care avusese loc în Italia.

— Nu mai suntem de mult în luna de miere, spuse ea.

Cam îi aruncă o privire sardonică.

— N-aş spune asta, dragostea mea.

Lumea se opri în loc. Pen tocmai reuşise să se liniştească un pic, când acele două cuvinte, „dragostea mea”, ameninţau dintr-odată să arunce totul în aer. Cele două cuvinte o dureau. O, Doamne, cât o dureau. Şi tocmai consimţise la încă probabil cincizeci de ani de durere. Mai bine o împuşca cineva pe loc.

— Nu credeam că ne crezi atât de lipsiţi de tact, Pen, spuse Elias.

— Nu v-am mai văzut de atât timp, spuse ea cu o urmă de disperare în glas.

— După ce te instalezi aşa cum se cuvine în noua ta casă, vino la Houghton Park. E mai şubred decât îţi aminteşti, spuse Elias tristeţe în privire. Mă tem că Peter n-a fost un administrator grozav.

— Pentru că avea o inimă mare şi era atât de generos, îi răspunse Pen cu glas scăzut. O să-mi fie dor de el.

— Şi mie o să-mi lipsească, adeveri Cam în şoaptă, amintindu-şi de toate lucrurile care îl legau de Peter. Nu era nimeni ca el.

Se lăsă o linişte sumbră, de parcă o fantomă binevoitoare plana în jurul lor. Peter fusese, poate, nepăsător cu banii, dar niciodată cu sentimentele semenilor lui.

— Ar fi fost fericit astăzi, spuse Elias în cele din urmă, zâmbind aprobator către Pen şi Cam. Întotdeauna te-a socotit drept un frate, Cam.

— Mulţumesc.

Majordomul apăru în pragul salonului, iar strânsoarea lui Cam în jurul taliei lui Pen deveni mai puternică.

— Masa este servită!

Într-o astfel de adunare restrânsă, alcătuită aproape în totalitate din bărbaţi, regulile etichetei nu prea mai contau. Totuşi, Cam nu renunţă să-şi conducă mireasa la masă. Chiar şi prin rochie şi mănuşi, Pen simţea fierbinţeala posesivă a atingerii lui. O năpădi un val de căldură înăbuşitoare, care o tulbura şi o făcea să tremure. Cum naiba putea să devină femeia lui fără să-şi dezvăluie sentimentele? Noaptea nunţii plana asupra ei precum ameninţarea unui balaur.

Harry îi atinse braţul.

— Pen, pot să discut ceva cu tine?

— Desigur, răspunse Pen, iar apoi se întoarse spre soţul ei şi îi spuse: Nu durează mult.

Ea se opri în spatele lui Cam, iar acesta îi conduse pe oaspeţi la masă. Odată rămaşi singuri, Pen se uită la Harry. Oricât de diferit arăta, ceva din sufletul ei îi şoptea că rămăsese tot impulsiv, generos, dulce şi surprinzător de loial, aşa cum îl ştia.

— Am nevoie de ajutorul tău, îi spuse el.

O, nu. Asta nu suna bine. Abia reuşea ea să se adune, darămite să-şi mai ia pe umeri şi poverile lui Harry.

— Ai necazuri?

— Nu chiar.

Tonul lui n-o convinse.

— Atunci, ce e? îl întrebă în timp ce se uita în spate, ca să se asigure că nu se întorcea Cam după ea.

— E vorba de o fată…

O presimţire sumbră îi invadă stomacul lui Pen, acrind şampania.

— N-ai făcut nimic dezonorant, nu-i aşa?

Harry îşi îndreptă umerii şi o privi în ochi.

— Nu încă.

Deloc liniştitor.

— Cine e fata?

— Lady Sophie Fairbrother.

Făcu o pauză, mirat că Pen nu înţelegea. Uitase, probabil, că lipsise din Anglia atâta vreme.

— N-o cunosc. E rudă cu lordul Leath?

— E sora lui, spuse Harry cu un aer posomorât.

— Harry, nu poţi să ţi-o faci amantă pe sora unui marchiz.

Faţa lui se umplu de furie, iar Pen îşi dădu seama, ca inima strânsă că situaţia era mult mai gravă decât crezuse. Harry era îndrăgostit.

— Nu vreau să mi-o fac amantă. Vreau să mă căsătoresc cu ea.

— Ţinteşti mult prea sus pentru cei de-al treilea fiu al unei familii fără perspective, Harry.

— O iubesc şi mă iubeşte şi ea.

Pen îşi dădu seama că nu folosea la nimic să-i spună că iubirile fetelor erau schimbătoare ca vântul. Şi că cele ale bărbaţilor tineri erau la fel de nestatornice. Dacă Harry se îndrăgostise, avea să iubească pentru totdeauna. La fel cum ea îl iubea pe Cam.

— Dacă e adevărat, să sperăm că Leath vrea doar să-şi vadă sora fericită. O să trebuiască să-i faci cunoscute intenţiile tale.

— Am făcut-o. Mi-a arătat uşa. Foarte grosolan.

— Probabil că e de părere că eşti un vânător de zestre.

O presupunere rezonabilă. Sora lui Leath avea să primească o zestre consistentă, iar pe Harry nu-l recomanda mai nimic, în arară se inima lui.

— Deja a ales un soţ pentru ea. Un înţepat bătrânicios, cu multe legături în lumea politică, lordul

Desborough.

— Vrei să discute Cam cu Leath?

Harry râse amar.

— Nu, asta mi-ar spulbera speranţele cu totul. Nu eşti la curent cu bătăliile politice de acum. Sedgemoor şi Leath sunt la cuţite. Cam a făcut publice ticăloşiile comise de unchiul lui Leath. Aşa că Leath face acum tot posibilul să-i pună beţe în roate. Mă mir că nimeni nu ţi-a scris sau ţi-a spus. Scandalul a afectat ambiţiile politice ale lui Leath. Cel puţin pentru moment.

— Vai de mine!

Pen se îngrijorase pe bună dreptate. Situaţia lui Harry era de-a dreptul disperată.

— Acum, că mi-ai vorbit despre asta, parcă îmi amintesc veştile despre unchiul lui Leath. Dar atunci când eşti în Italia, astfel de lucruri nu ţi se par prea importante.

— Ei bine, acum sunt importante. Pentru mine, cel puţin.

— Şi cum sora ta s-a căsătorit cu Cam, Leath o să-şi spună că faci parte din tabăra inamicilor.

Harry adeveri, mohorât, cu o înclinare din cap.

— Parcă nu era de ajuns că până acum nu mă înghiţea din alte motive.

— Cum pot să te ajut?

Ea tocmai se înhămase la o căsnicie lipsită de dragoste. Cum să îndure să-şi vadă şi fratele condamnat la aceeaşi soartă? Pe deasupra, amestecul ei putea să mai domolească nesăbuinţele lui Harry.

Harry zâmbi cu o uşurare pentru care Pen nu simţea că ar fi avut vreun merit.

— Întotdeauna am putut să mă bizui pe tine!

Pen fu cuprinsă de presimţirea sumbră că amestecul ei nu numai că n-avea să rezolve mare lucru, ci să-i atragă şi mânia lui Cam.

— Tot ce pot să te sfătuiesc e să aştepţi. Nu mai suntem în Evul Mediu. Leath n-are cum să-şi târască sora la altar. Odată ce înţelege că sentimentele ei sunt reale, s-ar putea să cedeze.

— Dar nu mă lasă nici măcar s-o văd! izbucni Harry, disperat. A trimis-o în Northumberland. O s-o ţină departe de mine şi după ce o să-i dea voie să se întoarcă la Londra.

— Vrei să te ajut să te vezi cu ea? îl întrebă Pen fără nicio tragere de inimă.

— Ai face asta pentru mine?

Ea îi aruncă o căutătură exasperată.

— Dar acum locuiesc în Derbyshire.

— Nu cred că o să mai stai prea mult pe aici. Cam trebuie să meargă la parlament şi să te prezinte în societate.

Pen nu-şi ascunse nemulţumirea faţă de fratele ei.

— Şi vrei să acţionez ca intermediar al tău?

— Da!

— Aha… înţeleg.

Reţinerea ei îl surprinse.

— Pen, tu erai mereu gata de năzbâtii.

— Dar asta nu e chiar o năzbâtie, îi răspunse ea, dându-şi seama dintr-odată că îi despărţeau cinci ani, ca vârstă. Cam n-o să vrea să fie implicat într-un scandal.

Sprâncenele negre ale lui Harry se uniră.

— Adică o să te transformi într-o nevastă supusă şi ascultătoare, după toate aventurile prin care ai trecut? Nu mi-am închipuit niciodată aşa ceva.

Pen îşi privi fratele mai mic, dorindu-şi în gând să se întoarcă zilele în care putea să-i dea una după ceafă.

— Doar ştii cât e de grijuliu Cam în privinţa renumelui familiei Rothermere. Nu vreau să-i pară rău că s-a căsătorit cu mine.

Harry o scrută cu o privire ciudată.

— Vorbeşti de parcă te-a cumpărat pe garanţie şi, dacă vrea, poate să te dea înapoi.

La naiba! Trebuia să fie mai atentă, chiar şi cu cei din familie. Nimeni nu cunoştea ascunzişurile acelei căsătorii. Nimeni, în afară de ea şi de Cam.

— Nu fi prost, îşi certă ea fratele, străduindu-se să pară că luase spusele lui drept ceva nebunesc.

— Pen, nu mă dezamăgi. Eşti singura mea speranţă. O

să fim discreţi.

— Aşa zice toată lumea…

Pen se uită peste umăr şi îl văzu pe Cam aşteptând-o în prag. Nu putea să-l învinovăţească pentru nerăbdarea lui.

— Trebuie să plec, Harry, îi spuse ea cu acea supărare plină de afecţiune pe care el i-o stârnea de pe vremea copilăriei. Deja e o zi încărcată pentru mine.

Măcar Harry avu bunul-simţ să se arate ruşinat.

— Ştiu. Dar cum Elias e atât de hotărât să plece înapoi astăzi, acum era singura mea şansă să te întreb.

— Şi nu puteai să mai aştepţi?

Ea pusese întrebarea în şoaptă, astfel încât cuvintele să nu ajungă la urechile lui Cam. Se căsătorise de o oră şi deja avea secrete faţă de soţul ei. Oare ce urma să se aleagă de ea?

— Cât stă Lady Sophie în Northumberland?

— Cel puţin o lună.

Pentru un tânăr cu temperamentul pasional al lui Harry, probabil că o lună însemna de-a dreptul o eternitate.

— Lasă-mă să mă gândesc.

— Mulţumesc, Pen! spuse Harry, care radia. Ştiam eu că tu aveai să găseşti o soluţie.

Ea se încruntă.

— Nu promit nimic. Simt că lucrul ăsta o să se transforme într-un dezastru pentru toată lumea, chiar şi pentru Cam.

— Pen, ne aşteaptă musafirii, interveni acesta din urmă.

— Vin! spuse ea, iar apoi îi aruncă lui Harry o privire ameninţătoare. Să nu faci vreo prostie, aşteaptă să vin la Londra.

„Şi să nu faci vreo prostie nici după aceea”, se rugă ea în gând. Ultimul lucru de care avea nevoie Cam era să intre în belele din cauza legăturilor de rudenie cu neamul Thorne.

Nu avusese prea mult timp ca să se împace cu ideea că, în ciuda tuturor acelor ani în care fugise de căsătorie

precum un iepure speriat, devenise ducesa lui Cam. Singurul lucru pe care şi-l jurase era să încerce din toate puterile să-l facă mândru de ea. Dar iată că nici nu se uscase bine cerneala pe certificatul de căsătorie, că povestea haotică de dragoste a lui Harry ameninţa să provoace un scandal. Dar dacă Harry şi Sophie se iubeau cu adevărat, cum putea Pen să refuze să-i ajute să-şi găsească fericirea, una de care ea n-avea să aibă parte niciodată?

— Pen?! exclamă Cam pe un ton care ar fi speriat pe oricine.

— O să văd, Harry. Asta-i tot ce pot să-ţi promit deocamdată, şopti ea.

Simţindu-se încolţită, străină de locul acela şi în niciun caz aşa cum ar fi trebuit să se simtă o mireasă, Pen se răsuci pe călcâie. Cu paşi grei, în rochia împrumutată, care nu i se potrivea, se îndreptă spre soţul ei.

Capitolul 18

Cu două pahare de coniac în mână, Cam intră în apartamentele ducesei. Lumina lumânărilor pâlpâia peste păsările şi pagodele de pe tapetul de mătase care nu mai era de mult la modă. Ultima femeie care dormise în camerele acelea luxoase fusese mama lui, o femeie dificilă şi temperamentală, care murise pe când el avea şaptesprezece ani.

Spaţiul era atât de mare, încât ar fi putut să găzduiască o întreagă armată. Aerul era încălzit de focul care trosnea în şemineu. Patul cu baldachin părea la fel de întins precum un teren de paradă. În schimb, femeia sprijinită de perne părea mică şi fragilă.

Cu ochi bănuitori, Pen îl privi traversând distanta dintre uşă şi pat. Cam n-avea cum să nu vadă că degetele ei lungi strângeau cuvertura de brocart ce o acoperea până la talie.

Toată ziua, Pen fusese fragilă precum o crenguţă

uscată. Lui Cam îi venea să-şi dea vreo două pentru că-şi făcuse mireasa să fie atât de agitată. Una dintre explicaţii putea să fie felul în care se purtase cu ea atunci când se aflaseră împreună în cabina de pe *Windhover*. Cam nu era nefericit din pricina acestei căsătorii, ci din pricina faptului că Pen era nemulţumită. Spera să trezească în ea pasiunea şi s-o facă să uite totul, cu excepţia dorinţei care mocnea între ei de săptămâni întregi.

Părul ei superb, negru ca pana corbului, îi cădea pe umerii plăpânzi. Cămaşa de noapte albă, de batist, era transparentă ca aburul. Deşi se lega, decent, la gât, în dreptul locului unde se vedea cum zvâcnea pulsul, toate celelalte amănunte erau aţâţătoare. Ca, de pildă, felul în care sânii ei mari şi fermi împungeau materialul transparent.

Mâinile lui tresăriră de parcă deja atinseseră carnea voluptoasă. Cam era gol – şi pregătit – pe sub halatul purpuriu de catifea, brodat cu dragoni.

Se simţea mai puţin sigur pe el decât era de obicei, cu o amantă, însă Pen nu era o amantă. Era soţia lui. Ducesa lui.

În seara aceea, voia s-o convingă că nu exista pe lume alt amant pe care ea să şi-l dorească. De îndată ce privirea ei alunecă pe trupul lui, Cam îşi uită supărarea prostească legată de faptul că Pen nu era virgină. Stăruinţa cu care ea îl scruta vădea mai degrabă prudenţă decât dorinţă, dar Cam se excitase oricum. Dacă ochii ei aveau un asemenea efect asupra lui, nici nu voia să se gândească la ce însemna să-i simtă mâinile pe piele.

— Coniacul e pentru mine?

Nervozitatea adăugă o notă seducătoare vocii ei.

— Da.

Cu o strângere de inimă, Cam văzu că mâna ei tremură atunci când luă paharul. Un alt semnal că trebuia să facă lucrurile cu calm şi răbdare.

Îi zâmbi liniştitor şi făcu semn spre marginea patului.

— Îmi permiţi?

— E patul tău, spuse ea, cu un rictus.

— Patul nostru. Am jurat azi să-mi împart toate bunurile lumeşti cu tine.

Se aşează pe pat, fără s-o scape din ochi. Trebuia să se aştepte ca ea să aibă sentimente care să se bată cap în cap. Îl dorea, dar îi era greu să se împace cu ideea că trebuia să-şi petreacă viaţa cu el.

— Mulţumesc, spuse ea, fără chef.

— Cu plăcere.

La naiba, trebuia să facă ceva ca să uşureze atmosfera aceea apăsătoare.

Gura ei sclipea de la coniac. Ardea de nerăbdare să i-o lingă, ca să îndepărteze coniacul, iar apoi să se desfete cu vinul ameţitor al sărutului ei. Dar instinctul îl îndemna să fie mai grijuliu.

— Pen, te rog, zâmbeşte. Mă sperii.

Spre uşurarea lui, buzele lui Pen se arcuiră într-un zâmbet uşor.

— Marele duce de Sedgemoor se sperie?

— Vreau să fac lucrul ăsta aşa cum trebuie.

— O să te descurci perfect. Ca de fiecare dată.

El nu înţelegea amărăciunea din acele vorbe, dar măcar vedea că purtarea ei devenise mai prietenoasă.

— O să cer un raport.

Cam se uita ţintă în ochii ei, încercând să-i ghicească gândurile. Sperase să citească în ei dorinţă, dar, spre marea lui mirare, văzu acolo doar secrete. Dar ce fel de secrete? Oare Pen avea destulă încredere în el ca să i le împărtăşească vreodată?

— Aşa să faci, îi şopti ea.

Apoi ridică paharul şi îl goli.

— Mă tratezi ca pe un străin primejdios, când, de fapt, mă cunoşti de-o viaţă.

Vorbise pe tonul pe care îl folosea ca să liniştească un cal îmblânzit doar pe jumătate.

— Într-un fel, asta înrăutăţeşte lucrurile, îi spuse ea fără să-şi destindă expresia feţei.

Cam se aşteptase ca Pen să se poarte în noaptea nunţii potrivit firii ei hotărâte, aşa cum o făcuse cu bandiţii

care o atacaseră, cu ducii înfumuraţi şi cu furtuna nimicitoare. În schimb, teama pe care o arăta ea acum era neaşteptată şi îngrijorătoare. Iar el sperase că pasiunea pe care o simţeau avea să anuleze toate stângăciile de la început.

— Pen, nu trebuie să facem nimic în seara asta.

Tulburarea ei nu păru să se micşoreze, căci degetele i se strânseră şi mai tare pe pahar.

— E uimitor de generos din partea ta.

Vorbise de parcă generozitatea nu făcea parte din firea lui Cam. Buzele lui se strânseră a nemulţumire.

— Nu chiar. Arăţi de parcă, dacă te-aş atinge, ai fi gata să strigi după ajutor.

Ea se îmbujoră. Lui Cam mereu i se păruse ciudat faptul că o femeie atât de experimentată ca ea roşea atât de uşor.

— Vrei un moştenitor.

— Asta aşa e, îi răspunse el zâmbind acru. Dar pot să mai aştept o zi sau două până să am fericirea să te ating.

Ea îşi coborî privirea, cu o timiditate care îl uimi, şi îi spuse:

— Am o oribilă senzaţie că amânarea unui asemenea moment nefast nu face decât să înrăutăţească lucrurile.

Pentru câteva clipe, el o privi de-a dreptul uluit, sfâşiat între amuzament şi indignare. Până la urmă, amuzamentul câştigă. Cam izbucni în râs şi întinse mâna după paharul pe care Pen îl învârtea cu furie între degetele-i lungi.

— Eşti un adevărat tonic pentru orgoliul meu de bărbat.

Ea păru să se înfurie.

— Nu încercam să te înveselesc.

El se ridică şi puse paharele pe masa de toaletă din alcov.

— Dar ai reuşit.

Vinul şi coniacul se găseau din belşug în dormitorul lui Cam. În cel al lui Pen, pe lângă o vază cu dalii, precum cele din biserică, nu mai era decât un set de perii care îi

aparţinuseră răposatei ducese. Ceea ce îi arătă lui Cam că gluma lui cu mireasa îmbrăcată doar în jupon nu fusese deloc nimerită. Odată cu naufragiul lui *Windhover*, Pen pierduse tot ce avea.

O auzi oftând în spatele lui, de parcă ar fi purtat pe umeri greutatea întregii lumi. În ciuda sforţărilor pe care le făcea în încercarea de a fi calm şi răbdător, Cam simţi cum începea să se înfurie. La naiba, doar Pen era mireasă! Trebuia să fie veselă. El nu-şi dădea seama ce simţea ea în acel moment, dar se vedea limpede că nu era veselă deloc.

Cam oftă şi el, recunoscându-şi înfrângerea. Cel puţin pentru seara aceea. Era o prostie să se aştepte la pasiune nebună din partea ei. Trecuseră doar câteva zile de când Pen scăpase cu viaţă dintr-un naufragiu, iar apoi fusese nevoită să accepte o propunere care îi schimbase viaţa din temelii. Şi, la urma urmei, el, Cam, nu era un barbar, în ciuda tensiunii şi, zvâcnetului din mădularul lui excitat. Putea să aştepte până când Pen avea să privească viitorul cu ceva mai multă seninătate.

— Eşti obosită, Pen. Trezeşte-te mâine la ce oră vrei. După aceea, îţi arăt casa şi împrejurimile.

Ea îl privi cu o neîncredere atât de mare, încât părea palpabilă.

— Asta-i tot?

Cam îşi îndreptă umerii şi se chinui să zâmbească. Dezamăgirea îi înţepa venele precum un acid.

— Ştiu că n-o să-ţi vină să crezi, dar eu sunt foarte fericit că te-ai căsătorit cu mine.

Spre mirarea lui, ochii ei negri scânteiară pentru prima oară în ziua aceea. Cam avu neplăcuta senzaţie că amânarea întâlnirii lor de dragoste o binedispusese. La fel de neplăcut era şi presentimentul că el avea să-şi petreacă noaptea nunţii alături de o carte şi de o sticlă de coniac.

— Ai dreptate, nu cred, dar preţuiesc galanteria ta.

— O să ajungi să crezi, cu timpul. De când ne-am regăsit, viaţa noastră a fost ca un uragan. Suntem amândoi tulburaţi şi nedumeriţi. Dar o să ne revenim. Cu bunăvoinţă şi bunătate, o să reuşim.

Expresia ei se schimbă, dar el era prea departe ca să poată să citească gândurile din imensii ei ochi.

La naiba, nu voia să se întoarcă în apartamentul lui! Şi, mai ales, nu voia să doarmă singur în patul mare şi rece.

Voia s-o ţină în braţe. Voia să urce scara spre paradis, aceea care i se dezvăluise de când o regăsise. Voia s-o sărute, s-o atingă şi să-i aprindă pasiunea. Şi, mai presus de toate, voia să alunece în trupul ei mlădios, iar plăcerea să-l facă să uite de orice altceva.

Se îndreptă spre uşă.

— Cam!

El nu se întoarse, în parte fiindcă nu ştia dacă ar fi putut şi reziste impulsului să se arunce pe ea, cu sau fără voia ei.

— Somn uşor, Pen!

— Cam, aşteaptă!

El se încruntă la uşa lustruită, din lemn de mahon, din faţa lui. Oare Pen îşi dădea seama că el era pe punctul de a ceda? Şi că intra într-un joc periculos?

Auzi un foşnet în spate. Covorul gros, cu un model asortat cu cel al tapetului, înăbuşea zgomotul paşilor.

Cam simţi că Pen ajunsese lângă el şi, drept urmare, i se ridică fiecare fir de păr de pe trup. N-o mai atinsese de când se întorseseră în Anglia, fiindcă se temuse să nu-şi piardă stăpânirea de sine şi să ajungă să-i ceară mai mult. Iar şovăiala ei îi arătase că, dacă împingea lucrurile prea repede şi prea departe, ar fi putut lesne să distrugă toată încrederea dintre ei.

O înduplecase să se mărite cu el. Pentru binele ei. Şi al lui. Cam nu putea să pretindă că o făcuse din altruism. Iar acum Pen, sau soarta nemiloasă, sau demonii din fundul iadului – îl făceau să plătească pentru egoismul de care dăduse dovadă.

Îşi strânse pumnii şi se întoarse. Ea stătea la un pas de el. Fiecare simţ din trupul lui era îndreptat doar spre ea. Îi adulmecă mirosul de violete.

— Ai nevoie de ceva?

Din pricina răsuflării grăbite, sânii ei împungeau

cămaşa de noapte transparentă. Doamne, ce tortură pentru el!

— Cred… Urmă o pauză chinuitoare, după care cuvintele ei se rostogoliră cu o grabă înfocată: Cred că trebuie să dorm alături de soţul meu.

Pen văzu cum tristeţea resemnată de pe faţa lui Cam fu înlocuită dintr-odată de o înflăcărare fără margini. Ea încă era încordată, în ciuda invitaţiei pe care o făcuse, dar inima îi tresări de bucurie în clipa în care Cam o trase spre ei. Apoi o luă în braţe şi o duse spre pat.

— Eşti sigură? vru el să ştie.

Nu-l mai auzise niciodată vorbind pe un ton atât de disperat, nici măcar în momentele de pasiune incandescentă de pe *Windhover*.

Înainte ca ea să poată să-i răspundă, el se aplecă şi o sărută însetat, de parcă rătăcise zile întregi prin deşert şi în sfârşit găsise apa, pe buzele ei. Ea îi întoarse sărutul, cu un fel de abandon disperat. Aroma bogată a coniacului se amesteca cu gustul şi mai puternic al gurii lui.

Cam o dorea ca amantă, nu ca soţie. Cam o dorea. Cam n-avea s-o iubească niciodată.

Asaltată de buzele şi de mâinile lui, abia mai reuşea să-şi amintească de ce contau toate astea. Singurul lucru care conta cu adevărat era disperarea nebună cu care el o atingea, de parcă era singură femeie de pe pământ.

Era condamnată. Dar acea condamnare era una a mângâierilor pasionale şi a sărutărilor fierbinţi, care o făceau să înoate în plăcere.

Cam o mai sărutase aşa pe *Windhover*, înainte să-i frângă inima cu acea propunere jignitoare. După momentele de atunci, dorinţa ameţitoare ar fi trebuit să-i fie familiară. Dar nu-i era. Se simţea de parcă nu mai fusese sărutată niciodată.

Lumea dispăru în întregime atunci când el o aşeză pe pat şi se lăsă peste ea, scoţându-şi halatul de catifea. Ea apucă să arunce o privire la trupul lui înalt şi zvelt, înainte ca el s-o cuprindă în braţe.

Ameţită de o emoţie copleşitoare, pe care n-o mai

simţise niciodată, Pen gâfâi atunci când greutatea lui se lăsă pe ea. Ca din reflex, picioarele ei se despărţiră ca să-i cuprindă şoldurile. Simţi pe pântec bărbăţia lui, care o apăsa, stăruitoare. Imensă. Poruncitoare. Inevitabilă.

Gura lui o devoră pe a ei, iar apoi Cam îi muşcă şi-i linse gâtul şi umerii. Îndepărtă, grăbit, materialul transparent, ca să-i sărute clavicula. Apoi o aruncă într-un vârtej tulburător de pasiune care nu mai îngăduia nicio pauză. Aşa că Pen se lăsă pradă dorinţelor lui. Nu voia să mai gândească. Voia doar să simtă.

Inima îi bătea atât de tare, încât nici nu mai auzi zgomotul făcut de cămaşa de noapte pe care el i-o sfâşie.

— Cam! exclamă ea, încercând să-şi acopere sexul şi sânii.

Totul se întâmpla nespus de repede. Nici nu apuca să se obişnuiască cu o senzaţie, că alta venea s-o copleşească.

— Lasă-mă să te văd, gemu Cam, privind-o cu ochii lui verzi, sclipitori. De când visez să te văd…

Ea ştia că visele lui erau legate doar de posesia pasională, dar n-avea cum să se apere de acea rugăminte înflăcărată. Tremurând, îşi dădu mâinile la o parte şi-şi îngropă degetele crispate în cearşafurile mototolite.

— Eşti atât de frumoasă, îi spuse el îngropându-şi capul între sânii ei.

Îi cuprinse sfârcul cu gura, iar Pen ţipă de plăcere. Fierbinte, dorinţa alerga prin ea, făcând-o să se zvârcolească. Cu mâinile tremurându-i, îl prinse de braţe şi-şi îngropă degetele în muşchii lui încordaţi. O mai împinsese o dată până la pragul acela de nebunie, dar în momentul de faţă răspunsul ei era mai puternic, mai profund. Abia putea să gândească. Era ca şi cum s-ar fi aflat într-un cuptor, cu Cam arzând-o până când ea avea să devină cenuşă. Iar asta, în timp ce îi şoptea cuvinte pe care şi le imaginase atât de des, în fanteziile ei.

„Eşti atât de frumoasă.”

„Eşti ca focul în braţele mele.”

„Te doream de atâta timp.”

„Te vreau. Te vreau. Te vreau.”

El se freca de pântecul ei, făcându-i sângele s-o ia raza. Simţea cum se apropia de o împlinire intensă. Mirosul de mascul excitat o copleşea. Intimitatea toridă o şoca, deşi, în imaginaţia ei, mâinile şi buzele lui îi atinseseră trupul de nenumărate ori.

O, ce lucruri nebune îi făcea! Se arcui şi îl muşcă de umăr, fiindcă voia să simtă şi el măcar o frântură din acea bucurie dureroasă. El tresări şi-i muşcă sfârcul atât de tare, încât o făcu să tremure precum zarurile din cupa unui jucător.

La fel ca în episodul de pe *Windhover*, asaltul lui senzual era aproape lipsit de tandreţe. Dar ea nu voia tandreţe. Chiar şi o urmă de gingăşie i-ar fi afectat prea mult sufletul singuratic.

El înălţă capul şi o privi orbeşte. Pupilele îi erau atât de mărite, încât ochii lui păreau la fel de negri precum ai ei. Iar pielea de pe faţă părea prea întinsă ca să mai poată să ţină în loc oasele dure şi rafinate: atât de bărbăteşti, atât de puternice, atât de nobile.

Excitarea ei păli pentru o clipă. Îl privi în ochi, pierdută, ştiind că avea să-şi amintească acel moment pentru tot restul vieţii. Căutătura lui arzătoare. Braţele lui puternice. Bărbăţia lui, apăsând greu pe pântecul ei. Vulnerabilitatea trădată de linia gurii. O vulnerabilitate pe care ea ştia că el o nega.

Şi mai văzu ceva, o revelaţie care o străpunse precum o sabie. Cu toată ardoarea lui Cam, în spatele privirii lui scăpărătoare se ascundea o anume răceală. Deşi voia ca Pen să i se supună întru totul, sentimentele de dincolo de patima lui fizică aveau să rămână pe vecie o taină cunoscută numai de el.

Apoi Cam îşi încordă şoldurile şi se cufundă în ea, iar Pen scoase un suspin sacadat, plin de durere.

*

Strigătul ei ascuţit străpunse aerul, dar era prea

târziu. În timp ce o pătrundea, Cam simţi membrana delicată rupându-se.

Îngrozit îşi dădu seama de adevăr. Se prăbuşi, rămânând cu totul nemişcat. Sub el, Pen încremenise, ţeapănă ca o scândură. Tot acel entuziasm ameţitor o părăsise în momentul în care el o pătrunsese.

Lui Cam nu-i venea să creadă. Şi îi era ruşine. Îngrozitor de ruşine. În el se dădea o luptă. Dar, în acelaşi timp, simţea o plăcere de neiertat, care îl ameţea.

— Pen? întrebă el, cu glas tremurat.

Detesta faptul că-i plăcea atât de mult să fie în ea. Şi că voia să rămână acolo. Cu o gingăşie stângace, îi dădu la o parte şuviţele umede care i se lipiseră de faţă.

— Pen, îmi pare rău.

Vorbele acelea erau pline de regret şi de dorinţă dezlănţuită.

— Termină ce ai început, îi ceru ea pe un ton gutural, pe care el nu i-l cunoştea. Pentru numele Domnului, termină.

Fiecare muşchi din trupul lui Pen se încordase, parcă până şi pielea ei îl respingea. Degetele i se încleştaseră precum o menghină pe braţele lui. Răsufla sacadat.

„La naiba, la naiba, la naiba!”

— Dar o să te rănesc, îi spuse el, plin de remuşcare.

— Mă răneşti deja, mârâi Pen, iar unghiile ei se înfipseră până la sânge în carnea lui.

Cam simţi că merita acea durere.

Se înşelase în chip atât de tragic, de fatal, de vătămător. De ce naiba ascultase toate acele minciuni ticăloase care se spuseseră despre ea? Tocmai el, care ştia atât de bine că nu trebuia să dea ascultare bârfelor.

Ca un laş, îşi îngropă capul în scobitura caldă dintre gâtul fi umărul ei. Făcuse ceva condamnabil, din cauza aroganţei, prejudecăţilor, prostiei şi dorinţei egoiste. Iar asta se adăuga la devoratoarea gelozie faţă de presupuşii ei iubiţi, care acum se dovedeau a fi fost doar pură închipuire.

Dar o dorise atât de mult, încât fusese orb la toate

semnalele care arătau lipsa ei de experienţă. La nervozitatea ei din timpul călătoriei. La violenta ei schimbare de dispoziţie, atunci când el îi ceruse să aibă o aventură împreună. Şi, mai presus de toate, la teama ei paralizantă din acea seară.

Înţelesese totul prea târziu.

Fusese atât de convins că Pen avusese o grămadă de amanţi!

Disperarea de a continua să facă dragoste îi înfierbânta sângele. Inima i se izbea de coaste. Fiecare încleştare fierbinte a trupului ei trezea îl el fiori de plăcere.

Mintea îi spunea foarte limpede că trupul ei se strânsese ca să-l respingă pe invadator. Mintea îi spunea că trebuia să se retragă, să implore iertare şi s-o lase în pace. Mintea îi spunea că ceea ce îi făcuse el lui Pen în acea noapte era greu de iertat vreodată.

Dar chiar şi aşa, şovăia. Trase în piept mirosul fierbinte, de excitaţie, al lui Pen. Mirosea a femeia pe care o sărutase, dar parcă diferit. Ca şi cum pe pielea ei s-ar fi deschis, dintr-odată, corole de crini şi de trandafiri. De parcă ceea ce îi făcuse el adusese o schimbare profundă în ea, dincolo de ciocnirea pasională şi dureroasă a trupurilor lor.

Focul trosnea de parcă voia să puncteze suferinţa din oftatul ei. Undeva, afară, o pasăre de noapte slobozi un ţipăt ascuţit şi melancolic, precum acela pe care îl scosese ea în clipa în care el o pătrunsese.

Treptat, Pen îi dădu lui Cam ceea ce el aştepta. Rigiditatea ei şocată se înmuie. Dar atât de puţin, încât, dacă n-ar fi fost foarte atent la ea, nu şi-ar fi dat seama.

Pen ieşise cu totul din transa amoroasă de mai înainte, însă nici nu mai era atât de tensionată încât să pară că s-ar fi rupt în bucăţi la cea mai mică mişcare a lui Cam.

Cu fiecare muşchi din el urlând de dorinţa eliberării, Cam se ridică pe braţe. Deschise ochii şi o văzu muşcându-şi buza ca să-şi înăbuşe protestul faţă de mişcarea lui. La naiba, ştia că o rănea. Vinovăţia tăia în el precum o lamă.

Pen se uita în sus, la baldachinul brodat cu unicornii auriţi ai emblemei familiei Rothermere. Lacrimile i se prelingeau pe la coada ochilor, umezindu-i părul negru, care o înconjura ca un vălătuc încâlcit de fire de mătase. Pe fundalul obrajilor cenuşii, buzele ei păreau uluitor de roşii, umflate din pricina sărutărilor lui.

— Pentru numele Domnului, termină odată. Vreau să se termine!

— Draga mea…

Cam nu reuşi să mai zică nimic. După felul în care se purtase, simţea că nu mai avea dreptul să-i spună cuvinte de alint. Buzele lui se lipiră de ale ei, în ceea ce voia să fie un sărut de alinare. Dar dorinţa îl învinse şi-şi adânci sărutul. Gura ei avea gust de lacrimi.

Doamne, ce porc era! Se strădui, dezgustat, să se ridice deasupra dorinţei de a termina.

Cu grijă, se retrase. Sexul ei strâmt făcea ca fiecare milimetru să fie chinuitor şi captivant. Apoi, cu multă atenţie, Cam intră din nou în ea. Îi auzi geamătul înăbuşit, de surpriză. Pen nu se mai încorda în faţa invaziei, dar Cam observă că făcea eforturi mari ca să-şi ascundă reacţiile.

„Penelope, curajoasă ca întotdeauna.”

El se mişcă din nou, cu blândeţe, deşi nevoia de a ejacula îi ameninţa toate bunele intenţii. Îşi puse o mână sub genunchiul ei şi i-l ridică, pentru a-şi uşura pătrunderea.

Se retrase din nou. Apoi intră iar, cu grijă. Fu răsplătit cu un oftat care voia să însemne că, de data asta, Pen simţea altceva decât durere.

Continuă s-o pătrundă, disperat să-i provoace măcar un pic de plăcere, ca să se mai spele, cât de cât, de vinovăţie. Dar, cu fiecare secundă, îşi pierdea controlul.

Cu un geamăt prelung, intră în ea şi-şi lăsă sămânţa în pântecul virgin al soţiei lui.

Capitolul 19

Trupul lui Cam îl încrustase pe al ei în saltea. Şocul trecuse, dar fiecare răsuflare îi amintea lui Pen că el nu fusese blând. Încă nu-i venea să creadă că tot acel crescendo pasional se încheiase cu o intimitate atât de ciudată.

Uimirea îi ţinea la distanţă toate celelalte emoţii. Deşi resentimentul, părerile de rău, dezamăgirea, tristeţea şi confuzia planau totuşi asupra ei.

Încercă să găsească un sens celor întâmplate. Îşi închipuise mereu că el era un iubit atent, care ştia cum să-i provoace plăcere unei femei. Ba chiar se temuse că avea să-i placă prea mult şi să ajungă să fie şi mai prinsă în vraja lui.

Totuşi, preludiul de dinaintea invaziei oribile a lui Cam fusese nemaipomenit. Mai ameţitor decât cel de pe iaht. Mai plăcut decât orice altceva trăise în viaţa ei.

Dacă preludiul fusese atât de uluitor, Pen crezuse că actul în sine urma să fie şi mai minunat. Dar apoi el intrase în ea. Iar acea unire a lor nu-i provocase nicio plăcere lui Pen. Ceea ce părea atât de nedrept, mai ales că la un moment dat ea reuşise să se ridice deasupra neplăcerii, numai că el se grăbise şi terminase totul foarte brusc.

Se sili să se uite la Cam şi de îndată îi păru rău că o făcuse. Pentru că sufletul îi fu străbătut de o durere ciudată. Cam arăta cu totul devastat şi se vedea în ochii lui verzi că se dispreţuia pentru ceea ce făcuse.

— Pen, îmi pare atât de rău, şopti el dintr-odată, iar apoi îi sărută fruntea cu o duioşie care îi zdrobi inima în bucăţi.

Gingăşia lui era cu mult mai dureroasă decât fusese posesia lui. Pen se simţi fără apărare în faţa acelei blândeţi.

El ieşi din ea, iar trupul lui Pen tresări de durere. Însă, în chip prostesc, atunci când el se retrase şi se prăbuşi lângă ea cu un geamăt plin de nefericire, ei îi era deja dor de atingerea lui.

— Era datoria mea, spuse ea, calm.

Acum, că durerea dispăruse, Pen simţea o nelinişte adâncă, ca şi cum Cam ar fi ţinut-o suspendată undeva în aer şi n-ar fi putut să se hotărască dacă s-o salveze sau s-o lase să se prăbuşească.

— Ar fi trebuit să fie mai mult decât atât, îi spuse el, cu părere de rău în glas. M-am purtat ca un nerod neîndemânatic.

— O să-mi treacă.

Cu fiecare minut, durerile ei se potoleau. Cele ale trupului, cel puţin.

— Pen, nu e nevoie să fii bravă. Nu pot să îndur asta. De ce naiba nu mi-ai spus că eşti virgină? o întrebă el cu glas tremurat.

— Şi de ce ai fi crezut că nu sunt? îl întrebă Pen, la rândul ei, iar apoi se simţi cuprinsă de ruşine. Pentru că te-am lăsat să mă atingi atunci, pe iaht, nu-i aşa?

Cam tăgădui printr-o grimasă care îi schimonosi faţa.

— Nu!

Ea îl privi stăruitor, întrebându-se ce anume îşi închipuise Cam despre ea. Bănuielile o îmbolnăveau. Se uită în altă parte şi bombăni:

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— O să trebuiască să vorbim, la un moment dat, îi spuse el, implacabil.

— Da, numai că... nu acum.

Chiar şi în starea de supărare şi de istovire în care se găsea, Pen îşi aminti cum el îi ceruse să-i fie amantă. Probabil că îşi închipuise că femeia alături de care călătorea era o seducătoare de proporţii biblice.

Deşi nu-l putea compara cu plăcerea pe care o găsise în sărutările şi mângâierile lui Cam, Pen nu putea să spună că detestase întru totul actul sexual în sine. Îşi dorea cu disperare să fi ştiut mai multe despre ceea ce făceau bărbaţii şi femeile atunci când făceau dragoste.

După toate conversaţiile deocheate la care asistase în saloanele de pe continent, trăise cu senzaţia că ştia, cât de cât, cum se petreceau lucrurile. Dar niciuna dintre acele

discuţii nu făcuse vreo referire la realitatea brutală a modului în care mădularul unui bărbat se împinge în pasajul strâmt al unei femei.

Se uită la baldachin. N-avea cum să mai privească vreodată unicornii Rothermere fără să-şi amintească cum o posedase Cam şi cum devenise, pe viaţă, ducesă de Sedgemoor.

— Ar trebui să te întorci în camera ta.

Se ridică pe perne şi-şi trase cearşaful peste ea. Zăcând goală lângă Cam, se simţea de parcă ar fi fost victima unei jertfe ritualice. Tresări. O durea între picioare şi se simţea lipicioasă.

El îşi puse braţul peste ochi. Pen nu-şi dădea seama dacă se pregătea să se culce, sau dacă, pur şi simplu, încerca să se ferească de mireasa nemulţumită de lângă el.

Doar că mireasa nemulţumită nu se putu abţine şi contemplă superbul trup de bărbat de lângă ea. Lung, zvelt, puternic. Cu pieptul acoperit de un păr care se mai regăsea şi… acolo jos.

Tot privindu-l astfel pe Cam, Pen simţi furnicături în locuri de pe trup pe care şi le crezuse amorţite pe vecie. Apăsarea dintre picioarele ei, până atunci neplăcută, deveni fierbinte şi intensă.

Începu să se întrebe dacă actul acela era mereu la fel.

— Chiar vrei să fii singură? o întrebă el pe un ton obosit şi măsurat, de parcă ar fi fost alt om decât seducătorul pasional de mai devreme. Plec, dacă vrei, dar trebuie să repar nişte lucruri şi n-am cum să mă descurc din spatele uşilor închise.

— Bine, atât timp cât nu trebuie s-o facem din nou, îi răspunse ea cu răceală, îndreptându-se spre marginea patului.

— Eşti în siguranţă, o linişti el, posomorât.

Fără să-şi ia braţul de pe ochi, o prinse, cu cealaltă mână, de încheietură. Ea se încordă, dar cum strânsoarea lui era destul de slabă încât să se poate elibera oricând, nu îi îndepărtă mâna.

— Nu mă simt în siguranţă.

Gura lui expresivă, care se vedea de sub antebraţ, se strânse.

— Dar te simţeai mereu în siguranţă cu mine.

— Asta era… înainte.

Oftând, el îşi coborî braţul şi o eliberă. În clipa în care el o pătrunsese, Pen îi văzuse expresia care i se întipărise pe faţă. Părea gata să-şi ia singur zilele, ca să nu se mai obosească altcineva să-l şteargă de pe faţa pământului. Iar acum arăta de parcă îşi pierduse cea din urmă şansă la fericire.

Inima ei tresări dureros, într-un impuls tipic femeiesc de a-i ostoi necazul.

Dar îşi învinse nevoia de a-l lua în braţe. Ce mângâiere îi oferise el atunci când o folosise într-un chip atât de nemilos? Iar apoi, la sfârşit, o lăsase de izbelişte.

— Pot să-mi cer iertare din nou, Pen, îi spuse el, sumbru.

Ea îi ocoli privirea încărcată de tristeţe ce izvora din ochii de culoarea jadului. Privi în jos, spre degetele ei care se strângeau spasmodic pe aşternuturi.

— Nu e nevoie.

Se lăsă din nou tăcere, iar ea simţi salteaua mişcându-se, fiindcă el se rostogolea spre margine, ca să se dea jos din pat. Pen ar fi trebuit să se bucure să-l vadă plecat, însă ceva din ea tânjea ca el să mai stea, să încerce s-o convingă. Nu, nu să facă… acel lucru. Dar ea s-ar fi bucurat dacă el s-ar fi străduit, măcar un pic, să îndrepte lucrurile.

O, Doamne, în ce hal ajunsese. Voia ba una, ba alta. Nimic n-avea sens. După ceea ce-i făcuse Cam, ar fi trebuit să nu-şi mai dorească să-l vadă vreodată. Oricât de nepractică ar fi fost o asemenea idee, având în vedere ceremonia nupţială ce tocmai avusese loc.

Era aproape la fel de furioasă pe ea însăşi aşa cum era pe Cam.

Ceea ce n-o împiedică să-l petreacă din priviri pe când el se îndepărta. Văzut din spate, Cam era la fel de impunător precum arăta şi văzut din faţă. Era tabloul viu al

mândriei, chiar şi după ce orgoliul lui fusese zdrobit de faptul că nu reuşise să-şi satisfacă mireasa. Avea umeri puternici şi largi. Spate drept şi musculos. Fese ferme.

La fel ca ea, purta, încă, urmele naufragiului. Tot felul de cicatrici şi de vânătăi, precum cea mare şi purpurie care i se întindea pe coaste. Furia lui Pen se mai potoli, chiar dacă dezamăgirea îi rămase. Oricât de dezastruoasă fusese noaptea nunţii lor, omul acela aproape că murise ca s-o salveze pe ea.

Se aştepta ca el să se îndrepte spre apartamentul lui, însă, în loc de asta, coti şi intră în luxoasa cameră de baie. Nemulţumită, Pen se îndreptă pe perne. Dacă voia să se spele, nu putea s-o facă la el în baie?

Cam ieşi purtând în mâini un lighean şi un prosop. Un alt prosop îi acoperea şoldurile înguste. Trase lângă pat o măsuţă de lemn de mahon şi aşeză ligheanul pe ea. Se întoarse şi, cu o mână, luă halatul roşu şi se acoperi.

— Întinde-te, îi spuse el cu glas scăzut.

— De ce? îl întrebă ea, bănuitoare.

— O să te fac să te simţi mai bine.

Ea îşi înghiţi câteva vorbe despre cât de bine s-ar fi simţit în absenţa lui. Oricum, nu era adevărat. Pe măsură ce durerile fizice îi dispăreau, Pen se simţea singură, tristă, şi avea nevoie disperată de blândeţe. Chiar dacă de blândeţea bărbatului care o rănise.

Foarte delicat, el îi descleştă mâinile de pe aşternuturi şi i le trase în jos, dezvăluindu-i goliciunea.

În seara aceea, Pen se blestemase de câteva ori, în gând, pentru prostia de care dăduse dovadă. Se mai blestemă o dată fiindcă nu-i trecuse prin cap să-şi pună pe ea altă cămaşă de noapte cât timp el fusese plecat.

Se purtase ca o nebună, iar acum, fiindcă îl lăsa s-o dezgolească, se socotea o nebună lipsită de ruşine.

— Lasă-mă în pace, îi ceru, agăţându-se zadarnic de cuvertură.

— Pen, o să-ţi facă bine să te spăl. Promit, doar te spăl.

Impulsul de a se strânge în ea şi de a se ascunde de

ochii lui era foarte puternic. Dar ceva de pe faţa lui îi spunea că, dacă o făcea, avea să-l rănească şi mai tare decât atunci când îi spusese că nu se mai simţea în siguranţă alături de el. Din nou, îşi blestemă îngăduinţa.

— Bine, spuse ea cu reticenţă, întinzându-se.

Îl privi cum înmuia prosopul şi cum îl ridica peste pântecul ei. Înainte s-o atingă, îl apucă de mână.

— Asta nu înseamnă că te-am iertat.

Privirea lui se repezi s-o întâlnească pe a ei, iar Pen citi în ea o remuşcare adâncă. Din păcate, părerile de rău nu i se păreau a fi o temelie durabilă pentru o căsnicie.

— Pen, lasă-mă să fac asta, îi ceru el, fără să încerce să se desprindă din strânsoarea ei. Te rog.

Nu reuşi să rămână insensibilă în faţa umilinţei atât de puţin potrivite cu firea lui Cam. Fără tragere de inimă, îi eliberă mâna. El luă gestul drept o permisiune de a continua.

Cu multă grijă, începu s-o spele. La început, pe gât şi pe braţe. Pen tresărea de fiecare dată când el îi atingea vreuna dintre vânătăile cu care se alesese după calvarul care urmase scufundării iahtului.

Trebuia să rămână nepăsătoare la atingerea lui Cam, însă pielea o furnica ori de câte ori prosopul umed şi cald ştergea sudoarea acelei nopţi şi, trebuia să recunoască, şi o mare parte din amărăciunea ei.

Atunci când Cam îi trecu prosopul peste pântec, fiecare muşchi i se strânse. În momentul în care ajunsese la sâni, ea deja răsufla sacadat. El nu zăbovi, dar atingerea îi întări lui Pen sfârcurile de parcă tocmai ieşiseră din gura lui.

Pen începu să se îngrozească de reacţiile trupului ei, care o făceau să se simtă de parcă băuse prea mult vin roşu.

Metodic, el se mută cu spălatul spre picioarele ei, atingându-i cu prosopul coapsele şi genunchii, gambele şi tălpile. Gestul părea un fel de seducţie lentă, deşi ea îl surprinse tresărind la vederea sângelui de pe coapse.

Cam scufundă iar prosopul în apă, iar apoi îi despărţi picioarele. Ea scoase un geamăt uşor, de neplăcere.

Încet, el îşi înălţă capul şi o privi ca prin ceaţă. Se cufundase atât de tare în ceea ce făcea, încât parcă uitase ce se întâmpla dincolo de pielea pe care o spăla.

— Ai încredere în mine, Pen.

Ea îşi muşcă buza. Avusese încredere în el mai devreme şi nu se alese decât cu durere, mai ales sufletească. Îşi lăsă picioarele să se depărteze, deşi nimeni nu-i mai văzuse vreodată locul acela dintre coapse. El spălă temeinic fiecare centimetru de piele, ostoindu-i durerile şi înţepăturile. Blândeţea lui îi făcu inima să se strângă.

Îşi înăbuşi un nou geamăt, care de data asta nu mai era deloc unul de neplăcere. Deşi intimitatea aceea era mai stânjenitoare decât orice altceva simţise ea vreodată. Cum putea, oare, trupul ei să răspundă în felul acela? După ani întregi în care îşi închipuise cum avea să primească un bărbat în patul ei, cum avea să-l primească pe acel bărbat în patul ei, Pen ştia acum ce se întâmpla într-o atare împrejurare. Durere. Ruşine. Părere de rău. Neputinţă.

Cu toate astea, cu fiecare atingere, Cam îmblânzea amintirile neplăcute şi îl înlocuia pe „N-o să se mai întâmple niciodată” cu „Poate că da”.

Îngrozită, îl privi storcând prosopul. Îi fusese teamă că pasiunea lui o umpluse de sânge. Dar se linişti văzând că apa se colorase doar puţin în roz.

În cele din urmă, acea tortură, care se transformase în atracţie primejdioasă, se încheie. Cam aruncă prosopul în apa deja rece şi încetă cu atingerile.

Pen simţea cum tăcerea îi rodea nervii, dar nu reuşea să scoată niciun cuvânt, niciun sunet din gâtlejul sugrumat de lacrimi. Iar, de data asta, nu erau lacrimi de durere. Ci de neputinţă, fiindcă, orice i-ar fi făcut Cam, ea tot îl iubea. Şi avea să-l iubească mereu. Grija lui nu făcea decât să pună şi mai bine în lumină faptul că viaţa ei urma să fie un chin până la moarte, alături de bărbatul acela care n-o iubea.

Spălatul lent, asemănător unui ritual, îl liniştise. Aşa cum o liniştise şi pe ea. Maxilarul lui nu mai părea sculptat în piatră, iar liniile din jurul gurii şi ochilor i se destinseseră.

Se aplecă spre ea. Pen crezu că voia să-i ureze noapte bună. Atmosfera dintre ei devenise ciudat de curtenitoare.

Dar el îşi coborî şi tot coborî capul.

Înainte ca ea să se gândească să se mişte, el îşi aşeză buzele pe stomacul ei acoperit cu piele pală, chiar deasupra ombilicului. Pen simţi atingerea caldă şi umedă a sărutului. Pielea i se strânse, deşi sărutul acela fusese mai degrabă un omagiu decât o invitaţie senzuală.

Întrebările năvăliră pe buzele lui Pen, dar rămaseră nerostite. El se ridică şi luă vasul. Mândria şi nedumerirea o împiedicau să-i ceară să rămână. În timp ce îl privea îndepărtându-se, ea se simţi îngrozitor de singură. Dar nu atât de singură încât să-l lase să-i folosească din nou trupul.

Cam ieşi din încăpere, dar lăsă uşa întredeschisă. Un gest menit să liniştească, precum cel al părintelui care lasă o lumânare aprinsă în camera întunecată a unui copil. El ghicise, probabil, că Pen nu se simţea în largul ei în acel dormitor imens.

Se strădui să se ridice în picioare. Avea nevoie de o cămaşă de noapte.

Ieşind din camera de toaletă, îmbrăcată într-un neglijeu seducător care îi aparţinuse răposatei ducese, Pen îl găsi pe Cam sprijinit de unul dintre stâlpii sculptaţi, de lemn de stejar, ai patului. Încă mai avea halatul pe el şi părea calm.

Poate că venise să-i spună noapte bună. Apoi ea băgă de seamă vinul roşu şi paharele de pe măsuţa de toaletă. Având în vedere cele întâmplate după ce băuseră coniac, vinul nu dădea deloc o notă de bun augur atmosferei.

Pen se opri atât de brusc, încât neglijeul de mătase albastră îi alunecă de pe umăr.

— Ce vrei, Cam?

El străbătu camera şi turnă vin. Se întoarse şi-i întinse un pahar.

— Cred că am făcut totul cât se poate de greşit.

Ea se încruntă, nedumerită.

— Încerci să spui că trebuia să mă îmbeţi înainte să te vâri în patul meu?

În ciuda atmosferei încordate, el zâmbi.
— Nu.
Ea îl scrută, bănuitoare.
— Atunci, ce vrei să spui?
El făcu semn spre cele două fotolii de lângă şemineu.
— Vreau să spun că trebuie să discutăm, nevastă!

Capitolul 20

Cam văzu că Pen devenea din ce în mai îngrijorată, dar măcar părea dispusă să-l asculte. Se aşeză în fotoliu cu aerul aprig şi senzual al unei zeiţe. Părul negru îi cădea pe umeri. Neglijeul albastru, cu o croială de tunică grecească, punea în lumină frumuseţea aproape nepământeană a soţiei lui.

În lumina focului, Cam văzu că ea avea o urmă roşie pe claviculă, chiar sub locul în care pulsul îi bătea ca un ciocan. Iată, în felul acela o marcase ca fiind a lui. Dorinţa îl chinuia deja, însă îşi înăbuşi orice impuls de a-şi forţa norocul. Mai devreme tocmai asta făcuse, iar rezultatul fusese catastrofal. Îşi aminti, cu vinovăţie, de sângele de pe coapsele ei. De ţipătul ei atunci când o pătrunsese, ţipăt care încă îi mai răsuna în urechi.

Acum îl privea de parcă se aştepta să se năpustească asupra ei.

— Îmi pare rău, Pen. Dar trebuie să stăm de vorbă.

Ea îşi ridică bărbia şi se uită la el.

— Presupun că vrei să-ţi ceri iertare din nou.

El îşi trase un scaun lângă şemineu, aproape de ea, dar la o distanţă care să n-o facă să se simtă încolţită. Apoi se aşeză şi gustă din vin. Licoarea îi umplu gura de o aromă năvalnică, bogată şi pătrunzătoare, însă care nu se putea compara cu cea a sărutărilor lui Pen.

Sub calmul aparent al lui Cam se învolbura o furtună de emoţii. Era furios pe el însuşi. Plin de scrupule faţă de felul în care se purtase. Speriat că n-avea cum să se

revanşeze vreodată pentru ceea ce făcuse. Surprins că acea femeie frumoasă şi senzuală rămăsese neatinsă, până la el.

— Ar ajuta la ceva? o întrebă.

— Probabil că nu.

Cam tresări pe dinăuntru.

— Ai trăit mult timp departe de Anglia.

— Şi ce legătură are asta cu cele care s-au întâmplat între noi astă-noapte?

Cam văzu că ea se înfuriase. Dar el mai degrabă ar fi vrut s-o vadă astfel, decât plânsă şi îndurerată din cauza lui.

— Presupun că ştii că au existat tot felul de bârfe, îi spuse el.

Ea nu păru îngrijorată. O, Doamne, ce bine ar fi fost să poată şi el să fie atât de nonşalant în faţa bârfelor precum erau cei din neamul Thorne!

— Din când în când, câte cineva îmi mai scria că auzise anumite lucruri pe seama mea. Dar nu înţelegeam de ce le-ar fi păsat de mine celor din societatea engleză. Nici măcar n-am avut parte de vreun debut în lumea mare.

— Tocmai asta te face să fii şi mai interesantă. Eşti un mister pentru ei. O fată dintr-o familie nobilă, care mai degrabă preferă să scandalizeze un întreg continent decât să-şi facă debutul în societate şi să-şi găsească un soţ. Delăsarea lui Peter şi aventurile lui Harry au ţinut numele de Thorne pe buzele tuturor. Escapadele tale n-au făcut decât să condimenteze tot amestecul.

Ea sorbi din vin.

— N-au existat escapade.

El o privi cu atenţie.

— Dar haremul din insula Grand Turk?

Ea păru uimită.

— Ce-i cu el?

Timp de ani întregi, poveştile bizare despre aventurile lui Pen îi stârniseră lui Cam atât supărarea, cât şi curiozitatea. Iar, de când o reîntâlnise pe protagonista lor, zvonurile acelea se transformaseră în pură tortură.

— Nu face pe amuzanta!

— Dar nici nu încerc. O femeie e mai în siguranţă într-un harem decât într-o mănăstire de călugăriţe. În afara sultanului şi a eunucilor, un harem e un refugiu în care nu există decât femei.

— Dar ce zici de aventura ta cu contele Rosario?

O aventură care nu avusese loc niciodată, îşi dădu seama Cam. Ea îi aruncă o privire duşmănoasă.

— Contele are cel puţin şaptezeci de ani.

— Dar aţi călătorit împreună săptămâni întregi.

— M-am alăturat unui grup de oameni de ştiinţă, ca să vizitez săpăturile arheologice de la moşia lui Rosario, de lângă Palermo. Cum vremea era rea, contele a fost amabil şi m-a invitat să călătoresc în trăsura lui. El nu putea să călărească, din cauza artritei.

Cât îl mai chinuise pe Cam gândul la contele acela! Acum, Rosario se profila în imaginaţia lui doar ca un bătrân şoarece de bibliotecă.

— Dar prinţul Castrodolfo? E tânăr. Iar voi doi aţi petrecut o noapte împreună, în Apenini.

Furia lui Pen se transformă în amuzament.

— Da, e tânăr, la cei treisprezece ani ai lui. Lumea îl socoteşte un tocilar. Iar maică-sa nu prea are speranţe să-l vadă însurat, fiindcă nu reuşeşte deloc să-i trezească interesul pentru fete.

— Dar Goya? S-a auzit că te-a pictat dezbrăcată.

Ideea că un alt bărbat se desfătase cu goliciunea ei superbă îl făcuse livid. Ştia că era o reacţie foarte primitivă din partea lui, dar, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, ori de câte ori se uita la femeia aceea, inima lui nu spunea decât: „E a mea, a mea, a mea, doar a mea”.

Obrajii ei se rumeniră.

— E un mare artist.

Cam începea să se simtă ca un profesor care luase la întrebări un elev obraznic.

— Deci zvonul e adevărat?

— Mi-a jurat că n-o să arate nimănui tabloul acela. Îl cred.

— Dar Sir Andrew Melton?

Pen râse dispreţuitor.

— Ei, mama acestui domn chiar că nu mai are absolut nicio speranţă să-i trezească vreodată interesul pentru femei.

Vocea ei deveni mai ascuţită.

— Probabil că ai fost şocat că te-am refuzat, pe iaht, având în vedere impresia ta că aş fi împărţit patul cu fiecare bărbat din Europa. Şi cu câţiva din Asia.

Auzindu-i acuzaţiile, lui Cam îi veni să intre în pământ de ruşine.

— Nu mă gândeam chiar la atât de mulţi. Cu siguranţă că pe câţiva dintre ei i-am luat serios în considerare.

— Însă văd că ai ţinut bine minte *toată* lista presupuşilor mei iubiţi.

O altă lovitură drept la ţintă, din partea ei.

— Da, însă doar pentru că ne cunoşteam de când eram copii. Era prea ruşinat ca să poată recunoaşte cât de gelos fusese pe aşa-zişii ei iubiţi. Mai ales că de Camden Rothermere nu se arătase deloc interesată.

Buzele ei se strânseră.

— Dacă escapadele mele sunt atât de faimoase, atunci nimeni nu te-ar fi socotit un ticălos dacă nu te însurai cu mine. S-ar fi considerat că ţi-am dat ceea ce le mai oferisem şi altor sute de bărbaţi.

— Au existat o mulţime de ducese desfrânate.

Pen simţi amărăciunea din tonul lui, iar înverşunarea ei se domoli.

— Cam, nu orice femeie e ca mama ta.

— Tu nu eşti.

Răceala ei reveni.

— Dar ai crezut că sunt.

— Nu, niciodată, îi spuse el cu ardoare. Fiecare faptă a mamei mele a fost o trădare. A soţului. A rangului. A familiei.

— Habar n-aveam că oamenii mă credeau o asemenea desfrânată. Te-ai sacrificat şi m-ai luat în

căsătorie ca să-mi salvezi buna reputaţie. Iar acum descopăr că nici măcar n-aveam o bună reputaţie care să fie salvată.

Indignarea i se mai potolise, dar părea din ce în ce mai nefericită şi mai obosită. Cam îşi dădu seama că trebuia s-o lase să se culce – fără el. Însă ştia că Pen urma să-şi reconstruiască repede apărarea. Iar el avea nevoie să ajungă cât mai repede la adevăr.

— Nu uita că şi eu mi-am păstrat buna reputaţie. Un bărbat care îşi seduce prietena din copilărie, iar apoi o lasă pradă scandalului, nu e de iertat.

Ea îi zâmbi trist.

— Chiar dacă prietena aceea e cam depravată?

— Eşti totuşi o Thorne.

— Acum sunt o Rothermere, spuse ea, şi fu limpede că asta nu-i plăcea deloc.

Şi de ce i-ar fi plăcut? Îşi părăsise pentru totdeauna viaţa de femeie independentă, ca să trăiască alături de un bărbat care o tratase ca pe o prostituată.

Cam simţi cum remuşcările făcură ca stomacul să i se strângă din nou. Oftă şi-şi trecu mâna prin păr.

— La naiba, Pen, ai douăzeci şi opt de ani. Timp de nouă ani, ai trăit sub supravegherea total nepotrivită a unei mătuşi excentrice. Ca să nu mai spun că orice bărbat de pe lumea asta te-ar dori. La ce naiba să mă fi aşteptat?

În ochii ei licări o undă de amuzament sumbru.

— Nu mai fi atât de mofturos, Cam. Cei mai mulţi dintre bărbaţi sunt încântaţi să descopere că nevasta lor e virgină.

Cam simţi cum se înroşea.

— Poate că da, dar nu în aceleaşi împrejurări în care m-am aflat eu.

— Bietul de tine, bombăni ea, sarcastic.

— Ai tot dreptul să fii supărată. Nu există nicio scuză pentru purtarea mea. Ar trebui să mă târăsc în genunchi şi să cerşesc îndurare. Însă suntem împreună pe viaţă şi trebuie să ajungem la o înţelegere.

Expresia ei deveni cinică.

— Ca să poţi să mă atingi din nou.

O, Doamne, Pen vorbea despre amorul fizic ca şi cum asta ar fi fost pedeapsa capitală.

— Vrei să-mi interzici să mai vin în patul tău?

— Ţi-am făcut jurăminte în biserică, îi spuse ea răsucind paharul de vin între degete.

Vorbise pe acelaşi ton resemnat pe care îl folosise şi atunci când spusese că asta era datoria ei. Cam se simţi cuprins de dezamăgire. Dar la ce putea să se aştepte după ce încercase s-o cucerească purtându-se atât de brutal?

— Dacă faci asta din obligaţie, atunci patul nostru conjugal o să fie un loc rece. Şi cred că putem să ne descurcăm mai bine de atât.

— Eşti optimist, oftă ea, simţind cum rezistenţa o părăsea încetul cu încetul. Cam, poţi să-mi dai un pic de timp? Cu siguranţă că nu trebuie să hotărâm totul în seara asta. A fost o zi lungă şi grea.

Din nou, sentimentul de vinovăţie îl săgeta adânc. Ultimele luni fuseseră lungi şi grele. Pen îşi pierduse şi mătuşa, şi fratele, şi fusese ea însăşi în pericol de moarte de câteva ori. Cam se ridică s-o ia în braţe, dar îşi dădu seama că, probabil, îmbrăţişarea lui era ultimul lucru pe care ea şi-l dorea. Aşa că se aşeză la loc şi-i aruncă o căutătură plină de nemulţumire.

O soţie se dovedea a fi mult mai complicată decât orice amantă. Dintr-odată, Cam simţi milă faţă de sultan, care avea sute de soţii.

Dar amuzamentul lui de moment păli pe loc, căci văzu expresia sumbră de faţa ei.

— Pen…

Ea ridică mâna.

— Nu încă.

Trebuia să se mulţumească şi cu atât. Noaptea nunţii fusese al naibii de complicată.

Capitolul 21

După cină, Cam îşi însoţi soţia la etaj. De o zi şi jumătate, era un bărbat căsătorit. Însă experienţa asta n-avea nimic a face cu aşteptările lui.

Pentru început, îşi ţinuse mâinile acasă. Să fie lângă Pen şi să nu poată s-o atingă – deşi avea tot dreptul moral şi legal s-o facă – fusese o tortură pe care nu i-o dorea nici celui mai mare duşman.

Se trezise în zori, simţindu-se singur şi nefericit, precum un câine care tocmai primise un şut. Şi bolnav de vinovăţie pentru că o rănise atât de rău pe Pen.

La micul dejun, spre uimirea lui, întâlnise o străină. Femeia aceea liniştită şi reţinută nu era soţia lui. Pen era impulsivă şi încăpăţânată, gata să împuşte un bărbat dacă se socotea nedreptăţită. Însă în dimineaţa aceea juca rolul ducesei perfecte. Femeia care îl privea peste bolul cu marmeladă ar fi putut la fel de bine să fie Lady Marianne.

Iar Cam fierbea.

Îi venise s-o smulgă de pe scaun şi să-i răvăşească bine de tot ţinuta aceea perfectă. Iar apoi s-o întindă pe masă şi să-i facă lucruri care l-ar fi îndreptăţit pe majordom, dacă le-ar fi văzut, să-şi părăsească slujba.

Dar se stăpânise. Deşi era o tortură să se afle în aceeaşi încăpere cu ea.

Singura alegere logică, dată fiind rezerva soţiei faţă de compania lui, ar fi fost să-şi dedice ziua rezolvării multelor probleme care se acumulaseră câtă vreme fusese plecat. Deci, de ce se trezise prezentându-i lui Pen fiecare colţişor din imensa reşedinţă ducală? Drept răsplată, ea îl tratase cu un interes politicos. Nu-i spusese niciun moment că se purta ca un nerod şi nici nu protestase la vreo remarcă mai acidă de-a lui. Cam începuse să se întrebe dacă nu cumva întâmplările din noaptea nunţii îi afectaseră lui Pen şi mintea.

Iar acum, nedumerit, nefericit şi ruşinos de excitat, o urma în apartamentul ei.

Pen se întoarse spre el cu o expresie uimită, dar politicoasă, pe care Cam n-o mai văzuse niciodată la ea.

— Excelenţă, ce faceţi?

Cam o fulgeră cu privirea.

— De ce naiba îmi vorbeşti cu „Excelenţă”? Mă strigi „Cam” de când eram copii.

Ea se înroşi.

— Cum doreşti. Dar aş vrea totuşi să ştiu ce faci aici.

Cam trânti uşa în urma lui.

— Mă bag în pat cu nevastă-mea.

Ochii ei se măriră, îngrijoraţi.

— Acum?!

În timp ce păşea spre ea, Cam îşi smulse lavaliera de la gât şi o aruncă pe podea.

— Acum.

— Ai spus că mă laşi să mă gândesc.

Era limpede că el nu trebuia să se aştepte la vreo primire călduroasă.

— Şi ai făcut-o?

— Ce să fac?

Nerăbdător, îşi descheie nasturii de argint ai vestei de mătase.

— Te-ai gândit?

Ea se încruntă ca şi cum nu-l credea în toate minţile.

— Bineînţeles că m-am gândit.

Cam îşi lăsă vesta să cadă pe podea.

— Perfect. Nu e nevoie să-ţi chemi camerista. O să te dezbrac eu.

În sfârşit, Pen îl înfruntă.

— De ce faci asta?

Zâmbetul lui deveni batjocoritor.

— Draga mea, poate că eşti inocentă, dar nu eşti chiar atât de inocentă.

Ea îşi ridică bărbia şi îl privi de parcă tocmai l-ar fi văzut ieşind de sub o piatră. Dintr-o gaură de vierme.

— Nu sunt pregătită.

— E ca atunci când cazi de pe cal. Trebuie să te întorci repede înapoi în şa.

Era intenţionat grosolan, ca să-i provoace o reacţie. Pentru că toată ziua ea fusese precum o carte închisă.

— Nu sunt calul tău, îi răspunse Pen, tăios.

El îşi trase cămaşa peste cap şi o aruncă lângă vesta mototolită.

— Dacă aştepţi prea mult, o să începi să te convingi că experienţa a fost atât de îngrozitoare încât să nu mai vrei s-o repeţi vreodată.

Pen îşi arcui o sprânceană, dar lui nu-i scăpă ocheada pe care o aruncase către pieptul lui gol. Noaptea trecută, felul în care ea îl privise îi dăduse speranţe. Goliciunea lui mai degrabă o făcuse curioasă decât o dezgustase.

— Prea mult timp înseamnă un pic mai mult de o zi?

— Da.

Ea se trase în spate până când se izbi de patul înalt.

— Nu cred.

Pentru o clipă, lui Cam îi trecu prin minte să-şi scoată pantalonii, dar expresia revoltată de pe faţa ei îi spunea că deja îndrăznise prea mult.

— Eu, da.

— Bravo, ce pot să-ţi spun?! exclamă ea acru cu pumnii strânşi şi cu răsuflarea întretăiată.

Cam simţi că, în ciuda nervozităţii, era interesată, oricât de reţinută părea. Dar învăţase că trebuia să fie foarte atent cu presupunerile pe care le făcea atunci când venea vorba de Penelope.

— Ieri mi-ai jurat că o să mă asculţi.

Ochii ei se întunecară, revoltaţi.

— Iar tu, tot ieri, ai spus că vrei mai mult, că nu-ţi doreşti s-o fac din obligaţie.

El se bucura să vadă că Pen reacţiona.

— M-am răzgândit. Dacă te-ai hotărât s-o faci din obligaţie, eu accept.

— O să-ţi pară rău! îl preveni ea, mergând încet de-a lungul marginii patului.

El făcu un pas mai aproape, cât s-o facă să se simtă încolţită, dar fără s-o atingă.

— Mă îndoiesc.

Dacă Lady Marianne i s-ar fi oferit din obligaţie, el ar fi acceptat. Dar cu Pen? Niciodată. Înainte să strice totul cu

purtarea lui, apucase să-i guste pasiunea. Iar în noaptea aceea voia să împingă lucrurile chiar mai departe.

— Cam, nu vreau să fac asta, îi spuse ea tremurând şi frângându-şi mâinile.

El îi cuprinse faţa în palme. Ea tresări, făcându-l să se simtă dezgustat de sine însuşi. Pe iaht, lui Pen îi plăcuse atingerea lui. Până când el făcuse o tâmpenie. Noaptea trecută, îi plăcuse atingerea lui. Până când el făcuse, din nou, o tâmpenie.

Astfel că, în noaptea aceea, trebuia să se ferească de greşelile din trecut.

Cam trase aer adânc în piept, străduindu-se să-şi liniştească inima care i-o luase la galop. Avea timp. Avea răbdare. Se pricepea. Iar acum ea nu mai avea cum să-l ia surprindere. Noua ducesă de Sedgemoor nu ştia încă, dar viaţa ei era pe cale să se schimbe. Pentru totdeauna.

Îi mângâie faţa cu delicateţe.

— Curaj, Pen!

Ea se trase înapoi.

— Nu mă simt curajoasă.

El îşi reaminti că n-avea cum să fie simplu sau rapid să-şi facă soţia să se lase în voia pasiunii. Dar răsplata avea să fie pe măsură. Şi n-o făcea doar pentru el, ci şi pentru Pen. Fiindcă o femeie atât de senzuală nu trebuia să se teamă de atingerea unui bărbat, ci să se desfete cu ea. Avea s-o facă să uite că o rănise vreodată.

— În seara asta o să-ţi arăt paradisul.

Astfel de vorbe o făcură să pufnească, dar măcar nu mai încerca să se îndepărteze de el. Cam era îndeajuns de aproape ca să vadă că ea tremura.

— Ultima dată nici măcar nu m-am apropiat de paradis.

El ridică din sprâncene.

— Chiar aşa? Nici chiar înainte să stric eu totul?

Fu mulţumit s-o vadă îmbujorându-se şi ferindu-se de privirea lui cercetătoare. La naiba, de ce nu-l dusese capul să înţeleagă că timiditatea ei era mai mult decât o sfială de moment?

— Pen?

Cu o ieşire temperamentală care îl mulţumi şi mai mult decât roşeaţa din obrajii ei, Pen îl înfruntă:

— Am uitat!

El râse, fericit, şi o înfruntă:

— Mincinoasă mică!

— Nu mai încerca să te strecori în patul meu!

— Orice om merită să primească încă o şansă.

Ea îşi încrucişă braţele şi îl privi mânioasă. Dar o noapte de chin şi o zi în care se străduise să păstreze distanţa îl învăţaseră pe Cam că era înţelept să-şi ţină gura.

— Şi dacă nu vreau?

El oftă. Înfrângerea plana în jurul lui precum un stol de corbi furioşi.

— Te las în pace.

— Ce liniştitor, spuse ea, sarcastic, iar apoi îşi lăsă braţele să cadă pe lângă corp. Sunt la dispoziţia dumneavoastră, Excelenţă.

Dacă oricine altcineva în afară de acel soţ al ei i-ar fi cerut lui Pen să treacă peste dezastrul nopţii trecute, ea l-ar fi înfruntat cu un vătrai înroşit în foc.

Însă îi datora lui Cam chiar mai mult decât crezuse. Ştiuse mereu că, de dragul ei, el renunţase la soţia perfectă, la o nuntă mare, în societate, la o alianţă cu o familie influentă. Dar, până la destăinuirile din noaptea trecută, ea nu avusese nici cea mai vagă idee că el se însurase fără şovăială cu o femeie al cărei nume era sinonim cu păcatul, oricât de nemeritată ar fi fost, de fapt, proasta ei reputaţie. Acea căsătorie îi făcuse lui Cam mai mult rău decât ar fi putut să-şi închipuie ea.

Înghiţi, ca să-şi umezească gura uscată de tulburare, şi-şi spuse că putea să îndure ca el s-o posede. Dar spaima o făcea să simtă un gol în stomac. Împreună cu un vârtej de alte sentimente: atracţie nedorită, mustrări de conştiinţă, ranchiună – şi o dragoste de nebună. Atunci când, în timpul nopţii nedormite, hotărâse să devină o ducesă ca la carte, ştiuse că orgoliul ei n-avea să cedeze uşor. Dar era o mare diferenţă între a-şi imagina rolul acela şi a-l juca.

Ochii verzi ai lui Cam erau plini de gravitate.

— Ai încredere în mine.

— N-am încotro, nu-i aşa? îi aruncă ea, morocănoasă, înainte să-şi dea seama că nu aşa răspundea o soţie supusă.

El îi prinse unul dintre pumnii strânşi.

— O s-o luăm încet.

Ea tremura. Dar nu doar de frică.

— Eu vreau s-o terminăm repede.

El îi sărută încheieturile până când degetele ei se destinseră.

— O să te răzgândeşti.

Ea nu-l crezu. I se strânse stomacul pe când îşi aminti căderea ameţitoare de pe culmile preludiului, la actul în sine.

El o eliberă.

— Întoarce-te.

— De ce?

— O să te ajut să te dezbraci.

— Chiar trebuie?

Totuşi, se întoarse. Era o uşurare să scape de privirea lui aprinsă. Părea atât de plin de el, de parcă ascundea un mare secret. Şi mai părea şi că voia s-o devoreze. Ceea ce n-o ajuta deloc să se liniştească.

El desfăcu marea panglică de satin verde, care ţinea rochia mult prea ridicată.

— Absolut.

Ea prinse rochia exact atunci când îi căzu de pe sâni.

— Trebuie să facem ceva în legătură cu hainele mele.

Cu îndemânare, el descheie rochia la spate.

— Eu deja fac ceva în legătură cu hainele tale.

Pen n-avea niciun chef să râdă. Ieşi din rochia mototolită cu genunchii tremurându-i.

— Ştii ce vreau să spun.

— Da, ştiu.

Degetele lui abile o eliberară din corset.

— Şi, da, o să fac. Dar nu în seara asta.

Mâinile lui îi mângâiară umerii goi, iar stomacul ei se

cutremură. Senzaţia se repetă atunci când el îşi trecu buzele peste unul dintre omoplaţii ei, apoi peste celălalt.

— Nu, nu în seara asta, şopti ea. Să-mi… să-mi scot cămăşuţa?

— Nu încă.

Ea băgă de seamă că el îl accentuase pe „încă”.

Degetele lui îi schiţau pe piele, încet, o pânză fierbinte de păianjen. Lui Pen nu-i trecuse niciodată prin minte că spatele sau umerii ei erau zone erogene. Însă tocmai îşi schimbase părerea. El îi masă ceafa. O senzaţie de căldură o invadă din cap până-n călcâie. I se făcu pielea de găină, iar sfârcurile i se întăriră ca două puncte dureroase.

Surpriza o făcea să stea nemişcată sub atingerea lui. După noaptea trecută, crezuse că era cu neputinţă să se mai excite.

Dar acum Cam o trata ca pe fecioara care nu mai era. În timp ce o mângâia pe corp, plăcerea curgea prin ea precum o miere caldă. Învăţase că acea aşteptare plină de tremur ducea la umilinţă, dar o parte neroadă şi încăpăţânată a ei nu voia să creadă asta în ruptul capului.

Pen îşi strângea ritmic şi-şi elibera, apoi, mâinile lăsate pe lângă corp. Degetele de la picioare i se încleştau în papucii din satin ai mamei lui Cam. Sânii i se umflaseră. Se speriase atunci când el o urmase sus, în dormitor, dar, pe măsură ce Cam o atingea mai mult şi mai mult, fără să-i ceară nimic în schimb, ea simţea cum aluneca într-un vis minunat. Oftă, închise ochii şi se lăsă peste el, cu spatele.

— Au!

Cam o muşcase de umăr, iar durerea o străbătu precum străbate fulgerul cerul de vară. Pen se clătină, încercând să-şi îndrepte spatele.

— Să nu adormi! o îndemnă el, muşcându-i uşor lobul urechii.

De data asta, atunci când ea tresări, Cam se lipi de spatele ei. Pen înţepeni şi scânci uşor. Atingerea mădularului lui întărit îi amintise în ce direcţie se îndrepta, de fapt, starea aceea de încântare.

— Şştt, Pen, îi şopti el.

Se purta cu ea aşa cum te porţi cu un cal nărăvaş. Dar revolta din sufletul lui Pen se risipi sub mângâierile care i se abătură pe sâni. Degetele lui îi frecară sfârcurile prin cămăşuţă până când ea începu să tresară.

— Îţi ador sânii, murmură el. Îmi place cum ţi se întăresc sfârcurile de dorinţă. Ador gustul lor. Îmi place cum tremuri atunci când îi ating.

— Cam... începu Pen, dar se înecă, neştiind nici ea dacă voia să-l roage sau să protesteze.

Cu un foşnet de mătase, el îi scoase cămăşuţa. Ritmul răsuflării lui vădea surpriză şi încântare.

— Nu porţi pantalonaşi.

Era goală şi se înroşise toată. Mădularul lui se lipise de fesele ei.

— N-am găsit nicio pereche în garderoba mamei tale.

Râsul lui spart arăta că era din ce în ce mai excitat.

— O, mi-ar fi plăcut să ştiu asta încă din timpul cinei.

— Nu încerc să te provoc, gâfâi ea.

— Cu toate astea, sunt deja excitat, îşi lovi şoldurile de ea.

Ea gemu. Ar fi trebuit să alerge ţipând, dar plăcerea învinsese frica. Mâinile lui trasară conturul pântecului şi al coapselor ei goale. Degetele ei se înfipseră, la rândul lor, în coapsele lui. Pen crezuse că înţelesese legile atracţiei. Asediul din acea noapte îi arătase că era o simplă novice.

— N-o să te opresc acum, mărturisi ea cu o glas răguşit.

Aştepta, cu sufletul la gură, ca el s-o trântească pe pat şi să intre în ea.

— Nu-i nici o grabă.

El îşi trecu dinţii peste un nerv de pe gâtul ei, până când Pen văzu stele în loc de apartamentul de modă veche al răposatei ducese.

— Ce vrei? îl întrebă ea, nedumerită.

Era greu să poarte o conversaţie în timp ce dorinţa aceea fierbinte îi răscolea simţurile.

— Trebuie să mă doreşti, îi răspunse el.

— Te doresc.

După noaptea trecută, nu-şi imaginase că avea să mai rostească vreodată acele cuvinte.

— Nu e de ajuns.

— Mai am puţin şi explodez.

— Dacă explodezi, te pun eu la loc şi o iau de la capăt.

— Mă faci să sufăr.

— Nu vreau să-mi asum niciun risc, o lămuri el cu o undă de neînduplecare în glas.

Dintr-odată, cu o mişcare hotărâtă, Cam îi cuprinse pubisul în palma făcută căuş, scoţând un sunet adânc, de satisfacţie bărbătească. Apoi, cu celălalt braţ, îi înconjură mijlocul şi o strânse cu putere. Degetele lui alunecară între picioarele ei şi-i mângâiară locul sensibil. Pen se cutremură sub un potop de fiori.

Pentru o vreme care ei i se păruse măsurată în ore întregi, senzaţia de excitare îi rătăcise prin trup. Dar acum se concentrase, în sfârşit, într-un singur loc. Gemu şi se cutremură, voind mai mult din acea apăsare delicioasă.

Spre dezamăgirea lui Pen, el se retrase. În spatele ei, pieptul lui cobora şi se ridica iute.

— Cam! protestă ea.

Era umedă şi pregătită.

Preţ de o secundă, o lipi de el. Răsuflarea lui întretăiată îi năvăli în ureche.

Apoi, Cam o răsuci şi-şi lipi gura de a ei.

Capitolul 22

Gura lui Pen se deschis, sub asaltul lui, iar Cam îi gustă dorinţa nebună. Pen era ca o flacără vie şi se lipise atât de tare de el, încât parcă încerca să unească trupurile lor acolo, aşa cum stăteau, în picioare. Reacţia ei generoasă îi făcu lui Cam inima să tresalte. Îl cuprinse un val puternic de recunoştinţă.

O împinse până când ea se prăbuşi pe saltea. Tânjea

să-şi desfete simţurile cu Pen, să-şi întipărească în memorie fiecare bucăţică din trupul ei. Dar instinctul îi spunea că, dacă şovăia, ea ar fi sfârşit prin a-şi aminti de ultima oară când împărţiseră acel pat.

Pen se uita la el cu ochi languroşi. Buzele ei pline se deschiseseră, aşteptând mai multe sărutări. Braţele i se întinseseră peste cearşafuri. Părul strălucitor unduia în jurul ei.

Fără să se mai gândească la riscuri, Cam se opri ca să-şi întipărească în minte acel moment pentru mulţi ani de atunci înainte. Pen era frumoasă. Mai frumoasă decât îşi imaginase el. Poate că cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

— Dă-te mai încolo, o rugă el cu blândeţe, în timp ce îşi scotea un pantof.

Pen se supuse pe dată, cu o zvâcnire a picioarelor ei lungi şi elegante.

Cam îşi scoase şi cel de-al doilea pantof şi îl aruncă. Mâinile îi şovăiră deasupra nasturilor de la pantaloni şi, în cele din urmă, se hotărî să-i ţină pe el, pentru moment. Să stea gol lângă ea l-ar fi făcut să treacă de limită.

Se strecură în pat. Atunci când o sărutase, sângele i-o luase razna de-a binelea. Dar cumva, de atunci, oricât de excitat ar fi fost, îşi dăduse seama că voia s-o şi descopere, s-o preţuiască. Îl inundă un val de tandreţe în timp ce stătea întins pe o parte, cu capul sprijinit pe braţul îndoit. Îi mângâie părul şi-i dădu ia o parte şuviţele care îi acopereau faţa.

Pen îi scruta, înfrigurată, trăsăturile. El nu ştia ce căuta ea. Spera doar că, indiferent de ce era acel ceva, ea îl găsise. Atunci când stătuse lângă pat, Cam îi citise pe faţă dorinţa. Acum, când se afla la doar câţiva centimetri de ea, îi citea vulnerabilitatea. O sărută, încercând să-i arate recunoştinţa şi admiraţia lui, alături de promisiunea mută că avea s-o facă fericită.

— Pen…

— Nu vorbi.

Pe iaht, el îi ignorase rugămintea, iar de atunci tot

plătise pentru acea greşeală.

Ea începu să-i exploreze îndelung gura. Înfiorat, el o lăsă. Se prăbuşi pe perne, iar ea se rostogoli peste el, sărutându-l cu ardoare. Cam îşi vârî mâinile în părul ei întunecat. Fără să întrerupă sărutul, se mută deasupra ei. Pen gemu atunci când el îşi frecă, voluptos, bazinul de al ei.

Oare de ce gemuse ea? De frică sau de plăcere? În prima noapte, Cam luase ardoarea ei drept semn că era pregătită pentru mai mult. Dar acum mai degrabă ar fi naufragiat din nou pe Goodwin Sands decât să mai repete greşeala aceea.

Îi despărţi cu grijă coapsele şi o mângâie. O, da, era umedă. Îi atinse centrul plăcerii, iar ea tresări sub mâna lui.

Cam o atinse din nou, iar ochii ei se măriră, miraţi.

— Asta e… diabolic.

El zâmbi, înteţindu-şi apăsarea, până când ea se zvârcoli.

— Este, într-adevăr.

Cu blândeţe, luptându-se cu sângele care îi vuia în urechi, strigându-i s-o posede, el îşi strecură degetul mijlociu în ea. Atent precum un bijutier care umbla cu un diamant, începu să înainteze câte puţin. Iar asta, în timp ce îi studia chipul, căutând pe el şi cea mai mică urmă de neplăcere.

Pen părea încordată şi tulburată. Muşchii ei se strânseră în jurul degetului lui, iar el îşi înfrână dorinţa de a împinge mai repede, mai departe. Îşi curbă degetul şi începu să-i frece punctul sensibil. Ea gemu şi-şi ridică şoldurile. Atunci când el o sărută, răspunsul ei înflăcărat îi transmise că voia mai mult.

Cu o alunecare lentă, provocatoare, se retrase. Apoi o încercă şi cu două degete, lărgind-o cu îndemânare. Ea îşi muşcă buza, cu ochii scăpărând din pricina acelor mângâieri intime. Pofta de a-i gusta sexul făcu să-i lase gura apă lui Cam, dar hotărî să se înfrâneze. O apăsă cu podul palmei, lipind-o de saltea. Ea îl apucă de braţe cu mâini frenetice. Atunci când o eliberă, ea scoase un scâncet de dezamăgire.

Mâinile ei începură să zboare peste pieptul lui, stârnind explozii de căldură oriunde aterizau. Cam o sărută din nou, vârându-i limba în gură. Mângâierile ei răzleţe ajunseră să fie mai precise. Atunci când îşi lipi palmele de sfârcurile lui, Cam tresări.

— Îţi place asta? îl întrebă ea, plimbându-şi buzele pe obrazul lui.

— Da, îi răspunse el, nesigur, pentru că fiecare mângâiere a ei ameninţa să-l facă să explodeze.

El strânse din dinţi, în timp ce mâinile ei diabolice coborâră mai jos. Una se plie peste fesa lui dreaptă. Cealaltă îi cuprinse mădularul. Cam gemu, cu un amestec dureros de ardoare şi de frustrare.

Degetele ei se strânseră până când el începu să vadă stele.

— Scoate-ţi pantalonii.

Cam se ridică într-un cot.

— Trebuie să fii pregătită.

Spre mirarea lui, ea izbucni în râs.

— Mai pregătită de atât? Vrei să-mi iau zborul?

Când mâna ei se strânse iar pe mădularul lui, Cam crezu că avea să explodeze.

— Pen…

— Ai nevoie de ajutor ca să te dezbraci?

Înainte ca el să poată răspunde întrebării obraznice, ea îi trase pantalonii. Grăbită şi lipsită de experienţă, era minunată în stângăcia ei. În cele din urmă, mădularul lui, care zvâcnea, fu eliberat.

— O, Doamne! gâfâi Pen, privind în jos.

— M-ai văzut şi aseară.

— Dar acum pare şi mai mare, spuse ea, lingându-şi buzele. Cred că sunt puţin speriată.

El o strânse şi o sărută, ţinând-o cu un braţ în timp ce cu cealaltă mână îşi scotea pantalonii. Gura ei era fierbinte, umedă şi disperată. El se strecură între picioarele ei şi îi tachină, cu sexul, căldura umedă. Ea oftă de plăcere, pe buzele lui, mişcându-se sub el. Şoldurile lui alunecară, iar vârful mădularului lui o pătrunse.

Ea trase aer adânc în piept şi înţepeni sub el.

El era deja în agonie, dar se opri. Nu suporta s-o rănească din nou.

Ea stătea nemişcată sub el.

Nu, cu niciun preţ nu putea s-o rănească. Penelope era făcută pentru plăcere. Iar el intenţiona să i-o ofere. Chiar dacă murea străduindu-se.

Cu o mână tremurândă, Cam îi atinse sexul. Deşi fiecare nerv din el ameninţa să explodeze, continuă s-o mângâie. Pen se arcui şi îl trase spre ea. Acceptarea ei bruscă îl făcu s-o pătrundă fără să-şi mai amintească de preţul devastator al nerăbdării.

Cu un oftat precum cea mai dulce muzică, ea îl cuprinse în braţe. Iar trupul ei înflori, primindu-l în toată gloria.

*

Pen se pregătise pentru durere, dar de noaptea trecută şi până în acel moment, trupul ei se adaptase miraculos la Cam. Senzaţia pe care o simţea era mai apropiată de împlinire decât de invazie. După ce fugise şi se eschivase atât, era în braţele lui Cam şi voia să rămână acolo.

Capul lui căzu în scobitura umărului ei. Părul lui moale îi gâdila obrazul. Cam avea pielea umedă şi fierbinte.

Muşchii lungi de pe spatele lui se încordau şi se destindeau sub mâinile ei, în timp ce el se mişca. Spre mirarea lui Pen, alunecarea lui în trupul ei declanşă un mic seism. Unul care se înteţi atunci când el o sărută pe gât.

Ea trase iute aer în piept atunci când el se retrase, doar ca s-o pătrundă din nou. Mădularul lui o umplu de plăcere. Apoi ieşi din ea şi-şi schimbă unghiul. O spirală de tensiune începu să se agite înăuntrul ei de îndată ce el o pătrunse din nou. Era jumătate plăcere, jumătate tortură.

Cam începu să se mişte într-un ritm frenetic. Ea se agăţă de el, în timp ce spirala care creştea în ea se răsucea din ce în ce mai tare. Instinctul o făcu să-şi ridice şoldurile.

Iar el o pătrunse atât de imposibil de adânc, că ea avu senzaţia că-i atinsese inima.

Brusc, el îi ridică genunchii, schimbând din nou unghiul. Tremurând şi asudând, ea îşi înfipse unghiile în carnea lui.

Tensiunea din pântecul ei deveni ameţitoare. Pen simţi cum se îndrepta spre ceva ce nu mai trăise niciodată, un fel de eliberare din presiunea aceea agonizantă.

Cam începu să se mişte mai repede, iar penetrările lui deveniră frenetice, grăbite. Trupul îi ajunse ţeapăn. Ea îşi ridică, disperată, şoldurile, implorându-l, cu suspine dezlânate, s-o umple.

Era atât de aproape. Atât de aproape.

El o muşcă tare de umăr şi o aruncă peste orizontul sclipitor, în căldura incandescentă a soarelui. Pen ţipă şi se cutremură, năpădită de o plăcere uluitoare, copleşitoare, de neocolit.

O lumină strălucitoare o orbi. Pen închise ochii, ca să-i păstreze cât mai mult sub pleoape culorile covârşitoare. Focul ricoşa prin ea, arzându-i fiecare colţişor. Prin vârtejul de emoţii sălbatice, îl simţi totuşi pe Cam eliberându-se în ea. Geamătul lui îi umplu auzul.

Pen îşi deschise ochii înceţoşaţi ca să-l vadă ridicându-se pe braţe. Sudoarea îi curgea de pe frunte, iar pleoapele îi căzeau leneşe peste ochii plini de o satisfacţie senzuală.

Pe scurt, părea fericit, mai tânăr şi mai puţin împovărat de griji. Ca şi cum acele secunde îl transformaseră pe Camden Rothermere în cu totul alt om, pe umerii căruia nu mai apăsau secole de datorie şi de tradiţie.

Reacţia senzuală încă zvâcnea prin trupul lui Pen. Dacă i-ar fi făcut lucrul acela pe iaht, ea s-ar fi înecat, cu siguranţă. Pentru că în momentul de faţă n-avea putere nici să se rostogolească, darămite să mai înoate ca să-şi salveze viaţa.

„Te iubesc, Cam. Mereu te-am iubit.”

Acele cuvinte urlară înlăuntrul ei.

Era conştientă că n-o iubea, dar, după senzaţiile zdrobitoare pe care tocmai le împărtăşiseră, Pen nu ştia cum să mai păstreze acel mare secret al ei.

Cam o sărută cu tandreţe.

— Mulţumesc, îi spuse el în şoaptă. Mulţumesc că ai avut încredere în mine.

Ea îi mângâie faţa.

— Bineînţeles că am avut încredere în tine, Cam.

Pen simţi că-i dădeau lacrimile. Dar n-avea chef să plângă. Voia doar să-l ia în braţe pe acel bărbat magnific şi să-l ţină acolo, în siguranţă.

El clătină din cap, ca pentru a tăgădui spusele lui Pen, iar ea văzu bucuria dispărându-i din privire. Obişnuita lui stăpânire de sine îi luă locul.

Deşi din punct de vedere fizic nu puteau să fie mai apropiaţi decât erau, ea simţi că, undeva în mintea lui, el stabilise o distanţă.

Împlinirea aceea fizică uluitoare o convinsese pe ea că erau legaţi pentru totdeauna. Dar lui acea împlinire nu făcuse decât să-i ameninţe întreaga apărare pe care îşi petrecuse toată viaţa construind-o.

Declaraţia ei impetuoasă de dragoste muri nerostită, iar fericirea i se topi chiar pe când trupul încă îi mai tremura de plăcere.

Cam tocmai îşi pecetluise domnia eternă asupra sufletului ei. În schimb, ea îi hrănise foamea fizică.

O, Doamne, trebuia să-şi păstreze mintea întreagă. Toată viaţa ştiuse că, dacă îi mărturisea lui Cam dragostea ei, avea să fie întâmpinată cu reţinere. Sau poate chiar să-l facă s-o ia la fugă din faţa a ceea ce el socotea că erau pretenţii cărora nu putea să le facă faţă.

Cam nu voia s-o rănească, ea ştia de asta. Dar adevărul trist era că, dacă n-o iubea, nu făcea decât s-o rănească la nesfârşit.

Adevăratul calvar al căsătoriei lor i se arătă şi o lovi precum un fulger. Dizgraţia şi scandalul erau nimicuri pe lângă pagubele la care Pen se aştepta acum, când îşi legase irevocabil viaţa de Cam. O, Doamne, cât de proastă

era!

Şi cea mai grea parte a prostiei ei nenorocite fusese că, în ciuda a tot ceea ce văzuse, într-un ungher al sufletului tot sperase că el avea să descopere, cu timpul, că o iubea.

Îl privi ţintă în ochi şi văzu că barierele împotriva ei, împotriva oricui îi ameninţa independenţa, aveau să fie mereu acolo. Deşi îi venea să plângă, Pen se sili să zâmbească.

— Cam, promit să fiu soţia pe care ţi-o doreşti. N-o să-ţi pară rău niciodată că te-ai căsătorit cu mine.

El făcu o grimasă, de parcă vorbele ei îl înţepaseră.

— Nu te merit.

De data asta, ea se forţă – deşi se chinuia chiar mai mult decât o făcuse atunci când îi zâmbise – să rostească vorbele la care el se aştepta din partea lui Penelope Thorne, o femeie independentă. Cu limba ascuţită. La urma urmei, Pen se înjugase la o viaţă de minciuni căsătorindu-se cu Camden Rothermere. Şi refuza să se lase doborâtă de primul obstacol care îi ieşea în cale.

— Am de gând să fiu cea mai măreaţă ducesă din lume.

O privi cercetător. Ea îşi dădu seama că, în clipa aceea, Cam lua hotărârea să se împace cu firea ei şi s-o ia aşa cum era.

— Ai planuri mari, într-adevăr, îi spuse el.

— De ce să mă mulţumesc să fiu banală?

Râsul lui blând vibră prin ea. Cu disperare, Pen se întrebă cum de putea el, oare, să fie atât de adânc în ea, şi totuşi ea să-l simtă la milioane de kilometri depărtare.

— Draga mea Penelope, tu n-ai putea să fii banală oricât te-ai strădui.

Pasiunea din sărutul lui îi făcu sângele s-o ia razna. Cea mai măreaţă ducesă din lume nu putea să-i refuze nicio plăcere ducelui, chiar dacă se alegea cu inima sfâşiată în bucăţi.

Capitolul 23

Venind de afară, căci tocmai îşi încercase noul mânz, Cam trecu pe lângă salonul albastru şi auzi râs de femei. De doi ani, de când se căsătorise sora lui, Fentonwyck devenise o locuinţă de burlac, aşa că sunetul i se păru ciudat lui Cam. Pen, spre amara lui părere de rău, nu râsese prea mult în ultima vreme.

Curiozitatea îl făcu să se oprească. Curiozitatea şi hotărârea de a-şi salva soţia. Dacă nobilimea din regiune începea să facă vizite, socotind că o săptămână de intimitate fusese de ajuns pentru tinerii căsătoriţi, aceea era prima întâlnire a lui Pen, de la întoarcerea în ţară, cu reprezentanţii aristocraţiei engleze. Soţia lui avea să fie un miel aruncat în gura lupului.

Cam îşi petrecuse jumătate din viaţă, încă de pe vremea când era la Eton, luptând împotriva hărţuielilor şi minciunilor legate de adulterului mamei lui. Şi învăţase cum să facă faţă greutăţilor.

Cu stomacul strâns, păşi în splendoarea aurie şi azurie a salonului. Şi se opri ca trăsnit.

Vecinii erau aşezaţi în jurul mesei de ceai. Contesa de Marley. Lady Greene şi cele două fiice ale sale. Cele trei domnişoare Moulton-Brent. Lady Gregory Fulham şi sora ei încă necăsătorită. Cam toate doamnele din regiunea lor. Şi cu toatele o priveau fascinate pe Pen, care povestea ceva pe un ton domol, ce nu-i era propriu.

Fusese ciudat de liniştită toată săptămâna. Mai că se întreba dacă nu cumva se căsătorise cu două femei total diferite. Cea din timpul zilei era prudentă, ascultătoare, aproape sfioasă. Cea din timpul nopţii răspundea cu înflăcărare pasiunii lui. Era ca şi cum trăia cu soţia şi cu amanta perfectă în acelaşi timp. Visul oricărui bărbat.

Dar lui Cam nu-i plăcea asta.

Acea nouă versiune a soţiei lui îl ameţea, îi făcea să-şi piardă răbdarea, îl obseda.

Încercase s-o regăsească în ea pe femeia plină de

viaţă pe care o cunoscuse în Italia. Însă Pen întâmpinase cu răceală marile lui sforţări de a stabili o legătură între ei. Chiar şi atunci când era adânc în ea şi simţea că sângele lor curgea printr-o singură inimă, Cam simţea că Pen părea să fie undeva departe.

Adevărata Pen, cea care îl înfuria, îl fascina şi îl provoca, stătea ascunsă în spatele acelor ochi negri, strălucitori. Şi fiecare dintre orgasmele uluitoare la care ajungeau părea s-o îndepărteze şi mai mult de el. Asta era de ajuns ca să-l facă pe un bărbat să bea. Cam se gândi cu jind la coniacul din biblioteca lui, chiar dacă era abia după-amiază.

Deşi nu-şi dorise niciodată un ataşament emoţional în căsnicia lui, Cam îşi închipuise că locuitul în aceeaşi casă cu soţia lui avea să însemne măcar o intimitate prietenoasă. Dar o simţea pe Pen şi mai îndepărtată de el decât atunci când o salvase de bandiţi.

În ciuda acelei înstrăinări politicoase, întâlnirile lor amoroase depăşeau orice trăise el până atunci. De fiecare dată când îşi lăsa sămânţa în ea, Cam simţea că îşi preda o parte din suflet. Ura să fie sub vraja unei femei hotărâte, să-i scape printre degete. Îi transformase nopţile în flăcări şi zilele în interludii în care nu făcea altceva decât să aştepte ceasul în care să i se alăture lui Pen în patul acela mare, de la etaj.

Se simţea ca un satir. Simţea că nu mai avea niciun control. Simţea că ea era departe de el chiar şi atunci când se zvârcolea sub mângâierile lui cele mai îndrăzneţe. Pen, cea de noapte, nu-i refuza niciodată nimic, cel puţin fizic. Pen, cea de zi, părea pregătită să ducă o viaţă cu totul separată de a lui.

Iar acum făcea perfect faţă curiozităţii băgăcioase a doamnelor din Derbyshire. Cam se pregătea să se retragă, dar Lady Greene îl văzu.

— Excelenţa Voastră!

Atât de multă mătase se înfoie în timp ce doamnele făceau reverenţe, încât el simţi o briză trecându-i prin păr. Le salută, începând cu contesa care se socotea capul de

afiş al societăţii locale. Ducesa de Sedgemoor era de rang mai înalt decât contesa de Marley, ceea ce n-avea cum să-i placă celei din urmă.

— Excelenţa Sa tocmai ne povestea cum aţi salvat-o, ca un erou, în Alpi, îi spuse Lady Marley. Nu e de mirare că v-aţi îndrăgostit pe loc.

Ca de fiecare dată când auzea cuvântul „dragoste” în legătură cu el, lui Cam i se revolta stomacul. Ironia sorţii făcea ca tocmai el să îndrăznească le dea prietenilor lui sfaturi legate de sentimente. Camden Rothermere vorbind despre dragoste era precum un orb care descria un curcubeu.

— Povestea pare să vă fi amuzat, doamnă.

Cu un zâmbet neutru, Pen aşează ceainicul pe masă. Prezida întrunirea aceea cu o siguranţă pentru care ar fi invidiat-o chiar şi mama lui. Purta una dintre rochiile pe care şi le comandase de la Sheffield, ca să aibă ce să poarte până săptămâna următoare, când plecau la Londra. Croiala şi culoarea rochiei erau austere. Cam nu-şi închipuise niciodată că Pen ar fi putut să pară plictisitoare, dar în rochia acea cenuşie arăta… chiar plictisitoare.

— Cât de fermecător! oftă una dintre fiicele lui Moulton-Brent.

— La fel ca în romane, adăugă domnişoara Greene pe un ton mieros.

Asemenea dulcegării îl umplură de silă pe Cam. Însă, în timp ce arunca o privire la grupul de doamne, el aplaudă, în gând, isteţimea lui Pen. Doamnele acelea sosiseră pregătite s-o dispreţuiască, până când povestirile ei romantice le făcuseră să uite alte amănunte şi să privească acea căsătorie ca pe un triumf al iubirii, nu ca pe o lamentabilă mezalianţă.

La naiba! Fusese un nebun să se îngrijoreze în privinţa ei. Uitase cum se descurcase atâţia ani, în Europa. Uitase că era o Thorne. Şi că cei din neamul Thorne, deşi treceau cu vederea elementele prozaice ale vieţii, se pricepeau de minune să cucerească un public.

— Le-am spus doamnelor cât de uluită am fost atunci

când idolul copilăriei mele a apărut chiar la momentul potrivit, ca să mă salveze, Excelenţa Voastră.

Pen cea din timpul zilei i se adresa întotdeauna formal lui Cam. De fiecare dată când o auzea spunându-i „Excelenţă”, cu vocea aceea dulce şi blândă, el simţea că-l lovea cineva cu un ciocan în moalele capului.

Cam n-ar fi trebuit să fie deranjat de faptul că Pen se descurca perfect şi fără ajutorul lui. Însă era cât se poate de deranjat.

Soţia lui îi zâmbi peste serviciul de ceai, de parcă i se adresa unei cunoştinţe oarecare. Cel mai desăvârşit gentleman din Londra îşi înăbuşi impulsul de a arunca pe foc preţiosul set de ceai din porţelan şi de a le spune noilor ei amice să dispară şi să-l lase singur cu ducesa.

O cunoştea pe Pen de-o viaţă, dar, cu fiecare zi ce trecea, ea îi părea din ce în ce mai mult o străină.

Merrick House, Mayfair, începutul lunii aprilie, 1828

Cam coborî din luxoasa trăsură Sedgemoor, pictată cu unicornii care erau emblema familiei Rothermere. Întinse mâna ca s-o conducă pe Pen la scările de marmură.

— Mulţumesc, murmură ea pe un ton care nu semăna deloc cu cel firesc al ei, către valetul care îi ţinea uşa deschisă.

În timp ce contempla magnifica locuinţă a lui Jonas Merrick, vicontele Hillbrook, şi a frumoasei lui soţii, Sidonie, Pen strânse din ce în ce mai tare mâna lui Cam. El îi zări pe faţă o expresie ce părea emoţie adevărată. Ceva din reacţia ei îl făcu pe Cam să se simtă mai bine. Pen devenise un asemenea mister pentru el încât îi venea să se ciupească, voind să se încredinţeze că nu visa. Sau s-o ciupească pe ea, ca să se asigure că era o fiinţă vie, şi nu vreo maşinărie automată.

Pentru că Pen era încă, oficial, în doliu, Cam nu dăduse niciun bal ca s-o prezinte în societate. În schimb, noua ducesă de Sedgemoor îşi făcea acum o intrare

discretă în lumea bună. Lord şi Lady Hillbrook dădeau o cină înainte ca grupul lor să meargă la Oldhaven House pentru o serată muzicală.

— O să te placă, murmură el în timp ce o conducea spre uşă, care se deschise înaintea lor. Nu-ţi face griji.

Fără prea mare speranţă, Cam aşteptă ca ea să-i dea un răspuns plin de umor. Dar Pen nu spuse nimic. Îl călca pe nervi chiar şi să-şi amintească dorinţa lui de a avea o soţie liniştită, perfectă. Acum, că avea una, visa s-o vadă numai certându-se şi ţipând la el.

Adevărul detestabil era că Pen devenise chiar ducesa pe care Cam şi-o dorise întotdeauna. Liniştită. Uşor de mulţumit. Politicoasă. Ascultătoare. Cine să-şi închipuie vreodată că excentrica şi impetuoasa Penelope Thorne avea să devină o soţie ca la carte? La naiba, mai fusese şi virgină atunci când se căsătorise cu el.

Dacă pomenea cuiva despre nemulţumirea lui crescândă, ar fi fost socotit nebun.

Pen, înfăşurată în noua ei pelerină de catifea, păşi alături de Cam în holul reşedinţei. Sosiseră la Londra de Paşti şi de atunci trăiau acel soi de căsnicie foarte răspândit în înalta societate din Anglia. Cam îşi vedea soţia la micul dejun şi la cină, ocazie cu care schimbau informaţii lipsite de orice însemnătate. Cu fiecare ceas care trecea, ea se depărta de el.

Dar ce ar fi putut el să-i spună? „Eşti prea bună, eşti prea ascultătoare. Eşti o soţie ca la carte, iar eu nu suport asta. Fă ceva şocant. Sau, cel puţin, ceartă-mă ori de câte ori mă port ca un măgar.”

Căsnicia aceea era o enigmă pentru el. Una care se adâncea zi după zi.

Ea privi impresionantul salon din faţa lor cu acel aer de interes vag care ajunsese la mare modă. Vechea Pen i-ar fi spus lui Cam, în termeni deloc politicoşi, să se grăbească. Dar noua Pen aştepta, răbdătoare, lângă el.

— Iartă-mă, draga mea!

Făcu un pas înainte, ca să-i ia pelerina de pe umeri. Pentru o clipă, Cam visase ca de sub acel veşmânt să se

ivească o rochie de un roşu aprins sau de un albastru precum safirul. O culoare care să se potrivească firii ei înflăcărate, aceea pe care, în ciuda tuturor dovezilor, el ştia că Pen încă o mai avea.

Însă rochia era cenuşie, cu mâneci lungi şi cu un corsaj care o acoperea până la gât. Nu era cu putinţă ca toate rochiile comandate la acea modistă ruinător de scumpă să fi fost de culoare gri.

Cam era sigur că văzuse şi ceva bej.

Strict vorbind, Pen era încă în doliu, dar după trei luni putea să poarte şi alte culori. Oricum, nimeni din societate nu stătea să numere zilele. La naiba, Cam se căsătorise cu o femeie frumoasă şi senzuală, iar acum ea se îmbrăca precum o afurisită de călugăriţă.

Ce ironie a sorţii ca el să-şi fi dorit o soţie cu totul altfel decât soiul de femeie care fusese mama lui, iar dorinţa să-i fie îndeplinită cu vârf şi îndesat!

Lui Cam îi venea să-i tragă sorţii un pumn în faţă, iar apoi, ca să fie sigur, şi unul în stomac.

— Excelenţă? îl întrebă Pen cu glas şoptit, îşi dădu seama că rămăsese cu ochii aţintiţi la ea, dar că se uita, de fapt, în gol.

— Arăţi minunat, îi spuse el cu acea politeţe macabră de care ajunsese, până la urmă, să se molipsească.

Ea îşi înclină capul.

— Mulţumesc.

Din nou, Cam se întrebă de ce era nemulţumit. Nicio femeie nu arăta mai ducesă decât Pen. Cu toate astea, lui îi venea să smulgă pieptenele cu diamante din părul ei negru, să-i rupă rochia de mătase franţuzească şi s-o sărute până când buzele i-ar fi devenit roşii şi umflate, iar ea nu i-ar mai fi spus niciodată „Excelenţă”.

Îi oferi braţul. În pat, trupul ei superb era în totalitate al lui, şi putea să facă tot ce voia cu el. Dar în timpul zilei Pen avea grijă să-l atingă şi să se lase atinsă cât mai puţin cu putinţă. Mâna ei se aşează atât de uşor pe braţul lui, încât Cam abia o simţea.

Urcară scara cu paşi care aminteau de cei ai cuplului

regal. Cam habar n-avea ce gânduri nutrea Pen. Cândva, crezuse că o cunoştea la fel de bine ca pe prietenii lui cu care se întâlneau în seara aceea. Dar, din pricina verighetei de pe degetului ei subţire, Pen devenise o enigmă.

Majordomul deschise uşa salonului.

— Ducele şi ducesa de Sedgemoor!

Cam se sili să-şi zugrăvească pe faţă un zâmbet potrivit unui bărbat proaspăt însurat, chiar dacă asta ameninţa să-i rupă maxilarul, şi-şi conduse soţia ca să-i întâlnească pe cei mai buni prieteni ai lui.

Capitolul 24

Fiecare persoană din acel salon ţinea la Cam mai mult decât simţea el că merita.

Jonas, lordul Hillbrook, plecă de lângă bruna lui soţie, Sidonie, şi se îndreptă spre ei cu mâna întinsă. Un zâmbet îi lumina trăsăturile serioase.

— Cam! Era şi timpul să ne-o prezinţi pe ducesa ta. Eu şi Sidonie mai aveam un pic şi ne instalam tabăra la porţile domeniului Fentonwyck.

— Presimt că ceea ce numeşti tu „tabără” are cu totul alte înţelesuri pentru cei mai mulţi dintre oameni: corturi de mătase, servitori şi şampanie.

Cam strânse mâna prietenului său cu o căldură în care se amesteca şi o mare doză de uşurare nedemnă. Ultima dată când el şi Jonas se văzuseră, întâlnirea se încheiase cu o ceartă amarnică, legată de planul lui Cam de a se căsători cu Lady Marianne.

— Mi-a fost teamă că nu ne-ai invitat la nuntă pentru că te-ai temut că eu aveam să-ţi sperii mireasa, glumi Jonas.

— De fapt, am vrut să păstrez mireasa doar pentru mine, îi răspunse Cam. Penelope, fă cunoştinţă cu gazda noastră, Jonas Merrick, vicontele Hillbrook.

Pen făcu o reverenţă atât de graţioasă, că lui Cam

aproape că i se opri inima în loc. Răceala dintre ei nu slăbise deloc puterea pe care ea o avea asupra lui.

Jonas se aplecă peste mâna lui Pen cu o uşurinţă remarcabilă la un bărbat atât de masiv şi de musculos.

— Excelenţa Voastră, bine aţi venit la noi! îi ură el.

Apoi se întoarse şi-i făcu un semn lui Sidonie, care veni şi-şi luă soţul de mijloc cu o afecţiune firească, ce umplu de invidie inima bine păzită a lui Cam.

Căsătorindu-se cu Pen, sperase că şi ei aveau să împărtăşească acel soi de apropiere fizică. Numai că, deşi erau împreună, o prăpastie nevăzută, adâncă de sute de metri, părea să-i despartă.

— Excelenţa Voastră, recunosc că, de când Cam ne-a scris că s-a căsătorit, mă chinuie o curiozitate febrilă, spuse Sidonie. Iar nunta a avut loc într-o asemenea grabă, încât nici n-am avut cum să participăm la ceremonie.

Cam surprinse privirea hăituită a lui Pen, care îşi păstra totuşi un zâmbet politicos pe faţă. Era un zâmbet pe care Cam nu-l văzuse la ea în vremurile de dinainte să devină ducesă. Odinioară Pen ar fi răspuns cu o replică ingenioasă. Dar în acel moment ochii ei sugerau că era gata s-o ia la fugă, ca să se ascundă din calea unui dezastru.

Cam interveni, ca s-o salveze.

— Căsătoria noastră nu e atât de bruscă pe cât pare. Eu şi Pen ne cunoaştem din copilărie.

Sir Richard Harmsworth făcu un pas înainte ca să ia mâna lui Pen.

— Sunt absolut încântat să te revăd! Am crezut cu toţii că te-am pierdut pentru totdeauna. O să farmeci Londra, aşa cum ai fermecat şi Parisul, şi Roma.

— Richard! exclamă ea.

Bucuria din glasul ei era una adevărată. O notă de plăcere neforţată, cu care nu-i mai vorbise lui Cam din vremurile adolescenţei lor.

— Credeam că nu-ţi mai aminteşti de mine, adăugă Pen.

— Cum să nu-mi amintesc de tine? Plecând din Anglia,

mi-ai frânt inima, îi spuse el, curtenitor, şi-şi lipi buzele de obrazul lui Pen, un gest îngăduit doar între vechi prieteni.

Preţ de un lung moment, Cam îi aruncă o privire încărcată de ură bărbatului blond care îi sărutase soţia. Îi venea să-l pocnească, deşi îi era cel mai bun prieten încă din anii încărcaţi de tristeţe pe care şi-i petrecuseră la Eton. Cam fu uluit să descopere două lucruri. Primul, că în ciuda planurilor lui de a avea o căsnicie firească şi liniştită, era la fel de gelos precum taică-său. Al doilea, că înstrăinarea lui de Pen fusese fapt împlinit cu mult mai mult timp înaintea căsătoriei decât crezuse el.

— Bag de seamă că încă mai spui prostioare, îl tachină Pen. Pentru prima oară în seara aceea, zâmbetul lui Pen părea sincer. Gelozia îl răscoli din nou pe Cam, deşi ştia că flirtul acela nu însemna nimic şi că Richard îşi iubea soţia.

— Aveţi perfectă dreptate, spuse, sec, Genevieve Harmsworth. Bine aţi venit la Londra, Excelenţă!

Richard, care încă ţinea mâna lui Pen, naiba să-l ia, se întoarse spre femeia blondă şi frumoasă cu care se căsătorise în urmă cu şase luni.

— Pen, permite-mi să ţi-o prezint pe inteligenta mea soţie, Genevieve. Singurul lucru prostesc pe care l-a făcut în viaţa ei a fost să se mărite cu un idiot ca mine.

— Bună seara, Lady Harmsworth, o salută Pen.

— Falsa ta modestie nu convinge pe nimeni, dragul meu, îi spuse Genevieve soţului ei.

— Încerc să fiu fermecător, îi răspunse el.

Din fericire pentru sănătatea lui, Richard îi eliberă mâna lui Pen.

— Şi îţi reuşeşte, adăugă, iute, Pen. Lady Harmsworth, sunt o mare admiratoare a muncii dumitale.

Genevieve zâmbi.

— Mulţumesc. Încă mă simt ciudat la Londra. Din fericire, toată lumea e atât de îndrăgostită de soţul meu, încât ciudăţeniile mele trec neobservate.

Cam aruncă o privire spre Jonas şi Sidonie. Spre stupoarea lui, amândoi păreau supăraţi. Oare nu le plăcuse

Pen? Avu ciudatul sentiment că nu pe ea o dezaprobau, ci pe vechiul lor prieten, Camden Rothermere.

Cam îşi lărgi zâmbetul atât de mult, încât probabil că arăta ca o paiaţă la târg. Însă ştia că teatrul pe care îl juca nu îi convingea pe Jonas şi Sidonie. Amândoi ştiau să distingă între prefăcătorie şi emoţii adevărate.

Richard şi Genevieve încă străluceau de fericirea caracteristică celor proaspăt căsătoriţi. Se vedea limpede că lucrurile nu stăteau astfel în cazul lui Cam şi al lui Pen.

La naiba, n-ar fi trebuit să-şi introducă soţia într-un cerc atât de intim. Într-o adunare mai mare, fisurile din căsătoria lor ar fi fost mai puţin bătătoare la ochi.

Slavă Domnului că Genevieve se dovedi a fi la curent cu scrierile lui Pen. Ea o trase pe soţia lui Cam către un fotoliu şi începu s-o întrebe despre nişte săpături arheologice de lângă Roma.

Pentru prima oară în seara aceea, Cam simţi că putea răsufla în voie. Cel puţin Pen nu se simţea ca o străină acolo. Purtarea lui Genevieve făcea ca Pen să pară mai puţin palida ducesă de Sedgemoor şi mai mult femeia plină de viaţă pe care el o întâlnise în Italia.

— Cam!

Cam îşi luă ochii de la soţia lui şi primi paharul de şampanie pe care i-l adusese Jonas. Spera ca expresia feţei să nu-i trădeze gândurile, dar avea sumbra presimţire că, de fapt, chiar asta se întâmpla.

— Mulţumesc.

Richard şi Sidonie stăteau de vorbă lângă şemineu. Jonas părea să n-aibă nicio grijă. Însă el ştia că Sidonie adora şi pământul pe care călca soţul ei. Cam se întrebă, cu amar, cum era să simţi aşa ceva. Apoi îşi spuse că lipsa iubirii în căsnicia lui era o binecuvântare, nu un blestem. O soţie care adora un bărbat ce nu putea să-i răspundă la sentimente era o tovarăşă de viaţă al naibii de stânjenitoare.

După ce se asigură că toţi oaspeţii aveau ceva de băut, Jonas se întoarse la Cam, care se pregăti să fie luat la întrebări. Jonas putea să fie nespus de dur. Altfel nici n-ar fi

putut să supravieţuiască grozăviilor din copilăria lui. Dar Jonas sorbi din vin, iar apoi spuse, pe un ton neutru:

— Ce păcat că Lydia şi Simon n-au putut să vină şi ei.

Ca să ocolească orice discuţie despre soţia lui, Cam se repezi să vorbească despre sora lui, Lydia, şi despre soţul ei.

— Medicul a sfătuit-o pe Lydia să nu călătorească nicăieri până la sfârşitul lui iunie. Nu cred că o să vină la Londra în sezonul ăsta.

Oricum, Lydia nu dădea doi bani pe societatea londoneză. Era fericită să trăiască în linişte la ţară, la moşia din Devon a lui Simon.

— Ai de gând să-i vizitezi? Presupun că ducesa îi cunoaşte pe amândoi.

— Probabil că o să-i vizităm la vară. În copilărie, Pen şi Lydia au fost amândouă nişte obrăznicături. Deşi, sincer vorbind, Pen era de obicei capul răutăţilor.

Jonas îşi ascunse repede surpriza. Ducesa reţinută care tocmai îi fusese prezentată nu părea deloc pusă pe obrăznicii.

— O să aştepţi atât de mult?

Cam strânse din buze.

— Am treabă la Londra.

— Te îngrijorează Leath?

— N-ar trebui? întrebă Cam, blestemându-l în gând pe marchizul cel băgăcios. Face tot ce îi stă în putinţă ca propunerea mea legislativă să nu fie aprobată de parlament. Pentru mine nu e mare lucru dacă nu trece, dar Elias Thorne şi-a pus toate speranţele în ea, ca să restabilească averea familiei.

— Ţi-ai făcut un mare duşman din Leath.

— Amândoi ne-am făcut un duşman din el, îi răspunse Cam. A avut mereu reputaţia unui om care respectă legea. Ar fi trebuit să pună chiar el capăt afacerilor ilegale ale unchiului său.

Jonas îşi păstră pe faţă rictusul de îngrijorare.

— Mă îndoiesc că simpatia faţă de unchiul lui îl face să fie atât de pornit împotriva ta. Toată lumea ştia că

Neville Fairbrother era un nelegiuit.

— Leath ar trebui să fie recunoscător că l-am scăpat de infecţia de la el din familie.

Jonas râse sumbru, într-un acces de umor negru.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că Leath vrea să-ţi scoată inima din piept pentru că ai făcut totul public. De obicei, nobilii nu-şi spală rufele în văzul tuturor.

— Răul făcut de Fairbrother trecea cu mult de marginile unei îngăduinţe care să-i facă pe doi gentlemeni să rezolve totul cu o strângere discretă de mână.

— Dar noi nici nu i-am oferit aşa ceva lui Leath. Bănuiesc că l-a înfuriat tocmai faptul că, fără să stăm de vorbă cu el, am mers de-a dreptul la autorităţi.

— Încerci să-mi spui că acea campanie a lui e îndreptăţită?

Jonas ridică din umeri.

— Spun, doar, că un scandal atât de mare şi atât de strâns legat de un om care şi-a petrecut întreaga viaţă străduindu-se să obţină influenţă politică i-a făcut omului ăstuia un rău pe măsură. Aşa că puternicul marchiz n-o să uite numaidecât întreaga poveste. Şi nici n-o să uite de răzbunare.

— Lasă-l pe Leath să facă ce manevre pofteşte. Nu sunt atât de uşor de doborât.

După cum se aştepta, declaraţia lui arogantă nu-l impresionă pe Jonas.

— S-ar putea să descoperi că manevrele lui Leath sunt îndreptate mai degrabă spre familia ta, decât spre afacerile tale politice.

Chiar dacă îl cunoştea atât de bine, lui Cam îi era uneori greu să-l priceapă pe Jonas.

— Ce vrei să spui?

— Se vorbeşte prin oraş că Harry Thorne se ţine după sora lui Leath.

— Nu ştiam că Leath are o soră.

Jonas îi aruncă din nou un zâmbet sardonic.

— Abia a debutat sezonul ăsta. O blondă drăguţă, care i-a pus pe jar pe vânătorii de zestre.

Cam nu zâmbi.

— Nu-l văd pe Harry Thorne vânând zestrea cuiva.

— Se zvoneşte că Harry se crede îndrăgostit. A urmărit-o pe fată peste tot prin Londra, făcându-i ochi dulci.

Cam se simţi uşurat. Pentru o clipă, crezuse că Jonas avea să-i dea nişte veşti cu adevărat îngrijorătoare.

— E tânăr. O să-i treacă.

— Sper să ai dreptate, spuse Jonas fără mare tragere de inimă. Fata îl place şi ea, deşi Leath i-a promis-o de nevastă lui Desborough.

— Dar Desborough are cel puţin patruzeci de ani! se miră Cam. Nu mi s-a părut că Leath ar fi din soiul celor care se poartă ca nişte tirani la ei acasă.

— Scandalul ăsta l-a cam zguduit.

Cam se încruntă.

— E nedrept să fie învinuit Leath pentru un unchi care trebuia spânzurat de ani de zile.

Buzele lui Jonas se strânseră, mânate de o veche amărăciune pe care nici măcar fericirea conjugală de acum nu i-o putuse vindeca.

— Nu-i nevoie să-ţi amintesc că, atunci când vine vorba de greşeli, cu cât vinovaţii sunt de rang mai înalt, cu atât sunt ceilalţi mai dornici să dezgroape toate murdăriile, fără să se întrebe dacă e drept sau nu.

Desigur, Cam o ştia foarte bine, ca şi Jonas şi Richard. Toţi trei fuseseră stigmatizaţi ca bastarzi. Şi cu toţii făcuseră faţă ruşinii cum putuseră mai bine. Jonas era, probabil, cel mai norocos dintre ei. În cele din urmă, legitimitatea lui fusese recunoscută public.

Cam renunţase să mai spere că putea să descurce iţele filiaţiei lui. Cei trei actori implicaţi în dramă muriseră de multă vreme. Şi chiar dacă ei ar mai fi trăit, adevărul ar fi fost cu neputinţă de aflat.

Cândva Cam îşi luase inima în dinţi şi-şi întrebase mama cine era cu adevărat tatăl lui. Însă ea îi spusese că nu ştia. Deşi femeia aceea fusese o mare mincinoasă, Cam înţelesese că ea nu-l minţise de data aceea: chiar nu ştia de la care bărbat anume provenea sămânţa din care fusese

conceput fiul ei.

Jonas continuă:

— Dacă Leath vrea să conducă ţara, trebuie ca reputaţia să-i fie nepătată, chiar dacă nu-i neapărat vorba de el personal. Nelegiuirile lui Neville Fairbrother le-au afectat tot neamul.

Cam îşi aminti că, la nuntă, Harry ţinuse morţiş să stea vorbă cu Pen. Să fi fost vorba despre tânăra Fairbrother? Necazurile lui legate de Leath erau deja destul de mari. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Pen să-i încurajeze pe cei doi tineri zăpăciţi să se joace de-a Romeo şi Julieta.

Capitolul 25

Harry se sprijini de peretele din spate al sălii de bal de la Oldhaven House şi cercetă mulţimea. Îl năpădiseră amintirile, pentru că se întorsese în locul în care o cunoscuse pe Sophie. De când plecase în Northumberland, ea reuşise să-i trimită trei scrisori, şi în fiecare dintre ele îi promisese să-l iubească veşnic. Toate acele epistole se găseau în buzunarul aflat cel mai aproape de inima lui.

Sala în care se ţinea concertul era plină până la refuz. Deşi faimoasa soprană olandeză şi tenorul italian aproape că-şi dăduseră duhul cântând, principalul punct de atracţie al serii rămăsese noua ducesă de Sedgemoor.

Chiar soră-sa, Penelope, care şedea în primul rând, mai nemişcată decât o statuie.

Lui Harry îi ajunseseră la ureche câteva comentarii, înainte ca cei care le făcuseră să-şi dea seama că fratele ducesei era prin preajmă. Lucru de mirare, cei mai mulţi dintre oameni fuseseră de acord cu acea uniune, ce-i drept – scrâşnind din dinţi şi plini de ciudă. Fără să uite să adauge şi mici răutăţi, bineînţeles. Faptul că sora lui fusese ridicată la un rang atât de înalt n-avea cum să fie primit fără invidie.

Pe când Harry avea şaisprezece ani, el şi Peter se întâlniseră cu Pen la Roma. Harry îşi aminti de femeia de atunci: independentă şi admirată de toată lumea pentru frumuseţea şi inteligenţa ei.

Chiar şi un adolescent aiurit ca Harry îşi dăduse seama că bărbaţii erau nebuni după ea, dar, în chip ciudat, Penelope părea să nu bage de seamă.

Ca mai toată lumea, Harry auzise zvonuri despre legăturile ei amoroase. Cele câteva aventuri pe care Pen, potrivit zvonurilor, le avusese cu nişte domni faimoşi din Europa, puteau cu greu să fie socotite o pată pe blazonul plin deja de noroi al neamului Thorne. Dar Harry se întrebase, uneori, cum de fata aceea pe care o întâlnise în Italia păruse a fi atât de inocentă. El o socotise întotdeauna soiul de femeie care iubea doar o dată în viaţă. Oare era îndrăgostită de soţul ei? La nuntă nu păruse să strălucească de fericire.

Dar pe atunci tocmai ce supravieţuise unui naufragiu, unde mai pui că purtase şi o rochie croită după moda din urmă cu douăzeci de ani.

Căsătoria aceea fusese o surpriză pentru Harry. Oricât de tare ar fi împins-o Lady Wilmott pe Pen către moştenitorul Sedgemoor, Cam fusese mereu liber să-şi aleagă o soţie care să-i satisfacă aroganţa. O femeie ca Marianne Seaton, care stătea la câteva rânduri în spatele ducilor de Sedgemoor.

În seara aceea, oamenii veniseră pregătiţi nu numai s-o dispreţuiască pe ducesa neconvenţională aleasă de Cam, ci şi să se bucure de dezamăgirea lui Lady Marianne, care pierduse o asemenea partidă. Dar, spre deziluzia cutrelor din societate, amândouă doamnele se purtaseră perfect. În cazul surorii lui, chiar din cale afară de perfect. Pen arăta ca o lumânare stinsă, în ciuda accesoriilor scumpe şi a diamantelor cu care era împodobită. Ceea ce îi spori lui Harry bănuiala că viaţa ei alături de Rothermere nu era doar lapte şi miere.

La naiba, Pen merita lapte şi miere. Harry era în stare să-l ucidă pe Cam, dacă acesta îi făcea vreun rău surorii lui.

Cuplul Hillbrook stătea lângă Pen. De cealaltă parte a lui Cam se aflau arbitrul eleganţei, Richard Harmsworth, şi minunata lui soţie. Dacă lucrurile luau o turnură neplăcută, Pen avea în jurul ei apărători puternici. Harry aproape că se uită cu milă la cumnatul lui. Până când ochii îi căzură din nou pe chipul lui Pen.

În clipa aceea, arăta ca şi cum…

Se strădui să găsească o descriere care să nu fie îngrozitor de tristă. Dar singurul cuvânt care îi venea în minte era „hăituită”.

Privirea lui Harry se mută la Cam, aşezat lângă ea, plin de obişnuita lui aroganţă care era atât de greu de suportat. Harry avea impresia că, dacă ar fi atins cu un brici de ras pielea aristocrată a ducelui, ar fi curs apă îngheţată din el.

— Ce naiba te macină, Harry? îl întrebă Elias, care stătea de lângă el. Arăţi de parcă ai fi gata să împuşti pe cineva. Sau să te împuşti pe tine.

Harry se sili să zâmbească.

— Aş împuşca-o pe blestemata asta de soprană.

Elias, cel mai înclinat către muzică dintre fraţii Thorne, îl privi pe Harry cu dispreţ.

— Ai fost mereu afon. Ar fi o pierdere de timp să încerc să-ţi explic de ce experienţa pe care am trăit-o ascultând-o pe soprană a fost transcendentală.

— Transcendentală?! exclamă Harry, sfidător. O, Doamne, nu mai e mult până să te apuci să scrii poezii. Byron ştie că are concurenţă?

Harry nu ştia ce-l apucase de ajunsese să se certe cu fratele lui. Elias nu făcuse nimic rău, afară de faptul că, indiscutabil, el nu era Peter. Iar dacă s-ar fi supărat pe cineva, acela ar fi trebuit să fie Peter, care fusese atât de îngrozitor de nepăsător cu propria viaţă.

Iar răutăţile spuse de Harry nu-l afectau prea tare pe Elias.

— Eşti doar un ţânc ignorant. Byron a murit acum patru ani. Ai fi ştiut asta dacă nu erai atât de ocupat să joci tot timpul rolul tâmpitului în societate.

Însă Elias nu cunoştea viaţa din ultimul timp a fratelui său mai mic. După ce plecase Sophie, Harry nu-şi mai arătase faţa decât la evenimente respectabile, deşi ştia că o asemenea schimbare în purtarea lui n-avea să-l înduplece pe Leath. De fapt, probabil că Leath şi-l scosese pe Harry din gând mai repede decât îl scosese din locuinţa lui luxoasă. Dar, pe moment, nu putea să facă nimic mai mult pentru cauza lui decât să se poarte cât putea de respectabil.

— Băieţi! le strigă Pen, apropiindu-se de ei. Încetaţi!

Adâncit în gânduri, Harry pierduse sfârşitul concertului şi nu băgase de seamă că încăperea se golise.

— Acum, că eşti ducesă, ţi se pare că poţi să le dai ordine tuturor, îi spuse Elias, sec.

Harry se zburli înainte să apuce să vadă expresia amuzată de pe faţa lui Elias. Pen zâmbea, deşi fără strălucirea pe care Harry îşi amintea că o văzuse la ea pe când se aflau la Roma.

— Nu mă port astfel decât atunci când mă faceţi să risc să-mi compromit reputaţia de ducesă, le răspunse ea fără pic de afectare, în timp ce Cam i se alătura. Am auzit că săptămâna asta o să-ţi ţii discursul de debut la Cameră.

Elias încuviinţă cu o înclinare din cap.

— O să fii acolo, în galerie, ca să mă sprijini?

Pentru că o urmărea cu atenţie, Harry văzu cum Pen îi aruncă o ocheadă iute lui Cam, ca şi cum nu ştia dacă trebuia să-i ceară sau nu permisiunea. Nemulţumirea lui Harry faţă de cumnatul lui crescu. Naiba să-l ia dacă o hărţuia pe Pen!

— Eu sper să vină să ne vadă pe amândoi în acţiune, răspunse Cam.

Apoi îşi strecură mâna în jurul braţului lui Pen. Aceasta tresări, ca şi cum atingerea soţului ei i-ar fi fost străină. Sau poate că acea atingere nu era bine-venită?

„O, Pen, în ce naiba te-ai băgat?” se întrebă Harry.

Cam îi strânse braţul lui Pen, iar apoi îi dădu drumul şi începu să discute cu Elias despre debutul parlamentar al acestuia. Cei doi o luară agale spre uşă. Era prilejul pe care

îl aştepta Harry.

Înainte să apuce să deschidă gura, Pen îl străfulgeră cu privirea.

— Ce naiba faci?

— Ce fac? repetă el întrebarea, în timp ce roşeaţa vinovăţiei i se ridica în obraji. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba ştii foarte bine, îi spuse ea încrucişându-şi braţele, în timp ce îl privea cu o severitate care îl făcea să se simtă ca pe vremea când avea şase ani. Te uitai la Cam de parcă ai fi vrut să-l otrăveşti.

— Otrava e arma femeilor, îi răspunse Harry cu un umor neconvingător.

— L-ai plăcut mereu.

— La fel şi tu, replică Harry.

— Şi încă îl plac! Părea surprinsă şi, dacă Harry nu se înşela, stânjenită de discuţie. E un om bun, adăugă ea.

Harry pufni. În urmă cu cinci minute, ardea de dorinţa de a-i sparge nasul ducelui. Însă în acel moment nu mai era chiar atât de sigur că îşi dorea să facă asta.

— E un om bun, Harry, repetă Pen cu hotărâre. Şi nu accept nicio discordie în familie, şi nici să devin subiect de bârfe. S-a bârfit destul despre familiile Thorne şi Rothermere. Aşa că trebuie să te aduni şi să faci în societate o figură mai bună decât până acum. Şi repede. Oamenii văd!

— Pen! exclamă el îmbrăţişând-o strâns, fiindcă o recunoştea în ea, în sfârşit, pe femeia deschisă din amintirile lui. Mă bucur că te-ai întors.

Ea se zbătu ca să se elibereze, iar apoi îşi netezi coafura.

— Eşti cam nebun!

Harry se gândi că Pen n-avea decât să-l numească nebun de mii de ori, atât timp cât nu mai avea aerul acela de tristeţe.

— Nebunia e o trăsătură de familie la noi.

— Ha, ha, îi răspunse ea.

Amuzamentul ei îl încântă pe Harry precum delecta o vioară urechile lui Elias.

— Acum, dacă te-ai adunat şi te porţi ca un gentleman, nu ca un urs, haide să mergem, să-l găsim pe soţul meu şi să ne luăm rămas-bun.

Însă în seara aceea Harry avea şi altceva pe suflet în afară de starea căsniciei surorii lui.

— Stai!

Ea se opri, nerăbdătoare.

— Ce e?

— Te-ai gândit la ce am vorbit?

— Nu.

Veni rândul lui Harry să se înfurie.

— E important!

— Harry, eşti atât de tânăr…

— N-o să mă răzgândesc, îi spuse el, hotărât, în clipa aceea Harry văzu, după expresia de pe faţa lui Pen, că ea tocmai îşi dăduse seama că atracţia lui faţă de Sophie nu era una trecătoare.

Pen oftă.

— Leath n-o să te lase să te apropii de sora lui. N-o să te alegi decât cu inima frântă.

— Nu-mi pasă. O iubesc, spuse el cu încăpăţânare. Vreau să mă ajuţi s-o văd pe Sophie. Lui Leath n-o să-i treacă prin minte să te urmărească pe tine. Poţi să fii cea care ne ajută să ţinem legătura.

— Ca o netrebnică.

— Nu, ca o soră iubitoare.

Pen părea hăituită.

— Sophie s-a întors?

— Se întoarce săptămâna viitoare. Mătuşa ei merge la Edinburgh pentru nişte prelegeri, iar Leath vrea s-o aibă pe Sophie sub ochii lui.

— Credeam că n-aţi mai putut să ţineţi legătura.

El ridică din umeri.

— Acolo unde există voinţă, există şi o cale de rezolvare.

— Eşti nesăbuit.

— Bărbaţii fricoşi n-au cum să câştige inimile femeilor.

— Dacă nu eşti atent, nesăbuinţa ta o să ne vâre în

scandal până peste urechi. Iar Cam nu merită aşa ceva. Şi dacă tu crezi că Leath n-o să se înfurie pe mine pentru că am dat o mână de ajutor acestui flirt interzis, eşti bătut în cap.

Fălcile lui Harry se încleştară.

— Ţi-am înţeles argumentele. Dacă m-aş sili un pic, chiar aş putea să fiu de acord cu unele dintre ele, la un moment dat.

Ea păru uşurată.

— Atunci, opreşte-te înainte ca vreunul dintre cei amestecaţi în povestea asta să aibă de suferit.

— Niciodată, îi răspunse Harry cu hotărâre. Nimic n-o să mă convingă că lui Sophie o să-i fie mai bine dacă se mărită cu un bărbat care n-o iubeşte. Cu unul pe care nici ea nu-l iubeşte.

— Presupun că se consideră îndrăgostită de tine. Să zicem că te cred atunci când spui că o iubeşti cu adevărat. Dar ea e foarte tânără.

— Sophie ştie foarte bine ce simte. Dacă ne gândim la câte piedici există în calea dragostei noastre, i-ar fi mai uşor dacă ar renunţa la mine.

— Poate că s-a lăsat dusă de val. Întâlnirile secrete şi drama cu familia care se opune pot să ameţească uşor o fată atât de tânără.

— Nu-i aşa, îi răspunse Harry, neclintit. Sophie mă iubeşte. O să ne căsătorim.

Pen oftă din nou.

— Peste cadavrul lui Leath. Nu-l cunosc, dar din câte am auzit despre el, nu cred că o să cedeze. Dacă a hotărât că nu eşti soţul potrivit pentru sora lui, n-o să-ţi dea niciodată voie să te căsătoreşti cu ea.

— Atunci o s-o facem fără încuviinţarea lui, spuse Harry, tăios, ceea ce îl făcu pe un servitor, care stivuia scaune în cealaltă parte a încăperii goale, să se uite spre ei.

Pen păru şocată.

— Harry, o să ne distrugi pe toţi.

El răsuflă adânc şi-şi coborî vocea.

— Tot ce vreau în momentul ăsta e o şansă s-o văd pe

Sophie. Ai cuvântul meu de onoare că intenţiile îmi sunt onorabile. N-o să-i dai o mână de ajutor unui ticălos, te asigur.

Pen căzu pe gânduri. Se petrecea ceva în spatele ochilor ei, dar lui Harry îi era greu să ghicească ce anume. După o lungă întârziere care îl ţinu cu nervii întinşi, Pen îşi înclină capul în semn de încuviinţare, spre uşurarea lui Harry.

— Bine. Pentru moment, ai sprijinul meu. Şi ferească Sfântu' să se afle.

*

— Ce voia Harry? o întrebă Cam după ce se urcară în trăsură, departe de urechile curioşilor.

Pen îi aruncă o ocheadă plină de neliniște. Bineînţeles că un gentleman perfect precum Camden Rothermere şedea în trăsură aşezat cu spatele la cai. Doamne fereşte să ignore eticheta şi să stea lângă ea!

— Ei bine?

Pen se bucură că lămpile din trăsură nu fuseseră aprinse pentru scurta călătorie până la reşedinţa Rothermere. Cam îşi dădea seama întotdeauna dacă ea îl minţea.

— Ce ton superior ai! îi răspunse, dornică să se sustragă de la răspunsul aşteptat de el.

Ochii lui Pen se obişnuiseră cu întunericul îndeajuns de mult încât să poată să-l zărească pe Cam încrucişându-şi braţele peste pieptul puternic. Ea n-avea nevoie să-i vadă expresia ca să ştie că era implacabilă.

— Răspunde-mi, te rog, îi ceru el.

— De ce crezi că voia neapărat ceva? La urma urmei, nu ne-am văzut de atâţia ani.

— Dacă nu voia nimic, mi-ai fi spus.

La naiba, avea şi el dreptate. Pen îşi aminti că promisese să fie o soţie supusă. Totuşi, nu putea să-şi trădeze fratele.

— Cam, ce crezi tu că mi-a spus?

El îşi întinse picioarele lungi în spaţiul dintre scaune. Arăta magnific în seara aceea. Înalt şi distins, era un bărbat superb, chiar şi pus alături de spectaculosul Richard Harmsworth. Pen se luptase cu disperare să-şi ascundă admiraţia. Dar avea sentimentul că, din nefericire, se străduise prea mult, astfel încât le lăsase prietenilor lui Cam impresia că nu dădea doi bani pe el.

Genevieve fusese prietenoasă, iar Richard se purta întotdeauna deosebit de frumos. Cât despre Sidonie şi Jonas Merrick, se vedea limpede că ei credeau că ducele făcuse o greşeală căsătorindu-se cu ea.

Pen îşi spuse din nou, plină de hotărâre, că orice, chiar şi o primire rece din partea prietenilor lui Cam, era un lucru mai bun decât situaţia în care ea şi-ar fi dezvăluit secretul. Cum ar mai fi râs lumea de ducesa ciudată care nu era în stare să-şi ascundă adoraţia faţă de soţul ei indiferent! Mai rău decât atât, lui Cam i-ar fi fost milă de ea.

— În seara asta mi-a ajuns la urechi un zvon îngrijorător, cum că Harry ar fi pus ochii pe sora lui Leath, îi spuse Cam.

— Nu-l cunosc pe Leath şi n-o cunosc nici pe sora lui, îi răspunse ea, cu sinceritate.

Ca să-şi ascundă mâinile care îi tremurau, Pen şi le strecură sub pelerina de catifea.

— Leath e pornit împotriva mea, îi aminti Cam.

— Cu siguranţă că n-are ce mare rău să-ţi facă, fu ea de părere.

— Ba are. Cu siguranţă că are. Sprijinul politic pe care îl aveam pentru o serie de proiecte pe care le-am iniţiat a ajuns spre zero, inclusiv cel pentru planul unui canal de navigaţie, plan în care a investit şi Elias. Am lână şi cărbune în Derbyshire şi o fabrică din Manchester. Mi-aş dori foarte mult să le pot lega mulţumită canalului, nu doar pentru propria mea prosperitate, ci şi pentru cea a oamenilor din Fentonwyck.

— Dar tu eşti ducele de Sedgemoor.

— Iar Leath şi-a petrecut toată viaţa construind influenţă politică, în timp ce eu am fost departe de ţară în

ultimele luni.

Ea încercă să-şi ascundă sentimentul de vinovăţie. Cam îşi neglijase interesele pentru că umblase după ea.

— Dar acum te-ai întors. O să rezolvi problema.

— Să rezolv problema înseamnă să încerc să-l mai îmbunez pe Leath, îi răspunse Cam. Iar planurile fratelui tău de a-i seduce sora nu mă ajută.

— Fireşte că nu, spuse Pen, păstrându-şi tonul calm. Însă eu n-am nicio putere asupra lui Harry.

— Numai să nu-i încurajezi iluziile în privinţa fetei ăsteia.

— Cuiva la care ţin n-aş încerca niciodată să-i laud bucuriile căsniciei, spuse ea cu amărăciune.

Se lăsă o tăcere grea.

Pen încercă să-l vadă pe Cam prin întunericul din trăsură. Vocea ei tremura de remuşcare.

— Cam, îmi pare rău.

Lumina de pe strada pe care treceau dezvălui expresia feţei lui Cam. Părea devastat. În clipa aceea, Pen se urî pentru ceea ce spusese.

Se urî şi mai mult atunci când el o luă de mână şi o scrută, plin de îngrijorare.

— Pen, îmi pare atât de rău că eşti nefericită. Spune-mi ce pot să fac.

„Iubeşte-mă.”

Ea îşi înghiţi acel răspuns şi râse neconvingător. Cu siguranţă că ajunseseră aproape de Rothermere House. Odată intrată în reşedinţă, Pen avea de gând să se retragă puţin, ca să se adune.

— Îmi pare rău, Excelenţă, spuse ea în timp ce îşi elibera mâna. Am vorbit ca o mahalagioaică. Sper să mă ierţi. A fost o seară grea.

Cam dădu din mână în semn de nerăbdare. Răceala căsniciei lor îl apăsa şi pe el, chiar dacă nu trăia împovărat de o pasiune cu neputinţă de mărturisit.

— La naiba, Pen, încetează!

— Nu înţeleg, îi răspunse ea pe un ton searbăd, retrăgându-se şi înfăşurându-se strâns în pelerină.

— Pentru numele Domnului…

Spre uşurarea lui Pen, trăsura se opri în Grosvenor Square.

— Am ajuns.

— Am ajuns acasă! izbucni el. Să nu-ţi închipui că discuţia s-a încheiat.

Cei mai mulţi bărbaţi n-ar fi băgat de seamă că ea nu folosea termenul de „acasă” pentru niciuna dintre proprietăţile Rothermere. Pen blestemă, în gând, spiritul de observaţie al lui Cam. Însă nu se simţea acasă în niciuna dintre locuinţele lui, ci i se părea că era doar o intrusă în mijlocul tuturor acelor splendori apăsătoare.

Se agăţă din nou de scuza clasică:

— Sunt obosită…

— Sunt convins că eşti! îi răspunse el. Şi eu sunt sătul să fiu numit „Excelenţă” şi să fiu tratat ca un paria. M-am săturat să te văd ferindu-te de mine de parcă te temi că o să te lovesc dacă spui ceva care să arate că ai o urmă de temperament.

— Nu cred că… începu ea cu aprindere, înainte să-şi dea seama că o ceartă avea să le spulbere fragilul armistiţiu.

Portiera se deschise. Pen îşi luă repede poşeta şi ieşi din trăsură, lăsându-l pe Cam să fumege în urma ei. În obişnuita-i manieră demnă.

*

Cam privi cu acreală cum frumoasa lui soţie intra în impunătoarea casă londoneză. Se simţea ca un ticălos pentru că se luase la harţă cu ea. Nimic din tot ceea ce se întâmpla nu putea să fie uşor pentru Penelope.

Dar nici lui nu-i era uşor. De când o descoperise în Alpi, Penelope Thorne dăduse dovadă de o nemaipomenită şi, fără îndoială, supărătoare capacitate de a-i stârni emoţiile.

Cam petrecuse săptămâni întregi arzând de dorinţă. Ca un prost, îşi închipuise că, dacă îşi potolea foamea fizică,

totul avea să revină pe făgaşul obişnuit. Însă el o dorea pe Pen chiar mai mult decât înainte. Cumva, simplul fapt că îşi dorea fizic soţia – un lucru bun, desigur – devenise un nod în laturile deja complicate cu care Pen îl legase în afara dormitorului.

Intrase într-o încurcătură tare afurisită.

Iar acum se uita după nevastă-sa ca un lunatic. Mai rău decât atât, o făcea în văzul servitorilor. Coborând din trăsură, surprinsese privirea lui Thomas, valetul. Expresia lui placidă ascundea, probabil, multe speculaţii.

Abătut, Cam intră în casă. Deşi ieşirea lor în lume fusese un succes. Societatea părea dispusă să aştepte ca să vadă dacă Pen urma să se lepede de apucăturile ei excentrice. Până şi cei mai încuiaţi dintre cei pe care îi întâlniseră la serată îi admiraseră manierele lui Pen. Prietenii lui se adunaseră în jurul ei. Existau speranţe ca, pe viitor, numele de Thorne să nu mai fie asociat cu ideea de scandal. Elias fusese întotdeauna cel mai cumpănit din familie, iar purtarea lui din seara aceea fusese lăudabilă. Harry rămăsese imprevizibil, ca de obicei, dar, chiar şi aşa, seara fusese un succes.

Şi atunci de ce se simţea Cam ca şi cum tocmai îi murise câinele?

Se opri în vestibul, sub privirea rece a vechilor statui romane de marmură. De când se căsătorise, îşi luase obiceiul să bea un coniac în bibliotecă, iar apoi să se schimbe de haine înainte să-şi caute soţia.

Thomas deschise uşa bibliotecii. Cam rătăci cu privirea prin încăperea vastă, mobilată şi decorată după gustul unui bărbat, în timp ce mintea lui depăna, fir cu fir, cearta – sau acel început de ceartă pe care îl avusese cu Pen înainte să ajungă acasă. Era limpede că, spre mâhnirea lui, Pen îşi regreta sinceritatea. Cândva, el crezuse că aveau să-şi împărtăşească totul. Dar asta fusese cu mult timp în urmă.

Pen era la etaj, pregătindu-se pentru culcare, chiar dacă ştia că în mai puţin de o oră, aşa cum se întâmpla în fiecare noapte, cămaşa ei avea să ajungă pe podea. Acum

camerista îi peria părul strălucitor, după care avea să-i pregătească patul, iar Pen urma să se întindă în el şi să-şi aştepte soţul. După ce trecuseră peste amărăciunea pricinuită de noaptea dezastruoasă a nunţii, Cam crezuse că lui Pen îi plăceau întâlnirile lor. Însă vorbele pline de amărăciune – cu privire la bucuriile căsniciei – pe care ea tocmai le rostise, îl făceau să se îndoiască de preţuirea ei faţă de acele bucurii.

La naiba, dacă Pen făcea totul din obligaţie?

O furie bolnavă îl cuprinse. Nu împotriva lui Pen, ci împotriva lui. Nu putea să îndure gândul că, pentru ea, el ar fi fost doar o obligaţie.

Clătină din cap către Thomas şi începu să urce scările din două în două trepte, spre dormitorul soţiei lui. Pentru o clipă, în trăsură, Pen fusese sinceră. Apoi îi păruse rău de asta şi dăduse înapoi. Iar Cam nu putea să accepte aşa ceva.

În seara aceea n-avea s-o lase să se pregătească aşa cum o cetate se pregăteşte să facă faţă unui asediu. În seara aceea avea să pornească un atac-surpriză, ca să vadă ce se ascundea în spatele zidurilor cetăţii.

Capitolul 26

Pen stătea la măsuţa de toaletă, iar camerista îi pieptăna părul, însă asta nu mai avea obişnuitul efect liniştitor asupra lui Pen. O durere de cap îi bubuia în tâmple, iar privirea pe care o vedea în oglindă era cea a unei femei învinse. Trecuseră doar trei săptămâni de când se căsătorise, însă ea se simţea ca şi cum s-ar fi scurs douăzeci de ani. Ar fi fost un miracol să reziste până la Crăciun.

Amintirile tulburătoare ale serii o înconjurau precum nişte câini care mârâiau. Disperarea palpabilă a lui Harry. Îngrijorarea politicos ascunsă a lui Hillbrook. Curiozitatea avidă a fiecărei feţe din publicul de la concert. Cearta

otrăvită cu Cam. Obişnuitul gol pe care ea îl simţea în suflet.

Uşa se deschise şi se lovi de perete, un gest absolut străin de felul de a fi al lui Cam. Pen tresări, iar peria lui Jane i se încurcă în păr.

— Au!

— Iertare, Excelenţă, se bâlbâi Jane către Pen, iar apoi îi făcu o reverenţă lui Cam. Excelenţa Voastră…

Expresia lui Cam, pe care Pen o vedea în oglindă, nu era deloc liniştitoare. Totuşi, Pen spuse, cu un calm lăudabil:

— Poţi să pleci, Jane. Mă descurc singură de aici încolo.

— Desigur, Excelenţă.

Cam abia dacă îi aruncă fetei o privire atunci când aceasta trecu pe lângă el. Toată atenţia lui era îndreptată către Pen.

Speriată şi năpădită de emoţii nedesluşite, ea trânti, cu zgomot, peria pe masă.

— Nu e nevoie să îngrozeşti personalul, Excelenţă.

Cu fălcile încleştate, Cam închise uşa. Făcu asta cu grijă, ceea ce lui Pen i se păru mai îngrijorător decât un gest care să arate că el şi-ar fi pierdut cumpătul. Ea îşi aminti de vremurile în care nu-l crezuse în stare să-şi piardă cumpătul pentru nimic în lume.

— Dacă îmi mai zici o singură dată „Excelenţă”, o să aranjez ca Harry să fie răpit de o bandă de criminali şi trimis într-o mlaştină plină de ţânţari, din Panama!

Nu suna deloc a glumă.

— Încerc să fiu o ducesă aşa cum scrie la carte.

Ca să se potrivească imaginii pe care o avea Cam despre soţia ideală, Pen avusese maniere impecabile în seara aceea, zâmbise ca o tâmpită şi păstrase pentru ea orice părere care ar fi putut să dea naştere la critici. Mai rău decât atât, îmbrăcase, pentru debutul ei în societatea londoneză, o rochie pe care n-ar fi pus-o nici pe o sperietoare de ciori.

Toată lumea păruse încântată. Toată lumea, cu

excepţia lui Cam.

Era limpede că omul avea pretenţii cu neputinţă de satisfăcut.

— O adevărată ducesă îi face pe plac soţului ei.

Cândva, Pen ar fi tratat acel comentariu arogant cu dispreţul pe care îl merita. Însă gândise astfel înainte să ştie că el o luase de soţie în ciuda reputaţiei îndoielnice pe care ea o avea.

— Îmi pare rău că nu sunt gata, spuse ea, ridicându-se. Ai nevoie de ajutor ca să te dezbraci?

Cam se încruntă, apoi se sprijini de tocul uşii şi-şi încrucişă braţele.

— Am nevoie să vorbeşti cu mine, îi răspunse el pe un ton în care nu se simţea nicio dorinţă de ceartă.

— Să vorbesc? îl întrebă ea, mirată.

Timp de trei săptămâni, Cam venise în camera ei mânat doar de pasiune. Răsuflarea lui sacadată şi culoarea pometţilor viguroşi îi arătau lui Pen că el o dorea şi în acel moment. Şi totuşi, voia să… vorbească?

— Da, vreau să vorbeşti.

Ea se întoarse cu spatele la măsuţa de toaletă şi-şi sprijini palmele de marginea de mahon lustruit.

— Despre ce naiba să vorbim?

Sprânceana lui se ridică, dându-i acea expresie superioară, care o făcea întotdeauna să-şi dorească să-l pocnească. Sau, cel puţin, voise asta înainte să jure că avea să fie o soţie aşa cum trebuia.

— Nu ştiu, îi răspunse el, sarcastic. Despre ce ar putea să vorbească doi oameni legaţi pe viaţă, niciunul dintre ei neavând habar despre ceea ce gândeşte celălalt? Poate că am putea să discutăm despre vreme.

— Nu-i nevoie să fii nepoliticos.

— Ba eu cred că e nevoie.

Cam începu să vină spre ea. Dar, spre uşurarea lui Pen, el se opri la o oarecare distanţă. Însă privirea lui cercetătoare tot o înfiora. Ea învăţase să-şi ascundă emoţiile în pat, iar, în timpul zilei, să se ţină departe de el. Ceea ce făcea el acum însemna o schimbare tulburătoare în

obiceiurile lor.

— Dar tu nu eşti niciodată nepoliticos, îi spuse ea, disperată. Eşti un model de bună-creştere.

El se încruntă.

— Dar n-am crezut niciodată că tu eşti.

— O să mă străduiesc mai mult, promise ea, cu privirea aţintită la papucii roz, brodaţi, care i se zăreau de sub cămaşa de noapte albă şi amplă.

Cam nu-i răspunse, ci înaintă până când ea îi văzu vârfurile pantofilor negri.

— Pen, nu trebuie să te schimbi în felul ăsta, îi şopti el.

Peticul de podea la care se uita Pen căpătă, dintr-odată, margini neclare. Ea clipi ca să-şi limpezească vederea, iar apoi murmură:

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Însă eu vreau, îi răspunse el, gânditor. Nu cu mult timp în urmă, m-ai fi trimis la naiba dacă îndrăzneam să-ţi spun tâmpenia aia cum că trebuie să-mi faci pe plac.

— Pe atunci nu eram căsătoriţi, îi răspunse ea cu tristeţe.

Părerea de rău din oftatul lui îi zdrobi inima.

— Pen, uită-te la mine!

— Prefer să nu mă uit.

— Ştii ce am admirat întotdeauna la tine?

Tandreţea neaşteptată din tonul lui o învălui, mai moale şi mai minunată decât o pelerină de catifea.

Pen se încordă. Cum îşi mai dorea să-l vadă plecând! Ori s-o arunce în pat şi să intre în ea de-a dreptul. Ori să ţipe la ea.

— Nu pot să-mi dau seama.

Cam râse, păstrând acea notă afectuoasă ce îi amintea lui Pen că el era singurul bărbat pe care îl iubise vreodată. Dar acum, când se afla lângă ea, i se părea a fi un vierme într-un măr, care o distrugea încetul cu încetul, pe dinăuntru.

— Ei bine, e vorba de faptul că îţi lipsesc cu desăvârşire ifosele.

În cele din urmă, curiozitatea o sili să-l întrebe:

— Asta admiri?

— Şi asta. Dar nu e ceea ce admir cel mai mult la tine.

Ea răsuflă adânc. Cam era atât de aproape, încât îi simţea mirosul de săpun cu aromă de santal.

— Îmi spui?

— Nu, dacă nu te uiţi la mine.

Lui Pen i se strânsese gâtlejul atât de tare, încât o durea să înghită.

— Nu pot să îndur dezamăgirea pe care o văd în ochii tăi, spuse ea cu un firicel de voce.

— O, Pen…

Cam o prinse de bărbie, iar ea tresări.

— Am transformat căsătoria asta într-un dezastru.

— Nu tu, eu, zise Cam. Ne-am grăbit să ne căsătorim.

Pen încercă să se dea înapoi, dar se lovi de măsuţa de toaletă.

— N-am avut de ales, fu ea de părere. Mai bine spus, tu n-ai avut de ales.

De data asta, oftatul lui ascundea şi o urmă de nemulţumire.

— Doamne, femeie! Nu-mi spune că te simţi vinovată!

Cam nu mai părea gata s-o îmbrăţişeze, aşa că Pen îl lăsă să-i ridice faţa spre el. Apoi îşi dori să n-o fi făcut. Şi s-o fi luat la fugă în clipa în care el intrase în dormitor.

Cam o privea de parcă ea ar fi fost singura lui grijă pe lumea asta, de parcă fericirea ei ar fi însemnat mai mult pentru el decât următoarea lui răsuflare.

Cam se prefăcea, îşi spuse ea, stăruitor, în gând. Dar cum putea să îşi păstreze judecată limpede în clipa în care bărbatul pe care îl adora o privea cu atât interes? Cuprinsă de ardoare, îşi linse buzele, băgând de seamă că privirii lui nu-i scăpase acel gest care o dădea de gol.

— Nu mi-am dat seama ce preţ ai plătit ca să te căsătoreşti cu mine, ca să mă salvezi de la scandal, până în clipa în care mi-ai povestit despre bârfele spuse pe socoteala mea. Iar atunci a fost prea târziu. Pentru că eram deja căsătoriţi.

O umbră de amărăciune străbătu ochii verzi ai lui Cam.

— Toate escapadele tale au fost nevinovate. Nimeni nu ştie asta mai bine decât mine.

Ea îşi îndreptă umerii şi îi spuse în faţă crudul adevăr:

— După ce ţi-ai închinat viaţa restabilirii bunului renume al familiei tale, ai luat de soţie o femeie cu un trecut îndoielnic şi cu apucături excentrice.

Faţa lui Cam se lumină, ca şi cum începea, în sfârşit, să înţeleagă.

— Aşadar, încerci să devii ducesa ideală, spuse el accentuând sarcastic vorbele „ducesa ideală”. Şi faci asta spunându-mi „Excelenţă” şi purtându-te atât de liniştit încât să văd, pur şi simplu, prin tine.

— Nu vreau să mai provoc şi alte pagube. Din păcate, nu pot să fac nimic în legătură cu faptul că provin din familia Thorne sau că nu sunt femeia cu care ţi-ai dorit să te căsătoreşti. Însă măcar pot să încerc să-ţi fac cinste.

Buzele lui Cam se strânseră de supărare.

— Dar îmi faci cinste.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Mda, cum să nu.

El o prinse de umeri.

— Pen, tu eşti femeia cu care am vrut să mă căsătoresc.

Era deja prea mult pentru ea. Râse amar.

— Cam, eşti un adevărat gentleman, dar n-are rost să minţi.

— Eşti singura femeie pe care am cerut-o în căsătorie. Şi am făcut-o de două ori! Ce altă dovadă mai vrei?

Strânsoarea lui Cam se înteţi, ceea ce o făcu să se întrebe dacă nu cumva el avea de gând s-o scuture. Pentru că aşa părea, după expresia de pe faţa lui.

— Cum poate o femeie atât de inteligentă să fie, în acelaşi timp, atât de prostănacă?

Ea îl înfruntă cu privirea.

— Cum poate un bărbat atât de inteligent să se aştepte ca o femeie cu un dram de minte să creadă o

asemenea minciună? Ştim amândoi că îţi dăruiseşi inima lui Marianne Seaton.

Fălcile lui strânse păreau să-i respingă acuzaţia.

— Cu greu s-ar putea spune „inima”.

Cam o prevenea în chip subtil să nu se aventureze, în ceea ce îi privea, pe tărâmul sentimentalismelor. Însă el fusese cel care ţinuse morţiş să aibă acea conversaţie neplăcută şi lămuritoare. N-avea decât să suporte consecinţele.

— Ea a fost alegerea ta.

El ridică din umeri, de parcă asta n-ar fi avut nicio însemnătate.

— Părea o soţie potrivită.

— Iar eu nu sunt!

— De fapt, să ştii că îţi sunt mai mult decât recunoscător că te-ai căsătorit cu mine.

— Nu pot să-mi imaginez de ce.

El îşi trecu, nerăbdător, mâna prin păr.

— Un gentleman nu trebuie să spună asemenea lucruri, dar recunosc că, oricât de mult o admir pe Lady Marianne, viaţa alături de ea ar fi putut să fie lipsită de… sare şi piper.

Pen îi aruncă o privire mohorâtă.

— Sarea şi piperul pot să devină stânjenitoare.

— Şi pot să-l facă pe un om să se bucure că trăieşte. Să aştepte cu nerăbdare să se trezească în fiecare dimineaţă. Şi să meargă la culcare în fiecare seară.

Ea se înroşi.

— Atracţia fizică dintre noi o să dispară la un moment dat.

El se încruntă.

— Pe zi ce trece, te doresc mai mult.

„Ai grijă, Pen. Dacă te încrezi prea mult în vorbele lui, o să-ţi frângă inima din nou.”

— Suntem abia la început, îi răspunse ea cu acreală. O să te plictiseşti de farmecele mele.

— Te uiţi la mine.

Ea se încruntă, pentru că nu pricepea de ce

schimbase el vorba dintr-odată.

— Aşa, şi?

— Am promis ca, atunci când o s-o faci, să-ţi spun şi ce admir cel mai mult la tine.

— Să înţeleg, deci, că cel mai mult îţi place că te atrag fizic, îi spuse ea încercând să pară nemulţumită, pe când adevărul gol-goluţ era că dorinţa lui o umplea de o bucurie nemăsurată.

— Ei bine, nu văd niciun rău în asta. Pari hotărâtă să vezi numai dezavantajele căsniciei noastre. După trei săptămâni, aş spune că părţile bune sunt cu mult mai multe. Chiar şi dacă tu te porţi de parcă ai fi un şcolar care e în vacanţă, dar pe care ploaia îl sileşte să stea în casă.

— Nu m-am purtat chiar atât de rău, îi răspunse ea, înţepată.

— Ba da, însă am să te vindec de asta chiar acum.

Oare cum putea să-l iubească şi, în acelaşi timp, să-şi dorească să-l ia la bătaie?

— Aştept să mă uimeşti cu înţelepciunea ta.

Cam îşi trecu buzele peste ale ei. Era un sărut afectuos, diferit de cele profunde, pasionale, flămânde, din pat. Pen tocmai era gata să se lase în voia lui, când el îşi înălţă capul.

— Ceea ce admir la tine, dragă Penelope, ceea ce am admirat întotdeauna, încă de când aveai trei ani şi călăreai pe poneiul ăla doar pe jumătate îmblânzit, este curajul tău.

Inima ei se avântă precum o rândunică în zbor, lăsând-o ameţită. O, Doamne, în ce se băgase! Atunci când el spunea asemenea lucruri, atunci când o făcea să simtă că el era singurul om din lume care îi citea de-a dreptul în suflet, ei îi venea să se topească de fericire. Mai mult decât atât, îi venea să-i mărturisească pe loc cât de mult îl iubea.

— Tu ai fost curajos să te căsătoreşti cu mine, îi spuse, în schimb, străduindu-se să pară nepăsătoare.

Răspunsul ei nu-l supără. Pen se întrebă unde dispăruse toată furia pe care i-o arătase în trăsură.

— Am fost, într-adevăr, spuse el.

Privirea lui intensă o stânjenea. Era bine că el îşi

dorea să-i citească în suflet, însă avea şi ea secrete. Unele mai vechi, precum dragostea pe care i-o purta, iar altele mai noi, precum era promisiunea pe care i-o făcuse lui Harry.

— Vreau să găseşti curajul de a fi tu însăţi. Vreau să găseşti curajul de a face ceva din căsnicia asta, ceva puternic şi sigur.

— Societatea londoneză n-o să mă accepte dacă mă port astfel! izbucni ea.

Pen n-avea încredere în schimbarea lui de direcţie. Ştiuse toată viaţa că el îşi dorea o ducesă supusă. Şi desigur că îşi dădea seama că ea numai supusă nu era.

— Dar eu o să te accept, pledă Cam. Aminteşte-ţi, o adevărată ducesă îi face pe plac soţului ei.

— N-o să mai ai aceeaşi părere atunci când societatea o să-ţi plângă de milă pentru că te-ai căsătorit cu o obrăznicătură care nu-şi ţine gura.

— Dacă încetezi să te mai îmbraci ca o babă, societatea londoneză o să fie atât de orbită, încât nici n-o să mai bage de seamă ce spui.

Ea se încruntă, deşi, în sinea ei, se întreba dacă nu cumva el avea dreptate.

— Rochia din seara asta te-a costat o avere.

El chicoti.

— Ca o babă foarte bogată, atunci.

Ea se adună şi-i aruncă drept în faţă cruntul adevăr:

— Cam, nu vrei drept ducesă o femeie cu reputaţie îndoielnică, din neamul Thorne. O vrei pe Marianne Seaton.

Mârâind, Cam se aşeză pe pat şi-şi scoase pantofii. Pen fu străbătută de un fior ciudat. Intimitatea aceea era nouă pentru ei. De obicei, el se dezbrăca în dormitorul lui.

— Pen, o să ţi-o mai spun o singură dată, iar apoi încheiem subiectul pentru totdeauna.

— Dacă rămân eu însămi, ştii că o să mă împotrivesc dacă îmi dai ordine.

— Un singur ordin mai am de dat.

Încă prudentă, dar neputând să reziste, ea se sprijini de unul dintre stâlpii patului.

— Aş fi naivă dacă aş crede că e ultimul ordin pe care mi-l dai.

El îşi smulse lavaliera de la gât. Inelul de aur cu sigiliu sclipea de parcă ar fi fost viu. Cam îi vorbi aerului de deasupra capului ei:

— O, Doamne, ce-o fi fost în capul meu s-o rog pe femeia asta să-mi spună ce gândeşte?!

Se uită apoi la Pen şi, spre uimirea ei, privirea lui era serioasă.

— De când mi-ai devenit soţie, nu mi-a părut rău nicio clipă că am pierdut-o pe Lady Marianne. Tu eşti femeia pe care o vreau. Nu m-am dus în Italia cu intenţia de a mă căsători cu tine, spuse el, ridicând o mână ca s-o împiedice să protesteze. Dar nu-mi pare rău că am făcut-o. Şi sper să-mi dai prilejul să-ţi dovedesc ce fel de soţ pot să fiu, ca nici ţie să nu-ţi pară rău.

— Cam…

— Măcar nu-mi mai spui „Excelenţă”, se bucură el, ironic, şi continuă, înainte ca ea să apuce să spună ceva: Tot vorbeşti despre lucrurile la care am renunţat ca să mă căsătoresc cu tine. Totuşi, tu ai renunţat la mult mai mult. Ştiu că eşti nefericită. Aş face orice ca să schimb asta. Dar mai întâi vreau să înţelegi că nu eşti o înlocuitoare nepotrivită a femeii cu care plănuisem să mă căsătoresc. Dacă îţi închipui că vin în patul tău în fiecare noapte blestemând faptul că tu eşti cea din braţele mele, şi nu Marianne Seaton, eşti nebună de legat. Sper ca, în timp, să înveţi să ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, mormăi ea fără să-l privească în ochi.

— O, da. Atât de multă, încât sari ca pişcată de purice atunci când te ating în public.

— Nu sunt obişnuită cu…

Privirea lui Cam se umplu de compasiune, iar ochii lui căpătară nuanţa smaraldului.

— Ştiu. Treaba asta cu căsnicia e nouă pentru amândoi, dar, cu bunăvoinţă, putem să clădim ceva minunat.

Cam spusese numai lucruri bune şi adevărate, care ar fi trebuit s-o bucure pe Pen. Dar ea nu putea să nu bage de seamă marea omisiune din toate promisiunile lui în privinţa viitorului lor strălucit. Îi admira loialitatea; totuşi, inima ei nătângă şi plină de dor voia să audă cuvântul „dragoste”.

Însă „dragoste” era un cuvânt pe care Cam nu-l folosea niciodată. Pentru că îşi respecta prea mult soţia. Ironia faptului în sine o făcea să-şi dorească să spargă ceva.

Totuşi, nu putea să nu preţuiască felul în care el se smerise.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă, promise ea.

Buzele lui se arcuiră în zâmbetul acela dulce, care o topea la fel cum o făceau şi sărutările lui. Era atât de vulnerabilă, ceea ce o înspăimânta de-a dreptul.

— Şi ştiu că o să fii magnifică.

— Mulţumesc, veni răspunsul ei, atât de nesigur, încât el zâmbi.

— Pen, vino aici şi fă-mă fericit. Iată singura ta îndatorire din noaptea asta.

Ea îl privi ţintă, gata să se revolte. Voia să-l facă fericit. Dar, mai mult decât atât, trebuia să preia controlul. Începând chiar din acea noapte, în patul mare şi elegant, din care soţul ei o privea ca pe o migdală dulce, pe care se pregătea s-o strivească între dinţii lui albi şi drepţi.

Fusese atât de dornică să fie o ducesă aşa cum scrie la carte, încât se predase în întregime. Chiar şi în privinţa lucrurilor pe care le făceau în pat.

Cam îi spusese că o dorea. Ceea ce era mare lucru din partea unui bărbat care nu lăsa niciodată garda jos, mai ales atunci când asta nu era în avantajul lui.

N-avea s-o iubească niciodată. Iar ea trebuia să se împace cu gândul ăsta o dată pentru totdeauna. Cândva, o făcuse. Penelope, cea de nouăsprezece ani, fusese înţeleaptă. Penelope, cea de douăzeci şi opt de ani, era o proastă sentimentală.

În timp ce citea dorinţa crescândă din ochii lui Cam, ea îşi dădu seama că exista măcar un capitol la care erau

egali. El îi spusese că era curajoasă. Trebuia să fie curajoasă ca să înfăptuiască ceea ce-şi pusese în minte. Urma ca nopţile lor să devină un regat în care ea să deţină domnia absolută.

Capitolul 27

În timp ce se ridica din pat ca să-şi scoată haina, Cam văzu ardoarea din ochii lui Pen. Şi încă ceva greu de descifrat.

Expresiile acelea stranii din ochii ei îl descumpăniseră mereu.

Era cum şi cum vedea o fantomă stând în spatele unei vechi prietene. Cam ciudat. Dar fascinant. Şi irezistibil de ispititor.

Dar îl cam neliniştea dorinţa aceea furioasă pe care o simţea. Pentru că îi amintea de situaţiile sumbre în care se treziseră părinţii şi unchiul său, atunci când sentimentele lor intime ajunseseră de notorietate publică.

Îşi trase cămaşa peste cap şi, în timp ce ieşea dintre faldurile de in alb, văzu cum Pen îi arunca o privire admirativă. Felul în care ea se delecta, din ochi, cu trupul lui, îi dădea fiori în stomac. Şi îl neliniştea şi mai tare. Cu siguranţă că punea ea ceva la cale.

O mână subţire se înfăşură într-un mod al naibii de sugestiv în jurul stâlpului sculptat al patului. Pen îşi aţinti, provocator, privirea la partea din faţă a pantalonilor lui. Ea îşi linse buzele, dar n-o mai făcu din nervozitate, ci în semn de apreciere faţă de trupul lui. Pofta carnală fulgera prin Cam, făcându-l surd la orice avertismente raţionale.

— Scoate-ţi pantalonii, Cam.

Pen vorbise pe un ton seducător, care făcea ca până şi oasele lui să vibreze de dorinţă.

Mirat, se opri, cu cămaşa încă agăţată de un braţ.

— Ce-ai spus?

Ea ridică din umeri, cu privirea lipită tot de vintrele

lui.

— Mi-ai spus să fiu eu însămi.

— Da, îi răspunse el. În societate.

— Pretutindeni.

Pen îşi linse din nou buzele. Cam simţi că-i crescuse temperatura corpului cu încă zece grade.

— Vino aici şi te ajut eu cu cămaşa de noapte.

Ea zâmbi, ca şi cum îi făcea milă acea slabă încercare de atac din partea lui.

— Mai întâi, vreau să te văd gol.

Şi spunând asta, Pen îşi îndreptă unul dintre degetele ei elegante spre mădularul lui rigid. Ca stăpân al casei, Cam nu era de acord ca Pen să preia controlul. Dar mădularul lui găsea că acea idee era de-a dreptul strălucită.

— Să ştii că n-am vrut să spun că poţi să începi să-mi dai ordine, protestă el în timp ce se descheia la pantaloni.

Pen avea pe buze acelaşi zâmbet misterios. Probabil că şi Calypso avusese acelaşi zâmbet atunci când îl sedusese pe Ulise. Apoi Cam îşi dădu seama că Pen fusese numită după soţia iubitoare şi credincioasă a lui Ulise, nu după vrăjitoare. Dacă mitica Penelope semăna măcar puţin cu femeia din faţa lui, nu era de mirare că rătăcitorul ei soţ fusese atât de dornic să se întoarcă acasă.

— Te-ai plâns că sunt prea docilă. E prea târziu ca să te mai răzgândeşti.

— Poate că am socotit greşit.

— Fă-ţi din nou socotelile, dar dezbrăcat.

Uimit, emoţionat, încântat, Cam izbucni în râs. Aceea era femeia ce i se păruse infinit de fascinantă pe când erau în Italia. Deşi în Italia ea nu i-ar fi spus niciodată să-şi scoată hainele.

Pesemne, căsnicia lor progresase chiar mai bine decât îşi dăduse el seama.

— Există o pedeapsă pentru nerespectarea ordinelor?

Ea ridică din umeri, deşi strălucirea din ochii negri îi dezminţea nonşalanţa.

— Dacă nu joci, n-ai cum să câştigi niciun premiu.

— M-ai convins!

El îşi scoase în grabă pantalonii.

Apoi, pentru că ştia că ea îl punea la încercare ca să vadă dacă chiar îşi dorea s-o vadă purtându-se după cum o tăia capul, Cam se ridică în picioare şi o lăsă să se uite la el. Chiar dacă se simţea ca un idiot, cu mădularul fluturând la vedere.

Apoi, spre disperarea lui, simţi cum i se îmbujorau obrajii de la cercetarea amănunţită la care îl supunea Pen.

— Nu cred că te mai impresionează bărbăţia mea magnifică. Ai văzut deja tot ce se putea vedea.

Atenţia ei nu fu abătută. Cam tremura, deşi nu era o noapte rece, iar focul ardea în şemineu.

— De obicei nu-mi dai timp să mă uit la tine, îi spuse ea.

Brusc, se simţi vinovat. Până acum, în relaţia lor, el fusese cel care o atrăsese pe Pen în pat. El era cel care o excitase, dar fusese aspru, pe alocuri, în acea privinţă.

— Întinde-te.

Cel puţin, ea îşi ridicase privirea. Pen avea pleoapele grele şi obrajii roşii. Dându-şi seama că scena aceea de seducţie îi afecta şi ei stăpânirea de sine, Cam se simţi mai puţin neputincios.

Se repezi şi o luă de braţ. Sub atingerea lui, îi simţi forţa. Nu se căsătorise cu o floricică plăpândă, ci cu o leoaică.

— Întinde-te cu mine în pat, îi ceru el.

— Poate că o să vină şi acel moment, îi răspunse ea, eliberându-se.

— Pen, nu mă mai tachina.

— Puţină tachinare îţi face bine. Ai devenit odios de poruncitor în ultima vreme. Iar acum treci în pat, Excelenţă!

— Nu-mi mai spune aşa!

— În seara asta îţi spun cum am eu chef. Excelenţă!

Nu era sigur dacă voia s-o sărute până ce o vindeca de obrăznicie sau s-o pună pe genunchi şi să-i dea câteva la fund. Sau amândouă variantele. Totuşi, ea îi promisese un premiu, aşa că îi aruncă o privire grăitoare, iar apoi se

întinse pe pat.

În liniştea încăperii, Cam o auzi pe Pen răsuflând adânc. De uşurare? De nerăbdare?

El se foi în aşternuturi. Miroseau a lavandă, iar parfumul dulce îi gâdila nările.

— Mă simt ciudat.

Tăcerea se prelungi, încărcată de suspans. În cele din urmă, Cam nu mai suportă.

— Pen, pentru numele Domnului, atinge-mă!

Ea continua să-l studieze de la marginea patului.

— Mai târziu.

— Ce naiba…?

Începu să se întindă după ea, dar Pen clătină din cap.

— Rămâi pe loc.

Pentru o clipă lungă, Cam înfruntă cu privirea provocarea din ochii ei.

Pen voia să-i arate că nu putea să se descurce cu acea versiune onestă a ei. La naiba! Dacă era nevoie să se umilească pentru ca legătura lor să devină una adevărată, atunci el primea cu plăcere provocarea.

Ea se îndreptă spre sticlele cu băutură de pe masa aurită. Cam se prăbuşi înapoi pe pat, cu un geamăt, şi privi la tencuiala complicată de pe tavan. Orologiul de la parter sună de ora două. Ajunseseră acasă de mai puţin de o oră. Iar el simţea că trecuseră ani întregi.

Auzi un clinchet de pahare.

— Ai nevoie de băutură ca să-ţi faci curaj? o întrebă el.

— Tu ai?

Cam lăsă politeţea la o parte. Vocea lui avea o notă aspră şi nerăbdătoare.

— Singurul lucru de care am nevoie eşti tu. Udă. Pregătită. Sub mine. Gemând.

Îşi întoarse repede capul, ca să surprindă în ochii ei ceea ce credea că avea să fie dezgust. Dar Pen părea nerăbdătoare. Însă, la naiba, nu destul de nerăbdătoare încât să cedeze.

Ea începu să se plimbe prin încăpere, sorbind din

vinul roşu. Se opri într-un colţ.

— Nu-mi place tabloul ăsta cu Apollo şi Daphne. Ar trebui să-l înlocuim.

Cam se simţi de parcă îl lovise cineva în moalele capului. Ce fusese în capul lui de se plânsese că era prea docilă? Nu ea era cea care îl înnebunea. El fusese nebun să sugereze acea schimbare de direcţie. Dacă păstra vechiul aranjament, acum deja ar fi fost scufundat între coapsele ei albe şi fine.

Dar şi el putea să joace tare.

Se rostogoli pe o parte, ca s-o contemple. În cămaşa ei de noapte albă şi lungă, arăta ca o superbă preoteasă a vreunei religii exotice.

— Desigur, haide să vorbim despre artă. Avem toată noaptea la dispoziţie.

Aha, o luase prin surprindere. Îşi luă o mină de nepătruns, în timp ce ea îşi aţintea privirea uimită asupra lui. Îl încolţise, iar acum îl tortura sub masca seducţiei. Dar Cam era hotărât să-i dea frumoasei vrăjitoare o porţie din propriul ei leac.

Ochii lui Pen se îngustară de parcă ea îi ghicise tactica.

— Avem la parter un peisaj frumos, care s-ar potrivi.

— Tabloul de Turner? voi el să ştie.

Cam începu să se ridice şi fu încântat să vadă că Pen se pregătea să-l oprească.

— Aş vrea să văd pe loc cum ar arăta tabloul aici, adăugă el.

Ea se opri la câţiva paşi de pat.

— Nu poţi să alergi gol prin casă.

El se lăsă pe perne.

— E casa mea.

— Servitorilor n-o să le placă.

— Servitorii dorm la ora asta. Şi mai trebuie să hotărâm chiar acum ce să facem cu tabloul ăla din colţ.

— Pot să aştept până mâine-dimineaţă.

Poate că ea era în stare. Dar desigur că el nu era.

Făcu o sforţare ca să pară destins.

— Poate că ar trebui să aducem câteva tablouri de la Fentonwyck. Cele mai de seamă achiziţii făcute de bunicul meu sunt în galeria de acolo.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ştiu. Mi le-ai arătat. Mai ţii minte?

— Da, îmi amintesc.

După dezastrul din noaptea nunţii, el îi arătase reşedinţa. Pe atunci Pen tresărea, speriată, ori de câte ori o atingea. La fel cum o făcuse şi în seara aceea, la concert, atunci când el îi pusese mâna pe braţ.

Toate astea îi amintiră lui Cam că el era cel puţin pe jumătate răspunzător pentru greutăţile prin care trecuseră. Pen avea tot dreptul să-l împungă şi să se răstească la el. Dar, dacă aşa puteau să pună capăt neînţelegerilor dintre ei, din partea lui putea să-l atace şi cu un topor. Zâmbi de propriile gânduri.

— Mă întreb dacă nu cumva acel Tiţian din bibliotecă ar fi mai potrivit. Vrei să te duci să te uiţi mai bine la el?

Ea sorbi din vin ca şi cum ar fi cântărit propunerea lui. O atacase cu propriile ei arme. În ciuda dorinţei care îl rodea precum un tigru flămând, Cam începuse să se distreze.

— Poate că nu chiar acum, îi răspunse ea, calm.

— Atunci cum ai dori să ne petrecem timpul? Mai joci şah?

Ea se strădui să-şi înăbuşe un zâmbet. Desigur, ghicise strategia lui Cam.

— Da, dar n-am mai jucat în ultimul timp.

Pe Cam aproape că-l bufni râsul. Amabilitatea lui o sâcâia. Deşi era îndeajuns ca ea să arunce o privire la trupul lui excitat ca să ştie că în clipa aceea nu murea deloc de grija artei sau a şahului.

— Am o tablă de şah la mine în cameră. S-o aduc? o îmbie el.

— Vrei să joci şah?

— Dar tu vrei să discuţi despre artă?

Spre uşurarea lui, ea izbucni în râs. Râdea din toată inima, iar lui Cam îi plăcea asta la nebunie. Dacă putea s-o

facă să ia parte din toată inima şi la actul conjugal, era un om fericit.

Ea aşează pe masă paharul pe jumătate plin şi se îndreptă spre pat. Fiecare linie a trupului ei subţire transmitea limpede scopul acelei mişcări.

Cam îşi păstră expresia întrebătoare şi trupul destins, în timp ce inima lui bătea atât de tare încât i se părea că şi Pen o auzea. Dar, dacă arăta vreun semn de triumf, ştia că ea avea să se retragă.

— Vrei să te joci? îl întrebă Pen.

Se opri lângă pat şi-şi trase iute cămaşa de noapte peste cap. Înainte ca el să-şi poată ascunde uluirea, ea îngenunche pe saltea şi, cu un gest hotărât, îl împinse înapoi pe perne.

— Să ne jucăm!

Capitolul 28

Fluturi de mărimea unor ponei invadară stomacul lui Pen. Nu era atât de sigură pe ea pe cât voia să pară. Şi, mai mult decât atât, bănuia că el îi simţea nesiguranţa.

Dar lăsând la o parte latura jucăuşă a întregii poveşti, ceea ce se întâmpla în seara aceea era important. Pentru ea. Şi pentru viitorul ei alături de Cam.

Fusese o proastă să creadă că putea să-şi joace la nesfârşit rolul de soţie supusă. Şi cât de ciudat din partea lui Cam să-i ceară să fie ea însăşi! Se părea că, la un moment dat, el învăţase să preţuiască şi femeile mai puţin convenţionale.

— Treci aici, nevastă! îi ceru Cam cu glas răguşit de dorinţă. Pasiunea din privirea lui ar fi putut să ilumineze întreaga capitală a Angliei.

O prinse în braţe, dar ea se eliberă.

— Nu!

Până în acel moment, toate atuurile fuseseră la ea. Iar Pen n-avea de gând să se predea decât după ce îşi atingea

scopul.

În seara aceea îl făcuse pe Camden Rothermere să se dezbrace de haine. Însă el habar n-avea că, de fapt, ea se lansase într-o campanie care urmărea să-l dezbrace şi emoţional.

Sprâncenele lui întunecate se lăsară peste ochii adânciţi în orbite, dându-le o undă de mister.

— Ce-i asta?

Pen râse batjocoritor în timp ce se lăsa să alunece, fără sfială, pe perne.

— Cam, n-ai înţeles încă?

— Am făcut tot ce-ai vrut.

— Nici pe departe, îi spuse ea, sperând ca el să nu-i fi simţit ameninţarea din vorbe.

Dacă i-ar fi ghicit planul de a-i străpunge armura, Cam ar fi ieşit pe uşă cât ai zice peşte.

El dădu, exasperat, din braţe. Aerul era greu de atâta încordare.

Şi de excitare. Se uita la ea de parcă murea de foame.

Pen îşi dădu părul pe spate. Privirea lui Cam se aţinti pe dată la sânii ei.

Numai o desfrânată îndrăzneaţă putea să-şi arcuiască spinarea drept răspuns la privirea aceea. Pe de altă parte, numai o desfrânată de felul ăsta putea să obţină ceea ce-şi propusese ea.

Bănuiala îi întunecă faţa lui Cam.

— Pen, ce faci?

— Promit să fiu blândă.

De fapt, n-avea de gând să-şi ţină promisiunea.

Aşa cum stătea întins în pat, el arăta atât de magnific încât Pen simţi cum începea s-o lase curajul. Apoi îşi reaminti că nu era cazul să se poarte ca o biată fecioară ageamie. Îşi mai aminti şi de discuţiile din Franţa şi Italia, în nopţile târzii în care vinul curgea din belşug, iar domnii nu erau prezenţi.

Pen îngenunche deasupra lui Cam. De data asta, Cam nu mai făcu greşeala s-o atingă. Învăţase repede din greşeli.

Ea îşi contempla soţul. Ştia, din spusele unor ducese şi contese europene cu purtări scandaloase, că bărbaţii îşi luau amante ca să aibă parte de anumite servicii pe care nu puteau să li le ceară niciodată soţiilor. Iar Pen, datorită acelor doamne sincere, îşi făcuse o idee despre ce anume însemnau astfel de servicii.

Dar întrebarea nu era dacă ştia ce anume trebuia să facă, ci dacă era destul de sigură pe ea încât să fie în stare s-o facă.

Apoi îşi aminti cum Cam o oprise de la anumite gesturi, chiar şi în momentele lor cele mai pasionale. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, ea se hotărî să înceapă cu ce-i era mai la îndemână.

— Pen, ce faci? o întrebă el, tăios, încercând să-şi tragă piciorul de sub mâinile ei.

— Te gust.

Avu grijă să-şi abată privirea de la mădularul lui în timp ce îi mângâia glezna cu buzele.

— Atunci, sărută-mă, îi ceru Cam.

Ea îi mângâie piciorul. Nu-şi făcuse niciodată timp, până atunci, să contemple perfecţiunea trupului gol al soţului ei.

— Dar te sărut deja.

— Pe buze!

— În curând.

Trupul lui era fascinant, atât de diferit de al ei. O umbră de păr negru îi acoperea pielea. Ea cercetă diferenţa dintre os şi muşchi, şi îl simţi pe Cam cum se încorda sub atingerea ei.

— O să stăm aşa toată noaptea, dacă mă mai examinezi ca un nenorocit de vraci, se răsti el, disperat.

Ea îşi trecu degetele peste pielea lui.

— De ce, mai ai vreo întâlnire?

— O să mă ucizi! îi spuse el aproape ca şi când ar fi făcut conversaţie.

Ea zâmbi.

— Dar totul e pentru o cauză bună!

— Care-i aia?

— Faptul că încep să învăţ, printre altele.

Îi încălecă picioarele şi-l sărută, de la genunchi până la coapse. Muşchii lui se întăriră ca stânca, iar dorinţa îi făcea pielea să strălucească. Pen se blestemă că nu-şi testase puterile pe el mai devreme, în căsnicia lor. Era foarte mulţumitor să-l vadă atât de neajutorat.

Mirosul lui Cam fusese pentru ea paradisul de-a dreptul, încă de pe vremea când fusese fetiţă, iar el o salva din tot felul de încurcături. Acum, zăbovind deasupra lui, îi descoperea şi subtilităţile. Cu cât se apropia de partea cea mai tare şi mai excitată din trupul lui, simţea o aromă de mosc, ce se înteţea cu fiecare centimetru.

Excitaţia lui animalică o stârnea. Se foi ca să-şi liniştească tensiunea pe care o simţea între coapse.

— O, Doamne! gemu el, tremurând sub buzele ei. În timp ce-i mângâia şoldurile, Pen îşi trecea buzele peste pieptul lui, simţind şi auzind în aceeaşi măsură cum i se schimba ritmul răsuflării după cum îl atingea ea: îl muşca unde îl linsese sau îl zgâria unde îl mângâiase.

Mâinile lui se încleştaseră pe aşternuturi, străduindu-se să n-o apuce.

Bineînţeles că voia s-o apuce. Ceea ce-i făcea Pen era o ofensă adusă tuturor apucăturilor lui de stăpân absolut.

— Mă împingi prea departe.

Ea râse pe pieptul lui.

— Dacă încă poţi să vorbeşti, înseamnă că mai rezişti.

El o trase de păr, îndeajuns de tare încât s-o facă să-i dea atenţie. Ea se uită în sus, la ochii lui. De dorinţă, deveniseră aproape la fel de negri ca ai ei. Probabil că scrâşnea din dinţi, iar pielea de pe obraji îi era mai întinsă decât cea de pe o tobă.

— Ce faci, Pen?

— Te seduc.

— Ca să mă supui cu totul?

Ea ridică din umeri. Sânii o furnicară atunci când i se atinseră de pieptul lui.

— Suntem în război.

Cam era un om înzestrat cu o putere de pătrundere

aproape nefirească. Chiar şi zbuciumându-se, gata să-şi piardă orice stăpânire de sine, îşi dădu seama că Pen era departe de a glumi.

— Nu vreau un învingător şi un învins.

— Mai puţin în cazul în care învingătorul eşti tu, îi răspunse ea fără să poată să-şi ascundă întru totul amărăciunea.

El o privi stăruitor.

— Vreau să te fac fericită. Asta înseamnă că o să câştigăm amândoi.

Cât îşi dorea să-l creadă! Cu toată durerea din inimă, îl sărută. Se aşteptase la un răspuns de o pasiune feroce, însă buzele lui Cam erau tandre.

Crescendoul frenetic al pasiunii se opri pentru o clipă, şi altceva plană între ei. Ceva mai dulce, mai durabil, mai puternic.

Clipa aceea trecu, iar Pen puse capăt sărutului şi se întoarse la trupul lui Cam.

Îi apucă mădularul în mână şi simţi zvâcnetul cărnii care pulsa. Bărbatul care cu câteva clipe în urmă încă mai vorbea nu reuşi să scoată decât un geamăt gutural.

Atunci când îşi ascultase prietenele descriind acel act, Pen fusese de-a dreptul revoltată. Dar o privire aruncată spre Cam îi spuse că, în acel moment, el era cel stânjenit.

O cuprinseră curiozitatea şi îndrăzneala. Şi o puternică dorinţă de a-i oferi plăcere.

Era un dar din dragoste. Cam n-avea să ştie vreodată. Dar Pen ştia. Iar asta îi era de ajuns.

Se aplecă şi îl atinse cu buzele.

Cam privea capul cu păr întunecat şi mătăsos a lui Pen cum cobora din ce în ce mai jos, spre pântecul lui. Toată noaptea îl ţinuse încordat ca pe o strună. Iar acum ea întinsese atât de mult acea strună, încât el simţea că exploda.

Cu cât ea se apropia mai tare de bărbăţia lui dureroasă, cu atât lui Cam îi bătea mai repede inima. Imagini nebuneşti îi trecură prin minte. Şi chiar dacă o privea cum deja se pregătea, nu-i venea să creadă că o

femeie care până de curând fusese virgină urma să-şi folosească gura pe un bărbat.

Pen n-avea cum să…

Lumea lui explodă într-un milion de stele arzătoare.

— Doamne, Pen! gemu el, şocat.

Cu o alunecare umedă şi fierbinte, care aproape că-l făcu să ejaculeze, ea îşi ridică gura şi capul de pe el.

— Nu-ţi place?

Cam se uită intens la buzele ei. Trandafirii. Pline. Strălucitoare. Mintea lui încă se străduia să înţeleagă ce făcea ea. Sau ce aproape făcuse.

— Cam?

Buzele acelea de vrăjitoare se arcuiră într-un zâmbet. Degeaba căută pe faţa ei o urmă de sfială sau de dezgust. Nu găsi nici una, nici alta. În schimb, văzu o nerăbdare senzuală care îi făcea inima să-i spargă pieptul.

— Cum de…

O, Doamne, de ce-şi pierdea vremea vorbind?

— Pen, ai fost…

Ea râse gutural, iar el îşi dădu seama că zilele în care soţia lui ceda, mirată, cu ochi mari şi uimiţi, experienţei lui sexuale, se apropiau de sfârşit.

— De obicei poţi să sfârşeşti ceea ce ai de spus.

La naiba, avea dreptate. Nu era un şcolar aflat în pat cu prima lui iubită. Înghiţi.

Încă n-avea încredere în vocea lui. Înghiţi din nou şi reuşi să tragă aer în piept. Atunci când reuşi să spună ceva, speră, în secret, că nu părea atât de şocat pe cât era.

— De unde ştie o fată inocentă să facă asta?

Zâmbetul acela încă zăbovea pe buzele ei.

— Nu sunt tocmai o fată inocentă.

— Dar nici departe nu eşti.

Genele ei coborâră, sfioase.

— A fost adevărat un singur lucru din toate bârfele alea despre mine. Conversaţiile din saloanele de la Roma erau nemaipomenit de deocheate.

Continuând să-l călărească, ea se lăsă să alunece pe trupul lui până când sexul ei i se frecă de mădularul a cărui

erecţie devenise dureroasă. Cam scoase un geamăt adânc. Trebuia s-o aibă. Dorinţa îi lăsase un singur gând: trebuia s-o aibă imediat.

Prin taifunul din capul lui, Cam o auzi spunând ceva. Era într-un asemenea hal, încât avea nevoie de câteva secunde ca să poată pricepe înţelesul cuvintelor.

— Am crezut că ţi-ar plăcea.

El se chinui să scape de obsesia de a intra în ea.

— Mi-a plăcut. Făcu o pauză, iar apoi adăugă, ca nu cumva să se înţeleagă greşit: îmi place!

— Lucrez doar din auzite.

Părea atât de serioasă încât, chiar aşa, nebun de dorinţă cum era, Cam izbucni în râs.

— Draga mea, dulcea mea soţie, îmi place orice îmi faci.

Faţa ei se lumină, triumfătoare.

— Mă bucur să aud asta, Excelenţă.

— Sunt atât de nebun după tine, încât acum, chiar dacă începe să ardă casa, nu mă mişc din patul ăsta.

Ea îl sărută, iar Cam gustă de pe buzele ei aroma de femeie şi de dorinţă. Îi devoră gura, scufundându-şi adânc limba în ea.

— Lasă-mă să intru în tine, şopti el pe buzele ei.

— Nu încă!

Într-un exces de exasperare, Cam îşi înfipse mâinile în părul ei şi o ţinu nemişcată.

— Tu chiar vrei să mă omori.

Ochii ei sclipeau de ardoare.

— Poate că da.

Cu un erotism intens, care făcu inima lui Cam s-o ia la galop, Pen se apăsă pe el. Era atât de aproape. El îşi mişcă şoldurile, dar, înainte să poată s-o pătrundă, ea se retrase.

— Ar trebui să termin ce am început.

Cam n-avea atâta încredere în el încât să poată să-i promită că nu ejacula în gura ei.

— Ai milă. Îmi pui la încercare limitele.

— Nu mă deranjează, îi răspunse ea, cu o sclipire diabolică în priviri.

Pen îl cuprinse între buzele ei voluptoase. Vederea lui Cam se tulbură, intrând într-un tunel lung şi întunecat. Iar singurul sunet care îi ieşea din gură era numele ei, ca într-un fel de protest fără şir.

Ea îi linse capul sensibil al bărbăţiei, iar Cam simţi cum îi dispărea orice pornire de a o opri, odată cu ultima picătură din sângele care îi coborâse în mădular. Apoi – la naiba! – ea începu să-l sugă încet.

Crescu presiunea, în timp ce îi strângea baza mădularului cu degetele. În ciuda stângăciei ei, Cam simţea o plăcere cum nu mai simţise niciodată şi care îl străbătea cu iuţeala cu care focul aprinde iasca. Pen gemu, nespus de fericită. Încă un zvâcnet de pasiune. O altă piatră zbură din zidul şi aşa fragil al apărării lui. Cam se chinuia să nu ejaculeze.

— Pen, opreşte-te! Ajunge!

Ea îşi înălţă capul încet, în timp ce continua să-i ţină între buze vârful mădularului.

Muşchii din gâtlejul lui Cam erau atât de încordaţi, încât el se temea că i s-ar h putut desprinde capul de trunchi. Închise ochii.

— Lasă-mă să preiau eu de aici. Ai demonstrat ce aveai de demonstrat, şopti el.

Nu că mai ştia ce voise ea să-i demonstreze. Uitase din momentul în care Pen îşi pusese gura pe el. Mâna ei încă i se învârtea în jurul mădularului, caldă şi strângându-l cu putere. Pen trebuia să-i dea drumul, dacă nu voia să se aleagă cu o surpriză urâtă.

Părul ei mătăsos îi mângâie pântecul, iar ea se porni din nou. „Căldură. Presiune. Plăcere.”

„Dorinţă. Rezistenţă.”

Carnea care zvâcnea.

„Eliberare…”

Fiecare celulă din corpul lui îi striga să se predea. Cu un blestem în gât, renunţă la luptă şi-şi eliberă sămânţa fierbinte în gura ei.

Capitolul 29

Acţiunile ei din noaptea trecută încă îi mai umpleau gândurile lui Pen în seara următoare, pe când îl însoţea pe Cam la balul ducesei de Matlock. În ciuda puterii pe care simţise că o dobândise atunci când Cam îşi pierduse controlul, victoria ei fusese umbrită. Da, Cam se supusese dorinţelor ei. Da, îi plăcuse ceea ce-i făcuse, însă apoi, când el trecuse din nou la comandă şi o posedase cu îndrăzneala-i obişnuită, ea fusese nevoită să-şi recunoască eşecul.

Cam poate că se predase fizic, dar, în spatele ochilor lui verzi, barierele încă se ridicau. Ea îi cucerise trupul, nu sufletul.

Trebuia să fie puternică. Într-o singură noapte, oricât de pasională, nu putea să dărâme toată apărarea pe care Cam şi-o construise şi susţinuse încă de când era copil. El nu era bărbatul care să cedeze fără luptă.

Pen se trăgea dintr-un lung şir de războinici. Poate că celor din neamul Thorne le lipseau anumite însuşiri, însă nu şi curajul în luptă. Totuşi, încercarea lui Pen de a-şi face soţul să se îndrăgostească de ea ar fi putut să se dovedească mai periculoasă decât toate bătăliile din istoria familiei.

De când intraseră în sala de bal, Pen simţise pe spatele ei căldura liniştitoare a mâinii lui Cam. Ceea ce-i amintea că, deşi ea nu câştigase războiul, Cam fusese neobişnuit de afectuos. O sărutase la micul dejun şi apoi îşi petrecuse ziua arătându-i împrejurimile Londrei. Era ciudat că Pen, care se descurca la Roma şi la Paris mai ceva decât localnicii, nu cunoştea capitala ţării în care se născuse.

Balul Matlock era un fel de punct culminant în calendarul evenimentelor mondene din societatea londoneză. Printre oaspeţi se numărau marchizul de Leath şi sora acestuia, Lady Sophie Fairbrother.

Pen fu uimită atunci când dădu cu ochii de James Fairbrother, bărbatul pe care Harry îl descrisese drept un

nemernic. De fapt, Leath era un bărbat impunător şi chipeş. Era mai musculos chiar decât soţul ei, cu o alură mai degrabă de luptător în arenă decât de spadasin. Lui Pen nu-i scăpă momentul în care ochii lui Leath se îngustaseră la vederea lui Harry, care păstra, ostentativ, distanţa. Ea mai văzu şi că Leath n-o scăpa din ochi pe sora lui, o fată cu păr auriu, pe care toţi tinerii voiau s-o invite la dans.

Pen nu ştiuse la ce să se aştepte nici în privinţa lui Sophie. Fata era, desigur, drăguţă, şi devenise repede punctul de atracţie al balului. Nu se uita deloc spre Harry.

Oare ea hotărâse că, la urma urmei, tânărul fără bani, dintr-o familie nu tocmai strălucită, nu merita atenţia ei? Sau, pur şi simplu, nu voia să atragă atenţia asupra lor atâta vreme cât se aflau în public?

Harry îi spusese lui Pen că Leath dorea ca Sophie să se căsătorească cu lordul Desborough. Pen nu cunoştea aproape pe nimeni din lumea aceea strălucitoare care o înconjura. Câţiva bărbaţi mai în vârstă dansaseră totuşi cu Sophie. Poate că unul dintre ei era Desborough.

Pen era de părere că oricine voia să căsătorească o fată atât de tânără şi de veselă cu un bărbat de vârstă mijlocie dădea dovadă de o cruzime înfiorătoare. Ceea ce nu însemna că dezaproba planurile lui Leath de a căuta o partidă bună pentru sora lui. Iar, în afară de faptul că era loial şi iubitor, Harry nu era o partidă bună.

Dar dacă Sophie îl iubea, Pen era hotărâtă să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să-i ajute. Cam îi ceruse să nu se amestece, dar cum putea ea să-i abandoneze pe Harry şi pe Sophie dacă erau cu adevărat îndrăgostiţi?

În marea aceea de feţe necunoscute, Pen fu aproape uşurată să-i vadă pe lordul Hillbrook şi pe soţia lui îndreptându-se spre ea, prin mulţime. Nici Jonas, nici Sidonie Merrick n-o trataseră cu prea mare bunăvoinţă data trecută, însă, fără tăgadă, îi erau loiali lui Cam. Şi cel puţin nu erau chiar nişte străini pentru ea.

— Domnule, doamnă, îi salută Pen, silindu-se să zâmbească.

— Bună seara, Sidonie, Jonas, spuse şi Cam, încântat.

Credeam că n-o să ne găsim unii pe alţii, la ce îmbulzeală e aici.

— Richard şi Genevieve sunt şi ei prin preajmă. I-am văzut de îndată ce am ajuns, dar de atunci n-am mai zărit nici urmă de ei.

Lady Hillbrook îşi flutura, leneş, evantaiul pe dinaintea feţei. Se întoarse către Pen.

— Mereu balul Matlock a semănat mai degrabă cu o revoltă socială decât cu o petrecere, spuse ea.

— Dar probabil că eşti obişnuită cu petreceri chiar mai nebuneşti decât cele din vechea şi serioasa Londră, spuse Jonas. Îmi amintesc de balurile publice de la Veneţia, la care era nevoie de intervenţia armatei pentru restabilirea ordinii.

Pen avu senzaţia că omul acela încerca să-i răscolească trecutul, dar, cum era prietenul lui Cam, se hotărî să-i acorde prezumţia de nevinovăţie.

— Anul trecut am luat parte la un bal mascat, în timpul Carnavalului, dar am avut norocul să scap cu viaţă.

— Îmi place rochia ta, spuse Lady Hillbrook, care nu mai părea atât rezervată cu Pen în seara aceea.

— Mulţumesc!

După ce Cam îi descrisese îmbrăcămintea în termeni atât de puţin măgulitori, Pen se hotărâse să-şi poarte rochia preferată din noua ei garderobă. Mătasea, de un verde de culoare Nilului, era croită într-un stil auster, însă îi punea în evidenţă silueta şi pielea, şi se potrivea cu smaraldele Rothermere.

Cam întinse mâna.

— Sidonie, îmi acorzi acest dans?

Pen îşi înăbuşi un protest instinctiv. Nu voia să rămână cu înspăimântătorul lord Hillbrook. Se uită, disperată, după Elias sau Harry. Dar Elias dansa cu… chiar cu Lady Marianne Seaton, iar Harry nu se vedea pe nicăieri. Probabil că ieşise pe terasă şi stătea îmbufnat acolo, pentru că iubita lui dansa cu un alt bărbat.

Niciuna dintre situaţii n-o ajuta pe Pen. Era cel de-al doilea eveniment social la care participa. La concert, mai

mulţi oameni veniseră ca să i se prezinte. În seara aceea, ea părea să nu mai reprezinte o noutate, astfel că nu le mai stârnea interesul celor care luau parte la bal. Sau poate că se ţineau departe de ea numai pentru că se afla în compania lui Jonas Merrick, iar oamenii n-aveau curajul să-i întrerupă.

— Aţi putea să-mi faceţi şi mie aceeaşi onoare, Excelenţă? o întrebă lordul Hillbrook, cu un zâmbet sardonic, de parcă ghicise reţinerea lui Pen.

— Vă rog să-mi spuneţi „Penelope”.

I se părea ridicol să fie ceremonioasă cu prietenii de-o viaţă ai lui Cam.

— Cu plăcere. Sper ca şi tu să-mi spui „Jonas”.

O conduse spre ringul de dans, unde tocmai începea un cadril. Cel puţin nu era un vals. Inima ei înflăcărată o îmboldea să împartă valsurile doar cu Cam. Tresărea doar la ideea de a se afla atât de aproape, în toiul unui vals, de formidabilul viconte.

Cam şi Lady Hillbrook dansau şi ei. Uşurinţa cu care se mişcau vădea o prietenie veche. Dar Pen nu-şi putu înfrâna o umbră de gelozie. Desigur că Sidonie Merrick era profund îndrăgostită de intimidantul ei soţ. Ceea ce însemna fie că frumoasa brunetă era de o îndrăzneală nesăbuită, fie că lordul Hillbrook – Jonas – nu era chiar sălbaticul care părea.

— Cred că-l cunoşti pe Cam de-o viaţă, spuse Jonas, în timp ce aşteptau să treacă perechea ce conducea cadrilul.

Pen nu se înşelase. Încerca s-o descoasă. Răspunse cât de inofensiv putea:

— Mamele noastre au fost prietene.

— Dar ai trăit mulţi ani departe de Anglia.

Pen îi aruncă o privire prudentă. Chiar şi locuind în Europa, auzise despre Jonas Merrick. Şi putea să parieze că el ştia totul despre ea. Oare descoperise deja că aşa-zisa lor ceremonie de nuntă din Italia nici măcar nu existase? Totuşi, îi răspunse, având grijă să păstreze un ton placid:

— Am călătorit împreună cu mătuşa mea.

— Lady Bradford, spuse el, dovedind că deja îi

cercetase tot trecutul. Am întâlnit-o în Grecia, în urmă cu vreo doisprezece ani. O femeie impresionantă.

— Îmi lipseşte mult, spuse Pen din toată inima.

Fu uşurată că începutul următoarei părţi de cadril îi îngăduia un mic răgaz.

— Mi-a părut rău să aflu că a murit, îi spuse el după ce se întoarseră la locul lor. Presupun că ai păstrat legătura cu Cam în toţi aceşti ani.

— Da, eu sunt genul de om care corespondează mult, îi răspunse ea cu răceală.

Interogatoriul la care o supunea el nu era atât de înfricoşător pe cât se temuse. Saloanele nobilimii europene erau mari focare de intrigi. Pen ştia că o cercetaseră şi agenţi, fie din partea autorităţilor, fie unii care li se opuneau acestora. Jonas Merrick era, fără îndoială, mai deştept decât acei informatori de rând, dar întrebările lui erau de felul celor cu care Pen deja se obişnuise.

— Te rog să mă ierţi că îţi pun întrebări. Cel puţin, am scuza că sunt un vechi prieten. Şi, deşi bineînţeles că suntem încântaţi de alegerea pe care a făcut-o Cam, totul s-a întâmplat foarte repede. A dispărut câteva luni şi s-a întors cu o soţie. După ce a supravieţuit unui naufragiu. A fost ştirea anului.

— Fratele meu, Peter, ne-a adus împreună, îl lămuri ea cu deplină onestitate, înainte să trebuiască să-şi reia dansul.

După ce se reuniră, Pen, care gâfâia din pricina unui tânăr ce confundase, pesemne, cadrilul cu galopul, fu nevoită să continue discuţia, fiindcă Jonas îi spuse, ca şi când n-ar fi existat nicio întrerupere:

— Sper ca tu şi Sidonie să deveniţi apropiate.

— Şi eu sper la fel, îi răspunse Pen. M-aş bucura să am în preajmă pe cineva cunoscut. Cercurile de la Londra sunt foarte diferite de cele liberale şi lipsite de ifose de pe continent.

Spre surprinderea ei, amuzamentul îmblânzi trăsăturile lui Jonas, până când acestea deveniră aproape atrăgătoare.

— Nici Sidonie nu era obişnuită cu societatea atunci când ne-am căsătorit. Dar desigur că o să-ţi povestească ea. Tu ai şi avantajul de a fi ducesă.

— Şi soţia lui Camden Rothermere, adăugă Pen, cu o undă de mândrie în glas.

Chiar şi după numai două ieşiri publice, îşi dăduse seama că înalta societate îl privea pe Cam cu mare respect, în ciuda filiaţiei lui scandaloase şi a împrejurărilor ciudate în care se căsătorise.

— Da, faptul că eşti soţia lui Cam uşurează lucrurile.

Cadrilul se destrămă din nou, iar ea şi Jonas nu se mai întâlniră până la finalul dansului.

— Poţi să contezi pe sprijinul nostru, îi spuse atunci Jonas.

Deşi părea că primise aprobarea din partea lui, Pen nu era atât de naivă încât să nu priceapă adevăratul înţeles al acelor vorbe. Adică: „Poţi să contezi pe sprijinul nostru – atât timp cât nu faci nimic care să-l pună într-o postură neplăcută sau să-l supere pe prietenul nostru drag”.

Să-l rănească pe Cam era ultimul lucru pe care şi-l dorea Pen. De fapt, dacă ar fi fost mai apropiată de Jonas, i-ar fi mărturisit că cel mai mare rău pe care putea ea să i-l facă lui Cam se produsese deja: se căsătorise cu el.

Numai că avea neplăcutul sentiment că, în timpul scurtei lor conversaţii, vicontele reuşise să scoată de la ea secrete pe care le păstra de-o viaţă. Inclusiv secretul cel mare: că şi-ar fi dat şi viaţa pentru soţul ei.

Capitolul 30

Din luxoasa bibliotecă a ducelui de Matlock, muzica şi conversaţiile de la bal se auzeau doar ca un zumzet îndepărtat. La bufetul de lemn de mahon, Jonas turna coniac pentru el, Cam şi Richard.

Cam îşi sprijinise cotul de poliţa de alabastru a căminului. Richard se întinsese, nonşalant, pe canapeaua

de piele.

Nu mai era nici urmă din tensiunea care, înainte de Crăciun, marcase relaţiile dintre Cam, pe de-o parte, şi Jonas şi Richard, de cealaltă. După aceea, Cam fusese foarte ocupat. Abia în momentul de faţă îşi dădea seama cât de mult îi lipsiseră prietenii lui.

Fără tragere de inimă, o lăsase pe Pen în sala de bal. De fapt, fuseseră cât pe ce să nu ajungă la petrecere. Văzând-o îmbrăcată cu rochia aceea, lui Cam îi venise să-i rupă mătasea de pe ea şi s-o posede până când Pen n-ar mai fi putut să facă altceva decât să-i strige numele, iar şi iar.

Dar el era Camden Rothermere, duce de Sedgemoor, model de bună purtare, arbitru al eleganţei şi al bunelor maniere, iar acţiunile lui din ultimul timp iscaseră deja destule discuţii. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca lumea să înceapă să spună că era atât de vrăjit de soţia lui încât nu putea să apară nici măcar cinci minute la un eveniment public. Chiar dacă o astfel de afirmaţie era primejdios de aproape de adevăr.

După ce fusese destul de încordată la începutul serii, Pen părea să se mai fi destins. Asta, poate şi pentru că Jonas şi Sidonie o încurajaseră. Jonas putea să fi fost un nesuferit, dar, odată ce se hotăra să-i fie loial cuiva, nu mai dădea înapoi.

Cam se mulţumise să valseze o singură dată cu soţia lui şi să obţină de la ea promisiunea unui dans, după cină. Chiar reuşise să-şi păstreze pe faţă o expresie politicoasă atunci când o serie de neisprăviţi o invitaseră la dans.

La un moment dat, pentru că venise timpul să aibă o discuţie cu prietenii lui, se retrăsese cu ei în bibliotecă. Pen era în siguranţă alături de Sidonie, de Genevieve şi de fraţii ei.

— Jur că adunările astea sunt din ce în ce mai sâcâitoare, bombăni Richard. Nici nu ştiu de ce am venit. Genevieve a aruncat o privire la toată mulţimea de aici şi era cât pe ce să fugă, cu coada între picioare.

— E nevoie de ceva mai mult ca s-o sperie cineva pe

soţia ta, spuse Jonas.

În lumina pâlpâitoare a focului şi a lămpilor din eleganta încăpere, cicatricile lui nu mai erau atât de bătătoare la ochi. În ultimul timp, Cam abia dacă le mai băgase de seamă.

— Că tot vorbim despre soţii, spuse Richard, trebuie să închin un pahar şi să-ţi urăm să fii fericit, Cam.

— Ai făcut-o şi seara trecută, îi răspunse Cam.

Richard ridică din umeri cu nonşalanţa lui caracteristică.

— Nu sunt niciodată îndeajuns de multe urări de bine pentru un om care renunţă la burlăcie.

Cam probabil că nu-şi stăpânise tresărirea la timp, fiindcă Jonas îi şi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Oare treaba nu-i chiar atât de roz în paradis, prietene?

— Jonas, lasă omul în pace, pledă Richard. Prietenii n-ar trebui să-şi vâre nasul în astfel de chestiuni.

— Ba da, dacă pot să ajute, îi răspunse Jonas în timp ce-l privea pe Cam cu atenţie.

Cam ridică din umeri şi minţi, deşi, după noaptea trecută, minciuna nu mai era la fel de mare pe cât ar fi fost înainte.

— Totul e bine.

— Ieri nu părea bine deloc, spuse Jonas ocolindu-i privirea lui Richard. Ducesei îi era teamă să scoată vreun cuvânt, iar tu, Cam, te-ai purtat de parcă veniseşi la spânzurătoare.

— Exagerează, fu de părere Richard. Nu-l asculta pe neisprăvitul ăsta băgăcios.

— Băgăcios? Transmite-i complimentele mele lui Genevieve. Văd că face minuni cu vocabularul tău.

Richard nu zâmbi.

— Dacă şi Sidonie ar face minuni cu manierele tale, ar fi ceva!

Cam oftă.

— Pen nu merită criticile tale.

— Ea, nu, desigur, spuse Jonas.

— Iar eu, da, bombăni Cam, întrebându-se de ce naiba îi fusese dor de prietenii lui.

Deşi măcar Richard încercase să prevină întrebările ciudate pe care le punea Jonas.

— N-am venit aici ca să fiu luat la puricat.

— Dar o să fii, îi spuse Jonas.

— Ca să fim sinceri, Cam, ultima oară când ne-am văzut te-ai supărat pe noi pentru că nu ne plăcea de Lady Marianne, iar apoi ai apărut din senin cu o altă soţie, aşa că e firesc să te aştepţi să te întrebăm una sau alta, spuse Richard.

— Tu de partea cui eşti? se răsti Cam.

Richard sorbi, calm, din coniac, iar apoi zâmbi.

— De partea ta, deşi probabil că nu mă crezi.

— Nu te cred, aşa e.

— Nu vrei nişte sfaturi de la un bărbat căsătorit?

— Nu.

— Foarte bine, spuse Richard, şi mai bău nişte coniac. Drace, e o bunătate! Trebuie să-l întreb pe Matlock de unde şi-l cumpără.

Se lăsă o linişte apăsătoare, până când Cam simţi că nu mai suporta. Ştia că Jonas avea răbdarea lui Iov, dar cea a lui Richard îl luase pe nepregătite şi îl sâcâia.

Oftă şi spuse pe un ton mai puţin arţăgos:

— Şi, mă rog, care e sfatul tău?

— Sunt uimit că am ajuns să dau sfaturi unui om care e un munte de înţelepciune, comentă Richard, zâmbind. Îmi amintesc cum era Pen înainte. Veselă, plină de viaţă, impulsivă.

— Aşa era, confirmă Cam, care se trezi şi el zâmbind, însă zâmbetul lui Richard dispăru.

— Femeia pe care am întâlnit-o aseară era cu totul diferită.

— Ai cunoscut-o acum mulţi ani.

— Trebuie s-o asiguri că, dacă nu se poartă aşa cum scrie la carte, n-o să abaţi asupra ei o ploaie de învinuiri. E o femeie inteligentă, o să-şi dea repede seama, de una singură, ce trebuie să facă şi ce nu, ca să nu supere gurile

rele din societate.

— Vorbeşti de parcă aş fi vreun tiran, protestă Cam.

Richard ridică din umeri.

— Ai ales o femeie cu o fire aprinsă. Sau, cel puţin, o să redevină aşa de îndată ce n-o să mai bage în seamă acele comentarii dezaprobatoare din societate care te-ar putea stânjeni. E o Thorne. Şi îmi închipui că nu propria reputaţie o îngrijorează. Celor din neamul ei le curge nesăbuinţa prin sânge.

— Reputaţia ei e stabilită de ceva vreme, spuse Jonas cu glas scăzut.

Cam trânti paharul.

— Prietene, încerci să mă faci să-ţi sparg dinţii?

— Poţi să mă ameninţi cât vrei tu – oricum nu mi-a mai rămas vreo bucată de piele care să n-aibă cicatrici. Nu fac decât să rostesc adevărul pe care îl ştim cu toţii, Cam, îi răspunse Jonas, calm. Ai spus mereu că aveai să te însori cu o femeie cu reputaţie impecabilă. De asta ai şi ales-o pe Lady Marianne, dacă îmi amintesc bine discuţia noastră.

— Nu doar pentru atât, îi răspunse Cam, destul de ruşinat, pentru că încă se simţea vinovat faţă de Lady Marianne.

Văzuse privirile piezişe pe care lumea i le arunca ei acum. Oamenii socoteau că el o părăsise pe Lady Marianne pentru Pen.

— Îndeplinea toate cerinţele tale cu privire la frumuseţe şi inteligenţă. Dar dacă ar fi fost măcar de departe amestecată în vreun scandal, nu te-ai fi apropiat nici la douăzeci de kilometri de ea.

— Apoi, din senin, te întorci acasă alături de Penelope Thorne, care s-a vânturat prin toată lumea, de la Cairo la Stockholm, spuse Richard. Nu poţi să te superi pe noi pentru că am devenit curioşi.

Cam răsuflă adânc şi hotărî că trebuia să Le spună adevărul. Îl cunoşteau prea bine ca să creadă povestea cu dragostea nebună.

— Pen e singura femeie pe care am cerut-o în căsătorie.

Jonas nu păru mişcat.

— Bineînţeles. Te-ai căsătorit cu ea.

Richard deja cunoştea destule fapte puţin onorabile din trecutul lui. Însă Cam nu-i povestise niciodată despre întâlnirea neplăcută pe care o avusese cu Pen pe când aceasta avea nouăsprezece ani.

— Bineînţeles că am cerut-o în căsătorie înainte de nuntă. Dar am rugat-o acum nouă ani să se mărite cu mine.

— Deci aţi fost logodiţi în tot acest timp? îl întrebă, uimit, Jonas.

— Bineînţeles că nu, îi răspunse Cam, dezvăluind, astfel, una dintre puţinele lui înfrângeri. M-a refuzat.

— Bravo ei, se bucură Richard, toastând în absenţa lui Pen. N-am zis eu că are coloană vertebrală?

— Deci Penelope Thorne te-a refuzat? Probabil că familia ei avea deja greutăţi băneşti. Şi au fost mereu amestecaţi în scandaluri. Ştii ce se spune despre ei: soldaţi admirabili în vremuri de război, şi scandalagii în vremuri de pace.

Cam se încruntă, deşi auzise în repetate rânduri acele vorbe, de la alţii.

— Peter a fost prietenul meu.

— Îl ştiu pe băiat. Un om tare cumsecade. Prea cumsecade ca să-i fie bine în viaţă. Şi sunt un neam de oameni frumoşi. Ai pus mâna pe o frumuseţe de femeie, Cam.

— Dar nici Lady Marianne nu e vreo urâtă, protestă Richard.

— Bineînţeles că nu e urâtă, spuse Jonas. Dar chiar şi un om bătrân şi căsătorit ca mine poate să spună, cum te văd şi cum mă vezi, că noua ducesă de Sedgemoor o să sucească multe capete. Odată ce capătă mai multă încredere în ea – iertare că spun asta – cumpără-i nişte haine austere, Cam. O să fie atât de răvăşitoare încât n-o să mai ai loc, pe lângă ea, de atâţia admiratori disperaţi.

La naiba, ăsta era chiar ultimul lucru pe care şi-l dorea Cam. Încă de tânăr, hotărâse să nu-şi ia o ducesă după care să le lase gura apă bărbaţilor. Şi totuşi, ajunsese

însurat cu o femeie care făcea ca inimile tuturor s-o ia razna. Dorinţa lui de o viaţă, aceea de a avea o căsnicie liniştită, se dusese pe apa sâmbetei.

Îşi înăbuşi gelozia care îl chinuia numai la gândul că altcineva ar fi atins-o pe Pen sau că ea i-ar făcut altui bărbat lucrurile uluitoare pe care i le făcuse lui noaptea trecută. Era gata să omoare orice bărbat care s-ar fi apropiat de ea.

Se opri, înainte să apuce să-şi ducă paharul la gură, şi se întrebă când devenise atât de primitiv. Odată scăpate de sub control, pasiunile puteau să devină periculoase.

— Te simţi bine, Cam? îl întrebă Richard.

El îşi dădu seama că se holbase ca un nebun la prietenii lui.

— Bineînţeles, îi linişti el.

Se poate ca ei să fi simţit că minţea, dar cu siguranţă că nu ştiau ce se ascundea în spatele acelei minciuni.

— Arătai de parcă voiai să-l jupoi pe Jonas de viu.

Cam se strădui să zâmbească.

— Pen îmi e soţie. Merită loialitatea mea şi respectul vostru.

Jones se încruntă, în timp ce mintea lui drăcesc de ageră lucra fără oprire.

— Bineînţeles, spuse el.

Cam nu se aşteptase la o încuviinţare atât de grabnică.

— O să-ţi placă atunci când o să ajungi s-o cunoşti mai bine.

— Sunt sigur de asta.

Deja atâta amabilitate îl făcea pe Cam să-şi iasă din fire.

— Eşti cumva sarcastic? îl întrebă el, ameninţător.

Jonas păru sincer uimit.

— Deloc. Sunt încântat că nu te-ai căsătorit cu Lady Marianne. Am fost de la bun început împotriva unei astfel de idei. Nu voiam să te văd intrând într-un aranjament lipsit de orice sentiment.

Cam era gata să-i spună că şi căsătoria cu Pen era tot

un aranjament lipsit de sentimente. Însă ceva îl opri. Probabil, senzaţia că Jonas se aştepta ca el să-şi mărturisească sentimentele. Sau lipsa lor.

— Pen o să fie o ducesă splendidă, spuse Richard pe un ton paşnic. Mă miră că nu a acceptat de prima dată să se mărite cu tine. Mai ales dacă familia ei era într-o situaţie atât de grea.

— Încercaţi amândoi să sugeraţi că s-a căsătorit cu mine doar pentru avantajele materiale?

Richard îi aruncă o privire plină de dojană.

— Eşti mult prea sensibil, Cam. Nu voiam să spunem asta. Oricum, ştii şi tu că ai putea să fii un drogat plin de opium sau unul care să n-aibă habar să folosească tacâmurile, şi femeile tot ar sta la coadă pentru titlul de ducesă.

— Mulţumesc, îi spuse Cam, trist.

— Cu plăcere.

Jonas părea dornic să se explice, ceea ce nu-i prea stătea în fire. Cam îşi stăpâni furia şi îl ascultă.

— Probabil că, acum nouă ani, familia a vrut s-o silească să te accepte. Totuşi, ea te-a refuzat. Era îndrăgostită de altcineva?

— Nu, din câte ştiu.

Lui Cam ideea i se păru dezgustătoare, dar nu putea să spună din ce motiv. Dacă Pen fusese îndrăgostită la vârsta de nouăsprezece ani, atunci mai mult ca sigur că flirtul nu se sfârşise cu bine.

— N-am auzit nimic, niciodată, adăugă Cam.

— Ba pe continent s-a vorbit.

— Erau nişte inventii.

Sfârşindu-şi spusele, îşi dădu seama că încrederea cu care vorbise dădea de înţeles că el ştia adevărul. Roşu la faţă, sorbi din coniac ca să-şi ascundă stânjeneala. Virginitatea lui Pen nu era treaba nimănui. Încercă să schimbe subiectul.

— Mama ei a bătut-o atâta la cap până când Pen, exasperată, şi-a anulat sezonul de debut şi a tulit-o în Italia.

Jonas izbucni în râs.

— O, Cam. Îmi pare rău pentru tine. E de-a dreptul nepreţuit ce aud despre Pen.

Cam se uită urât la el.

— Nu văd ce e atât de amuzant.

Trecu ceva timp până când Jonas reuşi să se oprească din râs.

— Păi, mă gândeam că tocmai tu, iubitorul de perfecţiune în toate, te-ai ales cu un refuz. Îmi place din ce în ce mai mult de soţia ta.

— Cam, nu te supăra pe noi, spuse Richard, ridicând sticla de coniac. Chiar şi mie mi se pare hazliu faptul că femeia care îţi îndeplinea toate condiţiile a fost atât de îngrozită de ideea de a se căsători cu tine, încât a fugit din ţară.

— A fugit de mama ei, spuse Cam, înţepat.

— Bineînţeles, se învoi Richard, în timp ce le reumplea paharele. Şi totuşi, nu-mi explic cum de te-a luat de bărbat în cele din urmă, după ce a dus atâţia ani o viaţă fascinantă, în decursul căreia nu s-a gândit nicio clipă la tine.

Probabil că, după părerea lui Richard, el, Cam, se străduise din răsputeri să facă astfel încât să nu mai fie refuzat şi a doua oară. Oftând, îşi întinse paharul gol spre Richard. Trebuia să se bucure că avea prieteni îndeajuns de curajoşi ca să facă haz de aroganţa lui. Dacă ar h ştiut ei că, în privinţa asta, nevasta lui îi întrecea cu mult…

— Peter m-a rugat, pe patul de moarte, s-o aduc pe Pen înapoi în Anglia.

Aşteptă ca prietenii lui să aibă o reacţie, însă aceştia doar îl priveau, captivaţi.

— Am găsit-o în Alpi şi am adus-o înapoi.

— Şi eraţi doar voi doi?

— Da, dar nu e aşa cum îţi închipui. Mi-am ţinut mâinile departe de ea.

— Cred că ţi-a fost al naibii de greu, spuse Jonas.

Cam îi arătă colţii. Pentru un om însurat, Jonas arăta o prea mare admiraţie faţă de nevasta unui alt bărbat.

— E sora prietenului meu. Am crescut alături de ea şi

am plăcut-o întotdeauna. Dar ea nu m-a prea încurajat.

— Probabil că asta te-a scos din minţi, fu de părere Richard. Cam clătină din cap şi se grăbi să le spună restul poveştii:

— Pe drum, ne-am prefăcut că eram căsătoriţi şi am ocolit locurile aglomerate în care am fi putut să ne întâlnim cu niscaiva cunoscuţi.

— Până când? îl întrebă Jonas.

— Până când s-a scufundat iahtul, cred, spuse Richard. O, Doamne, Cam, să mai zici că n-a fost mâna destinului…

— Pen purta inelul familiei Rothermere. Oamenii care ne-au pescuit din apă au presupus că eram căsătoriţi. Şi n-am avut cum să ţin secretă întreaga poveste.

— Deci n-a existat nicio nuntă făcută dintr-o izbucnire de pasiune, într-o capelă italiană? vru Jonas să ştie.

— Nu, răspunse Cam, sâcâit de superioritatea amuzată a lui Jonas.

— Nu-i de mirare că nu ne-ai invitat la nuntă. Trebuie să recunosc că asta m-a cam… atins. Pentru că mă gândeam că te supăraseră discuţiile aprinse pe care le-am avut la un moment dat.

Cam râse.

— Recunosc că mi-a venit să-ţi bag undeva părerile alea aberante. Dar nu m-am supărat atât de tare încât, în împrejurări normale, să nu te invit la nunta mea.

— Bine de ştiut, spuse Jonas fără urmă de ironie. N-am atât de mulţi prieteni de încredere încât să-mi permit să pierd unul.

Râca şi gelozia lui Cam se stinseră. Jonas avea ochi pentru o singură femeie, iar aceea nu era Penelope Rothermere.

— Ai fost bine intenţionat. Mă rog, ai şi simţit nevoia să te dai un pic în spectacol, ca de obicei, spuse Cam.

Richard râse şi-şi goli paharul.

— Ce viaţă aventuroasă duci de la o vreme, prietene.

— Aşa e.

Cam îşi termină şi el de băut coniacul.

Richard şi Jonas erau prietenii lui. Se bucura că, în ciuda neînţelegerilor apărute în ultima vreme, prietenia care îi lega încă de pe vremea când învăţaseră la Eton rămăsese la fel de puternică.

Venise timpul să se întoarcă la Pen. Mai ales dacă Jonas avea dreptate atunci când spunea că ea urma să devină un magnet pentru bărbaţi.

Capitolul 31

După balul Matlock, Pen aştepta în holul casei Rothermere, în timp ce valetul îi lua pelerina. Cam se uita la ea din uşa bibliotecii.

Pen îşi dăduse mereu seama de frumuseţea lui bărbătească, dar ceva din felul în care lumina candelabrului cădea asupra lui îi făcea inima să tresară. Pentru o clipă, deveni fata inocentă care îl privea cu nesaţ, în loc de femeia de douăzeci şi opt de ani care îi cunoştea trupul mai bine decât şi-l ştia pe al ei.

Mai ales după noaptea trecută.

O trecu un fior la gândul că putea să-i pună din nou la încercare hotărârea. Bătălia lor luase o pauză în cursul zilei, dar expresia lui din acel moment lăsa să se înţeleagă că şi el era în aşteptarea plăcerii.

Îşi coborî genele, dar nu din pricina sfielii. Se simţea îngrozitor de vinovată. Înainte să plece de la bal, îi transmisese lui Sophie un mesaj de la Harry. Un mesaj al cărui conţinut o făcea să fie o conspiratoare, în ciuda a ceea ce-i ceruse soţul ei.

Până şi statuile de marmură din vestibul păreau s-o privească mustrător. Pen îi ura pe romanii aceia albi şi reci, care rivalizau cu Cam în cea mai ducală atitudine a lui.

— Asta e tot, Excelenţa Voastră? întrebă valetul.

— Da, Thomas, mulţumesc, răspunse Cam. Eu şi Excelenţa Sa o să bem ceva în bibliotecă, iar apoi urcăm la etaj. Poţi să te retragi.

— Noapte bună, Excelenţă!

Valetul făcu o plecăciune şi plecă.

Uimită, Pen se întoarse spre Cam.

— Doamnele nu beau coniac.

— Tu, da. Sau, cel puţin, ai băut.

— Nu eram ducesă pe vremea aceea.

Cam se strâmbă. De oboseală. Sau, poate, de enervare.

— Pen, ce naiba, dacă vrei coniac, bea, şi gata!

În drum spre casă, Pen se întrebase dacă făcuse ceva care să-l fi supărat. Fusese tăcut şi n-o atinsese. Tensiunea pe care o simţea venind dinspre el o făcuse să păstreze distanţa.

— Cam, nu te înţeleg.

El îşi sprijini braţul de tocul uşii, făcând-o să fie copleşitor de conştientă de trupul lui zvelt şi puternic.

— Din păcate, bănuiesc că e adevărat. Nu mă înţelegi.

Ea făcu un gest de enervare.

— Ţi-ai petrecut toată viaţa reparând daunele provocate de părinţii tăi. Şi totuşi, mă încurajezi să calc pe urmele lor.

— Părinţii mei au făcut fapte dezonorante. Tu eşti cea mai onorabilă persoană pe care o cunosc, îi spuse el zâmbind.

Pen fu prea uluită de compliment ca să se mai simtă măgulită. Se uită la el cu gura căscată, până când se gândi că arăta ca o prostănacă.

— Mulţumesc, reuşi ea să îngaime în cele din urmă.

El se dădu la o parte ca să-i facă loc să treacă. Ea se opri în mijlocul încăperii. Acela era teritoriul lui, decorat cu piele şi lemn lucios, de culoare închisă. Pen contemplă rafturile cu cărţi legate în piele, instrumentele ştiinţifice strălucitoare şi tablourile de pe pereţi.

Privirea ei se opri la magnificul Tiţian de deasupra şemineului, pictura despre care îi vorbise Cam cu o seară în urmă. Venus şi Marte. Marte părea vrăjit. Ce noroc pe Venus, medită Pen, cu acreală.

— Ştii că aseară te tachinam, dar tabloul ăsta chiar ar

arăta bine în dormitorul meu.

În spatele ei, îl auzi pe Cam închizând uşa cu putere, ceea ce o făcu să se întrebe dacă asta nu era cumva vreun semn că încălcase vreo regulă socială, iar el urma să-i facă morală. Viaţa în Italia fusese mult mai simplă.

— Dă-l naibii pe Tiţian!

Pen nici nu apucă să protesteze, că el o prinse în braţe şi-i acoperi gura cu a lui. Şocul o ţinea nemişcată. Cam îşi înălţă capul, iar ea putu să-i citească disperarea din ochi.

O, ce proastă fusese! Purtarea lui din trăsură căpăta, în sfârşit, sens. O cuprinse uşurarea. Uşurarea şi încântarea.

Nu era supărat. O dorea.

Dincolo de raţiune, dacă era să se ia după privirea lui.

— Cam, ce…

Atât reuşi să spună, pentru că el o împinse cu spatele într-un raft de cărţi.

— Nu mă opri, Pen. Pentru numele Domnului, nu mă opri.

Mâinile de pe braţele ei se încleştau şi se descleştau, într-un fel de mângâiere fără voie. Cam răsufla de parcă tocmai urcase un munte.

— Nu eram…

— M-am perpelit toată noaptea, îi şopti el. Ai noroc că nu te-am tras în grădina familiei Matlock şi nu te-am sedus sub un copac.

Ea se strădui să nu râdă.

— Ai fi provocat senzaţie.

Dar lui Cam nu-i veni să râdă.

— Toată ziua m-am chinuit să nu te ating. Iar apoi, astă-seară, văzându-te cum străluceai ca o regină şi ştiind că eşti a mea, am îndurat prea mult chin pentru un biet muritor ca mine.

Dorinţa lui o încânta. Nu-l mai văzuse niciodată aşa. Bineînţeles, o mai dorise şi înainte. Chiar înainte ca unirea lor să fie binecuvântată în biserică.

Dar omul din faţa ei părea că-şi pierduse orice putere

de a se stăpâni.

Pen începu iar să spere că îi străpunsese armura. Dar speranţa i se nărui iute. Pentru că îşi dădu seama, privind în ochii lui verzi şi arzători, că nu-i pătrunsese în suflet mai mult decât în alte dăţi.

Dintr-odată, el o cuprinse de mijloc şi o lipi de bazinul lui. Chiar şi prin fuste, Pen îi simţi mădularul tare. Acela nu era un act de seducţie. Ci de cucerire pură.

Se simţi dornică şi neajutorată. Se zbătu în braţele lui, iar asta îl făcu să geamă gutural.

— Eşti îndrăzneaţă, gâfâi el, sărutându-i gâtul.

— Sunt, recunoscu ea, agăţându-se de umerii lui. Să mergem sus?

— Nu, mormăi el, şi-i trase fustele.

— Cam, nu putem s-o facem aici!

— Pen, trebuie! gemu el, iar atunci când o sărută iarăşi, ea îi răspunse sugându-i limba adânc în gura ei.

Orice împotrivire ar mai fi avut Pen, aceasta se topi sub focul pasiunii fierbinţi. Auzi vag sunetul de mătase ruptă. Speră că nu era vorba de singura rochie din garderobă care îi plăcea.

Cam îşi vârî mâna între picioarele ei. Prin despicătura de la pantalonaşi, îi găsi miezul fierbinte, iar Pen hotărî că era gata să-şi sacrifice bucuroasă o întreagă garderobă pentru plăcerea aceea.

— Asta e… răzbunarea pentru noaptea trecută, nu-i aşa? gâfâi ea pe buzele lui.

— Aşa-i.

Vocea lui era chiar mai răguşită decât a ei.

Înainte ca Pen să-şi dea seama dacă el glumea, limba lui îi invada gura, iar un deget lung o pătrunse. Ea tresări şi se lovi cu spatele de raftul cu cărţi.

Degetul lui era din ce în ce mai insistent, în ea. Muşchii ei se contractară în jurul lui. El înjură în şoaptă, o înclină şi-i rupse pantalonaşii, care căzură fâşii la picioarele ei. Apoi se întoarse, disperat, la pasajul ei secret. Îi găsi locul care o făcea să tremure de dorinţă.

Ea ţipă de plăcere. El o sărută din nou. Erau sărutări

sălbatice, care promiteau o împerechere dincolo de orice reţinere şi de oricare reguli ale civilizaţiei.

Atunci când, în cele din urmă, el îşi ridică gura, ea se strădui să se adune. Cam părea feroce şi hotărât, cu maxilarul lui dur ca stânca. La fel de dur precum bărbăţia care îi apăsa ei pe pântec.

Mirosul lui de mosc era atât de puternic încât se simţea drogată, pierdută în aburul îmbătător al lui Cam. Se lăsă lipită de bibliotecă, recunoscătoare pentru sprijin. Genunchii ameninţau s-o lase.

— Mă vrei, gâfâi el.

Pen nu ştia dacă era vorba de o întrebare sau de o afirmaţie, deşi el n-avea niciun motiv să pună la îndoială dorinţa ei. Locul umed în care alunecau degetele lui arăta limpede că era pregătită.

— Da, te vreau, reuşi ea să spună, prin gâtlejul sugrumat de emoţie şi de dorinţă.

Răsuflarea ei se transformă iute în gemete ritmice, în pas cu incursiunile pe care le făceau degetele lui. Nu trecu mult până când ea începu să tremure. Era foarte aproape de orgasm, când el se opri.

— Cam? întrebă ea, nedumerită.

— Ţine-te de umerii mei, gâfâi el, lipind-o de bibliotecă.

Mâinile lui se strecurară între ei şi îl eliberară din pantaloni. Apoi o prinse de şolduri şi o ridică. Picioarele ei îi înconjurară coapsele, ca să nu cadă.

Gemu, copleşită de cât de lipsită de apărare se simţea în poziţia aceea. Iar apoi ţipă de plăcere, căci el se înfipse în ea.

Cam îşi îngropă faţa în scobitura umărului ei. Cu palmele lipite de spatele lui, Pen îi simţea ritmul sacadat al răsuflării. Căldura lui o înconjura, o umplea. Din unghiul acela, el avea control asupra adâncimii şi ritmului cu care intra în ea. Pentru Pen era aproape o senzaţie neplăcută, în ciuda lăcomiei cu care trupul ei se lipea de al lui.

Ea gemu şi se zbătu, ca să se potrivească pe grosimea mădularului lui. Cam îşi ridică şoldurile, iar

senzaţia ameţitoare pe care o avusese atunci când el îşi folosise degetele începu să crească din nou în ea. Pen zvâcni şi apoi se cutremură în braţele lui, scuturată de valurile orgasmului. Îşi înfipse degetele în haina lui, disperată să găsească un punct de sprijin în acea lume strălucitoare şi ireală în care fusese aruncată.

Gestul ei îl împiedică să se mai mişte. Ca prin vis, îi simţi trupul devenit rigid, care zvâcnea. Spatele lui Cam era precum o coloană de oţel, iar umerii, ca două trunchiuri de stejar.

Reuşind să se smulgă din reveria orgasmului şi deschizând ochii, Pen îi văzu liniile adânci din jurul gurii. Părea furios.

Ea zâmbi, mulţumită. Pentru că ştia deja că expresia acea putea să însemne şi altceva decât furie.

Se lăsă moale în braţele lui. Dacă el i-ar fi dat drumul, Pen s-ar fi prăbuşit la picioarele lui. Îşi lipi obrazul de haina lui şi-i ascultă bătăile puternice ale inimii. Era ceva nespus de decadent în faptul că amândoi erau – aproape – îmbrăcaţi.

— Încă te mai lupţi cu mine, îi spuse el, cu răsuflarea întretăiată.

Ea tresări şi încercă să-şi forţeze mintea înceţoşată să dea sens celor auzite. Dar capul îi era prea greu ca să şi-l ridice. În starea în care se afla, el trebuia s-o care în braţe până în dormitor. Sau să-l cheme pe Thomas ca să-l ajute. Ceea ce ar fi fost foarte interesant.

— Ce?!

— Ai o reţinere, îi spuse Cam cu glas răguşit.

Mâinile lui se strânseră din nou pe şoldurile ei, ca s-o ţină în loc.

— Nu fi idiot, Cam. Tocmai m-ai făcut să zbor până la stele.

— Nu e destul.

Îi simţea răsuflarea întretăiată. Ce intimitate dulce, să fie atât de aproape de el încât să-i poată număra fiecare răsuflare!

— Nu înţeleg.

Numai că, de fapt, înţelegea. Pentru că aşa se simţea şi ea, în cele mai intime momente, atunci când se uita în ochii lui şi vedea acolo că, sufleteşte, Cam era tot reţinut faţă de ea.

Ce ciudat că şi el simţea distanţa aceea atât de mică, însă de neconfundat. Teama că ar fi putut să-şi dezvăluie iubirea plana mereu asupra ei, chiar şi în momentele de plăcere absolută.

— Sunt adânc înăuntrul tău, atât de adânc încât simt că pot să-ţi ating şi inima, şi totuşi… şi totuşi…

Cam se opri. Pen îşi dădea seama din ce cauză. El nu ştia cum să se descurce cu emoţiile, mai ales cu ale lui.

— Simt că-mi scapi, încheie el.

— Sunt chiar aici.

Dar amândoi ştiau că ea nu era.

— Cu trupul.

— E de ajuns, spuse Pen, mişcându-se ca să se aşeze mai bine. Umărul ei lovi o carte, iar aceasta căzu, cu zgomot, pe covor.

— Nu este.

Părea nedumerit. Şi dezamăgit.

— Cam, sunt a ta.

— Nu cu totul, se încăpăţână el, împingându-şi bazinul în ea ca să-şi întărească spusele.

Pen izbucni în râs.

— Cam, tocmai m-ai lipit de un raft şi m-ai avut. Oricine te-ar auzi ar spune că eşti nebun.

Însă, din nenorocire, nu şi Penelope Rothermere.

Dintr-odată, ea îşi dădu seama că fiecare dintre ei îşi dorea acelaşi lucru. Acces la sufletul celuilalt fără să-şi pună în primejdie propriile vulnerabilităţi.

— Ştiu foarte bine despre ce vorbesc, spuse el, mişcându-se.

Aproape fără să vrea, trupul ei epuizat se potrivi din nou la poziţia celuilalt trup.

Pen îşi strivi faţa de cămaşa lui, adulmecându-i mirosul pătrunzător. El o sărută pe creştetul capului. După pasiunea nebună pe care o împărţiseră, gestul acela de

tandreţe o străpunse ca un cuţit, înainte să-şi dea seama că nu trebuia să-şi lase emoţiile să răzbată şi să invadeze acea clipă, Pen oftă, nefericită.

Mâinile de sub fesele ei se încleştară până la punctul în care să-i facă vânătăi. Pen îşi prinse picioarele în jurul şoldurilor lui.

Senzaţia era înnebunitor de erotică. Toată seara aceea fusese înnebunitor de erotică.

— Stai, Penelope, îi şopti el.

Se lăsă să alunece din trupul ei, iar după aceea se înfipse înapoi atât de puternic, încât o izbi de bibliotecă. Mai căzură trei cărţi. Senzaţia de tensiune şi de excitare reveni.

Retragerea lentă a lui Cam îi atinse lui Pen toate punctele sensibile. Apoi el o pătrunse din nou. Şi din nou. Ritmul sălbatic crescu până când el se încordă şi rămase nemişcat. Cu un geamăt aspru, se eliberă în ea.

Se dovedi că lui Pen îi mai rămăseseră destui fiori în trup. Prinsă în bătălie, nu putea decât să-şi dorească să iasă cu bine din acea cursă nebunească. Se simţea învinsă de atâta plăcere, dezbrăcată de tot ce avea, până la miezul fiinţei ei, creată din nou de Cam, de la zero.

Nu-şi închipuise niciodată că experienţele fizice ascundeau atâtea minunăţii. Sau că trupul ei putea să îndure o plăcere atât de intensă. Dacă, înainte de asta, lui Pen i se păruse că atinsese culmile extazului în braţele lui Cam, clipele fierbinţi de acum îi dovedeau că el putea să scoată chiar şi mai mult de la ea. Mai mult răspuns. Mai multă plăcere. Mai multă nebunie.

„Mai multă iubire.”

El se clătină şi-i scăpă şoldurile din mâini. Picioarele ei alunecară până pe covor, iar trupurile li se despărţiră. Pen se agăţă de umerii lui. N-avea nicio şansă să se ţină pe propriile picioare.

— Sper că Thomas s-a culcat, spuse ea cu glas tremurat.

Se uită la Cam şi văzu imaginea la care se aştepta: un bărbat îmbujorat de satisfacţie, cu privire leneşă şi haine

dezordonate.

Un om care îşi ascundea sufletul în spatele ochilor, încă îi era greu să creadă ce-i spusese el. Duceau aceeaşi luptă. Iar în seara aceea ea înţelesese cât de nemiloasă urma să devină acea luptă. Oare de ce era el atât de hotărât s-o facă să capituleze? Să fi fost vorba despre putere? Despre orgoliu?

Cam râse şoptit.

— Îmi place să te aud ţipând de plăcere.

— Îmi place să te aud gemând, îi răspunse ea.

— Haide sus şi o să mai auzi gemete de la mine.

Ea îşi netezi fustele.

— Nu cred că pot să merg în picioare.

— Odihneşte-te puţin.

În ciuda declaraţiei de război – căci ce altceva putea să fie? – rămaseră, vreme de câteva minute bune, sprijiniţi unul de celălalt. Încetul cu încetul, răsuflarea lui Pen se linişti, iar senzaţiile fizice încetară s-o mai copleşească.

— O să-ţi aduc coniacul ăla, îi spuse el dându-i o sărutare fugară. Ca să nu mai fie nevoită să se lase ţinută în braţe de Cam şi să-i arate, astfel, cât de vrăjită era de el, Pen se aplecă să adune cărţile pe care le dărâmaseră, în culmea pasiunii lor.

— Cam?! exclamă ea, uluită.

Din locul în care se afla ca să toarne de băut, el îşi întoarse capul şi o privi.

— Ce e?

Pen întinse o carte spre el şi spuse, cu glas tremurat:

— Eu am scris asta.

— Aşa e, adeveri el pe un ton voit placid, ca şi cum faptul că avea în bibliotecă unul dintre volumele ei de însemnări din călătorie nu însemna nimic. E o carte bună. Dacă te uiţi pe rafturi, o să-ţi găseşti şi celelalte cărţi pe care le-ai scris.

Ţinând în continuare cartea, ea se lăsă pe un scaun.

— Sunt… mirată.

Să-l ia naiba! Cum să creadă că putea să-i reziste? Deja era leşinată de plăcere la gândul că el îi citise cărţile şi

că le preţuise.

Cam îi aduse coniacul.

— Să bem în cinstea talentului tău.

Vorbise cu glas atât de firesc, încât Pen se simţi dată peste cap. Făcu o sforţare ca să pară şi ea destinsă.

— Care dintre ele?

Sprâncenele lui se arcuiră.

— Să spunem doar că ultima jumătate de oră m-a făcut să-mi privesc cu alţi ochi biblioteca.

Începură să râdă amândoi. De la moartea mătuşii ei, Pen nu-şi mai amintea să fi trăit un moment ca acela.

Lăsându-şi baltă coniacul, Cam o luă în braţe şi continuară să râdă împreună.

Pentru câteva clipe, în ciuda faptului că afară era noapte, Pen simţi că pe strada ei ieşise soarele.

Capitolul 32

Atunci când Harry auzi trăsura oprindu-se în faţa casei mătuşii Isabel, care se afla pe o stradă îngustă de pe lângă Russell Square, inima lui o luă razna. Trase adânc în piept aerul încărcat de praf şi ciuli urechile ca să audă paşii lui Sophie apropiindu-se de uşă.

Cioc. Cioc. Cioc.

Bătaia triplă era semnalul lor. Sophie părea nerăbdătoare. Aproape la fel de nerăbdătoare ca şi el.

Harry deschise uşa şi văzu trăsura neagră, fără însemne, de la fereastra căreia îl privea, îngrijorată, Pen. El îi făcu un semn ca s-o liniştească, înainte ca privirea să-i zboare la femeia cu chipul acoperit de voal, care urca treptele.

Fără să scoată un cuvânt, Harry o apucă pe Sophie de încheietura mâinii şi o trase în casă. Sub degetele lui, pulsul ei bătea nebuneşte.

Zgomotul uşii trântite răsună prin casa goală ca un foc de armă. Harry îi scoase boneta lui Sophie şi-i dădu la o

parte voalul care îi ascundea chipul minunat. Apoi o sărută. Brusc, lungile săptămâni de singurătate pe care el le trăise nu mai avură nicio însemnătate. Iubita lui era acolo. Iar el simţea că trăia din nou.

Trei după-amiezi aşteptase, după ce Pen îi dăduse lui Sophie biletul lui. Trei după-amiezi, singur în acea casă în care nu mai locuia nimeni de ani întregi, de când mătuşa Isabel alesese să călătorească prin lume. În acel cartier, locuit mai degrabă de oameni din clasa de mijloc, era puţin probabil să-i descopere cineva.

Harry sărută buzele, bărbia, obrajii, nasul şi fruntea lui Sophie. Sute de cuvinte dispărură în neant şi lăsară loc celor trei care erau esenţiale.

„Te iubesc.”

„Mi-a fost dor de tine.”

„Nu mă părăsi.”

Îi luă ceva timp să-şi dea seama că Sophie plângea. Îi prinse faţa în palme.

— Scumpa mea, ce e?

— Sunt atât de fericită să te văd. Am crezut că James avea să mă lase în pustietatea aceea îngheţată, iar apoi să vină să mă vadă doar ca să mă târască la altar şi să mă mărite cu Desborough.

— Ai spus că fratele tău n-o să te forţeze.

— E pur şi simplu obsedat de căsătoria asta. Desborough vine mâine ca să mă ceară de soţie.

Harry fu străbătut de un fior îngheţat.

— La naiba!

Ea îşi înclină capul în semn de încuviinţare.

— Dacă îl refuz pe Desborough, mă tem că James o să mă trimită din nou la ţară.

— Dar mătuşa ta a plecat din Northumberland.

— Mai poate să mă trimită şi la Alloway Chase.

El încercă să destindă atmosfera.

— Cel puţin nu te trimite în Northumberland.

Sophie nu zâmbi.

— E la fel de rău. Domeniul e în mijlocul mlaştinilor din Yorkshire, iar mama o să stea cu ochii pe mine precum

un şoim.

Ea se uită la Harry de parcă aştepta o soluţie.

— Poţi să-l amâni pe Desborough?

Sophie ridică din umeri a neputinţă.

— Având în vedere că cererea în căsătorie nu e vreun secret, orice întârziere o să-l facă pe James să intre la bănuieli.

Harry ura s-o vadă pe Sophie atât de distrusă. O sărută până când ea se agăţă de el. Atunci când reveni cu picioarele pe pământ, părea mai puţin supărată.

— Trage de timp, o îndemnă Harry.

El o apucă de încheietură şi-i scoase mănuşa. După care îi depuse o sărutare fierbinte în palmă şi o trase spre un salon ale cărui ferestre erau acoperite în întregime de draperii.

Fărâma de speranţă pe care o simţise Sophie se risipi.

— N-aş face decât să amân inevitabilul.

— Spune-i lui Desborough că, în mare, eşti de acord cu cererea în căsătorie. Asta s-ar putea să-l facă pe Leath să fie mai puţin vigilent.

— Dacă mă căsătoresc cu Desborough, totul e pierdut.

Pe o scenă, declaraţia aceea putea să pară melodramatică, dar fata spusese, pur şi simplu, adevărul.

Sophie a lui nu era făcută să-i fie amantă. Şi merita mai mult decât statutul de soţie adulteră.

— Avem doar o oră, îi spuse ea cu un aer sumbru, lăsându-se pe un fotoliu.

— Sperasem că mai mult.

Doar o oră? Lui Harry i se părea crunt de puţin. Deşi, dacă se gândea mai bine, nici o viaţă întreagă nu i-ar fi ajuns.

— Oricum, mi-a fost foarte greu să scap de la ceaiul doamnei Frencham. Ducesa, sora ta, i-a spus doamnei că vrea să mă ducă la modista ei. Deşi oricine care are un pic de minte ştie că Excelenţa Sa e de prea puţin timp la Londra ca să poată să recomande o croitoreasă.

Dacă Harry era să se ia după veşmintele austere în

care o văzuse îmbrăcată de curând pe sora lui, nicio fată în toate minţile n-ar fi acceptat oferta. O, Doamne, monstruozitatea aceea cenuşie pe care Pen o purtase la Oldhaven ar fi putut să sperie şi caii!

Discuţia despre haine îl făcu să se uite la cele pe care le purta Sophie.

— O, Doamne, ţi-ai pus un cort pe tine?

În ciuda tuturor lucrurilor care o frământau, ea chicoti şi dezlegă şireturile care-i închideau pelerina.

— Sora ta mi-a împrumutat-o. Tot de la ea am şi boneta, şi voalul. Dar e mult mai înaltă decât mine.

— Arăţi de parcă eşti pe cale să te îneci. Cred că nici mama ta nu te-ar recunoaşte în hainele astea.

Cu graţie, Sophie îşi dădu jos pelerina de pe umerii delicaţi. În camera aceea sumbră, rochia ei de muselină roz era proaspătă precum florile de cireş. Harry nu mai putu să stea la distanţă. Din doi paşi, ajunse în genunchi, lângă fotoliu, cu mâinile lui Sophie într-ale lui.

— Acum arăţi ca iubita mea.

— Sora ta e minunată. Şi seamănă cu tine.

— Biata de ea!

Sophie chicoti din nou. Harry era încântat să vadă că reuşise să-i mai alunge aerul tragic de pe chip.

— Nu mai alerga după complimente, îi spuse ea lui Harry, redevenind serioasă. E tare drăguţ din partea ei că ne ajută. Nu cred că soţul ei e de acord. Aseară, la operă, James şi Sedgemoor se uitau unul la altul precum nişte lei furioşi.

Harry oftă.

— Nici dacă sora mea se străduia, nu putea să-şi găsească un soţ care să mă pună şi mai rău cu fratele tău.

— E atât de nedrept ca ticăloşiile unchiului Neville să-i afecteze pe toţi cei care poartă numele de Fairbrother. Mai ales că mie nu mi-a plăcut niciodată unchiul acela, iar James îl dispreţuia de-a dreptul.

— Ştii cum funcţionează societatea, Sophie. Oamenii încă mai vorbesc despre părinţii lui Sedgemoor, deşi el este, de când îl ştiu, întruchiparea bunei-cuviinţe.

— Harry? întrebă Sophie, speriată. Ce-o să ne facem?

Bănuia că ea voia ca el să vină cu o soluţie pe termen lung. Din păcate, încă nu găsise niciuna.

— Pen mi-a dat o cheie de la casa asta. Putem să ne vedem oricând aici, noapte sau zi.

Sophie nu păru mai fericită.

— James mă urmăreşte.

— O să-ţi dea mai multă libertate dacă spui că eşti de acord să te măriţi cu Desborough.

Sophie îşi smulse mâinile dintr-ale lui şi se ridică în picioare.

— Nu pot să mă căsătoresc cu Desborough. Pe tine te iubesc. Cum poţi să-mi ceri aşa ceva?

Harry se ridică şi o cuprinse în braţe. Tremura toată.

— Nu-ţi cer.

— Atunci, vrei să mint?

El mormăi, nemulţumit:

— După ce o să ne căsătorim, nu vreau să mai existe secrete, nu vreau să ne mai ascundem.

— Şi eu detest toate astea, şopti ea cuibărindu-se la pieptul lui, într-un fel care făcea ca inima lui Harry s-o ia razna.

Cum ajunsese acea creatură minunată să se îndrăgostească de el? N-o merita, dar nimic pe lume nu putea să-l facă să înceteze s-o iubească.

— Nu mai putem să continuăm astfel. Ne distruge pe amândoi.

— Probabil că ora noastră e pe terminate. Mă simt atât de singură fără tine, spuse Sophie în vreme ce lacrimile îi umpleau ochii superbi.

— Şi eu la fel, îi răspunse el, mohorât.

O strânse în braţe şi o sărută. Buzele lui Sophie erau atât de moi, iar gemetele ei, atât de dulci, încât trecură câteva minute până când Harry îşi aminti că avea ceva să-i spună. Şi nu prea mai era timp s-o facă. Îi zâmbi. Sophie era îmbujorată. Părea să plutească într-un vis fericit.

Harry auzi, în depărtare, orologiul de la o biserică bătând ora exactă.

— Sophie, trebuie să ne facem un plan. Dacă Desborough te cere în căsătorie, spune-i că nu vrei să grăbeşti lucrurile.

Ea îl prinse strâns de talie, de parcă n-ar mai fi vrut să se despartă de el.

— Dar chiar nu vreau să grăbesc lucrurile cu el.

— Asta-i bine, îi spuse Harry, râzând scurt.

O sărută şi se retrase repede, ca să nu se lase cuprins de pasiune.

Ea păru nemulţumită.

— Mai sărută-mă o dată.

— Nu îndrăznesc. Casa e goală, iar fotoliul ăsta îmi umple capul cu tot felul de idei obraznice.

— Nu mă deranjează, îi răspunse ea cu glas tremurat. Harry, nu vreau să plec.

— Nici eu nu vreau să pleci. Dar trebuie.

Cu mare delicateţe, o înfăşură în pelerina largă şi-i netezi faldurile.

— Pen e afară, spuse el.

Auzise zgomotul trăsurii în urmă cu câteva minute.

— Ştiu, spuse Sophie, îngrozitor de tristă.

— Curaj, iubirea mea! spuse el, apoi îi sărută tandru mâinile şi-i întinse mănuşile. Jur că o să găsim o soluţie.

— Aşa sper, murmură ea, cu glas îngroşat de emoţie. Pentru că, Harry Thorne, ai fost nesăbuit cu inima mea.

— Niciodată, spuse el, uimit.

Sophie zâmbi, iar glasul i se înmuie din pricina lacrimilor.

— M-ai făcut să mă îndrăgostesc atât de tare, încât nu pot să trăiesc fără tine.

— O, Sophie… spuse Harry cu glas aproape la fel de tremurător ca şi al ei.

Ea se întoarse şi fugi spre vestibul. El n-o urmă. Rămase în camera goală şi ascultă cum se închidea uşa.

Capitolul 33

— Doar ştii că sămânţa rea iese mereu la iveală…

Vocea de femeie, joasă şi insinuantă, ajunse la urechile lui Pen, care tocmai se întorcea în salon. Se opri, mai degrabă din uimire decât din curiozitate. Tonul fusese scârbos de răuvoitor. Doar auzindu-l, lui Pen îi venise să facă o baie temeinică.

Ce naiba putuse să stârnească o asemenea răutate?

Cea care vorbise se afla după un palmier – serata organizată de Lady Frencham avea o temă tropicală – aşa că Pen nu-şi dădea seama cine putea să fie. Chiar şi după două săptămâni petrecute în mijlocul societăţii londoneze, tot nu reuşise să ţină minte pe toată lumea. Deşi, dacă era să mai fi auzit vocea aceea respingătoare, desigur că şi-ar fi amintit-o.

O a doua femeie răspunse înainte ca Pen să apuce să se îndepărteze.

— A făcut o treabă extraordinară cu strădaniile lui de a convinge lumea să uite că maică-sa era o stricată. Nu mai zic nimic de taică-său, fiindcă oricum nimeni nu ştie cine e. Sunt două variante, chipurile. Dar, după cum am cunoscut-o pe răposata ducesă, ar fi putut să fie şi sute.

„Răposata ducesă”? Deşi nu fusese pomenit niciun nume, Pen fu lovită de o presimţire sumbră.

— Îşi dă atâtea aere, încât uneori chiar ai impresia că e vreun mare gentleman.

— Oricum, s-a dus totul de râpă de când s-a însurat cu stricata aia de Thorne.

O, Doamne, vorbeau despre Cam. Şi despre ea.

Groaza o ţinu în loc, lângă palmier. Oare asta credeau cu toţii?

Pen tremura toată. Îşi spuse că trebuia să plece. Îşi aminti o zicală potrivit căreia cei care trăgeau cu urechea nu auzeau niciodată ceva de bine despre ei. Dar pentru ea era şi mai dureros, fiindcă auzea ticăloşii spuse pe seama omului pe care îl iubea.

— O căsătorie în Italia? Eu, una, nu cred o iotă. Să nu-mi spui că nu se culca deja cu el. După naufragiu au fost

daţi de gol, aşa că s-au căsătorit în grabă. Întrevăd deja nişte necazuri mari. Se poartă mai degrabă ca doi străini decât ca un cuplu abia căsătorit. O să mai auzim de multe scandaluri din casa Rothermere, draga mea. Penelope Thorne, stricata aia, n-o să se mărginească la un singur bărbat. Iar Sedgemoor o să se sature repede de ea şi o să-şi caute distracţiile în altă parte. Că doar asta au în sânge, nu?

Obrajii lui Pen se înroşiră de umilinţă. Vorbele acelei ticăloase conţineau destule adevăruri. Ea şi Cam se străduiseră atât de mult să dejoace bârfele legate de nunta lor. Avusese o bănuială că nu puteau să reuşească pe deplin. Însă răutatea acea sordidă îi întorcea stomacul pe dos.

— Am auzit că se tăvăleau ca nişte iepuri chiar de dinainte ca ea să plece în străinătate, spuse prima vorbitoare, cu şi mai mult venin. Toată lumea ştie de ce a plecat din Anglia înainte să-şi facă debutul în societate. Ascultă la mine, pe undeva prin Franţa sau prin Italia există un bastard al lui Thorne care are ochii lui Rothermere. Nu m-ar mira dacă peste câţiva ani ne anunţă că au adoptat nu ştiu ce plod al vreunui văr de departe, de care n-a auzit nimeni. Un bastard dă mereu naştere altor bastarzi. Ar fi amuzant, dar asta încalcă toate normele societăţii. Bineînţeles că trebuie să te pleci în faţa ticălosului atunci când te vezi cu el, că, deh, e duce, dar devine obositor să onorezi o corcitură, chiar dacă are pretenţii de mare nobil.

Pen nu putea să mai suporte. Uită de promisiunile de a nu-l face de ruşine pe Cam. Nu-i păsa nici că sala de bal era plină de oameni. Asemenea minciuni nu puteau să fie trecute cu vederea. Îşi îndreptă umerii şi ocoli palmierul, ca să le înfrunte pe cele două.

— Aşa cum devine obositor şi să respecţi bunele maniere, izbucni ea, desfăşurându-şi evantaiul dintr-o singură mişcare şi fluturându-l ca şi cum mirosea urât în vecinătatea celor două bârfitoare.

Spre surprinderea ei, le recunoscu pe amândouă. Se dăduseră pe lângă ea cu tot felul de linguşeli, ca să le invite

la Fentonwyck.

— Excelenţa Voastră…

Doamna Combe-Browne se ridică şi începu să facă o reverenţă, după care îşi dădu seama că, dacă Pen le auzise, gestul era cum nu se putea mai nepotrivit. Se împiedică de parcă băuse prea mult şi se prăbuşi pe scaunul care aproape că se răsturnă cu tot cu ea. Pen nu simţea nicio dorinţă să zâmbească.

— Doamnelor! începu ea.

Mai întâi îşi aţinti privirea duşmănoasă asupra primei vorbitoare, Lady Phillips, o femeie cunoscută drept amantă a răposatului duce de Kent.

— Deşi, în cazul de faţă, sunt mai mult decât mărinimoasă atunci când mă adresez cu acest apelativ.

— Excelenţa Voastră, protestă femeia. Nu înţeleg ce s-a întâmplat încât să credeţi că meritărm o asemenea insultă.

— Chiar nu ştiţi?

Lady Phillips păru mai puţin impresionată decât însoţitoarea ei. Se ridică în picioare.

— Aţi tras cu urechea la o conversaţie privată?

— Nicio conversaţie care se aude din cealaltă parte a sălii nu poate să fie considerată privată, spuse Pen, închizându-şi evantaiul cu o mişcare încărcată de dispreţ. Cât de ironic e faptul că o femeie cu o reputaţie mizerabilă precum a ta, are curajul să-l vorbească de rău pe cel mai bun bărbat din Anglia!

Lady Phillips nu dădu înapoi, dar doamna Combe-Browne scâncea ca un purcel bolnav şi se chircise în scaun de parcă încerca să se topească în perete.

— Un rang nobiliar în sine nu înseamnă neapărat şi onoare. Cu siguranţă că nu în cazul unei asemenea filiaţii.

Pen făcu un pas înainte. Din păcate, Lady Phillips era aproape la fel de înaltă şi de două ori mai solidă decât ea. Era ca şi cum se confrunta cu un rinocer furios, dar nimic nu-i putea potoli indignarea lui Pen. Cum de îndrăznise să-l insulte pe Cam?

— Poate că un rang nobiliar nu aduce neapărat şi

onoarea. Pe aceea ţi-o dau caracterul, onestitatea şi bunătatea. Iar soţul meu le are din belşug. Dacă inteligenţa, generozitatea şi curajul nu fac parte din caracterul unui gentleman, atunci nu e un gentleman, indiferent de cine anume au fost părinţii lui. Iar asta se aplică şi în cazul doamnelor.

— E n-am spus nimic! scânci doamna Combe-Browne din spatele prietenei sale.

— Niciuna dintre voi n-ar fi trebuit să spună nimic, se răsti Pen. Niciuna dintre voi! Soţul meu e un om cu influenţă.

— Îndrăzneşti să mă ameninţi, stricato? Să nu-ţi închipui că aventurile tale amoroase de pe continent ar fi vreun secret!

Pen îşi îndreptă umerii, gata de luptă, dar, înainte să se avânte, auzi vocea lui Cam în spatele ei. De obicei îi simţea prezenţa fără să-l vadă. Era o povară care îi venea din faptul că îl iubea. Însă fusese atât de furioasă, încât nu mai simţise nimic altceva.

— Destul, Lady Phillips, spuse Cam cu o voce de gheaţă.

Pen se cutremură. Ura tonul acela. În cele câteva daţi în care Cam îl folosise vorbindu-i ei, simţise că parcă îi smulsese carnea de pe oase. Îl vedea că fierbea. Poate că era mai supărat pe ea decât pe Lady Phillips şi pe prietena acesteia. Femeile nu făcuseră decât să repete nişte bârfe pe care le auziseră şi pe care, în viitor, aveau să le mai înflorească. În timp ce Pen avea datoria să onoreze numele de Rothermere.

Ştia că făcuse o mare gafă. În societate, trebuia ca doamnele să se ridice mai presus de insulte. Nu asta încercaseră să dovedească Richard şi Cam toată viaţa lor, anume că bârfele n-aveau nici putere? Nu că i-ar fi crezut cineva sau că ei înşişi ar fi crezut-o. Auzindu-l pe Cam, femeia păli.

— Excelenţa Voastră, sunt sigură că aţi înţeles greşit.

Pen îşi dădu seama că, în timp ce ducesa de Sedgemoor nu putea decât să ciufulească un pic penele

acelei vulturoaice bătrâne, ducele era cel care o punea la punct.

— Sunt sigur că nu, Lady Phillips, doamnă Combe-Browne, răspunse Cam cu duritate.

— Eu n-am... începu doamna Combe-Browne cu glas tremurat. Orice apărare ar fi încercat să-şi construiască, aceasta se nărui sub privirea îngheţată a lui Cam. Femeia era pe punctul să izbucnească în plâns.

Pen băgă de seamă, îngrozită, că disputa lor atrăsese interesul general. Blestemă sângele impulsiv al neamului Thorne. Nu era născută să fie ducesă, calmă şi cumpănită oricât de mare ar fi fost presiunea societăţii. Şi avea presimţirea sumbră că şi Cam ajunsese la aceeaşi concluzie, în ciuda sforţărilor ei de a-l face să fie mândru de ea.

— Excelenţa Voastră, văd că aţi nimerit într-o companie neplăcută, spuse Lady Hillbrook, care se apropie şi o luă de braţ. Veniţi cu mine, soţul meu e foarte dornic să discute despre strălucitul dumneavoastră articol din revista Blackwood, de luna trecută. V-ar fi recunoscător dacă aţi putea să-l sfătuiţi în privinţa cumpărării unor artefacte din cele descoperite la Messina, pe care le-aţi descris atât de fascinant.

Deşi nu putea să-şi închipuie cum o abordare ce amintea de interesul ei lipsit de feminitate pentru arheologie putea s-o calmeze pe Lady Phillips, Pen se întoarse spre Lady Hillbrook.

— Aş fi încântată, spuse ea, pe un ton care trăda recunoştinţa.

Cam o privi ţintă, cu ochii lui verzi ajunşi acum în întregime opaci. Bineînţeles că, mai târziu, după ce rămâneau doar ei doi, avea să-i ţină o predică. Provocaseră destule discuţii. Însă Pen avea senzaţia că nu urma s-o certe plin de mânie, ci mai degrabă să-i vorbească pe un ton rece. Cam nu putea să fie mai dezamăgit de comportamentul ei decât era ea însăşi. Nu merita ca bârfitoarele de soiul lui Lady Phillips şi al doamnei Combe-Browne să fie înfruntate. Pentru că veninul din ele era atât

de adânc înrădăcinat, încât nimeni şi nimic n-ar mai fi putut să-l dreneze.

— Sidonie, eu şi soţia mea plecăm acum. Jonas poate să discute despre antichităţi cu altă ocazie.

Vocea şi expresia lui Cam erau placide, el fiind încă din copilărie un maestru în ascunderea emoţiilor.

Cam întinse mâna, iar Pen îşi înghiţi nodul uriaş din gât şi-şi spuse că avea să supravieţuiască şi acelei întâmplări. Supravieţuise după ce refuzase cererea în căsătorie la care visase toată viaţa. Supravieţuise nouă ani fără el. Supravieţuise companiei lui, în Alpi, iar apoi acelui travesti de nuntă. Ba chiar supravieţuise pretinzând că nu simţea altceva decât plăcere fizică atunci când împărţeau patul.

Pe lângă toate furtunile prin care trecuse, seara aceea era doar un mic obstacol într-o căsnicie care se anunţa plină de piedici cu mult mai mari.

Îşi ridică bărbia, hotărâtă să ascundă orice urmă de vulnerabilitate în faţa acelor prădători lacomi, al căror pseudonim era „înalta societate”. Luă mâna întinsă de Cam. Căldura pielii lui radia prin mănuşile lor.

— Excelenţa Voastră… începu Lady Phillips, pe un ton hotărât. Privirea lui Cam putea să taie cu uşurinţă într-o piatră. Iar felul în care se înclină însemna o culme a dispreţului.

— Bună seara, doamnă.

— Mulţumesc, Lady Hillbrook, murmură Pen.

Sidonie îi zâmbi din toată inima.

— Vin mâine să te vizitez.

— Mi-ai face o mare plăcere.

Spre uimirea ei, Sidonie o sărută pe obraz. Gestul de sprijin o făcu pe Pen să-şi mai recapete din curaj.

Sub şirul de ochi avizi, Cam îşi luă soţia de braţ şi, cu paşi falnici, care erau un semn de sfidare, o conduse spre uşă. Muzicanţii începuseră un cântec scoţian, dar aproape nimeni nu dansa. În schimb, oaspeţii îşi întinseră gâturile ca să-i vadă trecând pe ducele şi pe ducesa de Sedgemoor.

Muşchii lui Cam erau ţepeni, iar el ardea de o emoţie

adâncă. Pen n-avea nevoie de o intuiţie nemaipomenită ca să-i recunoască furia.

În trăsură, ea se chinui să tragă aer în plămânii dornici să răsufle, dar, cu fiecare secundă care trecea, nervii ei erau din ce în ce mai încordaţi.

— Îmi pare rău...

Cam ridică mâna. În chip uluitor, cealaltă mână a lui încă o ţinea strâns pe ei.

— Aşteaptă până când ajungem acasă, Pen.

Teama o strângea precum o gheară, dar se gândi că reacţia lui era una firească. Mai mult ca sigur, Cam voia timp şi intimitate pentru o discuţie mai dură. Dar tăcerea lui o neliniştea mai mult decât faptul că o oprise pe ea să vorbească.

Pen se prăbuşi lângă soţul ei şi-şi dori să fi avut bunul-simţ să-şi ţină gura închisă. Dar era prea târziu pentru păreri de rău. Spusese ce spusese. Cam auzise. Sidonie auzise. Avea sinistra bănuială că o auziseră toţi cei aflaţi în acea aglomerată sală de bal. Iar cei care nu apucaseră, oricum aveau să primească iute vestea despre purtarea lamentabilă a ducesei, purtare ce nu făcea decât să întărească bârfele care se spuneau despre ea.

Şi, probabil, transmisă prin viu grai, povestea avea să fie înflorită astfel încât să pară şi mai suculentă.

Oftă fără să-şi dea seama. Spre uimirea ei, Cam o strânse mai tare de mână.

Mai repede decât îşi dorise, Pen se trezi faţă în faţă cu el, în biblioteca în care, în urmă cu câteva nopţi, împărtăşiseră o pasiune atât de fierbinte. Încercă să nu-şi amintească de felul în care Cam făcuse dragoste cu ea. Dar era cu neputinţă să uite. Întâmplările din acea noapte îi marcaseră sufletul. Şi avea să Le preţuiască până în ultima clipă a vieţii.

— Cam, nu pot să-ţi spun cât de rău îmi pare, începu ea, încă ţinându-l de mână.

Ce prostie din partea ei să fie atât de impresionată de atingerea aceea inocentă, după toate lucrurile destrăbălate pe care le făcuseră împreună!

Cam stătea aproape de ea, astupându-i vederea. Pen nu putea să vadă altceva. Şi nu era nimic nou în asta. Încă de pe vremea când era doar o fetiţă, nu-l văzuse decât pe el.

— Îţi pare rău? o întrebă el cu glas răguşit.

O, nu, era de-a dreptul livid. Pen se pregăti moral pentru criza lui de furie. Închise ochii.

— Ţi-e frică? o întrebă el pe acelaşi ton.

Ea înghiţi ca să-şi umezească gura uscată de groază. Apoi minţi:

— Bineînţeles că nu.

— Atunci când ai înfruntat-o pe vaca aia de Lady Phillips, arătai de parcă nu te temeai de nimeni pe lume.

— M-a înfuriat îngrozitor de tare, spuse repede Pen, înainte să-i piară tot curajul. Ştiu că am promis să mă port exemplar şi să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să fiu o ducesă aşa cum scrie la carte. Dar femeia aia a fost mult prea de rea.

— Şi n-ai putut să suporţi s-o auzi vorbindu-mă de rău.

— Nu.

Deschise ochii, speriată de ce avea să vadă.

Dar descoperi în ochii lui Cam o lumină pe care n-o mai văzuse niciodată. El îi cuprinse faţa în palme.

— Nimeni nu m-a apărat astfel vreodată. Ai fost magnifică.

Capitolul 34

— Draga mea, ţi-ai asumat un mare risc venind aici!

În salonul casei din Russell Square, Harry o îmbrăţişă pe Sophie. Afară era linişte. După lăsarea serii, nu mai era mare frământare în acel cartier.

— Ştiu.

Se lipi de el, tremurând de o înflăcărare inocentă.

— Dacă fratele meu află unde sunt, nu mă trimite în

Northumberland, ci de-a dreptul pe Lună.

— Atunci când am primit mesajul tău, nu mi-a venit să cred!

Harry o sărută încetişor, iar apoi începu s-o guste mai bine. Mirosul ei dulce şi floral îl făcea să se simtă ca şi cum băuse prea multă şampanie.

— N-am mai putut să stau departe de tine!

Cei de acasă ştiau că Sophie se afla la British Museum, la o prelegere, împreună cu un grup de prieteni.

Cel puţin aşa îi spusese fratelui ei. Apoi plecase de la British Museum în ultimul moment şi venise în casa aceea.

El o privi ţintă. Vinovăţia îi întuneca lui Sophie ochii superbi.

— Minciunile te fac să te simţi îngrozitor, îi spuse el.

— M-aş simţi mai îngrozitor dacă nu te-aş vedea. După ce am promis să iau în considerare propunerea lui Desborough, dând de înţeles că urmează s-o accept, James nu m-a mai urmărit atât de strâns.

— Ceea ce, de asemenea, te face să te simţi rău.

Buzele ei trandafirii se rotunjiră într-un zâmbet. Buze pe care el voia să-şi petreacă o eternitate sărutându-le. Întâlnirile acelea secrete îl istoveau şi pe el.

— Sunt incorigibilă, nu-i aşa? M-am vârât într-o intrigă romantică, dar nu-mi plac secretele. Însă secretele sunt chiar miezul unei intrigi. Harry zâmbi.

— Cât timp poţi să stai aici? puse el întrebarea care îl făcea mereu să vrea să spargă peretele cu pumnul.

Ea îl mângâie pe faţă.

— Câteva ore.

— Am multe lucruri să-ţi spun.

Îi luă mâna şi i-o duse la buze. Dacă ea continua să-l atingă, orice speranţă de a purta o discuţie serioasă se ducea pe apa sâmbetei.

— Vorbim mai târziu. Vreau să te sărut, spuse Sophie.

El îi zâmbi, uimit de frumuseţea şi de ardoarea ei.

— Draga mea, dacă te sărut, o să uit că sunt un gentleman.

— O să-ţi amintesc eu.

— N-am încredere în tine.

— Dar bineînţeles că ai, spuse ea bosumflându-se şi luându-şi un aer teatral.

Vederea buzelor acelora trandafirii care se rotunjeau îl excită şi mai tare. Îşi înăbuşi un geamăt. Trebuia s-o ducă pe Sophie tot virgină acasă la fratele ei, sau să se împace cu ideea că era un ticălos.

Iubirea era un adevărat iad, uneori.

Cedă, aşa cum făcea mereu, şi o sărută. Gura ei se deschise pe dată. Fiindcă o tachinase, se aştepta ca şi sărutările ei să-l tachineze. Dar ea răspunse cu un abandon nesăbuit.

Atunci când Sophie era jucăuşă, Harry abia putea să se înfrâneze. Iar atunci când ea se purta ca o femeie fără false pudori, înfrânarea lui se prăbuşea cu totul.

Îşi smulse buzele din sărutul ei.

— Sophie… protestă el.

— Nu te opri, îl imploră ea, trăgându-l, neîndemânatic, de lavalieră.

El înţepeni. Din cap până-n picioare. Şi-şi spuse că trebuia să se oprească înainte că facă ceva ireparabil.

După momentele acelea toride din pădure, Harry se străduise ca atingerile lor să nu fie prea pasionale. În ziua întâlnirii din pădure, pericolul pasiunii neîngrădite fusese înfricoşător de vădit. Însă necazul era că nu putea să fie destins atunci când se afla lângă ea. Dimpotrivă, fiecare clipă era îngreunată şi plină de subînţelesuri.

Dar Sophie Fairbrother era pură şi bună. Niciun bărbat n-avea dreptul s-o pângărească în afara căsătoriei. Harry trebuia, aşadar, să se oprească, fie şi cu riscul de a exploda într-un milion de bucăţi.

Îi prinse mâinile.

— Sophie, nu.

Pe faţa ei se oglindi disperarea.

— Mă gândesc la tine tot timpul. Mă gândesc la lucrurile pe care mi le-ai făcut. Cred că… Cred că mă gândesc şi la lucrurile pe care vreau să mi le faci, îi spuse ea, lingându-şi buzele.

Harry se rugă cerului să-i dea putere.

— Draga mea…

— Vrei să facem mai mult. Ştiu că vrei.

— Nu putem, îi răspunse el, deznădăjduit, mângâindu-i încheieturile până când ea îşi îndepărtă mâinile.

— Ba putem! spuse ea, iar apoi îi smulse lavaliera de la gât şi i-o aruncă pe un scaun.

Sophie voia să fie sedusă. Iar asta unde putea să-l ducă pe el, pe Harry? La mânia lui Leath, care avea să vrea să-i taie gâtul. Şi pe bună dreptate.

— Sophie, asta o să-ţi ruineze reputaţia.

La naiba, trebuia s-o vâre de îndată într-o trăsură şi s-o trimită pachet la ea acasă, unde era ferită de tineri excitaţi. Şi totuşi, nu se mişcă de lângă ea. Stătea acolo şi-i adulmeca parfumul, de parcă mirosul ei ar fi fost singura lui sursă de viaţă.

— Nu-mi pasă, spuse ea cu încăpăţânare, trăgându-l de nasturii de la vestă.

Orice se întâmpla în seara aceea, Harry n-avea cum să iasă cu bine dintr-o asemenea încurcătură, ci mai degrabă foarte şifonat, ca şi cum s-ar h luptat de unul singur cu un urs.

— În seara asta avem timp, spuse Sophie.

— De unde ştii? încercă el să glumească, dar din gâtlej îi ieşiră mai mult sunete guturale.

— Nu ştiu, izbucni ea.

Părea atât de încordată şi de disperată, încât Harry simţi că i se topeau şi oasele în el de dragul ei. Într-un astfel de ritm, n-avea nicio şansă să reziste.

— Sophie, nu pot s-o dezvirginez pe sora marchizului Leath.

Spre surprinderea lui, Sophie îi zâmbi ştrengăreşte. Toate scrupulele pe care le mai avea dispărură atunci când ea îşi puse mâna pe partea din faţă â pantalonilor lui.

— Dacă încerci să-mi spui că nu eşti în stare s-o dezvirginezi pe sora lui Leath, dă-mi voie să mă îndoiesc.

Harry se înecă şi, în ciuda codului de onoare pe care încerca să-l respecte cu sfinţenie, îşi împinse bazinul în ea.

— Ce să mă fac cu tine, Sophie? Am crezut că o să fii speriată.

Ea flutură din gene şi se uită spre locul pe care i-l atingea cu mâna. Nu părea deloc speriată. Arăta de parcă aştepta cu nerăbdare o tratație delicioasă. Inima lui Harry bătea ca şi cum înghiţise o tobă mare şi zgomotoasă. Orice i-ar fi spus creierul, trupul lui se pregătea pentru plăcere.

Ea îşi strânse mâna pe mădularul lui.

— O să crezi că sunt o depravată.

— Eu cred că eşti frumoasă. Şi ştii asta. Iar dacă nu încetezi să mă atingi, o să-ţi dai seama în curând că te-ai băgat în mai mult decât poţi să duci, fetiţo.

O apucă de mână şi, ignorând protestul diavolului care urla în el, îndemnându-l să dea naibii orice dram de virtute, îi desprinse mâna lui Sophie şi i-o îndepărtă de el, iar apoi îi dădu drumul de tot. Până şi să ţină mâna aceea într-a lui însemna o ameninţare la adresa hotărârii de a se înfrâna.

Văzu strălucirea seducătoare din ochii ei şi se nelinişti. De fapt, se înspăimântă de-a binelea.

Pentru că, bineînţeles, Sophie avea un aliat. Diavolul urlător din trupul lui Harry, căruia el îi devenise sclav din momentul în care o întâlnise.

Ea îl apucă de reverele hainei şi îl trase spre ea.

— Lasă-mă să fac ce vreau, Harry.

Inocenţa din ochii ei făcea ca acele vorbe să fie şi mai provocatoare. Harry încercă să reziste, dar amândoi ştiau că onoarea lui atârna de cel mai subţire fir de păr.

— Încerc să te protejez, spuse el.

— Ştiu.

Ea îl privea de parcă era Sir Galahad, cu tot cu Sfântul Graal. O impresie care nu se potrivea deloc cu infernul dorinţei care îl făcea să uite de tot pe lume, în afară de Sophie.

— Atunci, lasă-mă să te protejez, o imploră el.

— Dar sunt în siguranţă cu tine.

Îşi puse mâna pe cămaşa lui, pe locul în care îi tuna inima din pricina dragostei pentru ea.

Harry clătină din cap.

— Nu. Nu eşti.

Ea nu părea să-l audă. În schimb, mâinile ei traseră de hainele lui până când îl aduseră mai aproape. Harry o sărută fără nicio oprelişte, pentru prima dată după întâlnirea lor de la Wiltshire. Îi prinse faţa între palme şi-i răvăşi gura. Îşi băgă limba adânc printre buzele ei, imitând actul sexual pe care ardea de nerăbdare să-l încerce. În cele din urmă, îşi îngădui s-o atingă aşa cum visase.

Dar tot nu îndrăznea s-o dezbrace. Până când ea se hotărî s-o facă. Fără nicio şovăială, îşi trase corsajul în jos. Harry îi prinse sânii, care ţâşniră, odată scăpaţi din strânsoare. Îi frământă, îi mângâie şi le linse vârfurile obraznice. Aveau gust de miere şi un parfum care umplea aerul precum o grădină înfloritã.

Nu mai avea nicio putere s-o refuze. Toate astea fuseseră menite să se întâmple încă de când el o găsise plângând în lumina lunii.

Harry nu mai putea să se lupte cu dorinţa. Nu dacă şi dorinţa ei era la fel de mare precum era a lui.

Încordarea îi dispăru cu desăvârşire. O muşca, o lingea şi o săruta pe îndelete. Reuşi chiar să-i desfacă rochia fără să i-o rupă.

Nu-i mai era ruşine de ceea ce făcea. Într-o iubire atât de puternică nu exista niciun păcat, indiferent de ce credea lumea despre asta.

— Lasă-mă să te dezbrac, scumpa mea, îi şopti el printre sărutările pe care i le aşternea pe gâtul satinat.

Ea îşi ridică braţele ca o fetiţă. Inima lui se umplu de tandreţe. Aceeaşi tandreţe care îi făcu şi mâinile să tremure atunci când îi trase rochia peste cap şi i-o aşeză cu grijă pe un scaun.

Ea se descurcă şi mai bine cu haina lui, care ajunse pe podea în câteva clipe. Sophie era nerăbdătoare. Dar, aşa cum i se întâmplase şi lui Harry, nebunia ei se stinse încetul cu încetul, lăsând locul unui calm strălucitor, care i se oglindea până şi în ochii de safir.

Harry îi dezlegă, cu grijă, corsetul. După ce scăpă de

el, îi trase cămăşuţa peste cap.

Stătea goală, cu fiecare centimetru de piele albă şi perfectă aurit de flăcările focului pe care el îl aprinsese înainte de sosirea ei. Sânii lui Sophie erau rotunzi şi tari, încununaţi cu sfârcuri roz-trandafirii.

Lumina focului crea umbre misterioase în jurul buclelor ei blonde.

Harry se dădu înapoi şi o sorbi din priviri. Emoţiile care îl năpădiseră erau bogate, greu de definit. Bucurie. Dorinţă. Acestea două nici nu mai trebuiau pomenite. Dar mai exista, în plus, şi înţelegerea ameţitoare a faptului că acea fată avea să devină a lui. Că, după seara aceea, erau legaţi pentru totdeauna.

Aşa cum îi spusese el încă de la primele întâlniri. Însă acum, când avea s-o înveţe totul despre plăcerile carnale – sperând să se ridice la înălţimea împrejurării – înţelesul promisiunii lui devenea mai adânc decât oceanul.

Ea era a lui şi el era al ei.

Undeva, printre emoţiile solemne care îi umpleau inima, se ascundea şi o satisfacţie măgulitoare. Că Harry Thorne rămăsese împreună cu Sophie Fairbrother. Că Harry Thorne avusese privilegiul de a o atinge.

Ochii ei strălucitori îi întâlniră pe ai lui, iar Harry ştiu că şi ea făcuse aceleaşi jurăminte.

Sophie îşi scoase acele din păr, iar graţia ei îl lăsă fără răsuflare. Cascada strălucitoare de bucle blonde se revărsă peste umerii goi, jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu sânii ei.

Harry înghiţi ca să-şi alunge emoţia ce îi sugruma gâtlejul.

— Eşti atât de frumoasă!

Zâmbetul ei de femeie sigură pe sine îi făcu sufletul să cânte.

— Ai prea multe haine pe tine!

Harry îşi scoase pantofii şi aruncă de pe el cămaşa şi pantalonii.

Înaintă încet spre ea.

Afară, Londra îşi continua viaţa dură, frământată şi

aglomerată.

În încăperea aceea, Harry şi Sophie se îmbrăţişau, pierduţi în lumea lor aurie de iubire.

Harry îşi îngropă mâinile în părul ei şi-i ridică faţa spre el. Buzele ei se deschiseră, iar ochii îi scânteiară de emoţie.

*

Încă în stare de şoc, Pen îl lăsă pe Cam s-o conducă pe elaborata scară de marmură a reşedinţei lor. Nu mai înţelegea nimic. Fusese atât de sigură că el era furios. Dar tocmai îi spusese că era magnifică. Şi nu numai atât, ci o mai şi sărutase atât de dulce încât, dacă nu era atentă, ar fi început să creadă că o iubea.

Ceea ce, desigur, nu era adevărat.

Iar pentru Penelope era foarte important să-şi amintească asta în fiecare clipă, deşi îi era aproape cu neputinţă, fiindcă el o privea ca şi când ea ar fi fost de-a dreptul soarele de pe cer.

Cam deschise uşa dormitorului şi o trase înăuntru, oprindu-se în prag pentru încă un sărut ameţitor. Ea îi răspunse din toată inima. Ce altceva putea să facă? Îl iubea şi, undeva, în timpul acelei nopţi agitate, el îşi mai coborâse un pic garda în faţa ei. Pen nu îndrăznea să dea un nume sentimentelor lui, însă pasiunea acea de nestăpânit a lor începea să se simtă diferit, mai puţin calculată. Adică, mai puţin un triumfal abilităţii în faţa emoţiei.

Ochii lui strălucitori o hipnotizau.

— Fără jocuri în seara asta, Pen.

— Nu ştiu despre ce… începu ea.

De fapt, ştia foarte bine despre ce vorbea el.

O sărută din nou, sugându-i şi lingându-i buza de jos. Dorinţa creştea. Sărutul lui îi arunca flăcări prin vene.

— Haide s-o luăm de la zero, ca doi oameni care se doresc. La naiba, ca doi oameni care se plac pur şi simplu, îi spuse el, zâmbindu-i plin de căldură.

— Mi-a plăcut mereu de tine, Cam.

Ce laşă era! Folosise un cuvânt călduţ, când, de fapt,

avea pentru el sentimente arzătoare.

— Îmi venea să te aplaud în seara asta, atunci când ai trimis-o la naiba pe cotoroanţa aia.

— Am crezut că o să mă urăşti pentru că am provocat o scenă.

— Nu m-am simţit niciodată atât de mândru. Dacă te-ai fi putut vedea, parcă scuipai foc! Dacă n-ai fi fost de partea mea, aş fi leşinat de frică.

Ea zâmbi.

— Dar tu nu te temi de nimic.

O expresie greu de descifrat străbătu chipul lui Cam, în timp ce o trăgea spre mijlocul încăperii.

— Mă tem de tine.

Pen îi atinse faţa. De obicei se înfrâna de la gesturi afectuoase, ca să nu se dea de gol.

— Şi totuşi, spui că mă placi, îi zise ea.

— Mă bucur al naibii de tare că te-ai căsătorit cu mine.

N-o iubea. Dar în seara aceea se angajase faţă de ea într-un mod în care n-o mai făcuse niciodată. Trebuia să fie mulţumită.

— Şi eu la fel.

Uimită, îşi dădu seama că spusese adevărul.

El păru surprins.

— Chiar aşa?

Pen se simţea ca şi cum ar fi stat goală sub razele soarelui. Căldura radioasă îi ajungea până la oase şi-i alunga frigul din inimă.

— Am fost sinceră în ceea ce am spus la bal. Eşti un bărbat excepţional şi sunt mândră că sunt soţia ta.

— Draga mea…

Declaraţia ei păru să-l emoţioneze dincolo de cuvinte.

Pen se hotărî să-l salveze. Nu era obişnuit să-şi dea pe faţa sentimentele, dar era limpede că tocmai îi făgăduise loialitate şi afecţiune. Nu era de ajuns, dar însemna mult din partea lui.

— Iar acum, du-mă în pat.

El păru mai fericit. Pen îşi dăduse seama cu mult timp

în urmă că senzualitatea îi oferea lui Cam o evadare din autocontrolul care îi stăpânea viaţa. Pe partea fizică, nu se înfrâna de la nimic. Sufletul lui fusese însă un tărâm ferecat.

Dar privindu-l în ochi, Pen descoperi, uimită, că tărâmul nu mai era ferecat. În seara aceea, el deschisese porţile celei mai adânci părţi din inima lui. Avea încredere în ea. Pentru Camden Rothermere, aceea era limita până la care se aventura, în dragoste.

Capitolul 35

Susţinându-i spatele cu amândouă mâinile, Harry o aşează, uşor, pe Sophie pe canapea. Conştiinţa îi mai strigă cu glas slab, o singură dată, că o corupea pe sora marchizului Leath, în casa mătuşii lui, cu complicitatea neintenţionată a surorii lui.

Braţele lui Sophie îi înconjurară grumazul, iar el îi acoperi faţa, gâtul şi umerii cu sărutări frenetice. Apoi se aşează între coapsele ei. Sophie se zvârcoli, frecându-se cu pubisul de el. Atingerea aproape că îl făcu pe Harry să explodeze. Strânse din dinţi şi se rugă în gând să nu-şi piardă controlul. Era prima dată pentru Sophie, iar el voia ca ea să se bucure.

— Sophie, uşor, gâfâi el, în timp ce ea îşi înclină pântecul a invitaţie. Prima dată poate să fie neplăcut.

— Dar nu mi se pare neplăcut, îi răspunse ea, şi-şi încolăci picioarele în jurul lui până când ajunse să-i mângâie spatele cu tălpile.

Văzând-o atât de îmbujorată, de excitată, de emoţionată, toate bunele intenţii ale lui Harry dispărură.

— Ştii ce o se întâmple?

— Da. Guvernanta mea a fost o văduvă care socotea că fetele nu trebuie să fie crescute în ignoranţă, chicoti ea. Dar m-a făcut să-i promit că n-aveam să-i spun niciodată fratelui meu.

— Îmi închipui. Şi ce ţi-a spus, mai precis?

Se aştepta ca Sophie să-i repete sfaturile date, înainte de căsătorie, tinerelor cu sânge albastru. Despre supunere, durere şi procreaţie.

— Mi-a spus că, dacă iubesc un bărbat şi el mă iubeşte pe mine, şi dacă suntem buni şi răbdători unul cu celălalt, natura o să facă restul.

Uluirea îl făcu pe Harry să se ridice. Se uită la superba creatură de sub el.

— Fratele tău ar fi trebuit să-i dubleze salariul.

Gurile li se întâlniră din nou. Atunci când el îşi înălţă capul, auzi răsuflarea ei întretăiată.

— Iar acum, atinge-mă, îi şopti ea.

El nu cedă de prima dată, în ciuda faptului că mădularul excitat trimisese deja aprobarea către creierul lui lipsit de sânge.

— Eşti sigură?

Ea izbucni în râs.

— Harry, sunt deja goală în braţele tale. Asta înseamnă că m-am predat.

Strălucirea din ochii ei era irezistibilă.

Sophie se întinse ca să-l sărute, iar el nu mai putu să se stăpânească. O dorea atât de mult!

O mângâie, mai ales în locurile sensibile. Spatele genunchilor. Sfârcurile dulci. Ceafa. Dinadins nu-i atinse sexul, deşi aroma ei de femeie îl făcea să tremure de poftă.

Îi sărută un sfârc şi o auzi oftând de plăcere atunci când şi-l băgă între buze.

Ea se frământă, tulburată.

— O, Harry!

Limba lui îi tachina în continuare sfârcul, în timp ce mâna lui îi mângâia pântecul şi şoldurile. În cele din urmă, nemaiputând să aştepte, îşi strecură mâna între picioarele ei. Îi mângâie pliurile satinate până când găsi locul a cărui atingere o făcea să gâfâie şi să tremure. Încurajat, o atinse iar şi iar, până când ea strigă şi-şi dădu drumul pe degetele lui.

Atunci când Harry îşi înălţă capul, văzu că Sophie

avea ochii întunecaţi şi faţa îmbujorată. Buzele ei întredeschise erau pline şi roşii.

— Sophie?

Ea clipi, ca şi cum încerca să revină la realitate.

— Mi-a plăcut. Poţi să-mi mai faci asta încă o dată?

— Să încerc?

Ea se îmbujoră şi mai tare.

— Harry, mă simt... goală fără tine.

El înţelese pe dată. Dar foamea fizică se lupta în el cu nevoia copleşitoare de a o ocroti. Deşi plină de viaţă şi dornică de plăcere, părea destul de fragilă.

— Nu vreau să te rănesc.

Ea se apăsă aproape de locul în care el o dorea. De fiecare dată când Sophie se mişca, Harry se străduia să n-o pătrundă.

— Te vreau.

El ajunse la punctul în care ori făcea pasul final, ori pleca din casa aceea. Având în vedere că era despuiat, desigur că ar fi devenit un senzaţional subiect de discuţii printre locuitorii din Russell Square.

Foarte delicat, îşi strecură un deget în ea. I se strânse stomacul în clipa în care îşi dădu seama cât era de strâmtă. O mângâie mai adânc şi-i simţi muşchii încleştându-se în jurul degetelor lui. O pătrunse cu două degete, iar ea gâfâi, disperată, după aer. Era umedă şi mirosea a dorinţă.

Continuă s-o mângâie, până când începu să tremure sub el. Se aşeză între picioarele ei. Sophie îşi îndoi genunchii şi-şi ridică bărbia cu un gest sfidător, care lui Harry îi era atât de cunoscut şi pe care îl iubea atât de mult, încât el simţi că inima i se opri în loc pentru o clipă.

Atent la inocenţa ei, înaintă câte un pic. O pătrunse centimetru cu centimetru, până când ea îi primi înăuntru tot capul mădularului. Sophie începu să tremure şi-şi înfipse degetele în braţele lui.

El o sărută până când văzu că se destinse din nou. O mai pătrunse un centimetru. Ea răsufla în rafale. O linie îi apăru între sprâncenele fine şi blonde.

— Ar trebui să mă opresc? gâfâi el.

Ea clătină din cap şi o simţi cum se pregătea. Vaginul ei încleştat îl umplu de plăcere.

— O să te rupi în două dacă stai atât de ţeapănă, îi spuse el.

— Nu e foarte… plăcut, spuse ea închizând ochii.

— Sophie, pot să mă opresc.

Nu era sigur că putea. Dar avea să încerce. O, după ce-i atinsese trupul, asta părea cea mai mare pedeapsă.

— Nu, nu te opri!

Cu acel strigăt, Sophie îşi înălţă bazinul, trăgându-l mai adânc în ea.

— Trebuie!

Harry lucea de transpiraţie şi îl dureau toţi muşchii. Probabil că dinţii i se făcuseră pulbere de la cât scrâşnise din ei.

— Nu! îi ordonă ea, apucându-l de fese.

Atingerea îl făcu să tremure.

— Sophie, îmi pare rău, mormăi el cu un amestec de disperare şi de plăcere nedemnă. Îmi pare foarte rău.

Cu un geamăt adânc, se împinse din nou în ea. Sophie primi invazia cu un ţipăt uşor. Harry închise ochii şi se lăsă în voia orgasmului care îl purtă către cer. Se simţea parte din ea. Erau uniţi într-un fel care trecea dincolo de cuvinte. Nimeni, pe lume, nu mai putea să-i despartă.

Îşi lăsă trupul mai jos, sprijinindu-şi greutatea în mâini, după care îşi lipi pieptul de sânii ei.

Sophie nu scotea niciun sunet şi nici nu se mişca. Harry îşi spuse că era cazul să se retragă. Dar nu mai avea nicio fărâmă de voinţă. Aşa că se întinse peste ea. Se ura pentru ceea ce făcuse şi se întreba, cu disperare, dacă ea avea să-l ierte vreodată.

Sophie se mişcă. Probabil, ca să-l împingă şi să-i poruncească să n-o mai atingă niciodată. Şi nu putea s-o învinovăţească. Faptul că pentru Harry fusese bine, cu mult mai mult decât bine, n-avea nicio însemnătate. Sau, cel puţin, aşa socotea el.

Apoi, de necrezut, ea îl cuprinse în braţe. Iar Harry, care credea că n-avea cum s-o iubească mai mult decât o

iubea deja, intră într-un univers al dragostei cu totul nou.

— Draga mea… îi şopti, cu faţa îngropată în scobitura gâtului ei. Se simţi năpădit de căldură din toate părţile. O privi în ochi. Te iubesc, Sophie.

Era palidă, dar se sili să zâmbească. Nu era un zâmbet foarte convingător, dar el preţui faptul că încercase.

— Te iubesc, Harry.

El ieşi din ea, apoi o pătrunse din nou. Sophie încercă să-şi ascundă tresărirea.

— Te rănesc.

— Puţin, dar e mai bine decât înainte, spuse ea, şi îl cuprinse mai strâns cu braţul, ca şi cum s-ar fi temut că el voia să plece.

De parcă Harry ar fi putut s-o facă. O pătrundea cu mişcări lente şi blânde, care îl înnebuneau de plăcere. Desigur că simţea şi ea ceva. Şi totuşi, stătea tăcută şi nemişcată precum o statuie.

Harry era pe cale să renunţe şi se pregătea să ejaculeze pe pântecul ei, când Sophie scoase un suspin care părea mai mult de încântare decât de durere. O sărută, iar ea îi răspunse cu destul de multă înflăcărare. Apoi îşi ridică bazinul, ca să-l primească mai adânc în ea.

Atunci când el o pătrunse din nou, ea se ridică în întâmpinarea lui, iar bucuria triumfului lumină ochii lui Harry mai ceva decât un foc de artificii.

Ea scoase un geamăt care era mai degrabă o rugăminte senzuală pentru mai mult. În sfârşit.

Harry nu putea să mai reziste. Ochii ei se închiseră. Trăsăturile i se încordară. Iar apoi trupul i se zgudui sub valurile orgasmului, îl zgârie pe Harry cu unghiile pe spate. Durerea îl arse ca o flacără.

Cu un geamăt puternic, pompă furios şi-şi eliberă sămânţa, pecetluind, astfel, uniunea lor.

Capitolul 36

Cam se apropie de Pen şi-i prinse chipul minunat în palme. Tot însuşirile ei se găseau reflectate acolo. Frumuseţea, desigur, dar mult mai mult decât atât. Inteligenţă. Generozitate. Putere. Fusese un copil excepţional şi devenise o femeie excepţională. Femeia potrivită pentru el. De fapt, prea bună pentru el, dar, o, Doamne, n-avea de gând să i se plângă destinului din pricina asta.

În urmă cu nouă ani, se cunoscuse mai bine pe sine decât îşi dăduse seama. S-o ceară în căsătorie pe Penelope Thorne fusese cel mai inteligent lucru pe care îl făcuse vreodată.

Primele lui amintiri erau legate de minciunile, scandalurile şi egoismul părinţilor. Prinşi în războiul lor fără sfârşit, ducele şi ducesa nu dăduseră doi bani pe bunăstarea copilului. Cam învăţase de tânăr că oamenii înşelau, trădau şi distrugeau. Pe măsură ce crescuse, câţiva bărbaţi remarcabili, precum Richard şi Simon, iar mai târziu Jonas, îi câştigaseră prietenia şi încrederea – până la un punct. Partea cea mai profundă a sufletului îi rămăsese însă ferecată. Până în seara aceea. Până când Penelope descrisese un bărbat, în care el nici măcar nu se recunoscuse, cu o sinceritate clocotitoare, care îi topise lui Cam toată gheaţa ce îi mai rămăsese în suflet. De fapt, ea începuse să spargă din gheaţa aceea din clipa în care se întâlniseră în Italia. Iar acum venise momentul în care nu mai putea s-o ţină departe de bastionul ferecat din adâncul lui.

Avea încredere în soţia lui. În întregime. Necondiţionat. Fără să se îndoiască.

Îi crescu inima atunci când îşi aminti cum le înfruntase pe cele două bârfitoare.

— M-ai făcut să mă simt ca un erou în seara asta, Penelope, şopti el, sărutând-o între sprâncenele întunecate. Mulţumesc.

Ea clătină din cap.

— Cam, tu ai fost mereu eroul meu. Doar ştii asta. Pe

când eram mică, te urmăream peste tot, aşa cum umblă o răţuşcă după mama ei.

— Asta a fost acum mulţi ani.

— Nu chiar atât de mulţi, protestă ea, râzând.

— Mi-ar plăcea mai degrabă să aud că încă sunt eroul tău.

— M-ai salvat de bandiţi, îi aminti ea, privindu-l pe sub gene.

— Aşa-i.

— Şi din valuri.

— Şi asta e adevărat, recunoscu el.

Deşi nu-i venea deloc să zâmbească atunci când îşi amintea că aproape o pierduse. Încă mai avea coşmaruri în care se zbătea în zadar ca s-o prindă de păr, în timp ce curentul apei o ducea departe de el. Se trezea asudat şi îngrozit.

— Şi sper să mă salvezi şi acum de la o seară plictisitoare.

El îi zâmbi, fermecat din nou.

— Permiteţi-mă să vă remediez plictiseala, Excelenţă.

O sărută cu ardoare. Ea îi răspunse fără să-şi ascundă foamea de el. Pen scoase un chicotit de surprindere atunci când el o luă în braţe şi o duse spre patul imens, unde zgâlţâiseră deja porţile paradisului.

— Pari atât de mândru de tine, îl tachină ea.

— Sunt un erou. Mi-a zis soţia mea!

O puse cu blândeţe pe pat, lăsându-i picioarele să-i atârne peste margine. Ea se ridică în coate, dar alunecă de îndată înapoi pe saltea, fiindcă el o prinsese de una dintre gleznele ei fine.

— Nu te mişca.

— Cam? întrebă ea, neştiind la ce trebuia să se aştepte.

— Vreau să-ţi ofer plăcere.

— Dar ai făcut-o deja.

— Mai am de oferit.

— Nu cred că o să supravieţuiesc la mai mult.

El zâmbi, în timp ce îi dezlega panglicile din jurul

gleznei, ca să-i scoată papucul de mătase verde.

— Fii puternică.

Pen se lăsă pe spate, ascultătoare. El îi scoase jartiera, apoi ciorapul. După care îi ridică piciorul şi-o sărută în talpă. Parfumul pielii ei îi umplea simţurile, o aluzie provocatoare la ceea ce urma. Celălalt picior primi aceeaşi atenţie. Cam îi linse degetele de la picioare până când ea se cutremură de plăcere. Apoi îi ridică dintr-odată fustele, dând la iveală pantalonaşii. Îi rupse dintr-o singură mişcare.

— Cam! gâfâi ea, şocată, ridicându-se în coate.

— Îţi cumpăr alţii.

O trase până când şoldurile ei ajunseră pe marginea saltelei. Cârlionţii ei întunecaţi sclipeau, iar parfumul excitării ei se ridică şi-i tentă nările lui Cam.

— Ce bine că m-am căsătorit cu unul plin de bani, spuse ea, şi se lăsă la loc, pe saltea.

— Foarte înţelept din partea ta, draga mea.

Cam nu glumea chiar în totalitate. Numai în săptămâna aceea îi rupsese trei perechi de pantalonaşi, îi distrusese două rochii şi-i făcuse ferfeniţă o cămaşă de noapte. Lupta lor pentru supremaţie afectase destul de grav garderoba ei.

Dar în seara aceea Cam îşi dăduse seama, în sfârşit, că îşi dorea lângă el un egal, nu un subaltern.

— Ce faci? îl întrebă Pen, frământându-se.

El îngenunche pe podea, între picioarele ei. Mirosul ei era pătrunzător, delicios, bine cunoscut.

— Admir ducesa.

Pen era minunată. Iar locurile ei secrete luceau de la excitare.

— Ducesa se înroşeşte, spuse ea, şi întinse mâna ca să se acopere.

El o prinse şi-i sărută fiecare deget, apoi îi aşeză mâna lângă şold. Înainte ca Pen să poată să protesteze, se aplecă şi-i linse despicătura dintre picioare.

Aroma ei îi inundă gura. Sărată, feminină şi suculentă. Ca un fruct exotic delicios.

Ea se cutremură şi-şi deschise coapsele mai larg. Lui

Cam îi plăcu faptul că nu-şi ascundea reacţia. O linse din nou, zăbovind pe carnea sensibilă de deasupra sexului ei.

Ea scânci şi se zbătu.

— E indecent.

El zâmbi de lângă sexul ei. Începu să muşte uşor, să lingă şi să sugă. De câte ori simţea că Pen era aproape de orgasm, se oprea. Apoi o lua de la început. Exasperată, ea şi înfipse degetele în părul lui şi trase cu putere.

— Nu-mi laşi niciun centimetru de intimitate, protestă Pen.

El zâmbi în pielea fină a coapsei ei.

— Sunt un om foarte minuţios, draga mea.

Râsul ei se transformă într-un geamăt de plăcere atunci când el o muşcă uşor, iar apoi îşi continuă explorările.

— Te rog, te rog, gemu ea.

Îşi trecu de câteva ori limba peste intrarea ei secretă şi-i simţi muşchii strângându-se. Sunetele plăcerii ei îi umpleau urechile. Îi depărtă coapsele şi-şi înfipse limba în ea. Mări presiunea, muşcând uşor din carnea sensibilă, până când ea începu să tremure şi să se zvârcolească. Îşi dădu drumul, cu un strigăt înăbuşit.

În cele din urmă, el îşi ridică privirea şi capul dintre coapsele ei. Cu o mână tremurândă, se şterse la gură. Pen era întinsă de-a curmezişul patului, un adevărat tablou al depravării, şi era mai frumoasă decât oricând. Avea faţa îmbujorată. Eleganta ei rochie albastră era mototolită. Părul de abanos în cădea pe umeri. Iar picioarele ei albe şi lungi rămăseseră desfăcute, într-o atitudine de total abandon.

Cam îi sărută coapsa fină şi se ridică în mâini, pe saltea. Îi întâlni pe dată ochii negri şi văzu în ei căldură, încredere şi afecţiune. Şi plăcere. Şi departe, în întunericul lor înstelat, o uşă închisă.

*

Harry se trezi din moţăială. Lângă el era ghemuită Sophie, moale şi caldă. Mâna lui trasa linii invizibile pe

umărul ei gol.

Canapeaua era perfectă pentru ei doi. Focul din şemineu aproape că se stinsese. Harry trebuia să mai pună nişte buşteni. Însă n-avea nici chef, nici putere să se ridice. Nu mai era loc de nimic în viaţa lui în afară de fata aceea frumoasă de lângă el, care îi arătase calea luminoasă către extaz.

O trăsură trecu pe strada liniştită şi, de la zgomotul ei, Harry reveni la realitate. Nu ştia nici ce oră era. Ceasul lui era printr-unul dintre buzunarele hainelor aruncate pe podea. Însă ştia că se apropia ora la care Sophie trebuia să se întoarcă la Leath House, dacă avea de gând să susţină în continuare că fusese la British Museum.

— De ce râzi? îl întrebă Sophie, somnoroasă.

Se apropie de el şi-şi puse palma, posesiv, peste inima lui.

— Ai ratat prelegerea ţinută de Lady Harmsworth despre abaţiile cisterciene, o lămuri el.

— Ce păcat!

Râdea şi ea. Harry îşi îngropă faţa în părul ei încâlcit. Mirosul ei îl îmbăta. O iubea atât de mult, încât simţea că se sufoca. Sophie era o bucurie totală. Iar el nu putea să trăiască fără ea.

Recăpătându-şi răsuflarea, reuşi să-i spună:

— Sophie, îmi iei minţile.

Ea îi aruncă o privire care îi trimise flăcări prin vene.

— Să ţi le mai iau o dată?

Pentru o clipă, o privi ţintă în ochi, tentat să mai facă o dată dragoste cu ea. Apoi ceasul de afară bătu de ora zece, amintindu-i că ea trebuia să plece în curând.

Se ridică în capul oaselor şi o trase lângă el.

— Sophie, trebuie să vorbim. Nu te-am adus aici ca să-ţi distrug reputaţia.

Harry se aştepta să se simtă măcar puţin vinovat. Însă era doar fericit şi recunoscător.

— Îţi pare rău? îl întrebă ea, sobră.

El clătină din cap.

— Ar trebui, dar nu-mi pare rău deloc.

Ea îi zâmbi.

— Nici mie. Probabil că sunt o păcătoasă.

— Nu, eşti minunată, spuse el, dându-i un sărut scurt. Poate că ar fi bine să te îmbraci.

Spre uşurarea lui, ea se ridică şi începu să-şi adune hainele de pe podea. Harry încercă să nu bage de seamă felul dezinvolt în care ea se plimba dezbrăcată prin cameră. Pentru că îl pândea primejdia, cât era el de bărbat, să-i stea inima în piept.

Cât timp se îmbrăcase şi o ajutase şi pe ea să se aranjeze, reuşi să se liniştească îndeajuns încât să poată să gândească şi dincolo de momentele de neuitat pe care tocmai le împărtăşiseră.

Se aşeză pe canapea, lângă ea, şi o privi în ochii încă tulburi de plăcere. Spera ca ea să nu dea nas în nas cu Leath în seara aceea. Fiindcă ar fi fost de ajuns o privire pentru ca fratele ei să-şi dea seama de ceea ce se întâmplase.

— Sophie, nu putem să continuăm aşa.

— Te rog, nu mai încerca să vorbeşti cu James. De când sora ta s-a căsătorit cu Sedgemoor, e mai pornit ca niciodată împotriva ta.

— Ultima dată când i-am vorbit, mi-am învăţat lecţia, îi răspunse el, iar apoi îi strânse mâna subţire. Trebuie să ne căsătorim.

— Harry, tocmai am făcut dragoste cu tine. Ai face bine să te căsătoreşti cu mine.

Ea nu pomeni nimic despre ceea ce ştiau amândoi. Şi anume că, dacă o lăsase însărcinată, căsătoria lor devenea cu atât mai grabnică.

Inima lui Harry zvâcni de emoţie la gândul că ea putea să-i poarte deja copilul în pântec.

— Vreau să fugim împreună.

Uluită, Sophie îşi trase mâinile dintr-ale lui.

— În Scoţia?

El răsuflă adânc şi spuse cuvintele care păreau, din ce în ce mai mult, să fie singura soluţie la toate greutăţile pe care le întâmpinau:

— În America.

— Harry…

El se repezi s-o lămurească, înainte ca ea să poată să-l refuze:

— Acolo am lua totul de la zero. La New York n-are cum să te găsească fratele tău.

— America, spuse ea, de parcă tocmai îi sugerase să zboare pe Lună. Nu cunosc pe nimeni în America.

— Nici eu, spuse el, şi o luă din nou de mâini. Tocmai asta e partea frumoasă, draga mea. O să fim departe de constrângeri, liberi să devenim oamenii care am fost sortiţi să fim.

— Nu sunt sigură.

Ea îşi împleti degetele cu ale lui, de parcă era în căutarea cuiva care putea s-o apere împotriva fricii pe care o simţea. Doar că cel pe care îl ţinea de mână era chiar cel care o înspăimântase.

— Sophie, ştiu că nu e ce visai tu. Ştiu că vrei o nuntă la catedrala Saint George, vrei James să te conducă la altar şi mai vrei şi un loc bun în societate.

— Lucrurile astea chiar n-au nicio însemnătate. Însă nu vreau să-mi părăsesc familia şi ţara. Nu putem să rămânem în Anglia?

El încercă să nu fie dezamăgit de lipsa ei de entuziasm.

— Fratele tău o să ne vâneze peste tot. Bârfele legate de fuga noastră o să ne urmărească tot restul vieţii. Dacă rămânem aici, n-avem cum să ne ferim de un asemenea scandal.

— Îmi ceri atât de mult!

— Ştiu. Dar hotărârea îţi aparţine ţie. Ai mai multe de pierdut decât am eu.

Ea păru foarte tulburată.

— Am devenit iubiţi. N-am de ales.

El oftă şi-i arătă sumbrul adevăr:

— Sophie, urăsc s-o spun, dar eşti o moştenitoare bogată, dintr-o familie influentă, indiferent de ceea ce a făcut unchiul tău. Mulţi bărbaţi o să treacă cu vederea

faptul că nu eşti virgină, de dragul averii tale şi al favorurilor pe care pot să le obţină de la fratele tău.

Colţurile buzelor ei căzură, în semn de dezgust.

— Nu aşa vreau să trăiesc.

El îi duse mâinile la buze şi i le sărută. Se simţea precum cel mai mare ticălos. Trebuia măcar să fi discutat despre toate astea înainte de a lua decizia irevocabilă de a se culca cu ea.

— Nu poţi să ai viaţa pe care ai fost născută s-o trăieşti, dar în acelaşi timp să fii şi căsătorită cu mine, iubirea mea.

Sophie îi aruncă o privire sumbră. În acel moment, ceva se schimbă în ea, de parcă fata care vorbi acum crescuse dintr-odată:

— Mă forţezi să aleg?

El o eliberă şi se ridică. Pofta de a o lua în braţe şi de a o săruta era prea mare atunci când se aflau la doar câţiva centimetri unul de celălalt.

— Trebuie.

— Adică m-ai părăsi?

— Da, dacă e pentru binele tău!

Gândul de a n-o mai vedea niciodată, de a n-o mai săruta niciodată, de a nu mai face niciodată dragoste cu ea îl tăie ca o lamă.

— Am încercat să fac ceea ce se cuvenea. I-am cerut lui Leath mâna ta. Dar n-o să mă accepte niciodată drept cumnat.

— Putem să aşteptăm.

— Nu, nu putem, oftă el. Sophie, o să fim prinşi. Iar atunci când o să se întâmple asta, o să devii obiectul de batjocură al societăţii, hulită de toată lumea. Iar tu meriţi ceva mai bun în viaţă.

Se aştepta ca Sophie să nu fie de acord cu ceea ce amândoi ştiau că era adevărat. În schimb, ea îşi încrucişă braţele la piept şi privi, orbeşte, în gol.

— Dar America?!

El se luptă cu impulsul de a o lua în braţe şi de a-i spuse că nimic din toate astea nu conta. Găsiseră paradisul

în casa în care se aflau.

Şi puteau să-l găsească din nou. Dacă nu luau în seamă lumea din afară, şi aceasta avea să-i lase în pace pe ei.

Din păcate, nici el, nici Sophie nu erau îndeajuns de proşti ca să creadă într-o asemenea iluzie.

— Am putea să mergem în Franţa sau în Italia. Pen are prieteni pe continent.

— Da, prieteni care le trimit scrisori celor din Anglia.

Harry tresări auzind argumentul ei dur. Ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi el. Continentul era, în acelaşi timp, şi prea departe, şi prea aproape ca să se poată stabili acolo fără scandal.

— Cel puţin în America se vorbeşte engleză, spuse ea cu un fir de voce.

— Aşa le place să pretindă, spuse el, sec.

Sophie îl studie cu o tandreţe chinuitoare, care îi făcu stomacul să se strângă. Harry văzu că îi părea rău. O văzu numărând avantajele pe care le avea din partea lui, dar şi pe cele de care beneficia din partea lui Leath. El deja ştia în ce parte se înclina balanţa.

Avea să-l refuze. După tot ce înfruntaseră, după tot ce tocmai se petrecuse între ei, în acea casă, ea avea să-l părăsească şi să se întoarcă, în siguranţă, sub aripa ocrotitoare a fratelui ei.

Avea să se mărite cu scârba de Desborough şi să se învârtă tot restul vieţii în înalta societate. Iar în câţiva ani urma să se întrebe ce o apucase, oare, la un moment dat, ca aproape să-şi rişte întregul viitor de dragul ochilor negri şi strălucitori ai lui Harry Thorne.

La naiba, la naiba!

Dar el ce avea de oferit? Dragoste. Nimic altceva. În acel moment, i se părea firesc ca ea să aleagă să rămână cu Leath.

— Când plecăm?

Harry era atât de sigur că Sophie urma să-l refuze, încât îi luă câteva secunde să înţeleagă întrebarea.

— Ce-ai spus?

Orice umbră dispăruse din ochii ei. Îl privea cu o încredere care făcea să-i crească inima.

— Mă bucur că merg cu tine în America.

— Într-adevăr? o întrebă el, ameţit.

De parcă avântul se mutase de la el, la ea, Sophie îl strânse în braţe. Îl privi cu acea iubire necondiţionată pe care el ştia că n-o merita, însă era dispus la orice ca s-o facă să dureze.

— În urmă cu câteva luni, mi-am pus soarta în mâinile tale. E momentul să facem următorul pas în aventura noastră, îi spuse ea.

El era prea şocat ca să-i răspundă la îmbrăţişare.

— Dar cum rămâne cu fratele tău?

Pentru prima oară de când acceptase acel plan impetuos, ochii lui Sophie fură copleşiţi de tristeţe.

— Sper că o să mă ierte. Sper să ajungă să-şi dea seama că eşti un om minunat. Te iubesc. Nu vreau să te pierd. N-o să mă las niciodată înduplecată de James, n-o să mă căsătoresc cu un bărbat pe care nu-l iubesc.

Încetul cu încetul, Harry reuşi să priceapă vorbele lui Sophie, iar îndoielile îi dispărură. O îmbrăţişă şi el.

— Plecăm mâine-seară. O să te aştept lângă grajdurile de la Leath House. Dacă nu poţi să scapi de acolo, încercăm din nou în seara următoare.

Ea râse, cu o urmă de isterie, însă Harry o înţelese.

Şi lui aveau să-i lipsească Pen şi Elias. Şi unii dintre prietenii lui. Dar America era plină de nenumărate posibilităţi. Şi urma s-o aibă alături pe Sophie. Ceea ce făcea, mai presus de toate, ca viitorul să i se pară luminos şi plin de speranţe.

Pe de altă parte, Sophie pierdea mai mult decât el: o familie afectuoasă şi însăşi reputaţia ei. Lui Harry nu-i venea să creadă că îl iubea îndeajuns de mult încât să fugă cu el. Însă asta îl făcea s-o iubească înzecit.

— Noua noastră viaţă începe astăzi, decretă ea, veselă.

Harry îi vorbi pe un ton grav, fiindcă voia ca Sophie să ştie că era conştient de sacrificiul pe care ea îl făcea:

— Jur că o să te fac fericită, Sophie. Nicio clipă n-o să-ţi pară rău pentru că te-ai hotărât să pleci cu mine.

Capitolul 37

Murmurul unor voci întrerupse somnul chinuit a lui Pen, care visase că-l urma pe Cam prin nişte camere inundate cu apă de mare.

Trupul ei era greu şi leneş de la atâta plăcere. Şi de la atâta oboseală. Fuseseră la operă, iar apoi la o cină privată, împreună cu familiile Harmsworth şi Hillbrook. Ajunseseră acasă abia la ora două. Pen întinse braţul spre Cam, dar partea lui de pat era goală, însă nu de mult timp. Cearşafurile încă erau calde. Clipi, ca să se dezmeticească. Uşa ce dădea spre coridor era întredeschisă şi lăsa să se vadă licărirea unei lumânări.

— Ce vrei, în miezul nopţii? îl auzi ea mormăind pe Cam, de pe coridor.

— E de neînduplecat, Excelenţă, îi şopti Dixon, majordomul lor.

— La ora…

Cam se întrerupse.

— Cât e ceasul?

— Abia trecut de patru şi jumătate, Excelenţă.

Patru şi jumătate? Pen îşi dădu seama că dormise o oră. Nu era de mirare că se simţea atât de ameţită. Cine naiba făcea vizite la ora asta?

— Spune-i să se întoarcă la o oră potrivită.

— I-am sugerat acelaşi lucru, să aştepte până dimineaţă. Dar a răspuns… nepoliticos.

Cam oftă de furie.

— Cobor acum. Du-l pe Lord Leath în bibliotecă.

Leath? Pen fu cuprinsă de o groază bolnavă, care o străbătu din cap până-n picioare, alungându-i orice urmă de somn. Acum era trează de-a binelea. Şi-şi dorea cu disperare să nu fie.

Leath nu aştepta în bibliotecă. Era în vestibul şi îl urmărea, cu ochi scânteind de furie, pe Cam, care cobora scările îmbrăcat într-un halat roşu. Marchizul îşi lovea de palmă coada biciului de călărie. Cam înţepeni în clipa în care recunoscu violenţa abia stăpânită din acel gest.

Vizita se anunţa scurtă – Leath nici măcar nu-şi dezbrăcase pardesiul. De ce naiba era acolo? Scandalul Neville Fairbrother îi luase, probabil, minţile.

— Unde e? urlă el, de parcă se adresa vreunui vizitiu leneş, din curtea unui han.

— Bună seara, îl salută Cam, liniştit, deşi îi venea să-l dea afară în şuturi. Sau poate că ar trebui să spun „Bună dimineaţa!”

Sprâncenele groase ale lui Leath se încruntară. Făcu un pas înainte, ameninţător.

— Nu te juca cu mine, ticălosule, şi nu mă lua de sus! Unde e sora mea?

— De unde naiba să ştiu eu? Dacă nu eşti în stare să ştii pe unde umblă propriile tale rude, de ce crezi că ar trebui să ştiu eu? îi răspunse Cam, plin de mânie.

Leath spuse, cu glasul vibrându-i de furie:

— Potrivit cameristei, a părăsit casa după cină şi n-a mai fost văzută de atunci.

— Şi tot nu pricep ce are asta de-a face cu mine!

Cam coborî ultimele trepte ca să-l înfrunte pe marchizul furios. Puţini bărbaţi erau atât de înalţi precum Cam. Însă Leath trecea cu mult de un metru şi nouăzeci.

— Dacă lipseşte, sunt sigur că există o explicaţie simplă.

Leath pufni.

— Simplă pe dracu’! E cu ticălosul ăla de Harry Thorne.

Of, în sfârşit Cam aflase de ce fusese ales de Leath pentru o vizită nocturnă.

— Ducesa nu e paznicul fratelui ei, îi răspunse Cam, înţepat. Atenţia lui Leath se mută undeva în spatele lui Cam. Ochii lui sclipitori se îngustară.

— Nu, e complicea lui!

Pen vorbi înainte ca soţul ei să apuce să respingă acuzaţia:

— Nu ştiu unde e Sophie.

Cam se răsuci, uimit. Pen, ţeapănă şi rece precum o regină, cu o mână aşezată pe balustradă, îmbrăcată într-un halat de brocart auriu şi cu părul negru, strălucitor, despletit pe umeri, îi privea stând mai sus decât ei cu câteva trepte. Cam se aşteptase ca ea să pară îngrozită şi uimită.

Chiar părea îngrozită şi uimită. Şi, fără îndoială, vinovată.

Lui Cam nu-i venea să creadă.

— Pen? o întrebă el, tulburat, uitând pentru o clipă că aveau un spectator.

Se dădu un pas înapoi, ca să poată să-i vadă atât pe Leath, cât şi pe soţia lui.

Pen nu-i aruncă nici măcar o privire. În schimb, îl privea pe Leath cu o expresie care spunea foarte multe despre vinovăţia ei. Strângea atât de tare balustrada, încât i se albiseră încheieturile.

— Pen, du-te înapoi la culcare, izbucni Cam, care se simţea că îi fugise pământul de sub picioare.

— Nu, trebuie să rămână şi să-mi spună ce ştie, ceru Leath. Sophie nu e la casa din Russell Square. Am fost deja acolo.

— Cam, aş vrea să ajut, spuse ea cu glas tremurat.

— N-ai ajutat deja destul? mormăi el, furios, doar pentru urechile lui Pen.

Ea tresări, iar el hotărî că nu era cazul să se simtă vinovat. Şi-o făcuse cu mâna ei.

Cam văzu îngrijorarea pe faţa lui Leath, care încă încerca să pară furios, în timp ce o fixa cu privirea pe Pen. Poate că era cumplit de supărat, dar, sub toată masca aceea, era şi bolnav de îngrijorare.

— Pentru numele Domnului, spuneţi-mi dacă e aici. N-o pedepsesc. Vreau doar să ştiu că e în siguranţă.

— Pen, ce-ai făcut? mârâi Cam.

Ea îi aruncă o privire disperată, apoi se întoarse spre

Leath.

— Sophie nu-i aici. Pe onoarea mea.

— Doamnă, n-aş avea încredere în onoarea dumitale nici dacă viaţa mea ar depinde de asta.

Mânia îl orbi pe Cam, care se avântă şi-i dădu marchizului un pumn în maxilar. Indiferent de ce ar fi făcut soţia lui, Cam nu suporta s-o insulte cineva.

Leath, care era puternic ca un taur, se clătină, dar nu căzu.

— Cam! icni Pen, îngrozită, repezindu-se să se adăpostească undeva în spatele lui.

Slavă Domnului că reuşise s-o facă fără să-l atingă. La cât era de furios, poate că o lovea şi pe ea.

— Cere-i imediat scuze soţiei mele, îi spuse Cam lui Leath, cu glasul tremurându-i de indignare.

Îl ustura mâna. Marchizul avea o falcă tare ca piatra.

— Ba vezi să nu-i cer eu scuze, mormăi Leath, furios, frecându-şi falca.

— Vă rog, pot să vă explic, spuse Pen, disperată.

— Nu te deranja, îi răspunse Cam cu răceală.

Era atât de furios, încât nici nu putea să se uite la ea. O furie bolnavă i răsucea în pântec, precum un ghem de cobre şuierătoare.

Se agăţa de furia aceea, deşi ştia că, de fapt, sub ea colcăia un ocean de durere. Crezuse că Penelope Thorne era o comoară. Avusese mai multă încredere în ea decât în oricare altă fiinţă de pe lume. Iar ea îl trădase.

Dacă acei tineri idioţi fugiseră cu complicitatea ei – ceea ce era destul de limpede – scandalul avea să fie îngrozitor. Soiul acela de scandal care urmărea o familie ani de-a rândul. Prostia lui Pen distrusese în câteva zile toată munca de-o viaţă a lui Cam, lupta lui pentru a reda onoarea numelui de Rothermere.

În urmă cu puţin timp, Cam ar fi socotit asta drept cel mai mare păcat al ei.

Însă acum Pen reuşise să treacă de sistemul lui de apărare şi să-l facă să creadă că era singura fiinţă care n-avea să-i înşele niciodată încrederea.

Lui Cam îi păsa de scandal, dar şi mai mult îi păsa de faptul că Pen se dovedise nedemnă de încrederea lui. El trecuse cu vederea toate lecţiile pe care le învăţase în viaţă, fiindcă crezuse că Pen era excepţia de la regula care spunea că toată lumea minte.

Apoi, ea se dovedise a fi o mincinoasă.

Îl manipulase şi îl înşelase. Ştia foarte bine cât rău putea să aducă un scandal, însă ea continuase, împotriva dorinţelor clar exprimate de soţul ei, să-şi încurajeze fratele să seducă o fată inocentă. Atunci când lui Pen îi fusese pusă la încercare loialitatea, Harry câştigase în dauna lui Cam. Iar acesta din urmă n-avea s-o ierte niciodată pentru asta.

Marchizul îşi arătă colţii la Pen.

— Unde e sora mea?

Pen coborî lângă Cam. El rezistă impulsului de a se îndepărta.

Era atât de supărat, că simţea că lua foc numai văzând-o.

— Ştiu că n-ai niciun motiv să mă crezi, milord…

— Cât de adevărat!

— Vezi ce zici! îl preveni Cam pe Leath.

Un singur pumn nu satisfăcuse nevoia lui Cam de a sparge ceva.

Pen îşi trecu braţul peste cel al lui Cam, ca să-l împiedice să-l lovească iar pe Leath.

— Domnia Sa are dreptate să fie supărat, spuse ea cu glasul îngroşat de lacrimi. Şi tu ai. Dar trebuie să-i găsim pe Harry şi pe Sophie.

Atingerea ei îi aminti lui Cam, fără doar şi poate, că în urmă cu doar câteva minute se odihnise în braţele ei, felicitându-se că era cel mai norocos bărbat din Anglia. Se întrebă cu amărăciune dacă taică-său simţise acelaşi lucru înainte să afle că ducesa se culca cu fratele lui. Pen nu-l înşelase cu un alt bărbat, dar îl trădase într-un mod de neiertat.

— Ce teatru! Aproape că te-aş crede, dacă n-aş şti că dumneata şi ticălosul ăla aţi plănuit asta ca să puneţi mâna

pe averea lui Sophie, îi spuse Leath, tăios. Ştii unde sunt cei doi, fără îndoială.

Pen îi strânse şi mai tare braţul lui Cam. Atingerea ei era precum acidul.

— Sunt la fel de surprinsă ca şi dumneata.

Cam încă nu putea să se uite la Pen. Prefera ca mai bine să fie împuşcat decât să-i dezvăluie cât îl rănise. Nu luă în seamă geamătul de durere pe care ea îl scoase în clipa în care el se scutură de mâna ei.

— Chiar şi după ce ai complotat ca să-i distrugi reputaţia surorii mele? o întrebă Leath, dur.

— O iubeşte, îi spuse Pen cu asprime. Cred că şi ea îl iubeşte.

— Teatru ieftin! mârâi Leath. Totul a fost un complot ca să faci din fratele dumitale un om bogat pe viaţă.

— Harry nu-i un mincinos, spuse Pen.

Cam suferea, deja, de un amestec greţos de emoţii. Furie. Jale. Părere de rău. Stupoare. Acum trebuia să mai adauge şi invidia. Pen îi era atât de loială fratelui ei! Dacă i-ar fi fost măcar pe jumătate la fel de loială soţului ei, ar fi fost bine.

— Bineînţeles că-i un mincinos! Oare asta face parte din răzbunarea pe care ai plănuit-o împotriva familiei mele? îl întrebă el pe Cam.

— Nu vreau să mă răzbun pe familia ta, îi răspunse Cam.

În acelaşi timp, se auzi vocea lui Pen:

— Nu da vina pe Sedgemoor. M-a avertizat să nu mă amestec, atunci când a auzit că Harry o curta pe Sophie!

— O curta! se îngrozi Leath ca de un blestem. Doar s-a ţinut după o fată naivă, nimic mai mult. Trebuie să-ţi ţii soţia în frâu, îi mai spuse el lui Cam.

Cam era de acord din toată inima. Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi ţinut de planurile lui de a se căsători cu o doamnă cu adevărat aşezată. Ascultătoare. Demnă de încredere. O femeie care să nu-i răscolească emoţiile şi să nu-l facă să-şi dorească să moară atunci când ea îl minţea.

— Cearta noastră n-o să-i găsească pe Harry şi pe

Sophie, spuse Pen. Sophie a lăsat vreun bilet?

Leath scoase un mormăit dispreţuitor:

— Da.

— Păi, şi ce ţi-a scris, omule? îl întrebă Cam cu asprime.

Leath îi răspunse cu glas monoton:

— Că-i pare rău că mă dezamăgeşte şi că speră ca într-o bună zi s-o iert. N-a zis de nimic de Thorne, deşi el se află în spatele acestei mizerii.

— A spus unde se duce? îl întrebă Cam.

— Dacă spunea, mai eram aici?

— Scoţia e destinaţia obişnuită, spuse Cam. Pen, ştii ceva?

— Nu ştiu, îi răspunse Pen, distrusă.

— Am trimis nişte oameni de-ai mei pe drumul spre nord, ca să-i caute, spuse Leath, care părea obosit de moarte. Sophie trebuia să fie la teatru, cu Lady Gresham. N-aş fi descoperit absenţa ei până la micul dejun, dacă Lady Gresham n-ar fi trimis un mesaj, după piesă, în care întreba dacă Sophie se simţea mai bine şi dacă îi trecuse durerea de cap.

— Deci au un avans bunicel, spuse Cam.

— Asta, dacă au părăsit Londra.

Dixon îşi drese glasul ca să atragă atenţia stăpânului său. Cam îşi dădu seama că majordomul lui aştepta lângă uşa bibliotecii, luptându-se ca să-şi ascundă fascinaţia la auzul întregii poveşti.

— Ce e, Dixon? îl întrebă Cam, blestemându-se în gând pentru că nu-l dusese pe Leath într-o încăpere în care să fie numai ei.

Înainte să se lumineze de zi, toţi servitorii aveau să fie la curent cu scandalul.

Dixon se apropie, cu o scrisoare în mână.

— Iertare, Excelenţă. Scrisoarea asta a venit aseară, pentru doamna ducesă. Atunci când am auzit zarvă, mi-am zis că ar fi bine să verific dacă domnul Thorne a trimis vreun mesaj.

Cam întinse mâna, dar Pen i-o luă înainte.

— Scrisoarea e pentru mine, spuse ea, înţepată, şi o deschise cu mâini tremurătoare.

— Dă-mi-o!

Leath îi smulse hârtia. Citi repede, iar apoi mototoli pagina cu o furie pe care Cam ar fi preferat ca el s-o cheltuiască pe pielea lui Harry Thorne. Apoi aruncă scrisoarea pe jos şi se îndreptă spre uşă, fără să-şi ia rămas-bun.

— Stai, îi spuse Pen, care încerca să netezească hârtia mototolită, înainte să pleci…

— N-am timp de pierdut, îi aruncă marchizul.

— Te rog! strigă Pen după el. Cu siguranţă că poţi să-mi acorzi măcar un minut, milord.

— Mulţumesc, Dixon, spuse Cam, hotărât.

Fără tragere de inimă, Dixon se răsuci pe călcâie ca să plece. Leath o înfruntă pe Pen aruncându-i o privire dispreţuitoare.

— Nu-ţi datorez nimic. Dacă erai nevasta mea, te băteam cu biciul de cai.

— Mai bine te-ai uita la tine în ogradă şi la soră-ta, care umblă aiurea. Soţia mea nu-i grija ta.

— Slavă Domnului, îi răspunse Leath cu aprindere.

În cele din urmă, Cam se uită la Pen. Era mai palidă decât hârtia pe care o ţinea în mână.

— N-am nicio scuză, spuse ea, mai tristă decât o auzise Cam vreodată. Dar înainte să pleci, te rog să-mi spui, milord, de unde ştii că am fost amestecată şi de unde ştii despre casa din Russell Square.

Râsul lui Leath fu atât de tăios, încât Pen tresări de parcă fusese înjunghiată.

— Mă mir că n-ai auzit. Toată lumea vorbeşte despre ducesa care face pe codoaşa pentru fratele ei.

— Dar cum… Am fost foarte atentă, spuse Pen, care arăta îngrozită de moarte.

— Nu îndeajuns de atentă, oftă Leath. La fel cum n-am fost nici eu îndeajuns de atent cu Sophie. Credeţi-mă, nu încerc să mă scuz pentru neglijenţa mea.

— Îmi pare rău, spuse Pen.

— Prea puţin, prea târziu, spuse Leath, încercând să se liniştească. Un vizitiu a recunoscut-o pe Sophie. Fiţuicile alea de scandal plătesc pentru informaţii dintr-astea. Un gazetar a descoperit restul poveştii ăsteia mizerabile, inclusiv faptul că dumneata eşti proprietara casei în care Thorne a atras-o pe sora mea. Gazetarul i-a urmărit pe cei doi tineri toată săptămâna. Povestea a apărut în ziarele din seara asta. Presupun că fuga celor doi o să le dea ziarelor de azi un subiect de articol şi mai suculent.

— Şi nu puteai să-l întrebi pe nenorocitul ăla de gazetar unde s-au dus, în loc să năvăleşti aici? îl întrebă Cam, tăios, în timp ce se gândea la scandalul imens care îi aştepta.

Toată furia lui era concentrată pe faptul că Pen îi înşelase încrederea. Însă nu putea să nu se gândească şi la ceea ce însemna acel scandal îngrozitor pentru familiile Fairbrother, Thorne şi Rothermere.

— Am încercat. Pentru câţiva şilingi, ticălosul s-a arătat dezgustător de vorbăreţ. Ăsta-i preţul onoarei surorii mele.

Cam băgase numaidecât de seamă că, deşi intensă, furia lui Leath nu era atât de mare pe cât îi era durerea. Ce ciudat că el şi Leath se aflau chiar în aceeaşi barcă. Una care se ducea la fund.

— Gazetarul l-a văzut pe Thorne cum o urca pe sora mea într-o trăsură. Erau la poarta din spate a casei noastre, dar i-a pierdut în mijlocul circulaţiei de pe stradă.

— Aşadar, n-avem cum să evităm ca scandalul să devină public, spuse Pen pe un ton sumbru.

Leath îi aruncă o privire încărcată de ură.

— Lumea o să spună că sora mea e o destrăbălată. Numele fratelui dumitale o să fie echivalent cu dezonoarea. Dumneata o să fii văzută drept o ticăloasă care a ajutat la distrugerea reputaţiei unei tinere de familie bună. Soţul dumitale o să fie luat în râs de acum încolo drept un prost din care nevasta face ce vrea. Astea sunt minunatele roade ale amestecului dumitale, doamnă!

Pen părea nespus de fragilă şi cu totul devastată.

Oricât de furios era pe ea, Cam nu putea să mai îndure s-o vadă astfel. Îl apucă de braţ pe Leath.

— Ieşi, înainte să te arunc eu în stradă!

Leath îşi smuci braţul.

— Cu plăcere!

Plecă, lăsând în urma lui ruinele căsniciei lui Cam.

Pen se uită la soţul ei cu o căutătură devastată.

— Îmi pare atât de rău…

El ridică o mână uluitor de fermă, ca s-o întrerupă. Deşi cu sufletul sfâşiat, Cam îi vorbi pe un ton monoton şi sec precum un deşert:

— Spune-mi, doar, unde s-au dus.

— Cam…

El oftă şi luă biletul lui Harry din mâna ei care tremura. După ce citi scurtul mesaj, se uită, uluit, la Pen.

— Idiotul o duce pe Sophie Fairbrother în America?

— El nu e…

— Ţi-am spus să nu te osteneşti încercând să-i scuzi purtarea. Şi nici pe a ta.

Ochii ei sclipiră.

— Cam, nu face pe ducele cu mine! Trebuie să reparăm situaţia asta.

— După cum a spus şi Leath, ai făcut deja destul! Du-te la tine în cameră!

Ochii ei aruncau flăcări.

— Nu sunt un copil obraznic, Cam. Sunt soţia ta.

— Ce păcat!

Ea se albi la faţă şi se clătină. Apucă să se prindă de balustradă. El răsuflă adânc şi se strădui să-şi ţină furia în frâu.

— A fost nedemn din partea mea să spun aşa ceva. Te rog să mă ierţi, spuse el, şi se înclină, ţeapăn. O să discutăm despre viitorul nostru după ce mă întorc.

— Te duci după ei? îl întrebă ea cu glas sacadat.

— Bineînţeles că mă duc! izbucni el. Trebuie să-l opresc pe Leath să-l omoare pe Harry, deşi ticălosul ăla o merită cu vârf şi îndesat.

Camden Rothermere fusese un aristocrat renumit

pentru stăpânirea de sine. Cât de mult îşi dorea să redevină acel om! Acum era doar o creatură chinuită, descumpănită şi furioasă, care voia să plece de lângă Pen şi să n-o mai vadă niciodată. Şi, în acelaşi timp, s-o ia în braţe, s-o sărute şi s-o pună să jure că tot ce auzise el în noaptea aceea era doar o minciună sfruntată.

— Nu credeam că-ţi pasă de soarta lui Harry, îi spuse ea, apăsat.

— Vreau doar ca scandalul ăsta să nu devină mai mare decât e deja.

Din păcate, nu era chiar întregul adevăr. Îi păsa de mult mai mult decât atât. Îi păsa de Pen, deşi voia să scape cât mai iute de acel sentiment. Îi păsa de Harry Thorne, nesăbuit şi lipsit de minte, îi păsa de Sophie Fairbrother, o prostuţă care îşi închipuia că dragostea era cel mai important lucru din lume.

Dragostea! Lumea ar fi fost un loc mai bun dacă n-ar fi existat aşa ceva.

— E numai vina mea, spuse Pen cu glas sumbru.

El nu-i răspunse. Nu era nevoie. Tăcerea se prelungi, iar ea îi întoarse spatele, cu un gest disperat.

Cam trebuia să plece, dacă voia să ajungă înaintea lui Leath. Dar zăbovi ca s-o privească pe Pen urcând scara. Capul sus, umerii drepţi, spatele ţeapăn precum un catarg de corabie. Dacă el ar fi avut inimă, i s-ar fi făcut milă de ea.

Dar n-avea inimă. I-o frânsese ea atunci când se dovedise a fi o mincinoasă.

Capitolul 38

Cam coborî în fugă treptele din faţa casei. Îl aştepta faetonul, la care fuseseră înhămaţi ce mai iuţi cai din grajdurile lui.

Voia să facă lucrul de căpetenie în toată acea împrejurare nefericită: să-i găsească pe Harry Thorne şi pe

îndrăgostita aceea fără minte. Şi, bineînţeles, să-l împiedice pe Leath să comită o crimă şi să transforme fuga celor doi îndrăgostiţi într-o anchetă în care să fie implicate autorităţile.

Însă nu putea să nu se gândească şi la faptul că, toată viaţa, nu-i reuşiseră încercările repetate de a îngropa vechile scandaluri.

Cele vechi le hrăneau pe cele noi, astfel încât amestecul lui Pen în fuga celor doi îndrăgostiţi avea să readucă pe tapet poveştile despre mama lui şi despre slăbiciunea ei pentru cei doi fraţi Rothermere.

Cam, totuşi, s-ar fi gândit mai degrabă la toate astea decât la soţia lui cea mincinoasă.

Calculase, deja, cea mai rapidă rută spre Liverpool, de unde Harry se hotărâse să se îmbarce ca să înceapă acea aventură nebunească. Existau şi porturi mai apropiate din care se putea naviga spre America, dar Doamne fereşte să-i facă Harry cuiva viaţa mai uşoară!

Poate că drumul lung care îl aştepta era o binecuvântare. Îi dădea şansa să se calmeze. Pentru că, în starea în care era în acel moment, dacă Leath nu-l împuşca pe Harry, atunci ar fi făcut-o el, cu siguranţă.

Jenkins, care fusese toată viaţa în slujba ducilor de Sedgemoor, ţinea hăţurile.

— Sunteţi sigur că nu doriţi să vin şi eu, Excelenţă?

— Mulţumesc, dar o să merg singur.

Sări în faeton şi apucă hăţurile.

— Aşteaptă!

Pen ţâşni pe uşă. Era îmbrăcată de călătorie şi căra o geantă mică.

— Du-te înapoi în pat.

— Vin şi eu, spuse ea cu răsuflarea tăiată, întinzând mâna spre el ca s-o ajute să urce în faeton.

Cam nu dădu drumul hăţurilor.

— Nici să nu te gândeşti, îi spuse el, iar apoi îi făcu semn din cap lui Jenkins. Dă drumul cailor.

— Nu! se opuse Pen, făcând un pas înainte, ca să se pună în drum. Nu pleci fără mine!

Jenkins se uită la Cam, apoi la Pen, apoi iar Cam. Şi nu dădu drumul cailor.

— Jenkins, ai auzit ce am spus! şuieră Cam printre buzele-i reci ca gheaţa.

Ce bine era dacă şi inima lui ar fi fost la fel de rece!

— Doar n-o să treci peste mine!

— Te dai în spectacol!

— Nu-mi pasă.

Ochii lui se îngustară.

— O să te dai la o parte dacă mân caii spre tine.

— Ia încearcă!

Cam ridică biciul deasupra crupelor castanii ale cailor.

— Jenkins!

— Excelenţă! protestă el.

— Acum!

Cu o reţinere vădită, Jenkins se îndepărtă.

— Eşti chiar aşa de furios pe mine? întrebă Pen în clipa în care Cam îndemnă caii să pornească.

Nu se mişcă din drum. Iar pe chipul ei nu se vedea nicio urmă de teamă.

În loc s-o ia lin din loc, caii începură să se frământe. Unul necheză, celălalt scutură din cap.

De la distanţă, ochii arzători a lui Pen îi întâlniră pe ai lui. În ultimul moment, după cum ea se şi aştepta, naiba s-o ia, Cam întoarse caii, ca s-o ocolească.

Ea se puse din nou în calea lui.

— Dă-te la o parte!

— Nu.

— La naiba, femeie! mormăi el.

— Harry o să asculte de mine. Şi, cu Sophie, o să ai nevoie de ajutorul unei femei.

Nu era cel mai bun moment să-şi amintească de încăpăţânarea lui Pen. Dacă o câştigai de partea ta, mergea până la capătul pământului pentru tine. Dacă o refuzai, nu făcea decât să se încăpăţâneze şi mai tare.

— Cam, ai nevoie de mine.

Nu, desigur că n-avea.

Îi aruncă o privire lui Pen, în timp ce caii lui băteau cu

copitele în pietriş, şi trase iar de hăţuri, ca să scape de nebună. Oare, dacă el încerca din nou să plece, ea avea să se dea la o parte? Era atât de pornită, încât Cam simţea că n-avea s-o facă. Poate că n-ar fi fost o idee rea s-o strângă de gât, dar crimele cu sânge-rece nu erau chiar specialitatea lui.

Nu că ar mai fi existat pic de sânge-rece în reacţiile lui. Şi îşi dorea cu cerul şi cu pământul să fi existat.

— Hai, atunci, îi spuse el lui Pen pe un ton sumbru, strângând hăţurile.

Aşteptă măcar o dovadă de recunoştinţă din partea ei, dar Pen ocoli caii, liniştită, mângâindu-i în treacăt.

— Mulţumesc, Jenkins.

Vizitiul se înclină în faţa ei.

— Excelenţă!

De lângă trăsură, ea îi întinse geanta lui Cam.

— Mă ajuţi să urc?

— Nu-ţi forţa norocul, mârâi el, dar îi întinse mâna.

După ce ea se instală, Cam căută pe lângă banchetă şi găsi o pătură pe care o aruncă în direcţia ei. Era o noapte friguroasă pentru un început de mai.

— Mulţumesc, îi spuse ea.

— Să nu te aştepţi şi la alte concesii, doar pentru că eşti femeie. Asta nu e o excursie de plăcere.

Îi aruncă o privire, dar ea se uita drept înainte, de parcă nici nu-l auzise. Deşi o făcuse. Avea ea nişte lipsuri atunci când venea vorba de etică, dar auzul îi fusese întotdeauna excelent. Simţind că îşi negociase îndeajuns demnitatea, Cam pocni din limbă către cai. Ieşiseră de ceva vreme din Londra, când el rupse tăcerea:

— Te-ai pus în mare primejdie mai devreme.

I se făcea rău gândindu-se că ar fi putut să scape caii din frâu. Pe lângă asta, era furios că Pen se expusese la un asemenea pericol doar din pură încăpăţânare.

— Nu chiar, îi răspunse ea cu glas scăzut, uitându-se ţintă înainte, la drum.

— Te-ar fi putut răsturna caii.

— Dar tu îi ţineai în frâu.

În chip ciudat, încrederea ei îl înfuria şi mai rău. Şi el avusese încredere în ea, iar ea îl dezamăgise.

— Am fost destul de ispitit să trec cu caii peste tine, recunoscu el.

— Ştiu, îi răspunse ea pe un ton plin de supunere.

Cam îi aruncă o privire şi îi descoperi expresia devastată. Hotărî să nu-i pese. Era o mincinoasă, un şarpe veninos. Iar oamenii nu îmbrăţişau şerpi veninoşi decât dacă voiau să fie muşcaţi. Cam se săturase de otrava lui Pen.

*

După ore întregi de călătorie, Pen era înţepenită, îngheţată, devorată de vinovăţie şi de păreri de rău. Cam nu mai vorbise cu ea de la schimbul lor de replici legat de scena din faţa casei.

Juca perfect rolul bărbatului lipsit de sentimente, dar Pen îi văzuse ochii atunci când aflase că ea îl ajutase pe Harry. Pen îşi dăduse seama, în momentul în care Cam o privise ca pe un străin, cât de rău îi păruse că fusese sincer cu ea. Expresia dură de pe faţa lui îi spunea că mai degrabă şi-ar fi tăiat o mână decât să mai aibă vreodată încredere în ea.

Se opriră la unul dintre hanurile de pe drum, grăjdarii se grăbiră să schimbe caii, iar Cam sări din trăsură, plin de vioiciune. Caii lor rămăseseră cu două hanuri în urmă, nu că s-ar fi băgat de seamă vreo diferenţă. Viteza nu putea să biruie drumurile proaste. Cel puţin nu ploua, însă bătea un vânt îngheţat, care prevestea mai degrabă întoarcerea iernii decât venirea primăverii.

— Vrei ceva de mâncare? o întrebă Cam, aspru, pe Pen.

Ea căută o urmă de înduplecare pe faţa lui. Însă ochii lui Cam erau mai reci chiar şi decât vântul care bătea, iar liniile zâmbetului, pe care ea le iubea atât de mult, îi dispăruseră de pe chip. Totuşi, la opririle de dinainte, Cam nu se interesase deloc de starea ei, aşa că poate că

întrebarea de acum era un semn bun.

— Nu vreau să te întârzii.

— O jumătate de oră nu e mare lucru.

— Foarte bine, spuse ea. Mulţumesc.

Ca să-l scutească de contactul cu persoana ei dezgustătoare – Cam evitase ostentativ orice atingere, în spaţiul îngust din faeton – ea coborî, încercând să-şi îndrepte spatele înţepenit. Dar calculase greşit efectele pe care drumul acela chinuitor le avea asupra ei. În clipa în care atinse pământul cu picioarele, genunchii o lăsară.

Pen scoase un ţipat uşor şi se sprijini de trăsură. Apoi, două braţe puternice o prinseră şi o ridicară. Chiar ca atunci când se prăbuşise după naufragiu. Nici pe vremea aceea Cam n-o plăcuse prea tare. Dar asta, pentru că nu putuse s-o aibă. Acum n-o plăcea fiindcă îl trădase. Stomacul gol i se strânse de disperare.

— Pot să merg, spuse ea, aşa cum o făcuse şi atunci.

— Taci, îi răspunse el, rece, şi o purtă pe braţe până la căldura primitoare a hanului.

Hangiul îi îndreptă către un separeu. Pen trase cu urechea şi îl auzi pe Cam întrebând dacă Leath se oprise acolo. Se părea că da, în urmă cu o oră. Aşadar, mai aveau speranţe să-l prindă din urmă pe marchiz.

— Nu putem să pierdem timpul aici, spuse ea, deşi gândul că trebuia să înfrunte atât de curând vremea aceea îngrozitoare o făcea să-i vină plângă.

Cam o aşeză pe un scaun, lângă foc. Gesturile lui erau destoinice, dar lipsite de tandreţe. Pen încercă să nu-şi amintească cum, în urmă cu doar câteva ore, Cam o lipise de trupul lui de parcă nu suporta să fie mai departe de câţiva milimetri de ea. Ştia că el n-avea s-o mai ţină niciodată în felul acela, ceea ce o făcea să-şi dorească să se ghemuiască şi să plângă.

— O să comand ceva de mâncare, spuse el, cu aceeaşi voce lipsită de emoţie.

Atunci când el se întoarse, ea se simţea deja mai bine. Zece minute lângă foc îi puseseră sângele în mişcare.

— Am aranjat să te poţi spăla, într-o cameră.

— Foarte drăguţ din partea ta, îi răspunse ea, mirată.

Cam se încruntă, de parcă o bănuia că încerca să fie sarcastică, însă Pen era sinceră. Ştia că el era furios. Şi încă se mira că reuşise să câştige acea bătălie publică a orgoliilor, la Londra. Deşi, dacă n-o lua cu el, fusese hotărâtă s-o pornească la drum de una singură.

O servitoare o conduse la etaj. Muşchii îndureraţi îi protestau la fiecare pas. Nu erau nici măcar la jumătatea drumului spre Liverpool. Numai Dumnezeu ştia în ce stare avea să fie atunci când ajungeau acolo.

Capitolul 39

Pen se frământă. Deşi patul se mişca în chip ciudat, căldura bine cunoscută a lui Cam o învăluia. Inspiră parfumul lui delicios. Piele. Săpun. Cai. Parcă mai mult miros de cai decât de obicei.

Apoi îşi aminti că mergeau spre Liverpool, ca să-i salveze pielea lui Harry, şi că soţul ei o ura.

Ceea ce n-avea niciun sens, fiindcă braţul lui o ţinea, protector, în timp ce galopau în noapte. Cam înfăşurase paltonul lui în jurul lor, ca să-i apere de vântul muşcător.

În ciuda strădaniilor ei, Cam păru s-o simtă mişcându-se. Braţul lui înţepeni. Apoi, cu gest care-i zdrobi inima lui Pen, se desprinse de ea şi se îndepărtă.

— Îmi pare rău, spuse Pen, încercând să se ridice.

El nu-i răspunse. Fusese un tovarăş de drum remarcabil de tăcut. Lui Pen, cufundată în durerea ei, tăcerea lui i se păruse bine-venită. Cel puţin la începutul drumului. Dar acum devenise apăsătoare.

— Unde suntem?

În afară de strălucirea firavă a lămpilor trăsurii, totul era întunecat.

— Tocmai am trecut de Wolverhampton.

Nu părea furios, ci obosit şi fără chef de conversaţie. Ce păcat!

— Cât mai avem până la Liverpool?

— Kilometri.

Ăsta, da, răspuns! Oftă şi se ghemui în pătură. Atunci când Cam se retrăsese, îşi luase cu el haina şi căldura.

Mai străbătură câţiva kilometri, iar ea căzu într-o stare de veghe, în care lumea se topise şi nu mai exista altă fiinţă decât bărbatul puternic şi furios care mâna, neobosit, caii.

Era încă supărat. Pe când se trezise braţele lui, Pen n-o simţise. Dar o simţea acum. O furie fierbinte precum o flacără pustiitoare.

În cele din urmă, nu mai putu să îndure.

— Cam, măcar lasă-mă să-ţi explic.

Deşi el n-ar fi înţeles niciodată de ce ea îl ajutase pe Harry. Ca să priceapă, Cam ar fi trebuit să ştie ce era dragostea. Iar, pentru el, cuvântul acela n-avea sens.

Pen nu-l văzu tresărind, dar ritmul în care galopau caii se rupse. Momentul în care el se dăduse de gol durase doar o secundă, dar îi confirmase lui Pen presimţirea că tăcerea lui era ca un vulcan ce aşteaptă să erupă.

— Cam?

Caii îşi reluară galopul. Cam privea drept înainte, ca şi cum drumul îi oferea cea mai fascinantă privelişte din lume.

— Nu vreau să aud, doamnă.

Era din nou „doamnă”. Răceala acelui apelativ o durea. Acum Pen avea o idee despre cum trebuia să se fi simţit el pe când ea îl tortura cu „Excelenţă” în sus şi-n jos. Atunci când încercase să joace rolul de ducesă perfectă.

El îi ceruse să nu se mai cenzureze. Drept urmare, se confruntau cu un dezastru.

— Nu poţi să mă condamni fără ca măcar să auzi ce am de spus! După o lungă pauză, el îi răspunse:

— Ba da, pot.

Pe la mijlocul dimineţii, ajunseră la cel mai bun han din Liverpool. Leath era cu mult înaintea lor. La ultima oprire, aflaseră că el avea un avans de cel puţin patru ore.

Pen se simţea îngrozitor de vinovată. Dacă soţul ei ar fi călătorit singur, nu s-ar fi oprit atât de des.

Trăsura lor intră în curtea aglomerată a hanului Ursul şi Lebăda. După atâta linişte, zgomotul şi frământarea i se păreau de neîndurat lui Pen.

— N-ar trebui să mergem la docuri?

Era prima dată când îşi vorbeau, după ore bune. O descurajase răspunsul lui Cam la încercările ei de a se explica.

— Nu.

Ea îşi înghiţi un oftat. Dar, spre mirarea ei, el continuă:

— O să închiriez camere şi o să aranjez să avem un mijloc de transport mai discret.

Spusele lui aveau sens. Pen se aventură cu o altă întrebare:

— Dar Leath?

Spre uimirea ei, Cam zâmbi. Un zâmbet sumbru, şi totuşi, primul lui semn de amuzament de când plecaseră de acasă. Ceea ce era încurajator.

— Suntem în avantaj.

Pen fu uimită şi de faptul că el vorbise la plural. Dar, atunci când se uită la el, privirea lui Cam se retrase departe, mult în spatele pupilelor. Iar ea ştia că nu mai putea să ajungă vreodată până acolo.

O copleşi tristeţea. Făcuse atât de multe greşeli. Iar acum plătea pentru ele.

Nu-şi mai vorbiră până când se urcară într-o trăsură.

— De ce suntem în avantaj?

Cam îi aruncă privirea acea indiferentă, pe care ea începea s-o urască.

„Stai să vezi cum e să trăieşti încă vreo cincizeci de ani cu ea.” Pen nu-şi băgă în seamă glasul sumbru din minte şi aşteptă, fără speranţă, răspunsul lui Cam.

— Am aici afaceri cu transporturi maritime. Cunosc bine oraşul. Leath are afaceri cu mine şi cu proprietăţi. O să-i ia ceva timp să se dumirească.

— Ştii unde să mergem?

El ridică din umeri.

— Am o idee.

— Şi dacă Harry şi Sophie s-au îmbarcat deja?

— Atunci, America n-are decât să se bucure de perechea asta de imbecili.

— Harry o iubeşte pe Sophie, spuse ea, deşi simţea că-şi pierdea vremea degeaba.

El îi aruncă o privire rece.

— Nu mă lua cu din astea, te rog.

Ea îşi muşcă buzele. Ura dispreţul lui faţă de dragoste. Pen îi blestemase toată viaţa pe părinţii lui cei egoişti, care, prin purtarea lor, îi deformaseră fiului lor atitudinile şi sentimentele. Dar parcă nicicând nu-i urâse mai tare ca în clipa de faţă.

— Mă îndoiesc că o să se îmbarce imediat. Probabil că s-au închis în vreo pensiune.

O altă frântură de umor sumbru, dar, de data asta, Pen ştia că nu era cazul să-şi facă speranţe.

— Mă întreb cum se împacă Sophie cu o viaţă departe de luxul din casa fratelui ei, spuse Cam.

— Sophie e mai puternică decât crezi, îi răspunse Pen, deşi nici ea nu era foarte convinsă.

— Om trăi şi-om vedea.

Pen spera, de dragul lui Harry, că Sophie era statornică. Şi mai spera, de dragul amândurora, că nu plecaseră în America. Desigur că exista o cale ca problema aceea să fie rezolvată şi fără ca ei să traverseze Atlanticul.

*

Atunci când se apropiară de pensiunea la care un cuplu care se potrivea descrierii lui Harry şi Sophie închiriase o cameră, Cam nu fu deloc mirat să-l zărească pe Leath. Îl apucă din nou furia. Îl socotea pe marchiz aproape la fel de vinovat ca şi pe Pen, pentru fuga aceea. Dacă Leath nu-i interzicea lui Sophie să se vadă cu Harry, nu i-ar mai fi transformat în Romeo şi Julieta, iar relaţia amoroasă s-ar fi stins de la sine. Ceea ce era interzis făcea întotdeauna inimile tinere să bată mai tare.

Leath ajunse la uşă şi aruncă o privire în spate. Arăta

foarte ciudat în îmbrăcămintea lui elegantă, stând în faţa locului aceluia cu ferestrele sparte şi cu tencuiala crăpată. Vânătaia de pe maxilarul marchizului se lăţise şi bătea în violet.

Ochii lui se îngustară atunci când îi văzu pe Cam şi pe Pen.

— Au rezervări pentru Mary Kate, care pleacă mâine spre Boston, spuse el, ca şi cum nu existase nicio pauză în conversaţia dintre ei.

— Atunci, am ajuns la timp, spuse Pen.

Părea uşurată. Pierduse deja un frate. Ideea de a pierde încă unul, mai degrabă din cauza distanţei decât a morţii, fusese, probabil, cumplită pentru ea.

Urcară împreună pe scara şubredă şi ajunseră la ultimul etaj al casei aceleia înalte. Aerul de afară duhnea a peşte stricat. Cel dinăuntru mirosea a mucegai, murdărie, nenorocire şi dramă umană.

Cam era convins că Sophie se săturase deja de perspectivele noii ei vieţi. Şi că avea să-l urmeze pe Leath acasă fără împotrivire. Fugarii n-aveau cum să se fi căsătorit deja. Sophie nu împlinise încă douăzeci şi unu de ani, şi nici nu avuseseră timp să se oprească pe drum şi să convingă vreun vicar prietenos să oficieze o ceremonie de legalitate îndoielnică.

— Să-i luăm prin surprindere, şopti Leath, în timp ce stăteau pe palierul de la mansardă.

Cam se pregătea să-l aprobe, când interveni Pen:

— Nu, lasă-mă să vorbesc cu ei.

— Mai degrabă aş sparge uşa, murmură Cam.

Pen îi aruncă o privire care îl îndemna să se liniştească, ceea ce lui îi aminti de vechea lor comunicare fără cuvinte. Gândindu-se la tot ce pierduse, pe Cam îl cuprinse părerea de rău. Fusese atât de hotărât să-şi condamne soţia pentru că-l trădase. Uitase că, fără Pen, viaţa lui era doar un pustiu îngheţat.

Gândul acela îi reînvie cheful să spargă ceva. Marchizul Leath era ţinta perfectă, dar lovirea lui nu ajuta la nimic.

Pen trecu pe lângă Cam şi Leath şi bătu la uşă.

— Harry? Harry, eşti acolo? Sunt Pen.

Uşa subţire se deschise cu un scârţâit.

— Pen, ce naiba?

În acel moment, Leath se repezi şi trânti uşa de perete. O bucată de ipsos căzu din tavan.

Sophie Fairbrother, ghemuită pe un pat îngust, privea, uimită, cum se umplea camera aceea mică.

— Te omor, vierme nenorocit ce eşti! scrâşni Leath şi îl apucă pe Harry de haină, ţintind o lovitură în maxilar. Cum de-ai îndrăznit să te apropii de sora mea?

Harry se clătină. Sophie ţipă şi se repezi între cei doi.

— James, nu! Te rog să nu-i faci rău lui Harry!

— Să-i fac rău?! O să-l omor! şuieră marchizul şi o împinse ca să ajungă la Harry, care se clătina, năucit. Ridică-te şi fii bărbat! Nu s-a născut omul ăla care să-mi dezonoreze sora şi apoi să mai apuce lumina zilei.

Uitând pentru o clipă de propria furie, Cam îi aruncă o privire lui Pen. Avusese dreptate să se teamă de o vărsare de sânge.

— Opreşte-te, Leath, spuse el, tăios.

— N-o să te las să-l omori pe Harry! urlă Sophie.

— Mă ocup eu şi de tine după ce ajungem acasă, scrâşni Leath, apucându-l din nou pe Harry.

— Ţi-am spus să încetezi! interveni Cam şi îl îndepărtă pe Leath înainte ca acesta să poată să-l lovească pe Harry. Nu ajută la nimic.

— Mă face să mă simt mai bine; asta mi-e de ajuns, mârâi Leath.

Era mai puternic decât se aştepta Cam. Acesta din urmă făcu ceva sforţări ca să-l ţină departe de Harry, care încă părea ameţit. Sophie îşi recăpătă echilibrul şi se aruncă spre fratele ei.

— James, te rog, ascultă-mă.

— Te ascunzi în spatele surorii mele, nu-i aşa, Thorne?

Harry clătină din cap. Probabil că mai mult ca să se dezmeticească, decât ca să-l contrazică pe Leath.

— Ce faceţi aici? întrebă el, cu glas tremurător, în

timp ce-şi freca maxilarul. Cum naiba ne-aţi găsit?

— Suntem aici ca să vă împiedicăm să faceţi cea mai mare greşeală din viaţa voastră, idiotule, îi spuse Cam, tăios. Iar asta spune ceva, având în vedere greşelile pe care le-aţi făcut până acum.

Cu o expresie uluită, Harry se uită la Pen, pe lângă Cam.

— Ne-ai dat de gol?

Pen îl luă de braţ.

— Harry, nu ăsta e modul în care s-o câştigi pe Sophie.

— M-a câştigat deja, stărui Sophie.

Leath înţelese acele vorbe în cel mai rău sens cu putinţă. Iar Cam bănui că el avea, din păcate, dreptate.

— Nemernicule!

Leath scăpă de Cam şi ridică un pumn ca să-l pună pe Harry la pământ. Puterea adunată în acel gest anunţa, parcă, o crimă.

Probabil că Pen băgase şi ea de seamă. Cu un curaj nesăbuit, pe care Cam i-l cunoştea atât de bine, ea se aruncă între cei doi bărbaţi.

— James, ai grijă! ţipă Sophie, dar era prea târziu.

Pumnul lovi cu putere. Ea se clătină.

— Pen! strigă Cam, repezindu-se s-o prindă.

El se aruncă în genunchi, lovindu-se zgomotos şi dureros de podea. Dar nu-i păsa. Pen arăta la fel de palidă ca şi atunci când el o acuzase de trădare. Cam o strânse la piept şi-şi plecă urechea spre buzele ei. Răsufla? Nu era sigur, pentru că nu mai auzea bine din pricina bătăilor asurzitoare ale inimii lui.

— Eşti un om mort! îi spuse el lui Leath.

Leath o privea cu groază pe Pen, în timp ce îşi ţinea mâinile mult depărtate de corp, ca şi cum nu îndura gândul că puteau să mai facă şi alt rău.

— O, Doamne, de ce-a făcut ea asta? se întrebă marchizul, îngrozit. Harry se apropie de umărul lui Cam.

— Te implor, spune-mi că e bine!

Cam o strânse şi mai tare la piept.

— Pen, scumpa mea, spune ceva!

„Doamne, dă să nu fie rănită grav!”

O strângea la piept cu disperare. Pen nu putea să moară. N-o lăsa el să moară.

Dar, în timp ce se uita la trăsăturile de ceară ale soţiei lui, toată aroganţa i se risipi. Şi rămase doar cu o inimă rănită. Şi cu o groază nebună că ea putea să-l părăsească pentru totdeauna, tocmai atunci când descoperise că nu putea să trăiască fără ea.

Capitolul 40

Era ca în momentul acela delicios de uitare, pe când se trezise în faeton. Pen nu voia să se mişte, în caz că era un vis. Sau în cazul în care Cam o respingea din nou.

Apoi, o durere cumplită îi străbătu capul. Gemu. Şi-şi aminti. Leath o lovise. Iar Cam o ţinea în braţe, pentru că *noblesse oblige*. Începea să urască expresia aceea.

— Pen, Pen, spune ceva!

Era vocea lui Cam, şi parcă nu era. Nu semăna cu tonul pe care îi vorbise el ultima oară. Atunci o ura. Acum părea să-i pese de ea. Mai că-i venea să-i ceară lui Leath s-o pocnească din nou.

— Pen, îmi pare atât de rău, se tânguia Harry, de undeva din spatele lui Cam. E numai vina mea.

— Da, este, idiotul naibii!

Dar nici măcar replica aceea nu semăna cu obişnuitele remarci tăioase ale lui Cam.

— Pen, te rog…

— Sunt… sunt bine.

Nu era adevărat, dar mândria o împiedica să recunoască. Deschise ochii înceţoşaţi. Cam, Leath şi Harry o înghesuiau, luându-i tot aerul. Încercă să se mişte, dar durerea de cap era năucitoare.

— Aş da orice pe lumea asta, numai să pot întoarce timpul cu un minut în urmă, spuse Leath, care

îngenunchease lângă ea. Excelenţă, cum pot să vă implor să mă iertaţi?

— Pleacă de lângă ea, mârâi Cam, şi o strânse atât de tare, încât Pen tresări. Numără-ţi secundele, că nu mai ai mult de trăit!

— Chiar n-a fost de ajuns atâta violenţă? întrebă Pen, chinuindu-se să stea cât mai drept în braţele soţului ei. Se pare că suntem cu toţii o familie, ori suntem sortiţi să devenim una. Nu putem să stăm de vorbă, cu calm şi amabilitate, despre ceea ce s-a întâmplat?

Braţele lui Cam se strânseră, protector, în jurul ei.

— Pen, încearcă să nu vorbeşti.

— Nu, chiar trebuie s-o spun. Chiar vrei să-l omori pe Harry? îl întrebă ea pe Leath.

Marchizul se încruntă la Harry.

— Da, vreau.

Sophie interveni şi ea. Spre surprinderea lui Pen, vorbele ei nu sunară deloc precum cele ale unei tinere prostuţe:

— Ce păcat, James! Pentru că o să mă căsătoresc cu Harry Thorne, fie aici, fie în America. Sau în Mongolia, dacă e cazul. Îl iubesc.

— Nu eşti destul de matură ca să înţelegi ce e iubirea.

— Ba sunt. Dar tu consideri că nu sunt, pentru că ai avut mereu grijă de mine. De acum, eu şi Harry vom avea grijă unul de celălalt.

— În America? o întrebă Leath, sarcastic.

— Da, dacă altfel nu se poate.

Harry îşi trecu mâna prin păr şi îl înfruntă pe Leath cu un calm demn de laudă:

— Ai tot dreptul să vrei să mă omori. M-am purtat urât. Onoarea surorii tale îmi e la fel de preţioasă mie, cât îţi e şi ţie. Sunt nevrednic de ea. Ştim amândoi asta. Dar o iubesc mai mult decât orice şi o să fac tot ce o să-mi stea în putinţă ca să fie fericită.

— Asta nu înseamnă nimic! spuse Leath, ridicându-se.

Harry nu dădu înapoi.

— Pentru mine înseamnă totul.

Pen, care crezuse întotdeauna că Harry era cam superficial, rămase impresionată.

Sophie îi luă mâna lui Harry.

— James, nu vreau să mă căsătoresc cu lordul Desborough.

Durerea lui Pen se mai potolise. Îşi dădu seama că se agăţase de Cam, deşi acesta nici nu voia să audă de ea. Se îndepărtă de el, speriată de cât de uşor o lăsă el să facă asta.

— Domnule, sunt sigură că, dacă îţi iubeşti sora, n-o s-o forţezi să se mărite cu un om pe care nu-l place.

Leath se încruntă, mai mult nedumerit decât furios.

— Sophie, bineînţeles că vreau să fii fericită. Dar n-ai spus niciodată că nu-ţi place Desborough.

— Nu-mi displace Desborough. Dar ţi-am spus că îl iubesc pe Harry.

— Am crezut că era doar o pasiune trecătoare pentru un tânăr neserios. Şi voiam să te salvez de la suferinţă, spuse Leath, care părea devastat. Am vrut să te căsătoreşti cu un bărbat care să-ţi ofere tot ceea ce meriţi, care să te iubească, să-ţi fie credincios, să te protejeze şi să te trateze ca pe o regină.

— Eu sunt acel om, spuse Harry cu înverşunare.

— Leath, interveni Cam, înainte ca marchizul să încerce să-l mai pocnească pe Harry.

Leath se uită la Cam şi, pentru prima dată, ochii nu i se aprinseră de ură.

— Ce dezastru! spuse el, îngrozit.

— Sunt de acord, îi răspunse Cam pe un ton liniştit. Şi nu uita că toată lumea ştie de încurcătura asta.

Pen se simţi din nou copleşită de vinovăţie. La Ramsgate, ea îi prezisese lui Cam că, dacă se căsătoreau, aveau să aibă parte numai de scandal şi de ruşine. Nu găsi nicio satisfacţie în faptul că avusese dreptate.

Sophie oftă, murmurând:

— Cum adică…

Leath îi aruncă o privire severă.

— Ai fost dezonorată public, draga mea. Din pricina

acestui nenorocit, spuse el, arătând spre Harry.

Cam interveni, ca să nu înceapă iar cearta:

— Trebuie să potolim scandalul ăsta cât de bine putem.

— Continuă, spuse Leath, îngrijorat.

Cam se ridică, iar apoi o ajută şi pe Pen să se ridice.

— Poţi să stai în picioare?

Creatura jalnică din ea, care şi-ar fi vândut şi sufletul ca să mai rămână în braţele lui Cam, o ruga să spună „nu”. Partea ei realistă recunoştea însă că tânjea degeaba după Camden Rothermere.

— Da.

— Cum te simţi?

„Ca cineva care-a primit o piatră-n cap.” Însă inima o durea mai rău decât capul.

— Sunt bine.

Expresia lui Cam era neîncrezătoare. Plină de recunoştinţă, Pen îi simţi braţul cuprinzându-i talia, ca s-o susţină. Cu o blândeţe care ei îi sfâşia inima, el o conduse până la pat şi o ajută să se aşeze. Apoi o eliberă, iar ea crezu că voia s-o lase în pace. Însă mâna lui se aşeză, încurajatoare, pe umărul ei, în timp ce el stătea în picioare, lângă pat.

Leath se uita la ea plin de remuşcare.

— Excelenţă, nu există scuze care să poată compensa ceea ce am făcut.

Pen îi zâmbi timid.

— Atunci, în schimb, ajută-i pe Harry şi pe Sophie.

Cam se întoarse spre Leath.

— Organizează o nuntă grabnică şi liniştită. Fă un spectacol din faptul că îl accepţi pe Harry. Roagă-ţi prietenii să strângă rândurile în jurul tinerilor căsătoriţi. Ai tot sprijinul meu. Sunt sigur că familiile Harmsworth şi Hillbrook ne vor ajuta şi ele.

— Dar scandalul…

Cam zâmbi ironic.

— Am trăit cu scandaluri toată viaţa mea. Tu, domnul meu, eşti un simplu amator. E prea târziu ca să împiedici

bârfele, dar măcar poţi să le domoleşti.

— Deci, toată lumea se poartă exemplar, spuse Pen. Asta înseamnă şi că nu ne omorâm unii pe alţii. Şi că nu plecăm în America!

Harry părea încă supărat. Vânătaia de pe bărbia lui rivaliza cu cea a lui Leath. În ritmul acela, cu toţii aveau să se întoarcă la Londra arătând ca naiba.

— Pen, n-ar fi trebuit niciodată să te amestec în asta, spuse Harry.

Fără tragere de inimă, ea plecă de lângă Cam, ca să-i dea o îmbrăţişare sinceră lui Harry. Fiecare mişcare îi făcea capul să bubuie de durere. Dacă Leath hotăra vreodată că nu voia să devină prim-ministru, Pen putea să-l recomande ca boxer.

— Să fii fericit, scumpul meu! îi spuse ea lui Harry.

Apoi o strânse în braţe pe Sophie.

— Bine ai venit în familie!

Sophie îi întoarse îmbrăţişarea, iar apoi se apropie de fratele ei.

— James, îmi pare rău că am provocat toate necazurile astea. Dar te iubesc şi sper să poţi să mă ierţi într-o bună zi.

Pen era sigură că Leath ura în acel moment felul în care expresia lui îi trăda fiecare emoţie. Furie. Frustrare. Afecţiune. Vinovăţie. Iar apoi, acceptarea plină de reţineri. Până în acel moment, Pen nu fusese sigură că-i plăcea marchizul. Nu-i reproşa că o lovise, însă nu putea să-i scuze aroganţa.

Dar văzându-l cum îşi privea sora, ca şi cum ar fi fost gata să sacrifice orice pentru ea, Pen simţi că i se topea inima.

Era vechea magie. Dragostea. Iar ea îşi aminti că magia aceea avea să fie pe vecie un mister pentru soţul ei.

— O să mă gândesc dacă pot să te iert, spuse Leath, pe un ton care arăta că deja o iertase. Să ai grijă de ea, îi spuse el lui Harry, iar apoi o sărută pe Sophie pe frunte.

Pen nu-l văzuse niciodată pe Harry atât de serios.

— Promit. Îţi mulţumesc.

De necrezut, se părea că lucrurile se rezolvau fără vărsare de sânge. Atunci când Leath plecase de la Rothermere House, Pen fusese convinsă că urma ca el să-l ucidă pe Harry.

Pen simţi cum o lăsau puterile. Acum, că încordarea dispăruse, simţea că Leath nu-i dăduse doar un pumn, ci că o zdrobise în bătaie de-a dreptul.

— O să-i duc pe Sophie şi pe Thorne la Alloway Chase, spuse Leath. O să fie feriţi de curioşi, până când organizăm nunta.

Sophie şi Harry îşi adunară cele câteva lucruri pe care le aveau şi plecară împreună cu Leath. Pen şi Cam rămaseră în urmă, în camera murdară. El încă o sprijinea ţinând-o de talie.

Ea era ameţită, bolnavă de durere şi cu totul nepregătită să dea socoteală. Dar nu mai putea suporta să aştepte. Trebuia să-şi decidă viitorul. Ajunsese într-un punct în care prefera o tăietură fatală de cuţit decât o strangulare lentă.

Atingerea lui Cam îi amintea prea dureros de tot ceea ce pierduse.

Se desprinse de el, luptându-se să-i vorbească pe un ton neutru:

— Iar acum ce facem, Cam?

El se încruntă.

— Te duc înapoi la Ursul şi Lebăda şi chem un doctor.

— Sunt bine.

El ridică din sprâncene, neîncrezător.

— Leath te-a lovit foarte tare.

— A fost un accident.

Spre surprinderea ei, buzele lui Cam se arcuiră într-un zâmbet slab.

— N-a fost un accident. A fost nenorocita ta de nebunie. Nu te-ai schimbat deloc de când aveai şase ani şi ai sărit în râu ca să nu laşi un căţeluş să se înece.

Cam o salvase în ziua aceea. Cam o salvase mereu. Cât de îngrozitor era faptul că el n-avea s-o mai salveze niciodată de atunci înainte. Se simţea ca şi cum cineva îi

amputa, foarte lent, un picior.

— Voia să-l omoare pe Harry, bombăni ea.

— Fără îndoială.

— Nu puteam să las să se întâmple aşa ceva..

— Aşa că te-ai pus în pericol.

Ea oftă.

— N-am fost rănită.

— Ba ai fost.

— N-a fost nimic serios.

— Pentru că ai avut noroc.

— Doar nu te gândeşti în continuare să-l omori pe Leath! V-aţi despărţit aproape prieteni.

— N-o să-l omor pe Leath. Dar s-ar putea să vreau să te omor pe tine, îi spuse el, cu o expresie impenetrabilă.

Nu era o noutate. Disperată, Pen îşi dădu seama că, în timp ce Sophie şi Harry puteau să ajungă la un final fericit, odată scăpaţi de scandal, ea n-avea nicio şansă cu Cam.

— Nu spune asta.

— A fost o glumă!

— Nu foarte amuzantă.

Cam păru uluit de vorbele ei.

— Chiar nu vreau să te împuşc.

Nu, voia doar s-o scoată din viaţa lui. Ceea ce lui Pen i se părea mai îngrozitor decât s-o omoare. Îşi ridică bărbia.

— Dar ai vrut, nu cu foarte mult timp să în urmă.

El ridică din umeri.

— Am avut timp să mă liniştesc.

Dar nu şi s-o ierte.

— Cam, am impresia că merg pe o sârmă foarte subţire. Spune-mi ce facem acum.

Privirea aceea ciudat de directă stăruia în ochii lui.

— Continuăm, desigur.

Ea oftă.

— Nu pot să trăiesc cu tine dacă asta înseamnă să calc ca pe ouă, toată viaţa.

Cam oftă, nerăbdător.

— Atunci, n-o face.

Un sloi de gheaţă îi străpunse inima lui Pen.

Încremeni. Era limpede că el o respingea. Răsuflă adânc şi-şi îndreptă umerii.

— Şi la ce aranjament te gândeşti? Eu pot să locuiesc la Fentonwyck sau pe o altă proprietate a ta. Sau pot să mă întorc pe continent. Lumea o să vorbească, dacă ne separăm, dar haide să recunoaştem că mariajul nostru a fost mereu sortit eşecului.

Capitolul 41

„Pen vrea să mă părăsească?”

Se uita, uimit, la ea.

— Ce-i cu prostia asta îngrozitoare?

— Cam, n-ar fi trebuit să mă mărit niciodată cu tine.

Pen stătea de parcă înfrunta plutonul de execuţie, palidă ca ceara, îmbrăcată în rochia ei neagră de călătorie. Cam ar fi trebuit să se simtă consolat de lipsa de entuziasm cu care ea îi spunea că avea să-l părăsească.

— Întâmplările din ultimele zile te-au lămurit, desigur, dacă mai era nevoie.

Cam oftă şi întinse mâna spre ea. Pen se îndepărtă.

— La naiba, Pen. Nu e nevoie să facem aşa ceva.

— Ba este! Am încercat. Şi am tot încercat, până când mi s-a urât cu viaţa. Am încercat să fiu o ducesă aşa cum scrie la carte şi am suferit un eşec lamentabil. Am încercat să fiu eu însămi şi am reuşit să te amestec într-un scandal înfricoşător. N-o să fiu niciodată soţia pe care ţi-o doreşti. Ştiu asta de când m-ai cerut în căsătorie, cu mult timp în urmă.

— Cât de tare te-a lovit Leath la cap?

Ea nu zâmbi. În schimb, îşi strânse pumnii şi şi-i lipi de corp, de parcă se temea că urma să-l lovească. El aproape că-şi dorea s-o facă. Avea mai mult sens.

— Nu mă trata ca pe o proastă.

— Putem să lăsăm aceste hotărâri pe mai târziu? După ce mâncăm şi dormim un pic? De preferinţă, într-un loc care să nu miroasă ca şi cum ar fi murit ceva într-un

colţ.

Pen încă arăta ca un o martiră medievală care se îndrepta spre rug.

Cam se simţi dezgustat de sine însuşi. Reuşise să-şi convingă soţia că o dispreţuia. Şi ce rău îi părea că o făcuse! Întrebarea era, însă, dacă putea să umple prăpastia dintre ei, mare cât Atlanticul. Ceva profund şi nefericit, o rămăşiţă a copilăriei lui îngrozitoare, îi şoptea, în adâncul sufletului, că nu putea.

— Dar asta n-o să ne ia mult, spuse Pen.

Amândoi erau epuizaţi. Ea era şi rănită. Iar el nu suporta să-şi vadă soţia într-o stare atât de proastă. Dar dacă ea voia să discute chiar în acel moment, discutau.

Cu un oftat, Cam se prăbuşi pe patul nefăcut.

— Zi ce ai de zis.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta de victimă, se răsti ea.

Cam găsi că, pe lângă acel aer de nefericire stoică din ultima vreme, izbucnirea ei de acum era de-a dreptul binevenită. El doar voia să-i spună adevărul pe care îl descoperise în acele momente de coşmar din apele Canalului Mânecii. Şi, din nou, în clipa în care o lovise Leath. Totuşi, era un om mândru.

— Nu vreau să te pierd, îi spuse el.

Ea nu păru să audă.

— A venit timpul să renunţi la rolul de cavaler, Cam. Nu mai sunt responsabilitatea ta.

— Pe naiba, ba eşti! o înfruntă el pe un ton primejdios, ridicându-se în picioare.

— Te-am trădat prin faptul că l-am ajutat pe Harry. Ştiam ce oroare ai de scandaluri şi totuşi am continuat, îi spuse ea, arătând mai ducesă decât oricând, dreaptă şi demnă, în odaia aceea mizerabilă din Liverpool. Aşadar, deşi îmi pare rău că eşti furios şi că povestea a ajuns în ziare, nu-mi pare rău de ceea ce am făcut.

— Te iert.

Ea zâmbi preţ de o secundă.

— Nu, nu mă ierţi. Şi nici n-ar trebui. Fac ce e mai bine pentru tine.

— Aşa îţi închipui tu. Pen, vreau să rămâi.

— Foarte drăguţ din partea ta.

— Drăguţ pe naiba!

Pen îi aruncă o privire plină de milă.

— Chiar eşti. Însă nu vreau să mai profit de bunătatea ta. Te eliberez.

— Dar eu nu vreau să fiu liber!

Se luptă cu dorinţa de a o lua în braţe şi de a o săruta până când ea ar fi tăcut. Dar instinctul îi spunea că trebuia să câştige acea bătălie folosindu-se doar de vorbe.

Cuvintele nu erau specialitatea lui. Cel puţin, nu cele legate de sentimente.

— Poate că îţi port deja copilul, îi spuse ea, şi, cu o expresie impenetrabilă pe faţă, îşi puse o mână peste pântec. Ştiu că e datoria mea să-ţi dăruiesc un moştenitor.

Cam o privi îngrozit, chiar dacă făcea asta în timp ce sufletul i se lumina de bucuria gândului că ea ar fi putut să-i poarte copilul în pântec.

— Ar fi doar datorie, Pen?

Ea nu-i răspunse. Îi era frig. În acea cameră rece, nu frigul era cel care o făcea să tremure.

— Îmi pare rău că ţi-am stricat viaţa, Cam.

— Ce tâmpenie!

— Şi îmi pare rău că te-am trădat. Cel puţin îngăduie-mi să-ţi spun de ce am făcut-o.

El respinse, cu un gest al mâinii, orice explicaţie. Ştia deja, din momentul în care ea se aruncase între Harry şi Leath.

— Ai făcut-o din dragoste. Ai făcut totul din dragoste.

Şocul o zgudui.

— Dar tu nu crezi în dragoste.

— Cred în tine, şopti el.

— Nu înţeleg.

Mărturisirea lui n-o mişcase.

— Nu cu mult timp în urmă, mă urai, îi spuse ea.

El oftă şi se sprijini de perete. Întreaga clădire părea pe punctul de a se prăbuşi. Aşa cum şi mândria lui era în primejdie să se năruie.

— Am fost supărat.

— Puţin spus.

— Şi am fost rănit, spuse el cu mai multă greutate.

Amândoi ştiau prea bine cât îl costa pe el acea mărturisire, încă din copilărie, făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să-şi nege emoţiile.

Avea multe de reproşat părinţilor, şi nu numai bârfele legate de filiaţia lui. Abia acum îşi dădea seama că cel mai mare rău pe care aceştia i-l făcuseră fusese să-i sădească în suflet neîncrederea în cele mai adânci simţăminte ale lui.

Pen nu mai spunea nimic, iar Cam înţelese că, dacă voia să câştige ceea ce-şi dorea, trebuia să-şi pună sufletul pe tavă, în faţa ei.

— Toată viaţa am ţinut oamenii la distanţă.

— Ştiu.

— Pe tine nu pot să te ţin la distanţă.

— Asta e doar dorinţă fizică, îi răspunse ea fără să clipească. După ce n-o să mă mai doreşti, o să mă trimiţi acolo unde mi-e locul.

Din tonul ei, Cam înţelegea cât de tare o rănise. Doamne, ce porc egoist era!

— Locul tău e lângă mine.

Ea se duse la fereastra murdară şi se uită afară, deşi sticla era atât de slinoasă încât nu-şi imagina ce putea să vadă.

— Aseară nu gândeai la fel.

El îşi trecu mâna prin păr.

— Nu mai folosi firea mea drept scuză ca să pleci. Nu era obişnuit să-şi ceară iertare. Vorbi, parcă scoţându-şi vorbele cu cleştele din gură: îmi pare rău că am fost furios. Eşti singura femeie din univers care mă transformă într-un nebun.

Ea nu se întoarse spre el.

— Şi ăsta e un motiv să ne separăm.

El făcu un pas înainte.

— La naiba, Pen, desigur că e şi un bun motiv ca să rămâi şi să-ţi termini treaba de a mă face uman.

Ea îşi coborî capul şi privi, pierdută, la locul în care

mâinile i se sprijineau pe pervazul murdar. Părul negru şi ciufulit părea prea greu pentru gâtul ei fragil.

Cam voia s-o ia în braţe şi să-i promită că avea să fie mereu cavalerul ei, bărbatul care s-o păzească de monştri. Dar din nou instinctul îi spunea că, dacă el forţa lucrurile, ea fugea. Până în acel moment, cel puţin, îl ascultase. El era un adevărat maestru în a închide uşa în faţa emoţiilor. Nu voia să-i dea lui Pen şansa s-o închidă pe a ei.

— Eşti uman, îi şopti ea.

— Doar cu tine.

Pen îl înfruntă, părând furioasă:

— De ce spui lucrurile astea? Nu crezi nicio iotă din ele! Minciuna n-o să schimbe nimic.

Vocea ei lovise ca un bici.

— Nu mint, îi răspunse el, neputincios. Nu te-am minţit niciodată.

— Ce vrei, Cam?

Pen îşi încrucişă braţele la piept. Fragilitatea îi dispăruse. Arăta iarăşi ca zeiţa acerbă care sfidase societatea, ca să-l apere, la serata aceea de la Lady Frencham.

Nu meritase laudele ei, dar fusese al naibii de bucuros s-o audă. Amintirea aceea îi întări hotărârea. Ea îşi asumase riscuri pentru el. El avea să-şi asume riscuri pentru ea. Fiindcă Pen merita. Chiar şi în momentele în care el eşua lamentabil.

— Cândva credeam că ştiam.

— Nu te juca aşa cu mine!

— Mi-am dorit o soţie care să se poarte cu demnitate şi decenţă, una care să nu poată nici măcar să pronunţe cuvântul „scandal”.

— Ai vrut o păpuşă drăguţă ca să-ţi decorezi locul de joacă, îi spuse ea, acru.

— Exagerezi, dar nu foarte mult.

Cam îşi prinse mâinile la spate, ca să le ascundă tremurul. Simţea că se apropia de marginea prăpastiei.

— În schimb, m-am ales cu o scorpie dificilă şi încăpăţânată.

— Atunci, ar trebui să te bucuri că pleacă.

El zâmbi. Îi plăcea latura aceea mai dură a lui Pen.

— O, nu, nu mă bucur.

— Nu? îl întrebă ea, ridicându-şi vocea.

Cam se bucură văzând că ea se hotărâse, în sfârşit, să aibă o discuţie cu el.

Instinctele care îl călăuzeau prin acel labirint imposibil îi şopteau că, dacă voia să câştige, trebuia s-o lase pe ea să micşoreze distanţa dintre ei. Dacă el era cel care ieşea la înaintare, ea fugea.

Era un om care lua imediat ce-şi dorea. Îl omora să joace în ritmul acela.

— Pentru că, deşi e un izvor nesecat de belele şi tinde să nu-şi asculte soţul…

După cum se aşteptase, ea îl fulgeră cu o privire nimicitoare. Spre uşurarea lui, Pen nu mai era creatura aceea tulburată, pierdută, dorindu-şi cu disperare să scape de el cu orice preţ.

Acum, tonul lui Cam se ridica la nivelul celui folosit de Genevieve în conferinţele ei ştiinţifice.

— …îi transformă nopţile în incendii şi îl face să se simtă fericit în fiecare minut din zi.

Ceva se întâmpla în spatele ochilor ei. Iar el ar fi dat orice ca să afle. Pen strânse din buze. Buzele acelea moi şi trandafirii, pe care le sărutase până când se îmbătase de gustul ei.

— Deci, mă vrei în patul tău. Asta nu înseamnă nimic. M-ai vrut în patul tău de când ne-am întâlnit în Italia.

El zâmbi.

— Ba cred că înseamnă foarte mult. La fel crezi şi tu. Şi, dacă e să fim cinstiţi, cred că te-am dorit de prima dată când te-am cerut în căsătorie.

Şocul alungă orice urmă de culoare din obrajii ei.

— Nu te cred.

El ridică din umeri.

— E adevărat. M-am speriat ca naiba. Te cerusem în căsătorie pentru că eram prieteni şi ştiai ce oroare aveam de sentimente şi emoţii complicate, nu pentru că te doream

ca un nebun. Aşa cum te doresc acum. Şi aşa cum mă doreşti şi tu.

— Dorinţa nu e de ajuns.

Sub tonul rece, el simţi o urmă adâncă de părere de rău.

— Nu, nu e. Dorinţa contează. Dar nu e totul.

— Pentru că nu e totul, nu pot să fiu niciodată ceea ce vrei tu.

— Cât de uşor renunţi, Excelenţă.

— Nu-mi spune aşa.

— Dar cum să-ţi spun? Eşti ducesa şi soţia mea.

— Oricât ţi-ai dori să nu fi fost.

O, Doamne, era o adversară dură. Învăţase să-i respecte forţa, dar nu-şi dăduse seama niciodată cu adevărat cât de puternică putea să fie.

Cam simţi cum se îndrepta spre marginea stâncii şi se uita la crestele ascuţite de dedesubt. Îi venea să sară. Dar nu ştia dacă supravieţuia căderii.

— M-ai întrebat ce vreau, îi spuse el cu glas scăzut.

Ea se încordă, ca şi cum se pregătea de o nouă provocare. Nu era atât de calmă pe cât se chinuia să pară. Vocea îi tremura.

— Ia să auzim.

El rezistă nevoii de a o atinge.

— Ciudat e că ştiu de ani întregi, dar abia de curând am avut curajul să şi recunosc.

Ea oftă.

— Vorbeşti în parabole.

— Aşa fac laşii, de cele mai multe ori. Şi sunt un laş. Am recunoscut şi asta.

Inevitabil, sosise timpul să sară. Se rugă să supravieţuiască. Se aştepta ca vocea să-i tremure, dar cuvintele îi sunară convingător.

Se lansă în gol.

— Ştiu ce vreau, Pen. Vreau să mă iubeşti.

*

De când avea opt ani, Pen şi-l tot imaginase pe Cam cerându-i să-l iubească. Numai că scena de acum nu era exact cea din mintea ei.

În fantezia ei, cuvintele erau diferite. „Te iubesc, Pen. Te voi iubi mereu.”

Deşi ea ştia cât de mult îl costase pe Cam să spună acele lucruri, cererea lui n-o inspira să-i declare iubire veşnică. În schimb, o făcea să se simtă obosită, de parcă o greutate imensă apăsa asupra ei.

În ultimele şase luni, îşi pierduse un frate şi mătuşa dragă. O dată sau de două ori, aproape că-şi pierduse şi ea viaţa. Se străduise să se ridice la nivelul poziţiei de ducesă, deşi nu aspirase niciodată la titlul acela.

Îl dorise doar pe Cam. Nu dorise niciodată să fie ducesă de Sedgemoor.

Şi, cel mai grav dintre toate, renunţase la toate lucrurile şi principiile în care credea ca să se căsătorească cu Cam.

Indiferent de câtă plăcere fizică simţea, sufletul ei tânjise tot timpul. Şi avea o presimţire sumbră că urma să tânjească în continuare, chiar dacă ea îşi mărturisea dragostea, chiar dacă el avea din nou încredere în ea, chiar o ierta pentru întreg acel ultim scandal.

— M-ai auzit? o întrebă el.

Expresia lui era prudentă, de parcă se aştepta ca ea să se arunce pe fereastră. Pen îşi dădu seama că se holba la el de parcă vorbea limbi străine. Ei bine, cu Cam vorbind despre dragoste, nici nu era de mirare.

— Da.

Făcu un pas spre ea. Ea se dădu înapoi, iar ochii lui se umplură de frică.

— N-ai nimic de spus?

Ea îşi muşcă buzele. Era atât de frumos, mai ales în momentul acela, în care toată mina lui de om stăpân pe sine se spărgea în bucăţi. Pen nu se îndoia de faptul că el se schimbase în ultimele săptămâni. Necazul era că nu se schimbase îndeajuns. Iar ea îşi dăduse seama că nici n-avea s-o facă vreodată.

— Nu poţi sili pe cineva să te iubească, îi spuse ea.

Un adevăr pe care îl aflase pe propria piele.

— Dar pot să încerc, se încăpăţână el.

— N-are rost. Lasă-mă să plec.

Cam se încruntă.

— Vrei să mă părăseşti?

Pen fugise în Europa ca să scape de Camden Rothermere. Şi-şi dorea să fi rămas acolo.

— Da.

El se prăbuşi înapoi pe pat. Se uita, orbeşte, în gol.

— Am făcut chiar atât de mult rău?

Inima ei stupidă şi încăpăţânată voia să-l liniştească. Dar experienţa o învăţase că fiecare pas în direcţia lui însemna ca ea să se afunde din ce în ce mai adânc în durere.

— Nu, eu sunt cea care a făcut.

— Ştiu că m-am purtat ca un nemernic în scandalul ăsta cu Harry, dar, la naiba, Pen, am mai fost nemernic şi în alte dăţi, iar tu m-ai iertat.

Ea îşi spuse că luase hotărârea cea bună.

— Chiar nu vezi, Cam? Cât timp suntem împreună, o să tot apară câte un scandal. Iar apoi altul. Şi încă unul. De fiecare dată, o să-ţi ieşi din fire.

Se întoarse spre ea, ca lovit.

— Îţi promit că n-o s-o fac.

— Asta nu e o promisiune pe care să poţi s-o ţii, îi spuse ea, cu tristeţe.

Cam se ridică şi-şi îndreptă spatele.

— Nu renunţ!

Ea oftă. Abia aştepta să se termine totul, să poată să se ascundă undeva şi să plângă în voie.

— Toată lumea ştie că nu ne potrivim. Gentlemanul perfect al Londrei şi nebuna aia de Penelope Thorne.

El înaintă, fără să şovăie, spre ea.

— Nu dau doi bani pe ce zice lumea.

Şocul o paralizã.

— Bineînţeles că dai.

— Nu, soţia mea dragă şi dulce, te înşeli.

Îşi puse braţele de o parte şi de alta a capului ei şi o ţintui de perete.

Vocea ei tremura.

— Ţi-ai dedicat întreagă viaţă reabilitării familiei tale. Ai vrut să demonstrezi că un Rothermere poate să fie o persoană onorabilă.

— Mai degrabă mi-am irosit viaţa, spuse el, cu amărăciune.

Ea îl privi, nedumerită.

— O să te ridici deasupra acestui scandal. Mai ales dacă eu sunt în Italia şi, în societate, te întorci la statutul de duce exemplar.

— Dacă fugi în Italia, vin după tine.

— De ce-ai face asta?

Pen se temuse că, dacă îl atingea, asta avea să-i slăbească hotărârea. Iar acum era lângă pieptul lui. Nici măcar o lovitură la cap nu putea s-o tulbure mai mult decât o făcea apropierea lui Cam.

— Pentru numele Domnului, nu te mai apropia! îi ceru ea.

El părea disperat.

— Vrei să mă asculţi? o conjură el.

Aproape că-şi dorea să-l vadă imperturbabil, ca înainte. Încă nu-şi dădea seama de ce hotărârea ei de a pleca îl afectase atât de profund.

— Cam, dacă rămân cu tine, n-o să fac decât să-ţi pătez reputaţia.

Spre uşurarea ei, el îşi coborî braţele. Cam era prea aproape ca să se simtă în largul ei, dar măcar nu mai era prizonieră.

— Pen, mi-am dat seama că niciun om care se respectă nu trăieşte în funcţie de girul altora, al societăţii. În cazul nostru, eu nu sunt răspunzător de purtările părinţilor mei. A venit momentul să le spun oamenilor că sunt Camden Rothermere şi că, dacă nu le convine ceva la mine, n-au decât să plece.

În ciuda tuturor celor întâmplate în ultimul timp, Pen îi zâmbi. Dacă el se elibera de povara vechilor scandaluri, ea

nu putea decât să se bucure.

— Cam, dacă e adevărat, mă bucur pentru tine.

— Iar un bărbat care se respectă se ridică şi spune răspicat: „Asta e femeia pe care am ales-o!”

— Nu, nu m-ai ales pe mine!

Spre uimirea ei, el zâmbi.

— Cine e prost acum? Sigur că te-am ales. Cred că am fost sortiţi să fim împreună din ziua în care ne-am născut.

— Te-ai căsătorit cu mine doar ca să previi un scandal, îi aminti ea.

— Nu-mi pasă de scandal. Îmi pasă de tine.

Ea încremeni.

— Nu e de ajuns, Cam.

— O să te conving că este.

— O să fiu în Italia.

Privirea lui era neclintită.

— Dacă trebuie, merg după tine şi până la capătul pământului. Şi o să te curtez aşa cum n-a mai fost niciodată curtată o femeie. O să-ţi câştig dragostea.

— Dar de ce? îl întrebă ea, plină de zbucium. Doar din orgoliu?

— Pen, tu chiar nu înţelegi ce-ţi spun?

Ea clătină vehement din cap.

— Ai tratat întotdeauna dragostea ca pe un duşman.

El scoase un hohot de râs aspru.

— Iubirea era înspăimântătoare pentru mine.

Ea rămase tot nedumerită.

— Bineînţeles că iubirea e înspăimântătoare. Dacă n-ar fi înspăimântătoare, n-ar mai fi iubire.

— Atât de înspăimântătoare încât fug încă de ea, ca un laş.

— Nu eşti laş, Cam, spuse ea.

Conversaţia aceea ciudată o depăşea. Şi nici nu mai gândea bine, probabil, de la nesomn. Sau de la lovitura lui Leath.

— Până şi simplul cuvânt mă înspăimântă.

El o apucă de umeri, dar ea încercă să scape.

— Lasă-mă-n pace!

— Nu încă. Vreau să mă asculţi până la capăt.

Era cenuşiu la faţă şi mâinile de pe umerii ei tremurau. Un muşchi îi zvâcnea în obraz.

— Cam…

El vorbi peste ea, cu glas răguşit:

— Te iubesc, Pen. Te iubesc mai mult decât am crezut vreodată că o să iubesc pe cineva. Te iubesc atât de mult, încât mă faci să tremur. Te iubesc atât de mult, încât ai puterea să mă arunci în iad, dacă mă părăseşti.

Uimită, fără cuvinte, devastată, incredulă, Pen îl privea fără să clipească. Inima uitase să-i mai bată. Nici măcar în vis nu-şi imaginase că el ar fi putut să-i spună vreodată aşa ceva.

— M-ai adus la stadiul ăsta. Totul a început cu mulţi ani în urmă. Înainte să te cer în căsătorie. Înainte de cea mai lungă vânătoare întreprinsă prin lume ca să găsesc o altă femeie cu care să-mi doresc să mă căsătoresc. Iar obsesia mea s-a înrăutăţit atunci când ne-am reîntâlnit. Ştiu că darul tău e iubirea pentru tine. Am văzut asta iar şi iar. Acum râvnesc şi eu la acea dragoste. Îţi cer cu umilinţă să-mi dai şansa să devin omul pe care ţi-l doreşti.

Cam era din spiţa bărbaţilor făcuţi să comande. Lui Pen nu-i venea să creadă că el o iubea atât de mult încât să cerşească.

— Te rog, spune ceva. Chiar dacă o faci doar ca să mă trimiţi la naiba.

Mâinile lui se încleştară pe umerii ei. Apoi, cu un gest de scuză, o eliberă.

— Chiar… chiar vorbeşti serios? reuşi ea să îngaime.

— La naiba, bineînţeles că sunt serios!

Întinse mâna spre ea, apoi se răzgândi. Gestul acela pe jumătate speriat o lovi drept în inimă.

— Dacă minţi, n-o să te iert niciodată, îi spuse ea dintr-o suflare.

— N-ai niciun motiv să-mi mai dai o şansă, dar, dacă o faci, promit să te fac fericită. Salvează-mă de durerea asta. Spune-mi că există speranţă.

Ea clipi ca să-şi alunge lacrimile. În ciuda spaimei,

violenţei şi dramelor, ziua aceea se transformase în cea mai bună zi din viaţa ei.

— Nu înţeleg cum s-au întâmplat toate astea.

Muşchiul acela încă îi zvâcnea lui Cam în obraz.

— Te iubesc încă de acum câteva săptămâni. Dar sunt atât de novice la capitolul iubire, încât doar atunci când te-am văzut sărind între Harry şi Leath, am putut să recunosc ce însemni cu adevărat pentru mine. Tu ţi-ai da viaţa pentru oamenii pe care îi iubeşti. Am înţeles că şi eu aş muri pentru tine. Pur şi simplu. Odată ce am acceptat asta, toate lucrurile din viaţa mea au început să capete sens. Te rog, Pen, tot ce îmi doresc e să-mi spui că nu e prea târziu.

Pen era de-a dreptul şocată de confesiunea lui uluitoare. Încă nu era fericită. Încă nu era sigură. Dar, întâlnindu-i privirea lui Cam, îşi dădu seama că el fusese sincer.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraz.

— Nu plânge, Pen. Te rog să nu plângi, o rugă el cuprinzându-i obrajii în palme.

Pentru că nu putea să scoată un sunet, ea îi luă mâinile şi-i sărută încheieturile. Un sărut ca un omagiu. Un sărut de recunoştinţă. Un sărut, mai presus de toate, din dragoste împărtăşită.

— Te înşeli. Tu eşti omul pe care îl vreau.

Mărturisirea fusese rostită cu glas atât de slab şi de plin de lacrimi, încât Pen nu se aştepta ca el s-o audă. Însă Cam se linişti pe dată şi o întrebă:

— Ce-ai spus?

— Am spus că te iubesc.

Pen trase aer adânc în piept şi, în sfârşit, mărturisi cel mai vechi secret din viaţa ei:

— Mereu te-am iubit. Pe tine. Doar pe tine.

Ea văzu speranţa crescând în ochii lui. Iar apoi o văzu dispărând, înghiţită de nedumerire.

— Dar atunci când ţi-am cerut să te căsătoreşti cu mine…

Îl luă în braţe şi îl sărută cu toată dragostea din inima ei. Buzele lui răspunseră cu o întrebare nerostită. Voia s-o

creadă, dar nu putea. Şi ea simţise acelaşi lucru atunci când el îi spusese că o iubea. Fără să vrea, ea întrerupse sărutul.

— Bineînţeles că te-am refuzat. Cum aş fi putut să suport să trăiesc în fiecare zi cu tine şi să ştiu că n-aveai să mă iubeşti niciodată aşa cum te iubeam eu?

Ochii lui verzi străluciră, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet triumfător.

— Ai un orgoliu exagerat, spuse el.

— Şi tu la fel.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că te iubeam încă din momentul în care gândul că te-ai înecat m-a făcut să-mi doresc să mor şi eu. Pen, te-am rănit atât de tare. Şi n-am avut nici cea mai mică idee. Cum o să poţi să mă ierţi vreodată?

Ea îi întoarse zâmbetul cu o bucurie care alungă orice urmă de părere de rău şi de amărăciune.

— Mai spune-mi o dată că mă iubeşti.

— Te iubesc.

Cam încă pronunţa cuvintele de parcă l-ar fi ars pe limbă. O privi ca şi cum ea era cea mai preţioasă bijuterie din lume. Îi cuprinse faţa între palme.

— Nu pari foarte sigur, îl tachină Pen.

Zâmbetul lui se adânci până când toată faţa i se aprinse, strălucitoare.

— Te iubesc, Penelope Rothermere.

— Aşa e mai bine.

Era. Declaraţia răsunase ca o fanfară.

— Mă iubeşti, spuse el, de parcă tocmai descoperise un miracol. Mă iubeşti. Şi te iubesc.

Pen era atât de fericită, încât avea senzaţia că înghiţise tot soarele. Era atât de fericită, încât nu putea să se oprească din plâns. Fuseseră atât de aproape să se piardă unul de celălalt.

Cu un geamăt, el o luă în braţe. Pen se simţea în acel moment mai parte din el decât fusese, adunat, în toate nopţile lor de pasiune neîngrădită.

— Deci, la urma urmei, trăim un final fericit, şopti ea

deasupra locului în care se zbătea inima lui.

Inima pe care, în sfârşit, el o deschisese şi i-o oferise. Îmbrăţişarea lui spori până la limita durerii.

— O să te iubesc mereu, dragul meu.

Naiba să le ia de lacrimi. Pen nu putea să se oprească din plâns.

De fericire.

— Ai ceva de recuperat, îi spuse ea lui Cam.

— Dă-mi următorii cincizeci de ani ca să te ador, şi o să ajungem la egalitate. Ştii cât urăsc să pierd la concursuri.

— Abia aştept!

— Şi eu, îi spuse el, cu ardoare. Iar acum lasă-mă să te duc înapoi la Ursul şi Lebăda, ca să-mi demonstrez devotamentul.

— Sună bine, pentru început, se învoi ea.

Rătăciseră toată viaţa până să ajungă în acel punct. Trecuseră prin furtună. Dar găsiseră, în sfârşit, adăpost şi siguranţă.

După anii în care tot rătăcise, Penelope simţea că se întorsese, în sfârşit, acasă.

Epilog

Fentonwyck, Derbyshire, decembrie 1828

Pen se trezi din somn şi îl găsi pe Cam stând pe patul ei, în camera umbrită. El îi dădu la o parte, uşor, părul de pe faţă. Zâmbi văzând-o că deschidea ochii. Zâmbetul lui era atât de plin de dragoste, încât ei i se chirciră degetele de la picioare, pe sub pătură. Chiar şi la câteva luni după revelaţiile din mansarda aceea de la Liverpool, Pen tot se minuna că i se împliniseră visele.

— Bună ziua, spuse ea, somnoroasă, întorcându-i zâmbetul lui Cam.

— Bună ziua, îi spuse şi el, sărutând-o cu o tandreţe

minuţioasă, care îi făcu din nou degetele de la picioare să se chircească. Cum te simţi?

— Ca un elefant ursuz, îi răspunse ea, lăsându-l s-o ajute să se ridice pe perne. Fiul tău stă treaz toată noaptea şi se aşteaptă să-i ţin companie.

Cam râse şoptit.

— Fiica mea e la fel de neastâmpărată ca şi mama ei.

Se tachinau zilnic în acel fel, cu privire la sexul pruncului lor, de câteva luni bune. Pen avusese dreptate, la Liverpool, atunci când îi spusese lui Cam că era posibil să-i poarte deja copilul în pântec. La scurt timp după ce reveniseră la Londra, ea fusese cuprinsă de greţuri matinale. Apoi, timp de câteva luni fericite, se simţise minunat. Dar de câteva zile era epuizată şi se simţea rău.

— Băiat sau fată, copilul ăsta dă din picioare ca un catâr, spuse Pen.

Îi luă mâna lui Cam şi o aşeză acolo unde următorul Rothermere îşi făcea cunoscută prezenţa.

— Încă unul cu personalitate puternică, spuse el, încercând să pară ironic.

Dar Pen ştia că era de-a dreptul încântat.

— Cât e ceasul? întrebă ea, cu un căscat.

— Aproape patru.

Cam îi sărută burtica, iar apoi se ridică. Traversă încăperea şi trase, zgomotos, draperiile. Lumina blândă a după-amiezii înzăpezite învălui încăperea.

— De ce zâmbeşti? o întrebă el pe Pen.

Se uita la ea de parcă tocmai descoperise cea mai superbă creatură de pe pământ. Pen se vedea arătând ca un hipopotam, dar îşi dădea seama că soţul ei o vedea cu ochii iubirii. O iubire care nu-i dezlipise unul de celălalt nici în perioada avansată a sarcinii.

— Zăpada îmi aminteşte de călătoria noastră prin Alpi. N-ai idee cât de aproape am fost să-ţi fac vânt de pe un gheţar.

El râse din nou.

— Aş fi meritat-o!

— Aşa e, spuse ea, întinzând o mână spre el. Dar mă

bucur că n-am făcut-o.

— Pentru că mă iubeşti?

— Nu, pentru că eşti la îndemână atunci când am nevoie de ajutor ca să mă ridic din pat.

— Aha, în sfârşit, aflu şi eu crudul adevăr.

O trase din pat.

Ea îşi puse mâinile pe partea de jos a spatelui, care o durea din cauza sarcinii. În timp ce se îndrepta, îi căzură ochii pe un obiect dreptunghiular, înfăşurat în catifea neagră şi rezemat de perete.

— Ce-i asta?

— Cadoul tău de Crăciun.

— Dar încă n-a venit Crăciunul.

— Atunci, să-l iau de aici? o tachină el.

— Nu, spuse ea, făcând un pas înainte. Arată ca un tablou.

— Văd că iei arta foarte în serios.

Deşi o bufnea râsul, ea îi aruncă o privire serioasă.

— Tiţianul arată mult mai bine în apartamentul de la Londra al ducesei, spuse ea.

— Mă înclin, ca de obicei, în faţa hotărârilor tale.

O altă privire serioasă. Se tachinau des şi, din când în când, se mai şi certau. Dar împăcările lor erau delicioase. Cam era iubitul ei, prietenul ei şi cel mai arătos bărbat pe care îl cunoştea. Nu trecea o zi fără ca ea să şoptească o rugăciune de mulţumire pentru dragostea lui.

— Pot să mă uit?

— Da. Vreau s-o vezi înainte să ne sosească mâine oaspeţii.

Cu ocazia primului lor Crăciun ca familie, jucau rolul de gazde pentru cei care le erau apropiaţi. Familia Harmsworth. Familia Hillbrook. Lydia şi Simon, alături de Rose, fetiţa lor. Sophie şi Harry, care erau atât de fericiţi, încât nici nu băgaseră de seamă dezaprobarea societăţii. Elias. Marianne Seaton, care se dovedise a fi o prietenă de nădejde pentru Pen, atunci când aceasta fusese nevoită să înfrunte urmările neplăcute ale fugii lui Harry şi a lui Sophie.

Lord Leath chiar plănuise să rămână la ei, pentru o zi sau două.

El şi Cam nu erau cei mai buni prieteni, dar existau semne încurajatoare de apropiere. Proiectul pentru canal al lui Cam fusese aprobat, iar vistieria familiei Thorne se alese cu un beneficiu masiv. Leath ajunsese să-l preţuiască foarte mult pe Harry, deşi la început bombănise pentru că trebuise să-l accepte de cumnat. Iar Harry preluase unul dintre domeniile lui Cam şi făcea o treabă excelentă.

Aşa-zisa lume bună strâmba din nas la ideea că ducesa de Sedgemoor se ţinea de petreceri tocmai când mai avea puţin şi năştea. Numai că familia Rothermere nu mai dădea doi bani pe ce spunea şi bârfea societatea.

Ceea ce era un lucru bun. Scandalul provocat de fuga celor doi îndrăgostiţi fusese îngrozitor. Insultele, insinuările şi minciunile se ţinuseră lanţ. Tânărul cuplu încă era cumva ostracizat.

Pen avea lucruri mai bune de făcut decât să se preocupe de gura lumii. Spre bucuria ei, nici Cam nu se lăsase impresionat. Camden Rothermere, bărbatul care o tachinase în acea după-amiază, era propriul lui stăpân. Iar dacă unii nu-l aprobau, atunci asta era pierderea lor şi numai a lor.

Cu un gest teatral, Cam dădu la o parte catifeaua, ca să dezvăluie tabloul.

Se lăsă o tăcere atât de grea şi de lungă, încât bucuria lui Cam se transformă în îngrijorare.

— Pen, te simţi bine? Am crezut că o să fii încântată.

— Sunt, reuşi ea să îngaime.

Nu putea să-şi ia ochii de la pictură. O mai văzuse doar o singură dată, după ce artistul o finalizase. Şi îi umpluse ochii de lacrimi. Acum, şase ani mai târziu, încă îi mai venea să plângă.

Pentru că tabloul era atât de frumos. Atât de adevărat. Atât de sfâşietor de adevărat.

— Cum ai făcut rost de el? Mi-a jurat că pictura asta n-avea să părăsească niciodată atelierul.

— Mi-am propus să-l cumpăr după ce ne-am căsătorit.

Părea un cadou potrivit pentru o ducesă. Dar el a murit, în aprilie anul trecut, şi a trebuit să negociez cu moştenitorii.

— Dar cum de s-a răzgândit? Mi-a spus că e cel mai de preţ tablou al lui.

— Se pare că întotdeauna şi-a dorit să fie al tău. Există chiar o scrisoare, jos, în bibliotecă, venită împreună cu tabloul. În scrisoarea asta, el numeşte pictura „un dar din dragoste”.

— Nu m-a iubit.

— Eu cred că da, în felul lui.

Cam contemplă tabloul, trasându-i, cu smerenie, liniile Orice urmă de tachinare dispăruse. Arăta acum întocmai ca bărbatul acela care o rugase să rămână, vulnerabil şi pasional şi atât de îndrăgit.

— Se vede limpede că-i aşa.

— Da, dragostea se vedea limpede, dar acolo e dragostea mea pentru tine, şopti Pen atingând curba graţioasă a umărului gol al fetei din pictură.

— Tu ce vezi?

Preţ de un moment foarte lung, Cam o studie pe frumoasa femeie din pictura lui Goya, iar apoi pe femeia superbă de lângă el, femeie care, slavă cerului, îi era soţie. Aşa cum spusese şi ea, dragostea se vedea limpede. În amândouă versiunile lui Penelope Rothermere.

Până să sosească tabloul, Cam nu-şi dăduse seama că oferise aur pentru ceva nepreţuit. O ultimă capodoperă a unui artist transcendent. O frântură din acea Penelope a anilor în care Cam o pierduse.

Cam încă se cutremura la gândul că, dacă soarta nu le-ar fi fost favorabilă, probabil că ea nu şi-ar fi găsit niciodată drumul înapoi spre el.

— Văd o fată superbă, spuse el în şoaptă.

— Nu eşti şocat? Sunt aproape goală.

El ridică din umeri.

— Numai o minte îngustă ar putea să vadă ceva păcătos la tabloul ăsta.

În zilele în care escapadele lui Pen îl făcuseră bolnav de gelozie, Cam petrecuse mult timp închipuindu-şi imaginile imorale de pe pânza aceea.

Însă, în ciuda pielii descoperite, femeia din pictură iradia o inocenţă care înăbuşea orice critică. Dacă el ar fi putut să vadă acel portret înainte de a se căsători cu Pen, virginitatea ei n-ar mai fi fost o surpriză.

Pictată, Pen stătea cu spatele la privitor. O blană de zibelină îi cobora, în diagonală, de pe braţ până la şolduri. Părul negru îi era împletit într-o coadă care îi lăsa la vedere ceafa gingaşă.

Se întorsese şi privea undeva în afara cadrului, cu ochi mari, strălucitori, şi având buzele întredeschise. Pictorul surprinsese atât de mult din Penelope. Curajul ei. Inteligenţa ei. Drăgălăşenia ei.

Şi încă ceva.

— Uită-te la tablou, o îndemnă Cam.

Ea se supuse, nedumerită.

— Ce e?

El o privi stăruitor pe Pen cea în carne şi oase, pe care o ţinea pe după umeri.

— Ce vezi?

Lui Pen îi luă ceva timp să răspundă.

— Văd o femeie îndrăgostită. Nu asta vezi şi tu?

— Ba da.

— Nu eram îndrăgostită de Goya.

— Nu, erai îndrăgostită de mine.

Cam o spusese fără să se bucure, deşi dragostea ei îl făcea mereu să se simtă cel mai norocos bărbat din lume.

— Şi ce mai vezi?

El o surprinse tresărind în momentul în care ea îşi dădu seama.

— Fata din tablou e îndrăgostită, dar fără speranţă.

— Exact, spuse el, scoţând un şuierat de satisfacţie, pe care ea îl înţelese.

Ochii strălucitori ai fetei din portret erau trişti. Cum de reuşise Goya să picteze pe pânză adevărul ascuns de Cam până când aproape că fusese prea târziu? Secretul unui

geniu, se gândi Pen. Marele pictor spaniol ştiuse că Penelope Thorne era tânără, frumoasă şi spirituală. Dar văzuse şi că era îndrăgostită fără speranţă de cineva căruia nu-i păsa.

Cam se duse la masa de toaletă ca să ia oglinda grea, ferecată în argint, care îi aparţinuse mamei sale. Se întoarse lângă Pen.

— Uită-te în oglindă.

Pen se uită îndelung la reflexia ei. Apoi se întoarse, zâmbind, spre Cam.

— Acum ştiu ce înseamnă să iubeşti şi să fii iubit.

— Aşa e. Te voi iubi mereu.

Ochii ei străluceau de lacrimi.

— Iar eu te-am iubit dintotdeauna.

Păşi în spatele ei şi-i cuprinse cu braţele talia îngroşată. Adora versiunea aceea fecundă şi rotunjită a lui Pen. Era ceva atât de pământesc şi de senzual în ea.

— Sunt nespus de fericit că te-ai căsătorit cu mine.

Zâmbetul crispat contrasta cu umezeala din ochii lui.

— Şi eu mă bucur că m-am căsătorit cu un bărbat care poate să-mi ofere o pictură de Goya cât ai pocni din degete.

El râse.

— Îţi dai seama că anul viitor o să trebuiască să mă prezint cu ceva şi mai spectaculos.

— Ai fi în stare! Dacă atârni portretul pe undeva, o să şochezi vecinii.

— Locul picturii ăsteia e aici. Oricum, dormitorul tău o să rivalizeze în curând cu Academia Regală.

Ea îşi înăbuşi râsul.

— Deci, o să-i şocăm doar pe servitori.

— Bănuiesc că servitorii sunt deja şocaţi.

Deşi nu-şi prinseseră încă stăpânii în flagrant delict, angajaţii erau perfect la curent cu pasiunea insaţiabilă a ducelui şi a ducesei.

Pen se întoarse spre Cam şi îl luă de după gât, iar apoi se ridică pe vârfuri şi îl sărută cu tandreţe.

— Mulţumesc, dragul meu. Îmi place foarte mult

cadoul meu de Crăciun. Şi îmi place femeia care am devenit de când m-ai luat de soţie. Fata aceea a fost tristă, singură şi neîmplinită, iar tu m-ai făcut atât de fericită.

— O, draga mea, şopti el, prea emoţionat ca să mai spună şi altceva. O sărută din nou, iar pasiunea se împleti cu tandreţea.

Pen se lipi de el, chicotind.

— O, Excelenţă! Simt că o să-i şocăm din nou pe servitori.

Sfârşit